

SÁI TUẤN

偷窺一百二十天

蔡駿

120 ngày

Nhìn trộm

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÂM

Trong thành phố lớn hàng triệu người này,
ở một đồng hoang phê trên không chẳng ai buồn để mắt tới.
Từ ngày X bắt đầu nhìn trộm, tình nhân trên Tháp Thông Thiên
đã chẳng còn phân biệt trắng đen gì nữa.

Người dịch:
Hoàng Phương Anh

vh Nhà xuất bản Văn học

120 NGÀY NHÌN TRỘM

---* ❖ *---

Tác giả: **Sái Tuấn**

Dịch thuật: **Hoàng Phương Anh**

Nhà xuất bản **Văn Học**

Thể loại: **Trình thám**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

ebook©vctvegroup

LỜI MỞ ĐẦU

Đây không phải là lần đầu tiên, nhưng là cuốn sách xuất bản nhanh nhất từ trước tới giờ của tôi.

Thất nguyệt lưu hỏa, cửu nguyệt thụ y^{1*}. Giữa hè năm 2014, cuốn “120 ngày nhìn trộm” được xuất bản lần đầu bằng bìa thường, còn bìa cứng được tái bản vào lúc giữa thu.

** Tháng 7 vẫn còn nóng, tháng 9 đã phải mặc thêm áo rồi.*

Về việc quét mã code để nghe tiểu thuyết. Việc tái bản "Mưu sát tuổi xuân" của "Kho tàng văn học huyền bí thế giới" đã đánh dấu cột mốc "Cuốn sách huyền bí đầu tiên có thể nghe trên toàn cầu", vậy nên cuốn sách này đương nhiên không thể giống hoàn toàn được. Ngoài việc tạo ra 7 mã code để dẫn vào nội dung đoạn truyện do đích thân tôi tự đọc, còn có bản thu âm đầy đủ toàn bộ truyện của một người chuyên nghiệp ở đài Himalaya. Bạn có thể so sánh đôi chút giữa âm điệu của tác giả và giọng kể của người chuyên ngành thu âm, một người mang sắc hồng tươi, một người mang màu xanh nhạt.

Nếu như nhà văn thời xưa ngoài việc sáng tác để đời, còn có thể lưu lại giọng nói thì sẽ kỳ diệu biết bao. Tưởng tượng một chút, Bồ Tùng Linh đọc “Liêu Trai Chí Dị”, chất giọng Sơn Đông đặc sệt kể lại câu chuyện của Nhiếp Tiểu Thiển, nghĩ thôi cũng đã thấy chệnh choáng say.

120 ngày, câu chuyện nhìn thấu bạn một đời.

Tôi nghĩ chúng ta mỗi ngày dùng Weibo^{2*} và QQ^{3*}, cũng là đang liên tục nhìn trộm người khác. Còn chúng ta, cho dù là người của công chúng hay là những người có địa vị thấp trong xã hội, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng đều có thể bị nhìn trộm.

** Trang mạng xã hội của Trung Quốc*

** Phần mềm chat trực tuyến của Trung Quốc*

Nếu đã như vậy hãy mở cuốn sách này ra, tôi mời các bạn đến nhìn trộm

những con chữ của tôi, còn có giọng nói của tôi (nếu nghe lén thì càng đã, cười)

Cuối cùng một kỳ vọng nho nhỏ về bộ phim "120 ngày nhìn trộm". Trong suy nghĩ của các bạn, Thôi Thiệu, X, Lâm Tử Túy, Diệp Tiêu bọn họ sẽ có dáng vẻ như thế nào?

Mất nhìn mùa đông tới, mùa xuân liệu còn xa?

Cảm ơn tác giả nhà xuất bản và biên tập cuốn sách này cùng với các đồng nghiệp trong tổ biên tập "Kho tàng văn học huyền bí thế giới".

Kết thúc của cuốn sách này, lời mở đầu cho câu cuối cùng chính là tên của cuốn sách tiếp theo của tôi.

Sái Tuấn

*Tàu cao tốc từ Thượng Hải đến Vũ Hán, thứ 3, ngày 18,
tháng 11, năm 2014.*

LỜI DẪN

Ngày 22 tháng 6. Hạ chí.

Sớm tinh mơ, Thượng Hải ngày âm u, mưa nhỏ triền miên không dứt.

Thôi Thiện vội vã xông thẳng vào trong nhà, ngồi xuống chiếc bồn cầu lạnh cóng, xả ra chỗ nước tiểu đã bị dồn nén trong người sáu tiếng đồng hồ. Hệt như sắp sửa chết chìm đột nhiên hớp được một ngụm khí.

Sống lại.

Nhìn lại chính mình trong gương phòng vệ sinh - một cô gái trẻ với bộ dạng kì dị, gần như không nhìn ra nổi tóc nữa, tất cả được bao gọn lại bằng lưới. Toàn thân từ trên xuống dưới toàn là màu đen, bao gồm mũ đen, giày bệt đen được phủ trùm kín bằng nilon ở bên ngoài. Chỉ trừ có đôi găng tay màu trắng.

Đến tận khi mở khóa chiếc ba lô màu đen, cô ta mới nhận ra tất cả những hung khí giết người đều đã để lại ở hiện trường.

Nhưng, cả đời này cô ta cũng không muốn quay lại nơi đó nữa.

Phần da thịt chỗ xương bả vai phía sau lưng vẫn cứ đau âm ỉ như trước. Thôi Thiện xoa xuống mái tóc dài đen óng, đi xuyên qua phòng ngủ và phòng khách hẹp dài, mở cánh cửa sắt thông đến giếng trời ra. Trong khoảng sân bị nhúng chìm bởi nước mưa nhô lên mấy ngọn trúc đào xanh tươi nhưng có độc, bốn phía phủ đầy rêu Mạn Đình xanh sẫm. Cuối cùng, hai gốc trà đỏ tươi đã sắp mục rữa, giống như khu đầm lầy đầy khói độc. Có lẽ phải trồng thêm hai chậu hoa sen?

Ánh mắt lướt qua lá cây và những giọt mưa trên vách tường, là đỉnh tháp tròn theo kiểu đình Bái Chiêm màu xanh da trời, đối diện là tòa giáo đường cổ của Chính Giáo ở bên kia con phố - nơi đã hoang phế nhiều năm, không còn được sử dụng nữa. Căn phòng trọ này, tất cả đều rất vừa ý, chỉ có điều mỗi ngày ở trong sân đều thấy cái giáo đường kia, đó chẳng phải là điều tốt lành gì.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của Thôi Thiệu, cô ta chỉ nhận được một món quà, đó là cành hoa hồng hôm qua cắm ở trong bình hoa, đại khái chắc cũng không quá mười tệ.

Cả ngày lo lắng không yên, nửa bước không dám rời, chờ một cuộc điện thoại đã ngóng đợi từ lâu, hoặc cũng có thể nói - lúc nào cũng đều muốn rời đi, chỉ cần bên ngoài cửa vang lên âm thanh gì khác lạ, là đều sẽ nghi ngờ không biết có phải là cảnh sát tới không. Thôi Thiệu chỉ có thể tự an ủi bản thân rằng: Anh ở Đài Loan xa xôi, bận bịu với các loại tiệc tùng, hoặc là đã quên cách dùng combo điện thoại Hồng Kông - Macao - Đài Loan rồi?

Mưa dầm ba ngày liên tiếp, cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Lâm Tử Túy: cô ta đã chết rồi.

Thôi Thiệu khóc thút thít, một tầng gió lạnh lướt qua trên vai, cảm thấy có người đang cười lên cổ, hai chân quắp chặt lấy ngực của cô ta.

Là một người chồng vừa mới góa vợ, Lâm Tử Túy phải tránh việc tiếp xúc với bất kì cô gái trẻ nào, Thôi Thiệu có thể hiểu được việc hãn yêu cầu không gặp mặt mình, chưa biết chừng còn hoài nghi người của anh đang theo dõi và nhìn trộm cũng nên.

Nhưng mà, hãn có đầy đủ chứng cứ cho việc mình không có mặt ở hiện trường, lại càng không có ai biết về sự tồn tại của Thôi Thiệu.

Kế hoạch đã thành công chưa? Cô ta chẳng có hứng thú mở rượu Champagne, chỉ cảm thấy thấp thỏm không yên, liên tục gặp ác mộng - mơ thấy người phụ nữ đã chết.

Cô ta bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của Lâm Tử Túy, lén đến nơi tổ chức tang lễ để quan sát. Trình Lệ Quân được hạ táng trong bộ lễ phục màu trắng, hãn đặt một bó hoa hồng trắng lên trên người của người vợ đã mất...

Trong suốt đám tang có rất nhiều khách lui tới, có những quản lí cấp cao của công ty, có các nhân vật tai to mặt lớn thường thấy trên tivi, còn có cả mấy người bạn trước đây từng rất thân với người đã chết.

Âm nhạc ở trong đám tang không phải là loại nhạc tang lễ bình thường, mà là một ca khúc cổ không biết tên, hết như đang ở trong thính phòng nghe

nhạc giao hưởng. Thôi Thiện nghe thấy có chút quen tai, khiến người khác cảm thấy bi thương tăng gấp bội phần, không kìm được mà rơi nước mắt.

Nhân lúc mọi người còn chưa ra về hết, cô ta vội vàng rời khỏi nhà tang lễ. Ở giữa vườn hoa vô cùng rộng lớn, một chiếc ô vừa được mở ra trong trời mưa dầm dề, cô ta liền phát hiện khuôn mặt của một người đàn ông, không phải bức di ảnh đen trắng, mà là một người đàn ông trung niên cổ quái, mặc một chiếc áo cộc tay màu xám rẻ tiền, nửa đầu bị hói khiến người ta nhìn mà phát sợ.

Thôi Thiện sợ hãi cúi thấp đầu, trà trộn vào đám người đang khóc thương người chết rồi chuồn đi, để lại phía sau lưng một trời mưa nhỏ, đến cả mái tóc cũng muốnбет lại.

Hi vọng sau đám tang này, sẽ là một đám cưới. Đêm ấy, một mình cô ta đi tới quán bar ở bến Thượng Hải. Nửa năm rồi không tới đây, đứng trước cửa của trung tâm thương mại Zegna, cô ta làm ra vẻ lảng lơ, vén tóc lên, nhìn các cô gái trẻ khác một cách đầy khiêu khích, đuổi hết những cô gái bán hoa không hợp thời đi, tưởng tượng mình là nữ hoàng của đêm nay. Đột nhiên, mưa ngừng hẳn, trên trời nổ bùng một màn pháo hoa rực rỡ, không biết là ai kết hôn hay là buổi lễ long trọng gì? Cô ta cảm thấy mình yếu đi gấp bội, giống như là đã sống được hơn nửa đời người, đợi đến khi màn đêm ảm áp sắp tận, thì sẽ bắt đầu kiếp sống dài đằng đẵng như mẹ mình.

Bắt đầu từ ngày giết người đến nay, đã hơn một tháng, Lâm Tử Túy vẫn không hề gặp cô ta, đến cả điện thoại cũng không nghe nữa - Kết cục nguy hiểm nhất, giống như vườn hoa đầu hạ, chỉ cần không để ý một chút thôi là cỏ dại sẽ mọc đầy. Cô ta nhớ đến những ngày xuân nóng lạnh thất thường, khu vườn nhỏ nở đầy tường vi trắng, Lâm Tử Túy lười biếng nằm trên giường, điều thuốc trên tay đã đốt hết, chỉ còn lại đồng tàn thuốc đặc dày được gạt vào trong chiếc cốc dùng một lần, phát ra âm thanh lạo xạo, hết như chú rắn nhỏ đang trườn đi...

Thôi Thiện chỉ muốn nhìn hẳn một chút thôi, cho dù là để che mắt người khác, chỉ đơn thuần là ngồi đối diện nhau thôi, không âm thanh, không tiếng

động.

Tháng bảy, đêm cuối cùng, ánh trăng cũng giống như bông sen, còn xuân xanh thì huy hoàng, phai tàn rồi thì bị gạt bỏ.

Qua một thời gian theo dõi và nhìn trộm dài đằng đẳng, cuối cùng Thôi Thiệu cũng phát hiện được tung tích của hắn, gõ vào cánh cửa của căn phòng trong khách sạn 5 sao. Lâm Tử Túy gờ tai nghe xuống, đập tàn thuốc, kéo chặt rèm cửa lại, sợ bị người khác nhìn lén.

Trong phòng không còn cô gái nào khác, chỉ có làn hương nhẹ nhàng của mùi nước hoa đàn ông. Chiếc tai nghe iPod vút ở trên bàn, khe khẽ phát ra một đoạn nhạc cổ điển du dương.

Thôi Thiệu si mê quần chặt lấy cơ thể hắn, Lâm Tử Túy lại tránh đôi môi của cô ta, một lời chấp thuận thỏa đáng - chuyển một khoản tiền vào tài khoản ngân hàng của cô ta, giúp cô ta làm thủ tục di cư. Không thích Địa Trung Hải sao? Italia thì thế nào? Nhưng ở đó trị an không tốt, hay là đi Pháp đi, bình thường thì ở Paris, lúc nào thích thì có thể đến bờ biển Côte d'Azur để nghỉ dưỡng.

Một mình? Không đi.

Cô ta nắm lấy tay Lâm Tử Túy, vuốt ve bụng của mình, nhưng lại bị chán ghét đẩy ra. Hắn lại châm thêm một điếu thuốc, làn khói Nicotine màu xanh khiến cho khuôn mặt vốn rõ nét trở nên ngày một mờ ảo hơn.

Lâm Tử Túy khen cô ta diễn không tồi. Cái gì mà mang thai chứ? Tất cả đều chỉ là những lời lẽ quỷ quái lừa gạt!

Lời nói như mũi dao đâm thẳng vào trong tim, cô ta bất giác che mặt lại, giống như lúc nhỏ quay cốp trong giờ kiểm tra, hoặc như người đại diện giám hộ kí tên bắt vào tù.

- Phát hiện ra lúc nào? - Cô ta hỏi. Hắn đáp:

- Trước khi giết người mấy ngày.

- Buổi sáng hôm đó, trước khi anh đi, nói mấy lời kia, đều là giả vờ đúng không? - Cô ta hỏi tiếp.

Lâm Tử Túy nói:

- Mũi tên đã rời khỏi cung bắn, sao có thể thu lại được?
- Thật ra, tối nay tìm tới đây...

Nhìn vào ánh mắt của người đàn ông này, dường như không thể nhận ra nổi nữa, Thôi Thiện lắc đầu, rồi quyết định nuốt lại nửa câu phía sau.

Nửa tháng trước, cô ta phát hiện mình thực sự đã mang thai. Âm thầm tới bệnh viện, ngẩng mặt trông lên ống khói của tòa nhà phía sau, làn khói đen bay ra giống như khói ở Auschwitz- nghe nói đó là nơi thiêu hủy rác thải trong quá trình trị liệu, bao gồm những đoạn chân tay gãy bị cưa đi, những nội tạng hoại tử bị cắt đi trong lúc phẫu thuật, còn có những thai nhi bị sinh non hoặc bị phá bỏ, có rất nhiều thứ còn đang sống sờ sờ, cũng đều bị vứt vào trong ấy rồi trở về với bầu trời.

Trên tờ kết quả xét nghiệm của khoa phụ sản có ghi rõ ràng là đã mang thai bốn tuần. Đứa con đầu tiên của Lâm Tử Túy, thực sự tồn tại trong tử cung của Thôi Thiện, chỉ to bằng một cái đinh ốc. Cô ta tính toán thời gian hai người quan hệ, vào đúng trước đêm hành động vài ngày, chẳng lẽ hưng phấn giết người đã thúc đẩy quá trình rụng trứng sao?

Nhưng, bây giờ, cô ta đã thay đổi ý định. Cho dù có nói ra bí mật này, hẳn cũng sẽ nói - trừ khi có kết quả giám định con ruột, nếu không dựa vào cái gì để tôi tin đây là con của mình?

Lâm Tử Túy nói cô ta bị bệnh tâm thần, nói thì hời hợt lắm, nhưng lại bóp chặt lấy bắp tay trái của cô ta, khiến cô ta đau buốt vào tận trong xương. Đúng thế, nếu như không phải bị tâm thần, thì sao có thể như thế này được chứ?

Mỗi câu từ hắt ra đều giống như lưỡi dao của đồ tể, giống như viên đạn trên đài tử hình, từng chút từng chút xé toạc da thịt cùng chân tơ kẽ tóc của cô ta...

- Anh đi chết đi! Cho dù có phải đem theo đứa bé đi chết cùng, cho dù có sinh nó ra rồi giết chết, tôi cũng không cho anh có được nó.

Đã đến lúc tính nợ nần rồi. Gạt đi làn khói sương trước mắt, Thôi Thiện dậm thêm chút phấn cho mình, khuôn mặt bỗng chốc trở nên lạnh băng,

giống như những cô gái thời cổ đang trang điểm trước gương trong phim ma.

- Không sợ tôi đi tố cáo sao? Cô ta hỏi.

Lâm Tử Túy trả lời:

- Cô có thể đi tự sát, nhưng, kẻ giết người là cô! Hãn còn nói, nếu như, mời một bác sĩ tới giám định thần kinh, có lẽ cô ta còn có thể cứu được một mạng.

Thôi Thiện đột nhiên lại vô cùng bình tĩnh, đáp lời:

- Anh sai rồi, tôi chưa từng giết người.

Nói gì cơ? Ánh mắt Lâm Tử Túy vụt qua một tia nghi hoặc. Nhưng hãn không muốn nghe Thôi Thiện giải thích, nghiêm mặt lại, nói:

- Nói cho cô biết một chuyện, mặc dù lúc đầu cô giấu tôi, nhưng tôi sớm đã biết rồi - Mẹ cô rốt cuộc là ai?

- Trời ơi, anh biết rồi?

Thôi Thiện làm rơi vỡ cốc nước, chuyện này còn khiến người ta tuyệt vọng hơn là việc hãn lật mặt không nhận người.

- Đàn bà ở bên cạnh tôi, đương nhiên tôi phải điều tra thật rõ ràng. Còn cái trò mèo mà cô lừa tôi, sẽ chỉ khiến cô càng yếu đuối hơn mà thôi. Tôi phải tìm hiểu rõ xem vì sao trong đêm đông chí, cô lại xuất hiện ở trước cửa ga-ra ô tô của nhà tôi. - Hãn nói.

- Bởi vì mẹ của tôi, bà ấy là một kẻ hạ đẳng đê hèn, và tôi cũng thế? Lâm Tử Túy, anh cho rằng là như vậy sao? - Thôi Thiện hỏi.

Lâm Tử Túy dùng lưỡi liếm môi, nói:

- Cô biết không? Ngoại hình của cô rất giống với mẹ mình, đặc biệt là đôi mắt và cái mũi. Bà ấy lúc trẻ cũng là một mỹ nhân đấy nhỉ? Thân thể không có gì thay đổi, mà lại đầy đặn đến mức rất thú vị. Không biết vì sao, mỗi lần lên giường với cô, tôi đều nhớ đến bộ dạng bà ấy.

Cô ta nắm chặt tay thành quyền, giống như con thú mẹ đang lên cơn phần nộ, cố gắng kiềm chế để những cơn rùng mình run rẩy không phát qua kẽ răng, còn mùi thuốc lá trên cơ thể hãn thì khiến người ta ngày càng cảm thấy buồn nôn.

Lâm Tử Túy lại giống như đang ngắm nhìn kĩ càng một bộ quần áo, dùng ngón tay vuốt viền theo khuôn mặt cô ta, thuận miệng nói một câu:

- Có mấy lần mẹ cô ở trong phòng lau sàn, tôi nằm ở trên giường, nhìn bà ấy từ phía sau...

Đột nhiên, hân bỗng dừng im bất lại, bị cắt đứt bởi âm thanh trong trẻo của tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Thôi Thiện cầm mảnh bình hoa vỡ tiện tay nhặt được ở trên bệ cửa sổ, đập vỡ đầu người đàn ông này.

Trong tiếng nhạc đệm cổ điển phát ra từ chiếc tai nghe iPod, máu tươi từ huyết thái dương và đỉnh đầu trào ra, hợp thành một dòng nước nhỏ màu đỏ rực, khoan khoái chảy ngập đôi giày cao gót của Thôi Thiện.

Hân chết rồi.

Thế giới cứ lặng im như vậy, đầu lưỡi của điều hòa nhả ra làn gió lạnh, màu đỏ rực bị thay thế bởi hai sắc trắng đen. Da đầu bắt đầu lạnh dần, lúc này cô ta mới ý thức rõ được mình vừa làm gì, chìm vào trong nỗi ân hận không lời nào tả nổi. Bên ngoài cửa sổ, trời tối đen giống hệt như cái đêm dài nhất đó.

Cũng may là đi giày cao gót đế đỏ, dù gì thì cũng đồng màu với màu máu, đi ra khỏi khách sạn chắc cũng không ai để ý.

Đôi giày này, không lâu sau sẽ ở một góc nào đó trên bầu trời, rồi dần dần mục nát.

Không biết ở một nơi nào đó từ sâu trong lòng, hiện ra một câu nói quen thuộc, đó là câu cửa miệng thuở còn trẻ của ba, mỗi lần con gái khóc đều sẽ đem ra để dỗ dành cô bé:

- “Đừng buồn, đừng khóc, sẽ có, đều sẽ có, sẽ có bánh bao.”

MẶT A

*Mặt trời lên cao rồi, bóng tối ở lại sau lưng. Nhưng ánh nắng không phải
là của chúng ta, chúng ta phải đi ngủ rồi.*

“Nhật xuất” - Tào Ngụ

CHƯƠNG 1

Nếu như ngày tận thế giáng xuống đầu, chỉ có thể mang theo một con vật lên chiếc thuyền Noah^{4*} - ngựa, hổ, khổng tước, dê, bạn sẽ chọn loài nào?

** Noah là con thuyền được nhắc đến ở chương 6 đến chương 9 của Sách Sáng thế trong Kinh Thánh. Văn bản đó mô tả việc ông Noah đóng con tàu này theo ý Chúa để cứu ông và gia đình cùng các loài động vật nhằm khỏi bị diệt vong bởi trận trừng phạt đại hồng thủy của Thiên Chúa.*

Bầu trời quạnh vắng.

Những chấm đen lớn như vẩy mực ở giữa tầng mây, có cái gì đó vụt qua, không biết là sóng âm hay một chiếc máy bay trống khách. Tiếng ma sát giữa động cơ với luồng khí trên cao, giống như tiếng sóng biển va vào vách núi, xuyên qua ngàn vạn thước để gọi cô ta tỉnh lại.

Thôi Thiện nằm sõng soài trên nền đất thô ráp, đối mặt với không gian khô cằn.

Giới hạn của bầu trời là một bức tường đen kịt, bao phủ lấy những luồng sáng trắng xám nhức mắt. Hõm xương cổ ma sát phát ra tiếng kêu răng rắc. Khi xoay tròn được gần 180 độ, cuối cùng bị một đường thẳng tắp chặt ngang - vẫn là bức tường xi măng đen. Giữa hai bức tường cao ngất, giống như con đường hành lang thật dài. Chống khuỷu tay xuống mặt đất, đứng dậy, bầu trời giống như một bức tranh cuộn trục được dàn trải, để lộ ra phần khung tranh sậm màu.

Cô ta đang ở trong thế giới hình chữ U.

Yết hầu phát ra tiếng thở gấp, là âm thanh nhỏ nhẹ của phụ nữ. Hít thở sâu, lồng ngực có một thứ đội lên, phập phồng rất nhịp nhàng, trên vai là mái tóc dài óng ả, còn cả khung xương ở giữa cặp chân dài.

Phía sau lưng vẫn là tường. Dưới màu xám ngất của những đám mây đen, bốn bức tường nối nhau khép kín lại, từ chữ U biến thành chữ khẩu^{5*}, giống như khám nam trên khung đen của bức ảnh, khiến người ta liên tưởng bức vải đen trắng được trùm lên di ảnh của người chết trong lễ truy điệu.

**Chữ “khẩu”: chữ Hán là ”口”: hình dáng gần giống chữ U.*

Không còn khuyên tai, chẳng còn vòng tay, trên ngón áp út cũng chẳng thấy dấu tích của chiếc nhẫn đầu nữa. Men theo dây xích, sờ đến mặt dây chuyền, một con thiên nga bằng pha lê của hãng kim cương Swarovski vô cùng xa hoa, nhẹ tới mức gần như không cảm thấy chút trọng lượng nào của nó.

Đầu ngón chân có thể cử động được rồi, mắt cá chân bé như một chú mèo nhỏ, bắp chân nhẵn bóng, còn nữa... cô ta mặc một chiếc váy dài đến đầu gối, và chỉ còn lại một chân có mang giày.

Giày cao gót, 7cm, đế đỏ, Chritian Louboutin.

Mắt cá chân có mấy chỗ trầy xước, trên cánh tay cũng có vài vết thương đã đóng vảy.

Tay trái thò vào bên trong... Quần nhỏ vẫn còn, hơn nữa vẫn còn nguyên vẹn, không giống như việc bị người ta vội vàng mặc vào. Nước mắt men theo gò má chảy dọc xuống mu bàn tay, bên trong mắt có dây thần kinh nào đó đang đau dữ dội, giống như việc bị nha sĩ dùng máy móc khoan xuyên vào chiếc răng sâu của bạn.

Trước khi tìm thấy chiếc giày còn lại, cô ta đi chân trần, vịn vào bức tường xi măng thô ráp, khắp nơi toàn là bụi bặm và phân chim, cái giếng trời cô độc... Đây là một cái thùng, gần như là một hình chữ nhật tiêu chuẩn, hai đường trái phải là chiều dài, hai đường trước sau là chiều rộng, cộng thêm với nền đất cứng ngắt, rất giống với một chiếc quan tài đang mở nắp.

Ở góc tường có mấy gốc lựu um tùm, giống như một lùm cây vây quanh lấy những đóa hoa màu đỏ lửa. Khóm cây ngải cao hơn đầu người, đám dây leo lan ra nhiều tới mức khôn tả. Ngần ấy thứ tạo nên một mớ hỗn độn, khô khan. Tịch dương giống như một vũ đài truy quang, vượt qua bức tường cao vợi chiếu thẳng vào hai mắt, và cả những đóa hoa thạch lựu yêu kiều.

Trên đỉnh của bức tường đối diện với cô ta, phía mặt trời lặn, lộ ra một khúc của tòa chung cư cao tầng, kiểu tầng này thường phải ở khoảng tầng thứ 30 - thật khó để tưởng tượng, chỉ cách một bức tường, mà lại chỉ có thể nhìn

thấy mấy tầng trên cùng của nó. Ở phía xa hơn của hướng ngược lại, nhìn thấy hai cao ốc ốp kính bên ngoài, mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng tính ra cũng phải 4 - 5 tầng. Bên tai vang lên đủ loại âm thanh hỗn độn, tiếng còi ô tô ồ ồ, nhấp nhô, giống như được truyền tới từ phía mặt đất xa xôi...

Cô ta bị giam cầm trên đỉnh của một tòa nhà cao khoảng 20 tầng.

Giếng trời, thật ra là một vườn hoa trên không trung, chỉ có điều xem ra nó đã hoang phế khá lâu. Vườn hoa bị bao quanh bởi bốn bức tường cao vợi, ngoại trừ không có nóc ra, thì nó chẳng có gì khác so với nhà tù. Nhưng tốt xấu gì thì nhà tù cũng còn có cửa sổ, nơi này còn chẳng có gì. Vì sao mình lại ở đây? Thôi Thiện bần khoản nhìn lên bầu trời, tưởng tượng một cô gái giáng xuống từ mây xanh.

Cả ngày trời, cô ta đã thử đủ mọi cách để thoát thân, nhưng mỗi bức tường thấp nhất cũng hơn 3 mét, kiễng chân lên, vươn tay ra cũng chẳng với được một nửa. Thôi Thiện không thấp, đôi chân và cánh tay rất dài, chỉ đứng bình thường thôi đã 1,65 mét rồi. Bức tường xi măng ở phía Nam có chút khác biệt với ba bức tường còn lại. Màu sắc của nó nhạt hơn, dùng lực gõ vào có cảm giác rất rắn chắc. Góc tường có một đường ống nước nhỏ. Dùng bước chân để đo đạc nhà tù này: Dài 10 mét, rộng gần 4 mét, là một hình chữ nhật tiêu chuẩn. Làm một phép nhân đơn giản, diện tích là gần 40 mét vuông.

Không muốn lặp lại tất cả những lời lẽ không đẹp để đang tồn tại ở trong đầu. Dù gì thì cũng là nhà giàu mới nổi, chân đi giày đế đỏ Christian Louboutin huyền thoại, trên tóc còn vương chút tàn hương của nước hoa Christian Dior, ngật một nổi chẳng đeo dây chuyền vàng - mà lại cứ liên tục văng hàng trăm câu “Shit”, đối với một thực nữ mà nói thì chẳng phải là thói quen tốt đẹp gì.

Phía sau đầu bị sưng lên một ụ, chạm nhẹ vào cũng rất đau. Trên mái tóc được buộc lên còn lưu lại vết máu đã đông cứng lại. Thôi Thiện đoán rằng mình bị người ta ném từ trên tường xuống, không may phía sau gáy bị đập xuống nền xi măng rắn chắc...

Không tìm được gương, một vũng nước nhỏ cũng chẳng có, không nhìn

được khuôn mặt của chính mình lúc này. Cô ta dùng ngón tay thon dài lướt dọc những đường nét trên khuôn mặt mình. Mắt hai mí, khoảng cách giữa hai lông mày rất vừa vặn, sống mũi không cao không thấp, nhỏ nhắn nằm trên huyệt nhân trung^{6*}. Đôi môi hơi mỏng, nứt nẻ vì thiếu nước. Cảm giác của xương hàm và cằm đều rất tự nhiên, chưa từng trải qua phẫu thuật thẩm mỹ. Làn da tương đối nhẵn mịn, chắc hẳn phải dùng rất nhiều mỹ phẩm dưỡng da. Đầu ngón tay quẹt ra được một lớp phấn mỏng. Cánh tay và bầu ngực trắng ngần, lau ra được đầy bụi bặm và cái ghét, tóc tai rối bù, rất giống nữ thần... kinh.

** Phần gấn rãnh môi trên thẳng từ mũi xuống.*

Eo của cô rất nhỏ, trên bụng hơi gợn một vết sẹo lồi. Người nặng khoảng 50 ki-lô-gam, và vẫn sẽ còn tiếp tục gầy đi. Chiếc váy liền không tay họa tiết hoa nhỏ, để lộ ra phần dưới của đôi vai và đầu gối, cổ chữ V khoét sâu xuống tận ngực, ẩn sau đó là chiếc áo ngực size B^{7*} đầy đặn. Cô cởi bỏ quần áo, muốn tìm xem có vết tích lạ nào trên người không. Thật may, phần eo không có vết thương của trò lấy thận, trên bụng không có nếp nhăn do mang bầu, lại càng không có vết dao mổ đẻ.

** A, B, C là kí hiệu chỉ mức độ to nhỏ của quả áo lần lượt từ nhỏ tới lớn.*

Thôi Thiện tin rằng trong tử cung của mình, vẫn còn một phôi thai nho nhỏ, chỉ lớn bằng một chú ốc nước ngọt.

Nhưng mà, phần da trên cánh tay trái có mấy chỗ hơi đỏ lên, nhìn kĩ thì giống như là bị kim châm.

Liệu có phải đã bị xâm phạm quá mức?

Cô còn nhớ Dior, Chanel, Gucci, Prada, Burberry...

Kaede Rukawa^{8*}, F4 và RMS Titanic. Thế vận hội Bắc Kinh năm đó Trần Quán Hy rất máu lửa. Hội chợ triển lãm Thượng Hải. Tai nạn đường sắt cao tốc. Bụi PM2.5^{9*}. Vương Phi lại ly hôn. Mỗi người đang đang dùng Wechat^{10*}, giống như vô số những mảnh thủy tinh vỡ, đâm vào phần sau gáy, như màn tuyết trắng, ánh sáng chói vàng,

** Nam chính thứ 2 trong bộ truyện tranh Nhật Bản Slam Dunk (Cao thủ*

bóng rổ).

** PM là một hạt vật chất gây ô nhiễm không khí. Các chỉ số theo sau PM là kích thước của chúng. Bụi PM2.5 là loại bụi nhỏ nhất trong khí quyển. Chúng có thể gây viêm nhiễm đường hô hấp và làm tăng nguy cơ tử vong của những người mắc bệnh ung thư phổi và bệnh tim.*

** Phần mềm chat trực tuyến trên điện thoại của Trung Quốc.*

“Cứu mạng!”

Cứ cách hai tiếng đồng hồ một lần, Thôi Thiện lại gào thét điên cuồng. Cổ họng rất cứng, giọng khản đi. Cô ta đang khóc.

Nhà mới không có cửa sổ, chẳng có nóc nhà, vật dụng trong nhà lại càng không có, bù lại nó có một khoảng sân thượng rộng lớn, thạch lựu và cỏ dại mọc um tùm. Cô ta coi bức tường phía nam như cái tủ giày, chỉ có một đôi giày cao gót, chiếc còn lại tìm thấy rồi.

Dựa vào vào những tiếng tạp âm đang vang lên xung quanh mà phán đoán, thì bên dưới có lẽ là cầu vượt xuyên qua thành phố, dòng xe cuồn cuộn chẳng kể ngày đêm. Còn cả điểm giữa con đường trong công viên hay thành phố được phủ xanh, buổi chạng vạng sẽ bị các bà các mẹ đã về hưu chiếm lĩnh, bật bản nhạc “Phong cách dân gian tuyệt nhất” khiến người ta đình tai nhức óc. Đợi khi các mẹ về nhà, xem thanh xướng kịch^{11*} về thời kì kháng Nhật, người ca sĩ lưu lạc có mái tóc xõa dài xuống vai, gảy guitar điện hát “Bắc Kinh, Bắc Kinh” hoặc “Những tháng ngày rực rỡ”.

** Thanh xướng kịch (Oratorio) là một thể loại âm nhạc cổ điển quy mô lớn viết dành cho dàn nhạc giao hưởng, ca sĩ solo và dàn hợp xướng.*

Đêm thứ nhất.

Thật may giờ đang là giữa hạ, Thôi Thiện dọn sạch một góc trống bên dưới bờ tường, nằm bên cạnh bức tường hướng nam. Ánh trăng như một tấm thảm phủ lên người, ở góc này chỉ có thể nhìn thấy bầu trời, giống như quay lại trăm vạn năm về trước, cũng lại có chút gì đó hoang dã, xa xôi, mùa xuân lướt qua cánh hoa bên hồ, trên khuôn mặt còn vương đầy những cánh bồ công anh nhỏ. Lúc đó, bầu trời đêm sạch sẽ hơn hiện giờ, chẳng có lấy một

ngọn đèn, yên lặng hết như thế giới của những người khiếm thính.

CHƯƠNG 2

Ngày thứ hai.

Sáng sớm, Thôi Thiện bị đánh thức bởi tiếng chim hót véo von, chợt nhớ lại một chuyện đen đủi - Cô ta đã mang thai sáu tuần rồi. Nếu như mẹ cô ta biết được, liệu sẽ rất vui mừng đi chuẩn bị tã lót, hay là tặng cho cô ta một cái tát thật đau rồi ép cô ta đi phá bỏ đứa con trong bụng?

Nhịn tiểu cả một buổi tối, bắt buộc phải ra gốc cây lựu để giải quyết vấn đề, đất trồng trọt tạo thành một nhà vệ sinh thiên nhiên. Ở trên tầng cao, tia tử ngoại rất mạnh, cô ta bắt đầu cảm thấy thương nhớ chiếc kính râm, ô và kem chống nắng. Không có một ngọn gió, y như trong một chiếc lồng hấp. Váy quá mỏng, tuột hết ra cũng chẳng ăn thua gì. Chẳng dám mơ ước cao vời về điều hoà và quạt điện, chỉ cần một bình nước thôi là đã quá đủ rồi. Bất kì cử động nào cũng vô cùng tốn sức, tăng thêm nguy cơ bị say nắng. Để tránh khỏi sự chiếu rọi trực tiếp của ánh nắng mặt trời, cô ta tìm đến góc tường trước giờ chưa từng bị ánh nắng chiếu vào, lưng dựa vào vách tường lạnh lẽo và thô ráp.

Thời gian trôi qua rất chậm, dường như cả một đời người, còn quá khứ thì ngắn đến lạ, bốc hơi như một giọt nước mong manh.

Đêm đến, một con gián từ bắp đùi bò lên, Thôi Thiện sợ nhất loài động vật này. Ban đêm nguy hiểm hơn ban ngày rất nhiều, bà mẹ nào cũng đều dạy con mình như vậy, ví dụ như thú dữ ăn thịt người, và đàn ông thì còn đáng sợ hơn cả thú dữ. Ngồi xếp bằng ở góc tường, bầu trời của thành phố có đủ loại đèn, nhưng không đủ để chiếu sáng nơi này. Đồng tử dần thích ứng với bóng tối, gần như có thể nhìn rõ từng chiếc lá của cây lựu, cả những con côn trùng chẳng biết tên trên cây ngải, những chú chim nấp trong lùm cây chờ màn đêm đi qua, rồi còn cả đám chuột chạy lung tung trên tường nữa. Dơi và chim hoàn toàn khác nhau, bay theo quỹ đạo hình gấp khúc, mấy chục con cứ thoắt ẩn thoắt hiện, hoá ra chúng vốn dĩ không hề rời khỏi, chỉ là ẩn nấp ở đỉnh toà nhà ít người đặt chân đến này mà thôi. Thôi Thiện không muốn đối đầu với

bọn chúng, nhưng mong rằng nước sông không phạm nước giếng - Tao là thợ săn thượng hạng đấy.

Đây là một thế giới đầy rẫy sự nguy hiểm, nhưng nguy hiểm lớn nhất, là không có một giọt nước, cũng không có một hạt gạo, giữa cái nắng nóng mùa hè 40 độ, là một phụ nữ mang thai, cố sắp chết mất.

Ngày thứ ba, vẫn không thấy bóng người.

Lấy giày cao gót làm vật chứa, hứng lấy chút sương sớm, mặc dù chỉ đủ để nhuận họng. Cô trông chờ một cơn mưa như trút nước - nhưng cuối cùng thứ mà cô đợi được là một bãi phân chim rơi xuống đầu, một bãi "shit" xứng với tên thực của nó.

Giống như một chiếc máy tính chết mainboard^{12*} được khởi động lại, đối mặt với hàng loạt dây số đặc kín trên màn hình màu xanh... Thôi Thiện nhớ lại điều bố cô từng dạy, lập tức bẻ gãy thật nhiều cành lựu, cộng thêm cả những cây ngải thảo nhỏ dài nhưng vô cùng chắc chắn, đan thành một cái sọt. Còn về những thanh gỗ, trên mặt đất có rất nhiều nhánh cây nhỏ bị rơi rụng. Nhưng đi đâu tìm dây thừng bây giờ? Một sợi tóc rủ xuống khoé mắt - mái tóc của phụ nữ lần đầu tiên phát huy tác dụng thực tế của mình. Nghiến răng giật ra một sợi, vẫn nghi là không đủ, cuối cùng ba sợi tóc tơ được kết liên lại với nhau. Vẫn còn thiếu mỗi nhủ. Cô bắt lấy mấy con sâu róm trên mặt đất.

**MainBoard - Bo mạch chủ, là bản mạch in chính trong thiết bị điện tử.*

Lưới bắt chim làm xong rồi, cô núp dưới gốc cây lựu, lộn tóc tơ cuốn trên đầu ngón tay. Mệt mỏi, yếu ớt chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ, khi cô sắp ngất đi thì có một chú chim lọt vào trong cái sọt rồi.

Là một bộ phận rất quan trọng trong máy tính.

Chú chim nhỏ tức giận đập cách liên hồi trong cái bẫy. Bị cúm gà thì sao? Ngớ ngẩn! Một cành cây sắc nhọn, xuyên qua chiếc sọt đâm vào chú chim nhỏ. Nghe thấy một tiếng kêu đau thương, cô nhắm chặt mắt lại, tay phải run rẩy, đổi sang tay trái. Đâm liên tục nhiều phát liên, giống như bản thân mình bị vô số nhát đâm. Chú chim nhỏ đã chết, một thi thể nhỏ bé thế này, liệu có thể lấp đầy một phần tư cái dạ dày hay không? Hay là đến cuối cùng vẫn cứ

là chết đói, ở mười tám tầng địa ngục lại tăng thêm một tầng tội nghiệt?

Thôi Thiện kiên nhẫn nhổ sạch lông chim, dùng cành cây rạch bụng, sợ rằng còn không nặng bằng một xiên tim nướng nhỏ, nhưng dù gì cũng đủ để cô sống thêm mấy tiếng đồng hồ.

Phải có lửa.

Đùa gì thế chứ? Đánh lửa giống như người vượn Bắc Kinh^{13*}? Cách duy nhất để sống tiếp. Trong vườn hoa có tổng cộng 6 cây thạch lựu, bắt buộc phải hi sinh cây nhỏ nhất. Bẻ gãy được cây lựu cũng là lúc mồ hôi chảy ướt đầm lưng, cô chọn ra đoạn gốc to nhất, rồi lại tìm thêm một cành cong, dùng thân cọng cỏ bện lại rồi buộc thành hình cung tên, cô giữ cố định một cành cây tương đối thẳng khác, một đầu dựng trên gốc cây, một tay giữ phía trên, luồn đoạn dây cỏ của chiếc “cung tên” cuốn một vòng quanh cành thẳng và kéo đánh lửa. Liên tục thử hơn 10 lần, tốn cả một buổi chiều mới thành công. Cô lấy cỏ khô và lá rụng để làm mồi bao quanh ngọn lửa, cẩn thận thổi vào bên trong, dùng cành cây khô để chất thành một đống lửa. Phương thức sinh tồn của người nguyên thủy quả thật không dễ dàng, loài người có thể sống được ngày hôm nay thật sự là một chuyện bất ngờ.

** Người Bắc Kinh, trước đây gọi là người vượn Bắc Kinh, là một phân loài người đứng thẳng, tên tiếng Anh: Homo erectus pekinensis.*

Khói bốc lên lượn lờ, vẩn vít, chim sẻ nướng xong rồi, mùi thơm bốc lên mang theo chút vị cháy. Thôi Thiện tin rằng trình độ quay nướng của mình phải được xếp hạng nhất. Cắn một miếng thịt chim sẻ vàng ươm, dầu mỡ nóng hổi trong miệng, đầu lưỡi suýt chút nữa thì bỏng rộp, thịt và những mẫu xương cũng lần lượt từ từ đi vào trong dạ dày. Chẳng cần biết là bữa tối hay điểm tâm, thêm một chút muối và gia vị thì sẽ càng tuyệt vời hơn nữa, là ảo giác sau cơn đói trầm trọng vừa rồi sao? Cô ta thỏa mãn nằm trên mặt đất, vuốt ve sinh linh bé bỏng trong bụng mình...

Không mơ thấy chú chim nhỏ ấy.

Ngày thứ tư, gia cố lại “chiếc sọt”, bắt được con chim thứ hai. Không còn là chú chim sẻ bé đến thảm thương nữa, làm nó chết đi tốn nhiều công sức

hơn hẳn. Nhưng cảm giác tội lỗi đã dần giảm đi, giống như thứ mình vừa giết không phải là một sinh mạng mà chỉ là quả trứng gà được rán lên khi thấy đói vào buổi tối.

Mấy ngày liền chỉ uống nước sương, đến lúc gần chết khát, trời đổ mưa. Cô ta nằm trên mặt đất, há miệng thật rộng điên cuồng uống nước mưa. Trong nước mưa có chút vị chua kì lạ, có thể là do không khí ô nhiễm quá nặng.

Nước mưa không thể ngấm vào được bùn đất ở đây, nước rơi xuống chảy thành những đường nhỏ hẹp, mưa to hơn chút nữa là có thể tích nước. Thôi Thiện nhìn thấy rồi - khuôn mặt - bốn bức tường dưới bầu trời u tối, cả khuôn mặt của người phụ nữ bị vây quanh bởi mái tóc rối bù. Nhan sắc đang bị hủy hoại, theo những giọt mưa lại dần được phục hồi. Cô ta do dự lắc đầu, gào lên mấy tiếng, người phụ nữ trong làn nước kia cũng có hành động y hệt. Cái bóng phản ngược trong làn mưa, thoát đầu nhìn thấy giống một nữ ăn mày, quần áo tả tơi, dáng người tiều tụy, chẳng khác nào cái xác không hồn. Cô ta nằm bò ra trên tấm gương dễ vỡ, dùng nước mưa lau sạch những cái ghét, để lộ ra dung nhan vẫn được xem như còn trẻ. Đường viền cằm của khuôn mặt trái xoan, đôi mắt hạnh to và dài, lông mày lâu ngày chưa tỉa tốt, đôi môi mỏng xám xịt và nứt nẻ, tóc mai nhỏ giọt nước mưa. Nếu như bôi lên chút kem nền, đánh thêm phấn mắt, rồi tô son môi cho thật đoan trang thì đây sẽ là một khuôn mặt đẹp, có thể chiếm được trái tim của một số nam nhân, bất kể người đó 15 hay là 50 tuổi.

Dùng chân đạp vỡ chiếc gương ở trên mặt đất, những hạt nước li ti bắn vào trong mắt, hòa vào dòng nước mắt đang cuồn trào...

Đột nhiên, trong vũng nước vọt qua bóng của một người đàn ông.

Thôi Thiện kinh hoàng thét lên một tiếng chói tai, sau đó liền phản kích quay đầu lại nhìn, trong vườn hoa trên không tuyệt nhiên không có một bóng người, nhưng ở bên bức tường phía nam có một bóng người đang đi lại.

Mưa ngừng rồi, người đó cứ tự mình đi, không hề nhìn thấy cô.

- Cứu mạng! - Cô ta gào thét rất cổ bồng hâu.

- Này! Cứu mạng!

Nhưng mà, người đàn ông kia đang giả ngây giả ngốc hay sao? Người đó nhìn qua cũng tầm khoảng 40 tuổi, đầu hói một nửa, da đen thui, mặc một chiếc áo may-ô cổ lỗ sĩ màu xám, sau lưng đầy vết mờ hôi.

Chính là người này đưa mình đến đây sao?

Kiểu ăn mặc và hình dáng đó, phân nửa là dân công ở trên công trường đang thi công, tuy rằng nhìn mặt có vẻ rất lạ nhưng cô ta lại cảm thấy có chút quen mắt - Trước đây đã từng gặp qua người này chưa?

Bất luận thế nào, phải khiến cho người đó nhìn xuống đây đã. Thôi Thiện tiếp tục gào thét điên cuồng, gần như rách cả cổ họng, giống như một người biểu diễn tạp kỹ trên không trung, nhưng anh ta vẫn cứ không chút động lòng.

- SB, anh là người cầm điếu sao? Anh ta biến mất rồi.

Cho dù cô ta có tiếp tục kêu gào rồi đập nện vào tường, hi vọng có thể thu hút được ai khác tới chỗ này, nhưng bầu trời vẫn chẳng hề bị phá tan.

Cô ta tuyệt vọng ngã xuống nền đất, liên tục đập gáy sau vào bức tường cho đến tận khi hoa mắt chóng mặt ngất đi.

Thôi Thiện dùng đất khô và cành cây, vây thành một hồ nước nhỏ trên nền xi măng, chỉ to bằng khoảng một cái chậu rửa mặt. Lại một trận mưa nhỏ qua đi, trong hồ tích đầy nước đục ngầu. Qua một đêm để cặn bẩn chìm xuống đáy là có thể rửa mặt gội đầu được rồi. Cô ta dùng những cành cây nhỏ làm thành một chiếc lược đơn giản, mái tóc được gội sạch xõa xuống bờ vai, giống như một cô gái bước ra từ trong phòng tắm.

Mỗi buổi sáng sớm, bụng đói cồn cào, bắt buộc phải bổ sung loại dinh dưỡng khác, protein, chất đường...

Cô ta bắt lấy một con gián thật to, nhắm mắt nhắm mũi nhét vào miệng, đôi cánh và 6 chiếc chân gián vẩy tràn trong khoang miệng và đầu lưỡi, cô dùng răng cắn rồi nhai thật kỹ. Nói thật là, có chút hôi thối. Cô học được cách dùng cành cây dự kiến ăn, lượng nước trong sâu róm thì khá nhiều, còn có mùi vị giống như bánh ngọt. Ở một góc nào đó trên quả địa cầu này, chắc chắn sẽ có một ai đó cũng đang sống cuộc sống giống như thế này.

Chắc là vì nhiều lần sát sinh cho nên Thôi Thiện bị muỗi đốt rất nhiều. Cô ta vẫn mặc chiếc váy họa tiết hoa nhỏ, bắn đến mức chẳng thành hình hài, từ trên xuống dưới thủng rách tả tơi, lộ ra những phần hết sức nhạy cảm. Cả người, bao gồm cả tóc đều bốc ra mùi hôi thối - mùi phân và nước tiểu trong đất, mùi nội tạng và tanh của chim, mùi côn trùng sau khi bị nhai nát, còn cả mùi hôi và chua vĩnh cửu của mồ hôi nữa.

Nhưng vẫn chưa sinh bệnh, là sức khỏe phi thường trời ban sao? Hay là ở trong bước đường cùng này sức đề kháng lại được tăng cao, chống lại sự xâm nhập của mọi loại phong hàn và tà độc? Thôi Thiện rõ ràng đã gầy đi rồi, eo và bắp đùi nhỏ hẳn đi, có khi phải sút mất 6-7 kilogam rồi, không biết thai nhi trong bụng có còn không? Buổi sáng thức dậy có cảm giác huyết áp tụt, có lúc còn đột nhiên ngất đi, không biết lúc nào thì chết đây.

Thi thoảng nằm ở góc tường nghỉ ngơi, ngóng lên đủ loại biến đổi của bầu trời, thường trông thấy một đàn bồ câu xếp theo hàng lối chỉnh tề, dẫn đầu là một chú bồ câu trắng cao quý, lạnh lùng và đẹp đẽ, theo sau là một đoàn bồ câu màu xám. Bọn chúng sẽ đậu ở trên chóp tường, phát ra những âm thanh gù gù hỗn độn, rồi để lại trên nền đất đầy phân chim xám trắng. Thôi Thiện không hề quan tâm xem bọn chúng có đẹp hay không mà chỉ muốn bắt lấy hai con, bịt lỗ mũi. Cô ta bắt được một chú bồ câu lia đàn, có lẽ đã quên mất đường về nhà, cứ bay quanh quẩn trên bầu trời của thành phố cho đến khi rơi vào cái bẫy này. Ăn chim bồ câu chắc dạ hơn nhiều so với ăn thịt chim sẻ, mặc dù không cắt tiết thì ăn sẽ rất tanh.

Đêm dài đằng đẵng, chỉ cần có một chút sức lực là Thôi Thiện sẽ sẽ nhảy thùm thụp trên nền xi măng - khi bạn bị tiếng bước chân ở trên lầu và các loại tiếng động làm cho không thể ngủ nổi, thì sẽ dễ dàng dẫn đến việc báo cảnh sát vì mâu thuẫn giữa những người hàng xóm với nhau. Tiếng thô ráp của nền xi măng cứ dán chặt bên tai, suy đoán xem người đang sống ở phía dưới kia là ai. Là một gia đình có ba người với thu nhập thuộc bậc trung? Là quý tộc độc thân giàu có? Là một nữ cán bộ lãnh đạo thuê phòng? Hay là kiểu thuê phòng tập thể? Gay go nhất chính là kiểu phòng trống, hoặc là cũng đang

giam cầm một người phụ nữ tương tự thế này, mỗi ngày cũng đều cầu nguyện hàng xóm ở tầng trên xuống cứu mình. Nếu như kẻ ngu đần nào đó nhận định rằng phía trên lầu là phòng trống, tất cả những gì nghe thấy đều chỉ là triệu chứng ảo giác của bệnh tâm thần phân liệt, cô ta cam chịu số phận.

Người đàn ông giống như câm điếc kia không hề xuất hiện lại nữa.

Ngày thứ bảy, cô tìm thấy một viên đá cứng, khắc trên tường một số “7”.

Ngày thứ mười.

Ngoài đôi giày cao gót đang tạm thời vô

dụng ra thì thứ đáng giá nhất trên người Thôi Thiệu lúc này là chiếc mặt dây chuyền xa xỉ của Swarovski, hình thiên nga bằng pha lê, chỉ độ hơn 1 centimet, thoát nhìn qua giống như chú vịt con xấu xí của Andersen^{14*}.

** Andersen (An-đéc-xen) là nhà văn Đan Mạch nổi tiếng với truyện kể cho trẻ em.*

Nếu như thiên nga có thể bay thì xin hãy đem lời cầu cứu này đi.

Thôi Thiệu không muốn làm Robinson, tự sinh tự diệt ở mấy chục mét trên không trung thế này. Để tiết kiệm nhiên liệu, tất cả những thứ sẵn bắt được, bao gồm cả sâu róm và gián, mỗi ngày đều chỉ tập trung quay nướng lúc hoàng hôn, chỉ cần trời không mưa. Thời gian còn lại cô cứ ngủ mê mết, giống như tập yoga, điều chỉnh hít thở, hạn chế tiêu hao. Cô kì vọng sẽ có người nào đó xuất hiện, bất luận là người tốt tới cứu cô, hay chính là kẻ xấu đang giam cầm cô.

- Vóc dáng của tôi rất ổn, nếu như anh muốn thỏa mãn dục vọng thì hãy xuống đây đi, tôi sẽ không phản kháng đâu, nếu như anh nghe thấy!

Mấy ngày trước, trên chóp tường xuất hiện một đại thúc thần bí, rốt cuộc người đó là ai? Thật sự là kẻ biến thái đã đưa cô xuống đây sao? Hay là người quản lí sở hữu tòa nhà này? Hoặc giả chỉ là một kẻ bệnh tật lang bạt mà thôi?

Sáng sớm, anh ta lại tới rồi.

Thôi Thiệu tỉnh giấc, mở to mắt, trên đầu vang lên hàng loạt những tiếng bước chân lộn xộn, ngẩng đầu lên nhìn người đó - tuyệt đối không hề nhận lầm, vẫn là chiếc áo phong cổ lỗ sĩ rách tả tơi, loạng choạng đi tới đỉnh bức tường, ánh mặt trời chiếu lên nửa đầu hói của anh ta.

Mặc kệ anh ta có phải người câm điếc hay không, Thôi Thiệu vẫn gào thét “Cứu mạng” điên cuồng như trước, đồng thời còn khua chân múa tay để thu

hút sự chú ý của anh ta.

Cuối cùng, đối phương run rẩy cúi đầu xuống. Anh ta nhìn thấy Thôi Thiện.

Không sai, ánh mắt đã nói lên tất cả, vị đại thúc thần bí để lộ ra ánh mắt kinh ngạc dị thường, thò tay ra chỉ chỉ vào cô.

- Cứu tôi với! Mau lên!

Khi Thôi Thiện tưởng rằng mình sắp được cứu thì đôi chân của người đàn ông kia đã bại liệt, từ trên bức tường phía nam cao vợi rơi xuống, tiếp tục ngã thẳng lên nền xi măng của vườn treo.

Sao lại tự mình xuống đây chứ? Muốn sàm sờ nữ nhân cũng đừng nôn nóng như vậy chứ!

Thôi Thiện muốn kéo anh ta dậy, hai mắt của đại thúc đó nhìn chăm chăm vào cô, toàn thân co rúm lại, sùi đầy bọt mép, phun ra mùi hôi thối khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Đây là biểu hiện của việc muốn về châu trời!

- Cứu mạng!

Cô kinh hãi lùi vào trong góc vườn, cũng không biết là muốn cứu mạng của chính mình, hay là mạng của người đàn ông chết không nhắm mắt ở trước mặt kia.

Ngước lên nhìn đỉnh bức tường phía nam, vẫn là bầu trời hoang vắng chẳng một bóng người. Thôi Thiện nhớ ra bản thân mình cũng từng giết người, dứt khoát dừng cảm trở lại, sờ vào đầu ngón chân thẳng đờ của vị đại thúc.

Anh ta chết rồi.

Mặc áo may-ô màu xám, quần dài bẩn nhem nhuốc, đôi giày bằng vải bố bị mài mòn đến mức trắng xóa, chẳng cả buộc dây giày, khoảng 40 đến 45 tuổi. Dáng người nhỏ bé, mặc dù rất gầy nhưng cánh tay lại có cơ bắp, trông giống như những võ sĩ đấu quyền Anh.

Đột nhiên, Thôi Thiện liền lĩnh thò tay vào trong túi áo của người chết, nhưng chỉ tìm thấy mấy tờ tiền giấy bị vò đến nhàu nát và nửa xấp giấy chùi, hoàn toàn không có chiếc điện thoại di động mà cô ta đang mong đợi.

Cái chết của người này, chẳng có chút ý nghĩa nào đối với Thôi Thiện, ngược lại còn tăng thêm sự ô nhiễm. Mẹ nó. Lần này lại còn phải hầu hạ người chết, nên bôi cho anh ta thuốc chống thối rửa hay là giải phẫu cho thành xác ướp đây? Thời tiết nóng ẩm, mưa nhiều, nói không chừng chỉ vài ngày là thối rửa, thi thể sẽ sinh ra dòi, rồi sẽ biến thành mấy trăm con nhặng...

Chỉ cần nghĩ đến việc cả mùa hè dài đằng đặc sẽ phải ngủ bên cạnh cái xác chết bị phân hủy, Thôi Thiện đã cảm thấy không lạnh mà run.

Cô ta không phải pháp y, không dám động thêm vào thi thể, cũng không biết đối phương chết như thế nào, không giống với bị ngã chết? Phần đầu của người chết không có bất kì thương tích nào, gần như không chảy một giọt máu, rõ ràng là trước khi rơi xuống đây đã gặp phải một nguyên nhân chí mạng nào đó. Đột tử vì phát bệnh tim? Hay là tưởng nhầm cô ta là nữ quỷ nên bị dọa sợ chết khiếp?

Hoặc giả - anh ta bị mưu sát?

Mà cái chết của người đàn ông này, có liên quan gì đến Thôi Thiện không? Nếu không thì vì sao anh ta lại chết ở đây, ở ngay trước mặt cô?

Cố gắng hết sức kìm nén nỗi hoảng sợ trong lòng, nhìn thật kĩ khuôn mặt kia, trong đầu vụt qua hình ảnh trắng lóa và hoa cúc vàng, có một người đàn ông trung niên hói nửa đầu, nhìn chăm chăm cô ta bằng ánh mắt rất kì quái...

Nhớ lại đám tang hơn nửa tháng trước, trong lễ truy điệu của Trình Lệ Quân, Thôi Thiện vì sợ bị phát hiện nên vội vàng rời đi. Phía sau vòng hoa trong nhà tang lễ, cô ta trông thấy khuôn mặt không có chút gì thu hút này, đặc biệt là cái đầu trọc và ánh mắt của anh ta.

Đây không thể là sự trùng hợp.

Nếu như đây chính là người vứt Thôi Thiện xuống đây, vậy thì cái chết của người này cũng đồng nghĩa với việc trên thế giới này sẽ không còn người thứ hai nào có thể thả cô ta ra nữa?

Cả một ngày dài nắng như thiêu đốt qua đi, dưới sự chiếu sáng trực tiếp của mặt trời, màu sắc của thi thể rõ ràng là đen đi, không biết là bộ phận nào

sẽ bị tụt máu?

Cô ta đã ngửi thấy mùi lạ, ruồi nhặng bay tới đẻ trứng trên xác chết, đuối đi cũng rất tốn sức, là từ phía tầng dưới bay lên sao? Nếu như mùi hôi thối này có thể thu hút người khác tới thì lại là một chuyện tốt, tiền đề là cô ta phải sống được tới lúc đó.

Đêm đến, bên tai lại đầy những âm thanh hỗn độn, tiếng hát huyền ảo ở tầng dưới, được đệm bằng đàn guitar đã nổi vào loa - “Nếu như vẫn còn ngày mai, em sẽ trang điểm cho khuôn mặt mình thế nào? Nếu như vẫn còn ngày mai, sao còn nói câu tạm biệt?...”

Vậy mà lại nhớ được ca khúc này, khi nghe nói đến ngày tận thế, cô ta đã mặc sức hát nó, thật sự có cảm giác ngày mai sẽ phải chết đi rồi.

Bạn đã từng nghĩ tới việc tự sát chưa?

Thôi Thiện cảm thấy mệt mỏi khác thường, tự ép bản thân mình phải mở to mắt, nhìn lên mặt trăng, tuyệt đối không được ngủ, bên cạnh là một thi thể đàn ông đang thối rữa. Cô ta không phải là người mắc hội chứng yêu xác chết, nhưng lại đang tưởng tượng tới vô số những cảnh tượng kinh khủng: Trong đêm, trên vườn treo, một người sống, một xác chết, người chết sống lại như một cái xác không hồn...

Ngủ cùng cái xác.

Cô quyết định kéo lại chiếc váy cho kín đáo và chặt hơn một chút, tránh để nhìn thấy nội y hở hênh của mình. Điều cô ta sợ hãi hơn đó là mình đang mang thai, liệu âm hồn của quỷ có đầu thai vào cái thai trong bụng cô ta hay không? Truyền thuyết nói rằng vong linh chuyển thể thường sẽ tìm đến phôi thai gần nhất.

Sau các loại ác mộng, trời đã sáng, chỉ cảm thấy xương khớp toàn thân đau nhức. Thật sự chỉ muốn tự sát cho mình một cái, sao mà lại không kiên trì nổi mà chìm vào giấc ngủ cơ chứ? Thôi Thiện nhìn về phía giữa của khu vườn, không thấy thi thể của người đàn ông đâu nữa.

Cô ta trợn trừng mắt tìm khắp bốn phía, cào hết lớp đất phía dưới cây lựu lên. Tối qua đã bị mình vui xuống đất, hay là đói quá ăn mất rồi?

Cho tới khi đào xuống tận lớp xi măng, ngoại trừ mấy mẫu xương chim vụn vạt ra thì không phát hiện thêm được gì hết.

Chẳng lẽ anh ta chưa chết?

Không thể nào, hôm qua rõ ràng anh ta đã bắt đầu thối rữa rồi! Có người đã đem thi thể đi rồi? Thật sự quá đáng sợ...

Hay là, tất cả những gì xảy ra đều chỉ là ảo giác, cũng giống như cái kết của vô số bộ phim kinh dị trong nước sản xuất?

Thôi Thiệu hít thật sâu, ngửi thấy mùi thối rữa phảng phất, nhào người tới chỗ hôm qua đặt thi thể, vẫn có thể nhìn thấy một đường viền bao quanh cái xác, giống như là in dấu hình người trên nền xi măng.

Không, đích thực là có người chết trước mặt cô ta, nhưng lại biến mất một cách khó hiểu vào lúc rạng sáng.

Cô ta sợ hãi lùi lại về góc tường, ôm lấy bả vai, không dám tưởng tượng tiếp nữa. Cảm giác tiếp xúc với thi thể xong, da dẻ vô cùng bần thiêu, rất muốn đi tắm, mặc kệ là có nước nóng hay không.

Lời cầu xin ấy ứng nghiệm rất nhanh.

Buổi chiều, trời nổi gió to, mưa dày đặc rót xuống người, 2-3 phút sau đã ngập mắt cá chân, giống như sóng biển từng tầng từng tầng cuốn qua.

Đây không phải là trận mưa lớn như bình thường, mà là... Bão!

Nhắm mắt lại, đón gió, dang rộng đôi tay, giống như áp-phích quảng cáo của một bộ phim nào đó. Cơn mưa điên cuồng tấp vào mặt, trút xuống không ngừng nghỉ, mạnh mẽ đẩy cô ta ngã xuống, giống như muốn lột nốt phần vảy còn lại trên người.

Mực nước từ bụng chân, dâng lên đến đầu gối nhưng lại không vượt quá phần eo. Nửa thân dưới ngâm trong nước, bụng dần đau thắt lại. Phải đứng sát vào vách tường thì mới có chỗ dựa, ngập đến ngực rồi. Cô ta há to miệng hít thở, trong miệng toàn là nước mưa, dường như trong lỗ mũi và lá phổi cũng đều như vậy.

Một hai tiếng đồng hồ, nước đã ngập đến cổ, cành cây và lá cây trôi dập dềnh. Theo bản năng, cô ta đạp chân, hai tay khua khoắng, gạt đi chỗ nước

đục ngẫu. Cơn mưa đêm đen kịt, không biết ở dưới chân sâu bao nhiêu, nếu như không bơi lên, e rằng sẽ chết chìm dưới đáy nước.

Cô ta cứ trôi nổi trên làn nước, từ từ theo đó mà dâng cao, rồi dần dần gần hơn với chớp tường... Trời ơi, cơn bão này tới để cứu mạng cô ta mà!

Ra sức đưa tay ra bám lấy chớp tường, lúc sắp bò được ra ngoài, một cơn gió to thổi đến làm cuộn lên một con sóng lớn, hất Thôi Thiện rơi trở lại vào làn nước.

Không cẩn thận bị sắc một ngụm nước, suýt chút nữa thì chìm xuống dưới đáy, giống như bị quỷ nước tóm lấy mắt cá chân. Nước xung quanh đục tới mức không thể chịu nổi, giống như tử cung đang đầy nước ối, nhưng lại không có chút ấm nóng nào. Cô ta nổi lên trên mặt nước, ho lớn một tiếng, theo bản năng bơi về phía cạnh bức tường, cơn mưa đã ngớt dần rồi.

Không thể với tới bức tường nữa, cô ta yếu ớt đập nước, ngóng vọng về phía tòa nhà cao tầng gần nhất, một ô cửa sổ nào đó đang sáng đèn trên tầng thượng, ánh đèn trắng lóa mắt, ngăn cách với những hạt mưa rơi xuống từ không trung cao vợi.

Mức nước hạ xuống trong tuyệt vọng, khoảng cách với khung cửa sổ và ánh đèn đó càng ngày càng xa, cơn mưa lớn biến thành cơn mưa nhỏ, màn đêm giống như một chiếc lều vó khổng lồ, vây chặt cô ta trong tù ngục.

Chân giẫm xuống mặt đất, tanh mưa rồi.

Sáng sớm hôm sau vườn treo mới hết nước đọng.

Dưới chân có vài vết thương, không biết đã bị vật gì sắc nhọn cào rách. Mắt cô ta đỏ ngẫu vì thức cả đêm, chỉ lo ngộ nhỡ bất tri bất giác ngất đi thì sẽ bị chết chìm trong vũng nước nông toẹt.

Cơn bão đi qua, trước mắt là một mớ hỗn độn, một lớp bùn đất mỏng đọng lại, vô số cành gãy và lá khô. Hồ nước rửa mặt cô ta vất vả kiến tạo cũng bị quét sạch không còn dấu vết. Có rất nhiều thứ bị thổi bay đến tầng thượng, bao gồm cả một tấm vải bạt rất lớn, chắc là của một công trình đang xây dựng nào đó. Vì sao không thổi tới một chiếc điện thoại chứ? Như vậy có thể gọi tới 110 cầu cứu rồi.

Buổi chiều, lại bắt đầu mưa. Nếu như chặn đường ống nước lại một cách triệt để, thì có thể nhanh chóng tạo thành một cái hồ bơi, nhờ vào sức nổi để thoát thân.

Thôi Thiện nhoài người đến trước đường ống nước, tìm lấy một đồng các thứ linh tinh để lấp kín nó lại. Nước dâng lên như chiếc bồn tắm bị nút kín lại. Chỉ có điều cơn mưa này không điên cuồng như trận mưa hôm qua, từ từ nhỏ giọt xuống mấy tiếng đồng hồ cũng quanh quẩn ngập trên dưới đầu gối.

Không thể nào chịu nổi chỗ nước hôi thối xung quanh, còn trộn lẫn với đủ các thứ được bài tiết ra, trước khi chết đói thì đã bị chết ngạt rồi. Cô ta tìm hai cành cây nhỏ dài, khơi thông đường ống nước. Nhìn vòng xoáy nước đang dần hạ xuống theo hình xoắn ốc, nhớ tới mấy bộ phim của Hitchcock^{15*}.

** Alfred Joseph Hitchcock (13-08-1899): Là một nhà làm phim nổi tiếng người Anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh, là bậc thầy của dòng phim kinh dị. Tên tuổi của ông gắn liền với thể loại phim “toát mồ hôi lạnh” này, trong đó có rất nhiều bộ phim đã trở thành kinh điển.*

Còn muốn dọn sạch sẽ khu vườn sau tai vạ vừa rồi, để bản thân sống giống một con người chứ không giống với súc sinh, nhưng cô ta đuối quá rồi, cứ thi thoảng lại bị rơi vào hôn mê, ngã xuống góc tường ướt sượt.

Đột nhiên, một dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống bắp đùi. Đến cả việc khom lưng nhìn xuống cũng chẳng còn sức nữa, chỉ có thể dùng bàn tay đang ở gần nhất, chắm vào thứ đặc quánh đó, đưa lên trước mắt để nhìn. Chỉ nhìn thấy màu máu đỏ sẫm.

Thôi Thiện ý thức được rằng mình đang trải qua lần sảy thai đầu tiên trong đời.

Máu đen sì chảy đầy khu vườn, dự tới được không biết bao nhiêu kiến.

Là bé trai hay là bé gái?

Bất kì cô gái nào khi gặp phải tình cảnh này, đều khao khát được mẹ tới chăm sóc. Vì sao không tới cứu con?

Nước mắt men theo gò má trượt vào trong miệng, mặn đến đắng chát,

giống như máu trong cơ thể, men theo cẳng chân gầy gò trơn nhẵn, từ đầu ngón chân, từng giọt rơi thấm vào đất, không biết sẽ có mùi vị như thế nào?

Nó chết rồi, đích thực là đã chết trong nhà tù này rồi, được tám tuần tuổi, chỉ nặng bằng hạt bụi.

Thôi Thiện không rơi nổi một giọt nước mắt nào, giống như một cỗ máy đang say ngủ, linh kiện toàn thân đều hoen gỉ cả rồi. Nửa thân dưới chảy máu, nửa thân trên phát sốt - đầu cô ta cơ hồ cũng như muốn chạy rụi, tứ chi lạnh ngắt, giống như lũ kiến điên cuồng sau cơn mưa, lợi dụng mọi chỗ để khoan dùi vào da thịt và xương cốt.

Máu màu đỏ sẫm dường như sắp sửa cạn kiệt, lấy đi sinh mạng. Một con ruồi, vo ve bay quanh mặt cô ta, đến cả sức vung tay đuổi đi cũng không còn. Con ruồi đẻ trứng ở lỗ mũi, rất nhanh thôi, dòi bọ sẽ bò kín chỗ thịt rữa, chim và chuột cũng sẽ coi cô ta như bữa sáng, chứ không phải ngược lại.

Ngày thứ mười lăm.

Người sau khi chết đi, nếu trong lòng còn điều gì đó chưa bằng lòng, thì những vọng niệm sẽ còn lưu lại ở nhân gian, như cái xác không hồn du đãng khắp trần thế, cho tới tận khi gặp được người thân mà không cách nào nói chuyện được, thậm chí là nhìn thấy thi thể của chính mình thì mới chợt tỉnh ngộ, hóa thành sương khói rồi tiêu tan.

Thôi Thiện tỉnh lại ở nhà tù trên không, trước mặt là một cái túi nilon.

Sau khi sảy thai, sốt cao nhiều ngày liên tục, các khớp đau buốt, đặc biệt là những cơn đau quặn ở phần bụng dưới nhắc nhở cô ta rằng mình vẫn còn sống, bao gồm cả thứ đồ kì lạ bất ngờ xuất hiện này - túi nilon in logo của một nhà thuốc nào đó.

Đầu ngón tay vẫn có thể xê dịch được, khó nhọc mở chiếc túi ra, bên trong là một bình nước khoáng, còn có đủ các loại thuốc, mỗi vỉ đều có mười mấy viên con nhộng hoặc viên thuốc thường.

Chắc là ảo giác sinh ra sau khi bị sốt cao, ở trước mắt các vị thần tiên đang hiển linh... Cô ta hướng về phía Thượng đế, Phật Tổ, Đức Mẹ Maria, Đường Tăng, Khổng Tử, Quan Âm Bồ Tát, Hoàng Đại Tiên để cầu phúc, tráo trở thất thường như thế quả thật quá thiếu thành kính, có thể chọn đăng chí tôn không?

Nhưng cô ta nhìn thấy hết sức rõ ràng: Đằng sau vỉ thuốc có in Aspirin^{16*}, Paracetamol^{17*}, thuốc GMC^{18*}, thuốc giải độc Ngân Kiều^{19*}, Cephadrine^{20*} viên con nhộng.

** Aspirin còn được gọi là Acetylsalicylic Acid, là một loại thuốc trị đau thông thường, có tác dụng giảm đau, hạ sốt và chống viêm.*

** Thuốc giảm đau hạ sốt thông thường.*

** Ganmaotong, một loại thuốc cảm của Trung Quốc.*

** Có công dụng thanh nhiệt giải độc, chủ trị bệnh cảm, đau đầu, ho khan,*

đau yết hầu.

** Một loại thuốc kháng sinh.*

Run rẩy bóc thuốc dạng viên nén và viên con nhộng ra, nuốt một vốc lớn vào trong cổ họng. Mấy ngày nay không được ăn gì nên việc uống thuốc trở nên rất khó khăn. Dồn hết sức lực vào để mở nắp chai nước, vô cùng tiết chế đặt lên trên môi, uống từng giọt từng giọt một. Thuốc đông thuốc tây rồi còn cả thuốc kháng sinh, thông qua thực quản, chậm chậm tan ra trong dạ dày. Nửa thân dưới vẫn đang rỉ máu, cô ta nằm trên mặt đất tiết kiệm chút sức lực cuối cùng, trước khi các loại thuốc phát huy tác dụng.

Thứ duy nhất đang hoạt động chính là não bộ. Ai đem nước và thuốc đến để bên cạnh cô ta? Ít nhất thì không thể nào là gió thổi bay tới được.

Có người phát hiện ra cô ta rồi? Vì sao lại không cứu người? Là người giam cầm cô ta ở đây sao, thật ra mỗi ngày đều trông chừng cô ta, tới khi cô ta sắp chết mới đem đồ tiếp tế tới. Hay là, những thứ này vốn dĩ không phải là thuốc cứu mạng, mà là thuốc độc giúp cô ta sớm kết thúc nỗi đau khổ này? Nếu như muốn giết cô ta thì có hàng trăm cách thuận tiện hơn, tàn khốc hơn, hạ độc là cách nhát nhẽo nhất.

Cơn sốt cao hình như đã hạ dần, nước khoáng chia ra 12 lần uống cạn sạch, đúng giờ uống 2 lần thuốc.

Nhưng cô ta sắp chết đói rồi.

Trên mặt nổi lên một tầng vảy bong tróc dày đặc màu trắng, trên chiếc trán bóng nhẫy dầu xuất hiện vô số mụn đậu mùa, khóe mắt sắp sửa xuất hiện nếp nhăn. Hơn nửa tháng không bôi bất cứ loại mỹ phẩm dưỡng da nào, giờ cô ta có thể trực tiếp đi trình diễn cosplay mà không cần hóa trang nữa rồi.

Thôi Thiện rất muốn rằng trước khi chết, có thể được ăn một miếng thịt thiên nga, lúc nhỏ nghe từng bố hồi tưởng về mùi vị tuyệt vời ấy...

Ngày tiếp theo, ở bên cạnh lại có thêm một chiếc túi bằng giấy, bên trong có hai chiếc bánh bao to rất thơm ngon, còn có cả một chai nước nhỏ.

Đây không phải là giấc mơ.

Vặn nắp chai ra uống mấy ngụm thật lớn, giống như sa mạc gặp được cơn

mưa rào rào không ngớt. Cô ta cẩn thận để bánh bao vào trong miệng, lúc mới đầu hoàn toàn không có sức để nhai, một lúc sau, đầu lưỡi mới tiết ra một lượng lớn nước bọt, giúp cho răng nghiền nát thức ăn. Cho tới khi bánh bao và nước đều đã vào trong thực quản, cái dạ dày yếu ớt mới có cảm giác được lấp đầy, lúc này mới bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Đừng buồn, đừng khóc, sẽ có, đều sẽ có, sẽ có bánh bao.

Chẳng lẽ là bố?

Ăn xong bữa sáng ngon nhất trong đời mình, cảm giác đói vẫn chưa tan đi, nhưng Thôi Thiện tin tưởng tuyệt đối rằng người đưa thuốc và đồ ăn đến kia ít nhất vẫn hi vọng cô ta sẽ sống tiếp.

Người đó là ai?

Liên tiếp 3 ngày, mỗi sáng tỉnh dậy, trước mặt đều sẽ xuất hiện một cái túi, vĩnh viễn vẫn là một chai nước và một chiếc bánh bao to.

Khoảng sân vườn sống sót sau tai nạn, cô ta sinh ra và lớn lên độc lập ngang tàng, giống như những cây ngải dại vẫn lớn lên trong cơn gió thổi, theo bùn đất rải tới khắp xó xỉnh. Sau khi uống hết tất cả các loại thuốc, nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường, cô ta đoán vậy. Mặc dù nửa thân dưới vẫn đang rỉ máu, sớm đã nhuộm đỏ cả đôi chân, nhưng lượng máu chảy ra đã ít đi rất nhiều, cơn đau trong bụng cũng đang giảm dần đi. Ăn thịt gián nhiều, cô ta cũng có sức sống mạnh mẽ như con vật nhỏ quật cường đó.

Ngóng về phía tòa chung cư cao tầng ở gần nhất, đứng sừng sững bên ngoài bức tường phía nam, một ô cửa sổ nào đó ở tầng thứ 30 hoặc 29. Cô ta úp chặt hai tay vào ngực, để tránh lộ ra phần ngực chỗ váy bị rách. Đột nhiên, cô ta vung vẩy cái chai rỗng, khiêu khích giơ ngón giữa của tay trái lên.

Ê, mong là mày có thể nhìn thấy!

Thôi Thiện khôi phục lại hồ nước rửa mặt trước đây, chế ra cái bẫy và dụng cụ đánh lửa. Lại thêm một chú chim bị bắt, giờ có thể sáng ăn bánh bao, tối ăn đồ nướng, chay mặn kết hợp, không đến mức phải dựa dẫm vào kẻ khốn nạn kia. Lợi dụng mảnh vải bạt bị bão thổi rơi xuống khu vườn này, Thôi Thiện làm một cái lều che mưa giản dị, dùng cành cây chống ở cạnh

tường, vừa có thể trú mưa lại còn có thể tránh nắng. Cô ta trải cho mình một tấm đệm bằng cỏ khô, không cần phải nằm trực tiếp trên nền xi măng nữa. Cành cây ngày một ít đi, may mà cỏ dại vẫn cứ lớn như điên cuồng, nếu không chẳng mấy mà bị thiêu rụi. Cô ta bắt đầu sắp xếp lại số chai rỗng, đem đi thu thập nước mưa và sương sớm.

Nhặt về được một mạng, cô ta không dám ngủ nữa, thức trọn cả một đêm, mở to mắt ngửa mặt trông lên đỉnh bức tường. Có lẽ, không biết từ đâu sẽ thò ra một khuôn mặt, nhìn xuống kẻ tù phạm đáng thương đang bị giam cầm, giống như một con mèo hoang bò xuống, lặng im đi tới phía bên đôi má...

Ngày thứ hai mươi.

Khi hốc mắt đỏ rát đến mức chảy nước mắt, sương sớm làm mái tóc bết lại, mặt trời chiếu thẳng vào mặt, Thôi Thiện nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng.

Chiếc máy bay nhỏ nhất từng thấy trong đời, cơ hồ như chẳng có tiếng động nào, chỉ có cánh quạt gió là chuyển động rất nhanh, tiếp cận với nóc tòa nhà vững chãi một cách lạ thường.

Nhảy căng lên điên cuồng gào kêu cứu mạng, cho tới khi khoảng cách độ cao chỉ còn 4-5 mét, mới nhìn rõ nó chẳng qua chỉ là một chiếc máy bay mô hình, cánh quạt ở trên đỉnh của nó đang ra cũng chỉ được khoảng hơn 30 centimet.

Chiếc trực thăng mô hình có một cái móc, treo lơ lửng một chiếc túi giấy to ở giữa không trung, nhìn qua thì thấy có vẻ khá nặng. Bay tới độ cao gần sát chóp tường, cái móc mở ra một cách linh hoạt, cái túi rơi chuẩn xác xuống dưới chân cô ta.

Giây phút nhặt chiếc túi lên, chiếc trực thăng nhỏ đã cất cánh bay đi. Cô ta mù mờ đi lung tung trong khu vườn treo, từ bức tường này chạy tới bức tường khác, muốn nhìn thấy người này từ đâu tới, ở trên chóp tường có còn có người hay không?

Thở hỗn hển ngồi phịch xuống đất, không tài nào chống đỡ nổi sự díp lại của mí mắt sau một đêm không ngủ, trong bụng cũng đang trăn trở vụn vặt. Mở chiếc túi từ trên trời rơi xuống ra, quả nhiên vẫn là nước và bánh bao, tự nhiên cảm thấy có chút quen mắt. Vội vã cắn một miếng thật to rồi nuốt vào, nếm ra là bánh sừng bò 85 độ C.

Đến khi ăn hết không còn sót lại chút gì, đến cả những vụn bánh mì trên đầu ngón tay cũng bị đầu lưỡi liếm sạch một cách hết sức kỹ càng, mới phát hiện ra ở dưới đáy túi vẫn còn một tờ giấy.

Là loại giấy nhớ màu vàng thông thường, gài thêm một chiếc bút bi nhỏ.

Trên tờ giấy chỉ có ba chữ, viết rất nắn nót cẩn thận.

- Cô là ai ?

Cầm cây bút lên theo bản năng, tay phải lại run rẩy kịch liệt, nhìn mấy chữ này, rồi lại nhìn lên bốn bức tường của nhà tù, còn cả bầu trời cao vợi vợi và tòa chung cư cao tầng ở gần nhất.

Người đó không biết mình là ai? Không, người đó đang chơi trò mèo vờn chuột, cũng giống như việc mỗi ngày đều đưa thức ăn tới nhưng vẫn nhốt người ở đây như trước, dùng mọi biện pháp để đùa giỡn và sỉ nhục, giống như người ta bắt tay với chó cưng, để chú mèo nhỏ nằm lăn lộn dưới đất, thật ra bọn chúng vốn dĩ đều vô cùng chán ghét.

Rất nhiều ngày rồi không động đến bút, cảm giác như đến cả chữ cũng không biết viết thế nào, Thôi Thiện viết ở mặt sau của tờ giấy, từng chữ từng nét phản vắn lại.

- Vì sao nhốt tôi lại?

Nét chữ của cô ta ngay ngắn mà tú lệ, còn muốn viết thêm mấy thứ nữa, ví dụ như “Bạn là ai?” “Xin hãy thả tôi ra, đảm bảo sẽ không báo cảnh sát.” “Bạn muốn gì? Tôi đều có thể cho bạn!”...

Cuối cùng không thêm một chữ nào, cô ta nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, chỉ lo bị gió thổi đi, bị nước hòa tan, bị bùn đất làm bẩn.

Trước khi quay về ngồi bên chiếc chậu rửa mặt bằng đá, cơn mưa nhỏ đêm qua tích thành vũng nước, có thể tạm coi là trong veo, dùng bàn tay vốc nước lên rửa mặt, lau đi cái bẩn ở cổ và mang tai. Cả mái tóc dài được ngâm trong nước, nhìn mà đau xót cho bản thân mình. Cô ta chỉ cảm thấy rất nhiều ngày rồi chưa đánh răng, hình như đã ngửi thấy mùi hôi miệng, hủy mất phong cách của mỹ nữ.

Kiên nhẫn chờ tới ngày thứ hai.

Sáng sớm, mở mắt ra, thứ xuất hiện trước mắt không chỉ là bánh bao và nước, mà còn có cả chiếc trục thẳng mô hình nhỏ.

Thôi Thiện vội chụp lấy nó, ôm chặt ở trong lòng, nó nặng tầm như chiếc iPad 1, bên ngoài được sơn màu đen. Trong khoang trục thẳng có một mô

hình người tí hon, rất giống với đồ chơi của trẻ em. Động cơ bên trong được làm bằng kim loại, ba cánh quạt gió ở trên đỉnh tuy mỏng nhưng rất chắc chắn. Trong chiếc máy bay mô hình không có ắc quy, hiển nhiên là được nạp điện.

Không kịp ăn bữa sáng quý giá, cô ta đem tờ giấy nhớ đã viết hôm qua nhét vào bên trong mô hình người tí hon ở trực thăng, kiểm tra cửa, xác nhận rằng nó có khóa ngầm, sẽ không rơi ra ngoài. Cô ta đem chiếc máy bay mô hình đặt vào giữa vườn treo, giống như chỗ bằng phẳng đậu trực thăng trên nóc nhà. Lùi lại về phía chân của góc tường xa nhất, vẫn nhìn nó không rời mắt.

Nửa phút sau, cánh quạt bắt đầu tăng tốc quay vòng, đưa chiếc trực thăng bay lên một cách vững chắc, vượt qua bức tường phía tây, bay hướng về phía tòa chung cư cao tầng ở gần nhất kia.

Chiếc trực thăng ở trên không trung biến mất thành một chấm nhỏ, Thôi Thiện có thể nhìn thấy bốn tầng cao nhất của tòa nhà đối diện, ít nhất có 20 ô cửa sổ, không có cách nào phán đoán được cái nào đóng, cái nào mở hay cái nào chỉ mở hờ.

Đi chết đi!

Xin lỗi, mày không thể chết được. Nếu như mày chết, vậy thì tao cũng sẽ chết. Xin mày hãy sống thật tốt, đợi đến ngày tao được tự do, tao sẽ giết mày.

Một ngày một đêm qua đi trong lo lắng, suy đoán xem mình sẽ nhận được câu trả lời thế nào.

Thôi Thiện thức dậy trước bình minh, tỉnh táo ngóng vọng lên bầu trời tờ mờ sáng, cho đến khi bị một chiếc trực thăng mô hình đâm xuyên qua.

Chiếc trực thăng mini bay vào trong vườn treo, tốc độ của cánh quạt giảm dần, gần như có thể nhìn rõ được chuyển động, giống như một chiếc UFO^{21*} đổ trên mặt đất. Gỡ xuống bánh bao và nước, đủ cho cô ăn hai bữa rồi, nếu như có ý muốn giảm béo thì có khi còn đủ cho cả ngày.

* UFO: Viết tắt của từ tiếng Anh “Unidentified Flying Object”, nghĩa là “Vật thể bay không xác định”.

Trong khoang trực thăng có một tờ giấy nhớ mới. Vẫn là nét chữ của người đó.

- Cô là ai ?

Mẹ kiếp, biết thừa rồi còn hỏi làm gì?

Cứ tranh thủ lấp đầy cái bụng đã, lượng đồ ăn của bữa sáng hôm nay vô cùng nhiều, chắc là bao gồm cả bữa trưa. Cô ta uống nước, hướng về tòa nhà cao tầng phía tây vẫy vẫy tay, ý bảo trực thăng có thể cất cánh rồi.

Nhưng nó không chuyển động.

Xảy ra chuyện gì thế? Lại gần nó, cánh quạt gió xoay mấy vòng, mới rời mặt đất được mấy centimet đã lại từ từ hạ xuống.

Người đó đang chờ đáp án, nếu như không viết giấy, thì chắc sẽ dừng mãi ở đây.

Lấy ra chiếc bút mấy hôm trước được đưa tới, cô ta quả quyết viết ra một hàng chữ.

- Tôi tên Thôi Thiệu, không phải là người xấu, hơn nửa tháng trước, tôi bị bọn cướp bắt nhốt vào đây, xin hãy thả tôi ra, tôi thề, nhất định sẽ hậu tạ!

Trước khi chiếc trực thăng nhỏ đem tờ giấy đi, cô ta còn viết thêm số chứng minh thư của mình vào phần dưới cùng.

Ngày thứ ba mươi.

Người đối diện liệu có tới cứu mình không?

Sáng sớm, sáu rưỡi.

Chiếc phi cơ loại nhỏ bay tới khu vườn treo, Thôi Thiện đột nhiên cầm lấy một cành cây dài, giống như một viên đạn tên lửa bắn trúng vào chiếc trực thăng.

Chú chim ưng đen rơi xuống.

Cô ta giống như một con mèo hoang nhanh nhạy, vỗ mô hình trực thăng đó vào lòng, không hề sợ việc bị cánh quạt gió làm bị thương. Mặt hướng về đỉnh của tòa nhà cao tầng gần nhất, ánh mắt đầy sự cố ý và khiêu khích, nhưng cô ta không ngu xuẩn đến mức đập vỡ mô hình trực thăng này mà chỉ cầm bút, viết lên miếng nhãn được dán ở phần dưới của chiếc trực thăng một dòng chữ.

- Tôi muốn một bộ quần áo mới.

Sau đó, Thôi Thiện đặt nó xuống dưới đất. Cánh quạt gió mang theo trực thăng mô hình bay lên, rời xa khu vực Mogadishu^{22*} nguy hiểm này.

** Mô-ga-di-su, thủ đô của Xô-ma-li. Đây là nơi thường xuyên xảy ra chiến tranh, bạo động và những cuộc đánh bom liều chết.*

Băng đi hai ngày, chiếc trực thăng nhỏ lần đầu tiên xuất hiện vào lúc hoàng hôn, ở giữa không trung vút xuống một cái túi giấy lớn.

Cô ta nhận được quà.

Một chiếc váy ngủ dài kiểu dáng nữ, ở giữa có dây đai lưng, vạt dưới vừa vặn che được đầu gối. Sờ qua thì thấy chất liệu không tồi, chắc là 100% cotton, đến mùa thu thì sẽ rất ấm áp. Nhưng mà, kiểu dáng này quê mùa một cách khủng khiếp, đầy rẫy hình gấu Pooh xanh lam trên nền váy màu hồng phấn. Bảo mẫu mới từ quê lên thành phố làm thuê cũng không mặc như thế này mà!

Mấy cô hầu gái nữ thì ghét nhất rồi!

Trốn ở một góc tường không thể nhìn thấy được, cởi bỏ chiếc váy rách ra, đem nước trong chai ra gội khắp toàn thân. Da thịt trần trụi, lạnh nổi hết gai ốc, cảm giác nhục nhã ê chề. Dường như, đôi mắt đó chưa từng rời đi, trốn ở một nơi nào đó rất sâu trong không khí, nhìn vào cô ta. Tòa cao ốc chọc trời ở phía xa hơn, bức tường thủy tinh phát ra ánh phản quang màu đỏ máu, những lãnh đạo và quan chức cấp cao phía sau cánh cửa, liệu đó đang ngồi vây quanh chiếc bàn tròn, bưng tách cappuccino hoặc ly rượu vang Chateau Lafite, bất luận là nam hay nữ mặt đều tươi như hoa, lần lượt đánh giá màn biểu diễn của nữ nô tì trong kính viễn vọng? Đáng tiếc, cô ta quá gầy, có cảm giác đến cả ngực cũng sắp không còn nữa, phá hỏng cả cảnh đẹp.

Mặc món quà của người đó vào, Thôi Thiện lấy dây đai thắt vào giữa eo, cơ thể dán chặt vào với sự ấm áp của loại vải 100% cotton, lần đầu tiên có chút cảm giác an toàn nhỏ nhoi. Trở lại giữa khu vườn, cố làm ra dáng vẻ tao nhã, dùng đầu ngón chân xoay người như đang múa. Đây là lễ tiết cơ bản nhất, mặc dù rất muốn giết người đó.

Mày cảm thấy bộ quần áo này đẹp lắm hả? Đần độn, xấu chết đi được!

Trong túi của chiếc váy ngủ còn cất giấu thứ gì? Móc ra thì thấy là bàn chải và kem đánh răng, vẫn còn mới cứng, chưa bóc tem. Thôi Thiện lấy ra một ít kem đánh răng, chải lên hàm răng rất có thể đã ố vàng, ngẩng lên nhìn đỉnh tòa nhà cao tầng, toét miệng cười lớn.

Khi trên tường đã khắc tới số 39, trong khoang của chiếc trục thăng mô hình đưa đồ cho cô ta, có thêm một chiếc bút ghi âm nhỏ.

Ở dưới đây có kèm thêm một tờ giấy:

- Nói về tuổi thơ của cô đi.

Chơi trò giam giữ rồi thăm vấn gì thế chứ? Cô ta nắm chặt lấy chiếc bút, chỉ nói một câu:

- Biến thái chết đi.

Đặt lên bên tai nghe thử lại mấy lần, chỉ cảm thấy vô cùng chói tai, mù mờ nhìn lên tòa nhà cao tầng phía đối diện, không biết nên nói gì? Tuổi thơ?

Suốt cả ngày trời, cô ta chỉ ngồi ngây ngốc trước chiếc bút ghi âm. Khi

bầu trời rơi vào màn đêm ồn ã, Thôi Thiện nằm trên chiếc đệm cỏ khô mỏng manh, nhìn thấy một chú mèo.

Nếu như chuột đã xuất hiện, thì tất sẽ có mèo tới vồ mồi, con người sẽ không bị xếp vào đầu mút cuối của chuỗi thức ăn nữa. Một đôi mắt mèo xanh như đôi mắt của linh hồn, đứng trên nóc tường chăm chú nhìn cô ta. Ánh trắng vuốt ve bộ lông trắng muốt, ánh sáng phản chiếu lại như tơ lụa, phần nhọn của chiếc đuôi thiêu đốt thành những đốm lửa nhỏ. Nó nhảy vào trong vườn treo, bước đi bằng dáng vẻ ghẹo người, giống như quý phi sau khi say rượu khoác lên mình chiếc áo lông chồn. Mặt mèo giống như cô gái trong bức tranh trên vách tường cổ mộ, phai sắc đổi hình vì những tháng năm đằng đẵng. Cô ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhẹ nhàng xê dịch ngón tay, thậm chí bất kì sự thay đổi nào trong ánh mắt cũng sẽ đủ để làm cho nó biến mất.

Thôi Thiện biết chú mèo này.

Đừng đặt tên bừa bãi cho những con vật nhỏ, một khi đã gọi quen tên, thì sẽ có tình cảm như người thân vậy. Mẹ của nó là một chú mèo to màu trắng, cuối ngày thường nằm phơi nắng trong khu vườn vắng vẻ, bố nó là một chú mèo vằn hoang gầy guộc, mỗi đêm đều lang thang ở bên cạnh thùng rác và trước cửa các quán ăn.

Mèo tuyệt đối không phải loài động vật trung thành, chỉ luôn muốn thoát ra khỏi nhà, tìm kiếm sự kích thích ở trong rừng rậm tối đen. Mèo mẹ béo mập dẹt dẹt của nó cũng không phải là ngoại lệ, chỉ cần bên ngoài tường có tiếng mèo kêu chói tai là trong lòng lại rạo rực nhảy tót ra ngoài. Dưới chân ghế dài ở công viên, trong khóm cây sồi xanh mơn, trên mái ngói của khu nhà ổ chuột, phóng đảng giao phối trọn cả một đêm. Những tiếng kêu chói tai không ngừng vang lên, khiến những học sinh sắp phải thi đại học không tài nào yên giấc. Có phụ huynh của một thí sinh dự thi đã nhét thuốc độc vào trong bụng của con cá. Than ôi sinh mạng của chú mèo.

Hai tháng sau, một bầy mèo con đến với thế giới bí hiểm này. Chủ nhân không thích những sinh vật nhỏ này, là con hoang mà con mèo già kia mang

về, vừa không trung thành lại vừa dâm dăng. Và sợ nhất là đám bọ chét làm bẩn đồ đạc. Mèo con lần lượt chết đi, lần nào cũng đều khiến mèo mẹ đau lòng gào thét cả đêm, dành tất cả sữa của mình cho chú mèo may mắn cuối cùng còn sống sót - Nó có bộ lông gần như trắng muốt, đầu nhọn của đuôi có những chấm đỏ như đốm lửa, đó là dấu tích duy nhất của bố nó. Đến khi nó không cần sống nhờ sữa mẹ nữa, thì chủ nhân liền đem cho đi. Mèo mẹ bị nhốt ở trong căn phòng nhỏ, vách tường và đồ dùng trong phòng bị cào đến tơi tả, đôi mắt mèo cách một lớp cửa thủy tinh, nhìn con mình bị cho vào giỏ mang đi. Ba ngày sau, mèo già chết đói, trên đĩa thức ăn của mèo vẫn nguyên vẹn một con cá.

Mèo con bị tặng đi tặng lại rất nhiều lần, suýt chút nữa thì bị cho vào nồi làm thịt, lang thang trên các con phố suốt một năm ròng, cuối cùng chẳng có cách nào bắt được chuột, vì đánh nhau mà khắp mình đầy thương tích, bị chó của điền viên Trung Hoa đuổi theo, suýt thì bị cắn chết, thường xuyên bị đói liên tiếp mấy ngày liền, gần như chết cứng trong đồng tuyết dưới góc tường.

Một cô bé phát hiện ra nó, ôm chú mèo gầy tới mức không thể chịu nổi ấỵ vào lòng. Xương của mèo rất nhẹ, vừa tròn vừa trơn nhẵn. Đầu ngón tay xuyên qua xương hông của nó, ôm lấy vòng eo bé nhỏ. Nó không có bất kỳ sự sợ hãi nào, trầm tĩnh và tao nhã cuộn mình lại, đầu mũi thở ra luồng hơi ấm nóng, hoà lẫn với hơi thở của con người. Nó nóng quá, cô bé bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng lại giữ ôm nó càng chặt hơn. Nó lại càng trở nên ngoan ngoãn, để tránh cái lạnh, nó đặt luôn hai chân trước lên bả vai của cô bé, thu vuốt lại, để cô vuốt ve phần đệm thịt mềm mại dưới lòng bàn chân. Cô gái nhỏ mạnh dạn vuốt ve khắp toàn thân nó, từ hai chiếc tai mỏng đến chiếc cổ nhỏ xíu ẩn sau lớp lông dài, từ hai hàng râu nhạy bén đến chiếc đuôi biến hoá đa đoan không chịu nghe lời, hoàn toàn không hề bắn khoăn về những câu bẩn cùng mùi lạ trên người chú mèo. Giống như đang chạm vào một cây đàn cổ, cô bé sờ khắp người nó ba vòng, rồi thơm một cái thật nhẹ nhàng vào môi của chú mèo.

Tiểu Bạch, chúng ta quen nhau từ nhỏ, không phải sao?

Nó đã may mắn gặp được chủ nhân mới. Một gia đình trong thị trấn, dưới đáy của giếng trời trồng hoa cỏ và các loại cây dây leo, mùa hè lại có rất nhiều nho, quả là chỗ vui chơi thích hợp cho mèo. Nó không làm Hồng Hạnh vượt tường^{23*} như mẹ mình mà chỉ ngoan ngoãn ở trong vườn, mỗi đêm lại trèo mắt mèo lên để đuổi đi những con chuột to bụi. Cô gái nhỏ sắp phải học bài rồi, rất ít có bé gái 6-7 tuổi nào lại để một mái tóc dài và dày như cô bé, giống như những nữ sinh xinh đẹp trong phim Nhật Bản hoặc Hồng Kông. Cô bé rất vui vẻ đó nhận những lời khen ấy, nhưng cô bé còn thích ở cùng với các con vật nhỏ hơn, cô bé tin rằng mình và Tiểu Bạch là thanh mai trúc mã, thậm chí là người bạn kiếp trước bị thất lạc.

** Ý chỉ người phụ nữ có chồng rồi vẫn đi ngoại tình.*

Nhưng mà, hạnh phúc của cô bé cũng chỉ như khóm lông tơ trên đuôi chú mèo, ngắn ngủi và dễ mất. Sinh nhật 7 tuổi của cô ta qua đi không lâu, có một tối bố uống say, bị thua mấy vạn tệ trên bàn mạt chược, về đến nhà nhìn thấy có phân mèo trong đôi giày mới của mình, ông vô cùng tức giận tóm lấy đuôi mèo, quăng cả người của nó lên giữa không trung, nện thật mạnh vào vách tường của giếng trời.

Chú mèo chỉ kịp thảm thiết kêu lên một tiếng, cô bé đang say ngủ kinh hoàng tỉnh dậy. Khi cô hoảng hốt chạy ra đến nơi thì đã thấy đầu của Tiểu Bạch bị giập nát, chỉ còn chân và đuôi mèo đang co giật, cho đến khi bị đông cứng lại hoàn toàn...

Đột nhiên, người đang bị giam cầm trên đỉnh của toà nhà cao tầng là Thôi Thiệu, chẳng biết vì nguyên nhân gì mà ôm đầu oà khóc, trái tim giống như đang bị ngâm trong nước muối, cơ hồ như toàn thân đều bị xé vụn, đầu bị đánh văng ra tứ phía.

Thú cưng đầu tiên của cô ta bị bố giết.

Ánh trăng ngày càng trở nên lạnh lẽo, không biết đã mấy giờ rồi, 2 giờ sáng? Chú mèo đầu thai chuyển thế trong vườn treo giữa không trung, bị tiếng khóc của Thôi Thiệu làm cho hoảng sợ tới mức run rẩy. Trong chớp mắt, phần chớp đuôi đã quét tới bụng chân của cô ta, ấm nóng, lông xù, rất

ngựa. Nó bật vô âm tín dưới gốc cây lựu, cảm tưởng như nó đã nhảy một phát thẳng xuống toà nhà cao tầng.

Kí ức, giống như ánh u quang trên bầu trời lúc bình minh, qua mỗi giây lại bừng sáng hơn, màu xanh ngọc gần như trong suốt, lạng tờ như nơi tận cùng của thế giới.

Cô ta nhớ lại khuôn mặt của bố.

Một khuôn mặt có thể coi là không tệ, có vài phần tuần tú, dáng người gầy gò nhưng thẳng, sống mũi cao và nhỏ, đôi mắt không to nhưng rất sắc sảo, ánh mắt vô cùng thu hút người khác giới.

Đưa tay ra, chạm nhẹ vào môi và cằm của bố trong không trung, những đường nét trên khuôn mặt cứ chân thực như vậy, hơi thở nóng rực mà bố phả ra, còn mang theo trong đó mùi thuốc lá và hơi men rượu.

Trước khi Thôi Thiện học tiểu học, cô ta thích bố chứ không thích mẹ.

Nhà cũ ở ngoại ô của thị trấn, bên cạnh là một cái hồ rất rộng, thi thoảng lại xuất hiện một chú thiên nga. Ba mươi năm trước, khi cô ta còn chưa ra đời, vào cuối thu khi những đàn chim di cư bắt đầu di rời, có một người thợ săn vô tình phát hiện một con thiên nga đang ẩn mình ở bãi lau bên bờ sông liền nổ súng bắn chết nó. Thịt thiên nga chia cho các người dân trong thôn ở quanh đó. Năm đó bố vừa xuất ngũ, khó khăn lắm mới mua được từ một người họ hàng thân thích dưới quê hai ba lạng thịt thiên nga, tấm ướp làm thành món thịt thiên nga muối, để dành đến bữa cơm cuối năm mới đem ra, bữa ăn đó, tất cả mọi người trong nhà đều không thể quên được.

Bố đi lính ba năm, ở động Nhĩ Miêu trên chiến tuyến Lão Sơn, nhưng ông chưa từng thừa nhận rằng mình đã giết người. Chiến tranh đã giúp ông học được cách sinh tồn ở bên ngoài thế giới hoang dã, không có bất cứ công cụ nào, dùng tay không chế cành cây đại thành một cái bẫy, mỗi lần có thể bắt được mười mấy con chim.

Ở cánh đồng hoang bên cạnh hồ, Thôi Thiện theo bố học cách đánh lửa, cô ta tự tay giết những con thú săn, rửa sạch nội tạng chim, đặt trên lửa quay thành mùi vị hoang dã tươi ngon - Bố cô ta cũng đã dùng cách này để ăn Tiểu

Bạch.

Ông ấy nói mình thích ăn thịt mèo, thật sự không chua.

Cả đời này, chỉ cần ngửi thấy mùi hương đó là Thôi Thiện sẽ nôn thốc nôn tháo.

Mùa hè năm bảy tuổi đó, bố giết chết chú mèo cô ta yêu thương nhất, cả nhà rời khỏi thị trấn nhỏ, đến một thành phố lớn ở ven biển.

Từ đó về sau, cô ta hận bố.

Đồng thời, tưởng nhớ Tiểu Bạch.

Cho đến tận bây giờ, cô ta vẫn cảm thấy, mèo là một loài động vật có thể phục sinh. Tiểu Bạch của cô ta chưa hề chết, lúc nào cũng có thể quay về bên cạnh, hoặc là một đêm nào đó sẽ nhảy lên, nhìn cô ta từ phía ngoài cửa sổ bằng ánh mắt xa xăm. Nhưng mà, gần 20 năm trôi qua, không hề thấy một chú mèo nào giống như vậy - toàn thân trắng muốt, chỉ phần chóp đuôi có những chấm đỏ lửa.

Bị nhốt trong vườn treo trên không trung, cô ta mới phát hiện mèo thật sự có thể trùng sinh, qua cầu Nại Hà, vượt nước Vong Xuyên, uống canh Mạnh Bà, có còn nhớ chị không?

Ngày thứ bốn mươi.

Về tuổi thơ, tôi muốn bắt đầu kể từ năm 10 tuổi.

Lớp 3, tôi vẫn mặc váy trắng, phía sau buộc dây buộc tóc hình bướm bướm, nhớ lại đúng là quê mùa không chịu được. Tôi chính là học sinh bán chính thức^{24*} tỉnh lẻ mà các người thường nói tới - Tuy tôi không sinh ra ở nơi này nhưng tôi sẽ chết đi ở đây.

** Chỉ những học sinh có hộ khẩu ở một nơi nhưng lại học ở một nơi khác.*

Có một lão già mù cả hai mắt, mọi người đều nói ông ta là bán tiên^{25*} nên đàn đàn lũ lũ kéo tới nhờ ông ta đoán số mệnh. Mẹ tôi cũng lôi tôi tới nhà ông ta, tôi vô cùng căm ghét nơi đó, sương khói mịt mù, đầy mùi tanh hôi. Lòng bàn tay của mẹ lạnh ngắt, tôi rất muốn rút tay ra, nhưng lại bị nắm chặt lại. Lão mù bán tiên tính toán bát tự ngày sinh của tôi, lắc đầu nguây nguây nói rất lâu, kết luận bát tự của tôi hung hiểm lạ thường, sẽ khắc chết cả nhà. Mẹ nghe xong ăn ngủ không yên, nhờ vả bán tiên hãy sửa tên thay đổi phong thủy cho tôi. Lão mù đưa ra giá 10 nghìn tệ, bố nói ông ta chỉ là kẻ lừa tiền mà thôi, hưởng hồ hộ khẩu của chúng ta vẫn đang ở thị trấn cũ, phải trở về để đổi tên thì rất khó, lại còn phải tiêu tốn thêm nhiều tiền để đút lót nữa.

** Một nửa là tiên.*

Cuối cùng, tôi vẫn cứ tên là Thôi Thiện.

Sau đó ba năm, mẹ vẫn luôn lo lắng hoảng sợ - Quả nhiên, lời dự đoán của lão mù bán tiên thành sự thật.

Mùa hè năm 12 tuổi, tôi vừa tốt nghiệp trường tiểu học Bắc Tô Châu Lộ, chuẩn bị tham gia lớp học dự bị cho cấp 2 thì bố xảy ra chuyện.

Tên bố là Thôi Chí Minh, mỗi tối đều uống rượu, lúc nào cũng ngậm một điếu thuốc, trước mặt bay đầy khói thuốc màu xanh lam, và mùi hương nicotin. Gạt tàn thuốc lá lúc nào cũng đầy ắp, trên sàn nhà đầy đầu lọc và tàn thuốc. Có bộ quần áo mẹ mới mua cho tôi, bị đầu thuốc của ông bất cẩn rơi

vào làm thùng một lỗ, tôi đau lòng đến mức khóc ròng hai ngày liền.

Bố chết trong một trận hỏa hoạn lớn, xương cốt không còn, cũng có người nói là ông tự sát.

Cái đêm tin báo tử được truyền đến ấy.

Đến giờ, tôi vẫn có thể hình dung lại một cách chuẩn xác nỗi đau của đêm hôm đó. Khi tôi lần đầu tiên dậy thì. Còn đối với cái chết của bố, tôi hoàn toàn không kịp cảm nhận.

Từ lúc đó, tôi tạm biệt tuổi thơ.

Tôi học cấp hai ở trường THPT Ngũ Nhất, tặng cho thầy giáo một món quà lớn để thầy giữ kín, không cho các bạn cùng học biết về bí mật của mình. Sau khi bố chết, tôi và mẹ sống nương tựa vào nhau, lo rằng bà sẽ đưa tôi rời khỏi thành phố này. Dù sao đi nữa thì ở thị trấn vẫn còn căn nhà cũ và ông bà. Tuy rằng tiền thuê phòng ở Thượng Hải ngày một tăng cao, hóa đơn gia dụng cứ như một cái động không đáy, thường xuyên có người đến trước cửa nhà đòi nợ, nhưng mẹ đã ở lại đó một cách đầy kì tích. Tiền phí sinh hoạt và học phí của tôi, đều trông cậy vào đồng lương làm việc theo giờ của bà. Tôi học được phương ngữ của nơi này rất nhanh, không ai nhận ra tôi xuất thân từ một thị trấn nhỏ nữa. Chỉ cần mở miệng ra xin mẹ là tôi sẽ có đủ tiền tiêu vặt, lần đầu tiên mua được thứ đồ mới nhất của con gái. Lúc đó tôi rất gầy nhưng ngực lại phát triển sớm, thường khiến những nữ sinh hoặc là quá béo, hoặc chưa dậy thì ngưỡng mộ. Tôi có mái tóc dài đen nhánh, có làn da trắng như tuyết, đôi mắt chứa cả sóng hồ thu, người ta thường nói tôi giống một con búp bê nhỏ.

Lớp bảy bắt đầu, có nam sinh viết giấy gửi cho tôi, tất cả không có ngoại lệ, đều bị từ chối. Giờ tôi rất hối hận vì đã không chọn một trong số bọn họ để thử đáp lại một lần. Đại khái tôi đã làm tổn thương trái tim của rất nhiều người, ví dụ như phơi bày tờ giấy ấy ra trước cả lớp, sỉ nhục tên béo ú thâm yêu mình trước mặt mọi người. Hoặc ví dụ như hẹn đi xem phim nhưng lại cùng các nữ sinh khác đi xem hội diễn Cosplay, để mặc ai đó đứng trước cửa rạp chiếu phim chờ cả buổi tối.

Tôi nói dối các bạn cùng học - Bố tôi là một đại tá sĩ quan, thường xuyên hạ lệnh chỉ huy cho rất nhiều sư đoàn.

Tôi còn nói mẹ tôi làm kinh tế, thường xuyên bay sang nước ngoài. Có cô bạn thân nói rằng muốn tới nhà tôi chơi, nhưng tôi nói rằng cổng nhà mình bị cấm rất nghiêm ngặt, vì bố đang giữ bí mật quân sự, không thể để người ngoài bước vào. Lâu dần, tôi trở nên yên tâm thoải mái, dường như một ngày không nói dối thì cả người sẽ cảm thấy rất khó chịu. Tôi thậm chí còn hoang tưởng rằng tất cả những thứ đó đều là sự thật, quả thật là tự thôi miên bản thân mình.

Họ của mẹ tôi rất hiếm: Ma. Tôi nghĩ chắc lúc nhỏ bà sẽ thường bị người ta trêu chọc những thứ đại loại như mặt rỗ^{26*}, bệnh hủi^{27*}...

** Âm Hán - Việt là Ma Bì.*

** Âm Hán - Việt là Ma Phong Bệnh.*

Bà còn có một cái tên vô cùng phổ thông, từng là một một thời, cái tên mà rất nhiều phụ nữ trung lão niên đều từng được đặt: Hồng Mai, cũng là hăng thuốc lá mà đàn ông ở thị trấn cũ của chúng tôi thích hút nhất, cái mùi đó từ nhỏ tôi đã không ngửi nổi.

Mẹ tôi từng nói tên của mình không tốt, có chữ “Mai”, đương nhiên cả đời sẽ đen đui^{28*}.

** Đen đui âm Hán - Việt là Đảo Mai, đồng âm với chữ Mai trong tên mẹ Thôi Thiệu.*

Ma Hồng Mai.

Nghe đây, đã nói cho anh biết nhiều như vậy rồi, nhưng tôi muốn biết đây là nơi nào?

Tôi còn muốn cả giấy vệ sinh, yêu cầu nhỏ bé này chắc anh có thể làm được.

Tạm thời mới chỉ nghĩ đến đây, đợi khi tôi nhận được những thứ này, sẽ nói tiếp cho anh về những chuyện sau này.

Đợi tin anh!

Cô ta đặt bút ghi âm xuống, nắm co quắp trên chiếc đệm cỏ khô, nhìn mặt

trời của buổi sáng sớm. Đánh răng rửa mặt xong, trong hồ nước hiện ra một khuôn mặt tiều tụy, còn vài phần bóng dáng của thời thiếu nữ, trên chiếc đệm cỏ vẫn thắm đẫm - sau khi sảy thai.

Ngày thứ hai, yêu cầu của Thôi Thiệu được đáp ứng. Trục thăng nhỏ mang đến một chiếc túi lớn, trước đó có một tờ giấy trắng viết mấy chữ:

- Tháp Babylon.

What?

Đột nhiên, Thôi Thiệu nhớ ra: Mình từng đến nơi này?

Nhưng điều quan trọng hơn đối với cô ta là, chiếc túi còn có cuộn giấy vệ sinh, mỹ phẩm dưỡng da SOD, kem nền Yashuang, kem dưỡng ẩm Maxam - Ngớ ngẩn! Cô ta khẳng định rằng người đàn ông đối diện kia, rõ ràng thiếu hiểu biết.

Nhìn thấy đồng mỹ phẩm dưỡng da hàng quốc nội rẻ tiền này, tuy rằng trước đây chưa từng dùng qua, nhưng cô ta vô cùng cẩn thận mở một lọ ra, tham lam ngửi mùi thơm, bôi lên mặt cảm giác cũng rất dễ chịu.

Cô ta dành ra riêng một góc tường, dùng cành cây đan thành một chiếc ổ nhỏ, đặt hết số mỹ phẩm dưỡng da vào đó để tránh bị các con vật khác làm hỏng.

Cô ta rất cảm kích người đàn ông đó.

Ngày thứ bốn chín, ngày có ý nghĩa đặc biệt đối với lý thuyết huyền học^{29*} truyền thống của Trung Quốc, ánh trăng long lanh, tròn đến mức khiến người ta ngẩn ngơ.

** Trào lưu Triết học duy tâm Trung Quốc do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng Lão Trang và tư tưởng Nho gia.*

Tính toán ngày, 15 tháng 8?

Không nhớ ra nổi Trung thu năm ngoái qua đi như thế nào, rất nhiều người ngẩn ngơ bên cửa sổ nhỉ? Cũng giống như ô cửa sổ ở đỉnh tòa nhà phía đối diện, bọn họ có thể nhìn thấy Thôi Thiệu không? Cô ta tiếp tục nằm dưới góc tường, để mặc cho ánh trăng bao trùm lên trán mình.

Hôm qua, trục thăng nhỏ đem tới một hộp bánh trung thu.

Thôi Thiện trước giờ chưa từng thích bánh trung thu, thường hay chê nó quá ngọt, nhưng vẫn rất ngạc nhiên và vui mừng, dù gì cũng tốt hơn chiếc bánh bao không bao giờ thay đổi kia. Cô ta tham lam ăn hết nửa hộp, bụng sỗ còn lại trên tay, đợi đến ngày mai lại từ từ thưởng thức, còn phải để phòng bị chuột ăn trộm mất nữa.

Nắng gắt cuối thu qua đi là nhiệt độ sẽ hạ xuống. chiếc váy ngủ khó mà chống chọi được với gió lạnh của ban đêm, huống hồ lại còn ở trên đỉnh nhà lộ thiên. Nền xi măng ở bên dưới chiếc đệm cỏ, sợ rằng càng khó để nghỉ ngơi. Thôi Thiện quyết định tối nay không ngủ nữa, ban ngày sẽ nằm ở góc tường phơi nắng.

Tình dậy vào lúc sẩm tối, bên cạnh có thêm một tấm thảm lông rất dày.

Đêm Trung thu, âm thanh huyền ảo vang lên suốt cả đêm, nhưng không nhìn thấy chiếc máy trực thăng mô hình đó - nhân lúc cô ngủ say thả xuống ư? Vuốt tấm thảm lông, bụng đầy thắc mắc, đủ cho đập cả người, ấm áp mà lại rất mềm mại, có bao nhiêu phần trăm là lông dê?

Cảm ơn anh, chủ nhân.

Một chiếc bút ghi âm được bọc trong thảm lông, chính là cây bút lần trước được đưa tới, phần ghi âm trước đây đã bị xóa đi rồi.

Thôi Thiện cuộn mình trong thảm, nghe tiếng gió đang gào rít trên nóc nhà, đột nhiên cảm nhận được hạnh phúc. Tuy rằng trước giờ chưa từng nhìn thấy khuôn mặt ấy, cũng chưa từng nghe qua âm thanh của người ấy, nhưng người đã giam cầm cô ta kia, đã cùng cô ta bên nhau sớm chiều bao ngày qua rồi.

Cô ta muốn đặt cho đối phương một cái tên.

Nghĩ rất lâu, cuối cùng rơi xuống một chữ rất đơn giản - X.

Thật ra, thứ mà cô ta nghĩ đến trước tiên là một cái đĩa.

X, ngủ ngon.

Ngày thứ năm mươi.

Cây lựu trong vườn treo đã kết quả.

Móng tay của Thôi Thiện dính đầy bùn đất và cáu bẩn, rất nhiều lần quẹt qua làm xước cả mặt, nhưng bóc lựu lại rất tiện. Quả ở trên nóc nhà này nhỏ nhưng rất cứng, cho từng hạt một vào trong miệng, chua đến mức suýt rụng cả răng. Nhưng cô ta ép bản thân mình phải ăn hết sạch, nếu không sẽ bị chim tha đi mất. Những hạt lựu còn thừa lại được vùi vào trong đất, năm sau liệu có nảy mầm không? Sự hấp dẫn của quả lựu đã giúp số thú săn tăng lên. Hôm qua bắt được ba con chim nhỏ, trước khi giết chết những con vật nhỏ đáng thương, như thường lệ vẫn nói xin lỗi trước, cầu cho linh hồn của bọn chúng có thể phù hộ cho mình thoát ra ngoài - Yêu cầu ấy có phải là quá nhiều không? Nhưng sự sám hối là chân thành.

Trực thăng nhỏ mang theo bánh bao và nước, hạ cánh xuống nền xi măng, cô ta mở khoang trực thăng rộng khoảng 15 centimet ra, nhìn thấy một chiếc bấm cắt móng tay nho nhỏ - Biết được lòng ta, đồ biến thái.

Nhận được món quà thế này thật vui, quả thật là bạn thân siêu cấp mà.

Sau buổi trưa, dưới tầng vang lên tiếng microphone, có người đang giới thiệu một trường cấp ba nào đó, tiếng lãnh đạo nói chuyện, tựa như tiếng thần chú niệm kinh. Tiếp sau đó là rất nhiều ca khúc hợp xướng, có bài lẫn cả giọng nam và giọng nữ mà vẫn hát rất hay, nhưng cũng có bài quả thực là ngũ âm^{30*} không đủ.

** Âm nhạc Trung Hoa là dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chuỷ, và Vũ.*

Kí ức quay về như thủy triều dâng cao, trào qua con đê, không gì ngăn nổi - Mười năm trước, đường Nam Minh vẫn còn rất vắng vẻ. Trường THPT cao cấp Nam Minh, xung quanh hai bên bờ tường là công trường đổ nát, nhiều năm trước là một nghĩa địa nổi tiếng. Nguyễn Linh Ngọc^{31*} cũng từng được

chôn cất tại mảnh đất này. Các bạn cùng học thi nhau đồn ầm lên về những câu chuyện rùng rợn, bao gồm chuyện về thư viện của trường - thường có người từ cửa sổ của kí túc xá, nửa đêm nhìn thấy gác xép có ánh sáng của một ngọn nến thần bí. Trường THPT Nam Minh là trường chuyên có chế độ nội trú, thành tích thi giữa kì của Thôi Thiện khá xuất sắc. Mẹ đã dùng tất cả mọi cách, tiêu sạch toàn bộ số tiền tiết kiệm, cũng có khả năng đã ngủ với ai đó, cuối cùng lấy được hộ khẩu cho con gái, nhờ vậy cô ta mới có cơ hội được học ở đây.

** Nữ diễn viên phim câm, là một trong số những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất của Trung Quốc những năm 1930. Cô là huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc.*

Cô ta co quắp người trong lùm cây lựu, lơ mơ trông thấy một người đàn ông. Người đó không già đi chút nào, đeo một cặp kính gọng vàng, tóc chải chuốt gọn gàng, dáng người cao dong với bờ vai rộng, mặc comple rất đẹp. Cũng giống như lần đầu gặp ông, ở phía viên ngoài của sân vận động trường Nam Minh, cô ta bỏ lại đám nam sinh phiền phức, trốn ở đằng sau bức tường làm từ hoa tường vi, trống ngực đập thành thịch, trên miệng ngập tràn mùi hương sen nhàn nhạt, sinh nhật 16 tuổi hôm đó.

Thầy giáo Dung.

Ông ấy cũng lại tới vườn treo này, nách kẹp cuốn giáo án, cầm phấn viết lên tường. Xi măng và phấn tuy có hơi thô ráp một chút, nhưng lại là tấm bảng đen tự nhiên vô cùng to lớn. Chữ của thầy giáo Dung rất phóng khoáng, mỗi ngày sau khi tan học, ông đều kèm một mình Thôi Thiện luyện thư pháp bút sắt, nhờ vậy cô ta mới có nét chữ thanh tú như ngày hôm nay. Lúc này, thầy đang viết “Kinh Thi^{32*}” trong sách Ngữ văn Trung học Phổ thông.

** Kinh Thi: bộ tổng tập thơ ca khuyết danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo.*

Dáng ngáo ngơ gã kia bước tới
Ôm mớ tiền đến hỏi mua tơ.
Chẳng mua, chàng chỉ giả vờ

Để cùng tính chuyện tóc tơ duyên nghi.
Đưa em qua sông Kỳ chàng ấy
Rồi cùng nhau tiến lại Đồn Khâu,
Hẹn sai lỗi phải em đâu?
Do chàng mai một tài cao không người
Em đã xin chàng ôi chớ giận
Đến thu sang kính cần hẹn nhau.^{33*}

** Bài thơ Manh 1 trong Kinh Thi, bản dịch của Tạ Quang Phát.*

Em leo lên bức tường vỡ lở,
Để trông người ở chỗ Phục quan
Nhưng nào đã thấy bóng chàng,
Sụt sùi em đã tuôn tràn giọt châu.
Người Phục quan bỗng đâu đã thấy,
Em nói cười vui dậy xiết chi.
Bói mai rùa, bói cỏ thi,
Quê đều chẳng có lời gì gỡ hung.
Thì xe anh hãy cùng đem lại
Để chở chuyên của cải em về.^{34*}

** Bài thơ Manh 2 trong Kinh Thi, bản dịch của Tạ Quang Phát.*

Thuở chưa rụng, cây dâu lá lướn
Lá trên cành trơ mướt mỡ miều.
Cửu ơ! Ta bảo mấy điều,
Trái dâu chớ có ăn nhiều mà say.
Gái kia hỡi! Nghe đây ta dặn,
Chớ mê trai lòng nặng tình duyên
Trai mà mê gái đảo điên,
Cũng còn giải thoát cho yên mọi bề.
Gái theo trai lòng mê đắm đuối,
Không thể nào còn lối thoát đâu.^{35*}

** Bài thơ Manh 3 trong Kinh Thi, bản dịch của Tạ Quang Phát.*

Nhưng đã viết kín vách tường rồi, ấy vậy mà viên phấn trong tay thầy vẫn không hề ngừng đi.

“Chào thầy giáo, em là Thôi Thiện.”

Nhắm mắt lại, cảm nhận thấy thầy dừng việc viết bảng lại, đôi môi khô nẻ bỗng trở nên ẩm ướt. Một tay ôm chặt lấy cô ta, bóng lưng gầy nhìn rõ cả xương. Thôi Thiện cũng ôm lấy thầy, cách một lớp âu phục của đàn ông, còn cả hơi thở ấm của thầy nữa:

- Đừng đánh mất, đừng bỏ quên, tuổi tiên khỏe mạnh mãi^{36*}.

** Một câu thơ trích trong Hồng Lôu Mộng.*

Cô ta giống như khối băng bị tan chảy, đôi má dán chặt lấy bờ vai thầy, không dám mở mắt ra, sợ rằng chỉ nhìn thầy thêm một lần thì vĩnh viễn về sau không còn nhìn thấy nữa.

- Không lìa xa, không rời bỏ, tuổi thơm được lâu bền^{37*}.

** Một câu thơ trích trong Hồng Lôu Mộng.*

Chợt tỉnh táo lại, trời đã xế chiều. Cô ta chạm nhẹ vào bức tường kia, hi vọng có thể tìm thấy một chút tàn tích của “Kinh Thi”, cho dù chỉ là một nét chữ nhàn nhạt.

Bỏ lỡ mất thời gian sẵn mỗi buổi chiều, Thôi Thiện gặm nửa cái bánh bao còn thừa lại, uống nốt chỗ nước mưa ở trong chai nước khoáng.

Sau đó, cô ta cầm lấy chiếc bút ghi âm, nói ra kí ức của tám năm về trước.

Buổi chiều trong thư viện trường, thứ bảy, kí túc xá không một bóng người, sân vận động ngoài cửa lại càng im lặng đến rợn người. Những cánh hoa mùa xuân cứ chốc chốc lại bay lướt qua cửa kính, bốn phía đầy ắp mùi sách mực, và cả mùi hooc-môn của đàn ông tỏa ra từ người thầy. Tôi say đắm mùi hương ấy biết bao, vui thật sâu đầu mình vào trong vòng tay thầy, muốn mình được tan ra, dán chặt lấy thầy. Thầy mở laptop, mở bộ phim “Người tình” được chuyển thể từ tiểu thuyết của Marguerite Duras^{38*}.

** Tên thật là Marguerite Donnadiou, là một nữ nhà văn và đạo diễn người Pháp, sinh ra tại Việt Nam và về Pháp năm 18 tuổi.*

Lần đầu tiên của tôi, tôi muốn dành cho thầy giáo Ngữ văn, người đàn ông

mà lúc trầm mặc trông rất giống Lương Gia Huy.

Nhưng, thầy giáo Dung đã kết hôn rồi, trước khi tôi là học trò của thầy.

Đó là nửa học kỳ cuối của năm lớp 12, tối hôm trước ngày thi đại học, tôi muốn ở bên cho thầy.

Thành tích học tập của tôi tụt dốc không phanh, mẹ nhốt tôi trong nhà không cho phép ra khỏi cửa, ép tôi ôn thi cấp tốc trong vòng nửa tháng cho đến khi thi đại học.

May mắn là cuối cùng tổng điểm cũng không quá thấp, tôi đỗ được vào Đại học S trong thành phố.

Nhưng, mùa hè nóng nực năm ấy, khi tôi quay lại tìm thầy giáo Dung, thì lại phát hiện thầy đã có "bạn gái mới"

Người đàn ông đó bảo tôi đi đi, vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại tìm ông ta nữa, nếu không ông ta sẽ cho sự nghiệp tôi đi đời nhà ma. Thứ khiến tôi không thể chịu nổi nhất chính là, ông ta còn mắng tôi là dâm phụ, nói là tôi chủ động dụ dỗ ông ta.

Đêm thất tịch, tôi trèo lên nóc nhà mình, quyết định nhảy từ trên đó xuống. Tôi lại cứ ngây thơ cho rằng, đó mới là cách tốt nhất để trừng phạt ông ta.

Mẹ ôm lấy tôi từ phía sau.

Tôi lại sống tiếp, sau đó cứ thi thoảng lại oán trách mẹ - Vì sao không để tôi nhảy xuống rồi chết đi, còn muốn tôi sống để mỗi đêm mơ thấy ác mộng rồi tỉnh lại trong nước mắt?

Thầy có khỏe không? Em thì rất khỏe.

Tiểu Thiện đang sống trong một căn hộ sang trọng ở trung tâm thành phố, có một vườn treo vô cùng xa xỉ, mỗi ngày đều phơi nắng để ngủ.

Thầy giáo Dung, rất muốn mời thầy đến nhà em chơi, thầy nhất định phải còn sống...

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Trực thăng mô hình vẫn đến đưa đồ ăn như thường lệ, Thôi Thiện nhét chiếc bút ghi âm vào khoang trực thăng, đột nhiên phát hiện có cái gì đó

không đúng - Ở khe hở trên đuôi của trực thăng đang ẩn giấu một lỗ của máy quay phim lên.

Anh ta - không, nên gọi là X - Muốn chụp trộm lại toàn cảnh của vườn treo này ở cự ly gần sao? Dù gì thì quan sát từ trên nóc nhà cũng không tránh khỏi việc có những góc chết, dùng cách này thì có thể nhìn không sót chỗ nào.

Hoặc là, X là tên háo sắc chuyên đi quay trộm phòng thử đồ, thay đồ hoặc thậm chí là nhà vệ sinh nữ trong các cửa hàng bách hóa?

Thôi Thiện túm chiếc máy bay lại, cơ hồ như muốn bóp nát nó. Cánh quạt quay rất nhanh, như bị cô ta sống chết giữ trong tay, có bản lĩnh thì đem cả người lẫn trực thăng cùng bay lên đi! Cô ta dùng móng tay nhọn nhất của mình móc vào khe hở của đuôi trực thăng, trực tiếp gây chiếc máy quay lên ra, vút xuống dưới chân rồi giẫm nát.

Chiếc trực thăng nhỏ nhân cơ hội đó bay đi, mang theo chiếc bút ở trong khoang.

Thôi Thiện vẫn chưa nguôi cơn thịnh nộ, trốn ở góc tường mà X không nhìn thấy, cầm chiếc bánh bao lên gặm những miếng thật to.

Nhưng mà, chiếc trực thăng mô hình không hề quay lại nữa.

Liên tiếp ba ngày, lo lắng ngồi trong vườn, nhìn bốn bức tường xung quay. Cô bắt đầu ta cảm thấy hối hận vô cùng - Vì sao phải phá hỏng máy quay phim? Có lẽ, đó là thú vui duy nhất của tên biến thái? Hành động điên khùng của Thôi Thiện đã khiến đối phương cảm thấy hoảng sợ, từ đó không dám đưa thêm đồ ăn gì đến nữa.

Những ngày tháng không có bánh bao quả thực vô cùng khó vượt qua, chỉ có thể quay lại cuộc sống ăn lông ở lỗ, hồngбет rồi. Hoàn toàn dựa dẫm vào những đồ ăn mà anh ta đưa tới, cũng giống như lính nhảy dù bị vây khốn trên đỉnh núi, không có sự viện trợ từ trên không thì sẽ hết đạn dược và lương thực.

Thôi Thiện đói bụng lần đầu tiên phát giác ra rằng, bản thân mình không hề hận X, ngược lại lại vô cùng nhớ anh ta, mong X quay lại như mong chờ

người thân. Giống như người vợ tha thứ cho người chồng lạc bước, cho dù cuối cùng anh ta vẫn sẽ đến bên những cô gái trẻ đẹp.

Mặc chiếc váy ngủ X tặng, mặt hướng về phía đỉnh của tòa nhà đối diện, cô ta quỳ trên nền đất, vẫy tay gào thét, hèn mọn xin tha - Tôi sẽ không làm loạn nữa, sẽ ngoan ngoãn ở lại nhà tù này, cho đến tận khi anh đồng ý thả tôi đi.

Anh ta rời khỏi ô cửa sổ đó sao? Thần linh ơi, anh là thần linh của tôi sao? Cứu tôi đi.

Đợi đã, anh đã chết chưa?

Ngày thứ sáu mươi. X đã quay lại.

Sự trừng phạt cuối cùng đã kết thúc, Thôi Thiện đói đến mức mê man thiếp đi, chiếc trực thăng hạ xuống, mang nhiều đồ ăn hơn so với bình thường, bao gồm hai quả quýt.

Lần đầu tiên được cung cấp cho hoa quả. Quả quýt tươi ngon, vàng óng, thực sự rất nhức mắt, giống như một viên pha lê được giũa mài cho nhẵn bóng, mang theo những chiếc lá nhỏ nhỏ, giống như hoa quả ở trong khu vườn ngoại ô, dành riêng cho khách du lịch tới hái. Bóc vỏ quýt ra, lấy ra múi quýt thơm ngon, tách hết những tơ trắng bên ngoài, non nớt như một đứa trẻ sơ sinh, hoặc như một cô gái lần đầu dậy thì. Cô vẫn luôn ghét quýt, vì nó có một mùi hương kì dị, còn thêm cả những sợi tơ trắng chằng chịt nữa. Nhưng ở trong vườn treo này, lại thường thức nó như một món đồ vô cùng trân quý. Lúc răng cắn vào giữa múi quýt, nước quýt bắn tràn trong khoang miệng, khiến người ta nảy sinh ra một loại cảm giác rất hưng phấn. Bất kể là dạ dày, là nội tâm, hay là đầu lưỡi, hay là cái gì khác, đều vô cùng yêu thích.

Cảm ơn anh, anh lính canh ngục của tôi.

Một ngày một đêm, ăn hết hai quả quýt, không nỡ vứt vỏ quýt đi mà đem nó để vào trong chiếc vỏ chai đã bị cắt đầu, dần dần ngâm thành nước quýt để uống.

Chiếc trực thăng mô hình của X đưa trở lại bút ghi âm và thêm cả một chiếc tai nghe, mở ra thì nghe được một đoạn đối thoại.

- Anh là bạn trai của Thôi Thiện?

(Đây là giọng của một cô gái trẻ, nghe rất quen tai).

- Đúng.

(Thằng khốn nào là bạn trai tôi chứ?)

“Thật không ngờ đấy. Anh nói cô ta mất tích rồi sao? Xin lỗi, tôi không có cách nào giúp được anh. Sau khi tốt nghiệp tôi không còn liên hệ với cô ta nữa. Chúng tôi là bạn cùng lớp hồi còn học ở trường cấp ba Nam Minh, năm

lớp 12 lúc điền nguyện vọng, rất trùng hợp lại chọn cùng một trường đại học, lại còn cùng một chuyên ngành, và đồng thời cùng đổ vào đó.

“Hai người là bạn thân?”

“Thật ra... Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, thường ngày cũng ít nói chuyện. Anh là bạn trai của cô ấy, chắc sẽ hiểu cô ấy hơn nhỉ. Ài, nói thế nào nhỉ? Thôi Thiện là một người rất kì quái, ở trước mặt anh thì không nên nói những lời này - Cô ta so với những cô gái đoan trang như chúng tôi, hoàn toàn không cùng một thế giới. Tôi đoán rằng cô ta cũng chẳng phải là mất tích gì cả đâu, chỉ là cô ý biến mất mà thôi, đối với anh mà nói chưa chắc đã phải chuyện gì xấu. Xin đừng hỏi thêm nữa, xin lỗi, tôi rất bận, các học trò còn đang đợi tôi lên lớp.”

“Còn nhớ thầy chủ nhiệm cấp ba không?”

- Thầy giáo Dung? Thầy ấy là thầy giáo dạy Ngữ văn, vừa cao vừa đẹp trai, nữ sinh nào cũng thích thầy ấy. Đúng vào kì nghỉ hè sau khi thi đại học của chúng tôi, thầy đột nhiên mất tích. Cho đến tận năm sau, mùa hè của một kì thi đại học mới, tất cả học sinh trong trường đều khiếu nại rằng chất lượng nước có vấn đề, trong nước có mùi hôi thối khiến người ta phát nôn phát mửa. Hiệu trưởng cho người lên kiểm tra kết nước, mới phát hiện thi thể của thầy giáo Dung, sớm đã chìm trong nước và phân hủy. Nguyên nhân của cái chết đến nay vẫn chưa điều tra ra, dù gì thì nhà trường cũng đã dựa vào nguyên nhân tự sát để xử lý rồi.”

- Cảm ơn cô, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm Thôi Thiện.

Nghe đến câu cuối cùng, Thôi Thiện gần như lại muốn đập nát chiếc bút ghi âm.

Nhưng lần đầu tiên cô ta nghe thấy giọng nói của X, chắc cũng chỉ tầm là một thanh niên trẻ độ khoảng 20 tuổi.

Mặc dù anh ta thực sự đã tới trường Đại học S để tìm Tô Ngọc Cần, nhưng vốn dĩ không phải là để cứu Thôi Thiện mà là muốn moi móc thêm nhiều bí mật hơn nữa về cô.

Cứ dứt khoát nói hết cho anh ta biết đi, Thôi Thiện mở chức năng ghi âm

ra, bắt đầu nói.

Lúc đó, tôi ở giường trên, Tô Ngọc Cần ở giường dưới. Trường đại học cho phép chúng tôi tự do, kể cả là kì nghỉ đông hay kì nghỉ hè, tôi đều rất ít ở nhà, hoặc là ở cùng với bạn bè, hoặc là đi ra ngoài du lịch. Bởi vì, tôi không có cách nào chịu đựng nổi mẹ.

Nói thật ra, tôi không muốn nhìn thấy sự thật mẹ là một người giúp việc theo giờ, bao gồm cả những bộ quần áo xấu xí rẻ tiền mà bà mặc. Hằng ngày bà chỉ ăn bánh mìn sườn hoặc cháo, còn nữa, trước giờ bà chưa từng đi những loại phương tiện công cộng như tàu điện ngầm, cứ vĩnh viễn chỉ trung thành với chiếc xe đạp cũ đến rụng cả răng. Khi cái xe đó bị người ta ăn trộm mất ở dưới cầu, bà khóc ròng rã mấy ngày trời. Bà giúp việc theo giờ rất giỏi, cùng lúc làm cho ba bốn nhà liền, dường như cả năm đều không ngơi nghỉ. Bà thường làm việc cho những gia đình giàu có, mỗi tháng thu nhập không hề thấp, hầu hết số tiền tích lũy được đều đưa cho tôi. Mẹ mắc bệnh nghiện sạch sẽ. Lúc nào cũng chỉ nhìn chăm chăm vào quần áo của tôi, hễ có nửa vết bẩn cũng bắt tôi cởi ra để giặt. Bà ép tôi không được lãng phí một hạt gạo nào, thức ăn thừa, kể cả canh, cũng phải ăn cho thật sạch.

Mẹ thường nói với rằng, vĩnh viễn đừng bao giờ tin tưởng vào lời nói của đàn ông, cũng giống như đừng bao giờ tin tưởng một con mèo. Đúng vậy, tôi vẫn luôn cảm thấy nghề nghiệp của bố tôi là một kẻ lừa đảo, chứ không phải là các loại làm ăn lớn như bố tôi vẫn thường tự xưng. Đại học năm thứ hai, có một nam sinh cứ liên tục nhắn tin gọi điện cho tôi, mặc dù tôi lười không trả lời lại, nhưng lại có lần bị mẹ phát hiện ra - Lúc rảnh bà rất thích xem trộm điện thoại của tôi. Quá đáng hơn là, nam sinh đó nói với tôi: “Có một phụ nữ trung niên đi theo anh ta, ánh mắt từ phía xa lộ ra vẻ hung dữ, anh ta lo rằng sẽ gặp phải kẻ biến thái. Ngoài miệng tôi cứ nói là đáng đời tên tiểu tử, nhưng trong lòng lại sợ hãi đến tận độ, bởi vì không có bạn học nào biết mẹ tôi là người giúp việc theo giờ, nếu như vì chuyện này mà bị lộ ra, thì công sức ngày trang từ cấp hai đến giờ đổ hết xuống sông xuống biển.

Tôi cãi nhau với mẹ một trận rất to, gần như đập nát hết đồ đạc trong nhà,

cuối cùng dọn ra sống ở trong một căn nhà giống như kê nứt trên tảng băng, không hề quay lại nơi mẹ đang sống nữa. Tôi đoạn tuyệt mọi sự qua lại. Tuy nhiên, số tiền sinh hoạt mỗi tháng mẹ gửi vào tài khoản của tôi trước giờ chưa từng đứt đoạn.

Tô Ngọc Cần là bạn tốt nhất của tôi. Rất hiếm có được người bạn thân như vậy, cấp ba ngồi cùng bàn, lên đại học còn là bạn cùng phòng ở giường trên giường dưới. Tôi chọn đại học S cũng là vì một phần ảnh hưởng từ cô ấy. Nhưng nhiều năm về sau, tôi hoài nghi không biết lựa chọn đó có đúng đắn hay không. Hai chúng tôi như hình với bóng, cùng nhau đi xem phim, giết thời gian trong thư viện trường, dạo những con phố bán đồ lật vặt. Tôi thường xuyên tặng quà cho cô ấy, thi thoảng còn có những thứ rất đắt, bao gồm cả những món đồ điện tử. Có người nói chúng tôi như là hai đứa Les yêu nhau, nếu quả thật là như vậy, cũng rất được.

Đại học năm thứ tư, có một cơ hội được thầy giáo tiến cử đi thực tập. Công ty đó là một trong 500 công ty lớn mạnh nhất thế giới, thu nhập cao thế nào thì không cần nói nữa, nếu như có thể ở lại đó làm việc thì sẽ có cơ hội được cử đi Mỹ, được tiếp xúc với những ông trùm và nhân vật nổi tiếng như Rupert Murdoch^{39*}, đó là cơ hội trong mơ của rất rất nhiều người.

** Là ông trùm truyền thông toàn cầu người Mỹ. Ông là cổ đông, chủ tịch, giám đốc điều hành của News Corporation. Theo Tạp chí Forbes, Murdoch là người giàu thứ 37 tại Mỹ, giàu thứ 122 và nắm nhiều quyền lực thứ 13 trên toàn thế giới với số tài sản lên đến 7,4 tỷ USD.*

Quan hệ của tôi và thầy giáo rất tốt - Dù gì thì tôi cũng xinh đẹp hơn Tô Ngọc Cần rất nhiều, cô ấy trông giống một cô giáo dạy tiếng Trung của trường Đại học hơn, còn tôi thì được rất nhiều người gọi ngầm là bông hoa của vườn trường S.

Trước thời điểm tiến cử không lâu, trong một đêm, tất cả mọi người đều truyền tai nhau bàn tán xôn xao về bí mật của tôi: Cậu có biết không? Hóa ra mẹ của Thôi Thiện là một người giúp việc theo giờ! Cô gái này quả thực quá đáng sợ, ở trước mặt mọi người giả vờ làm thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có, nói bố là sĩ quan cao cấp, nói dối mà không đỏ mặt, không đi làm

diễn viên quả là đáng tiếc đấy...

Trên QQ truyền thêm một thông tin kinh khủng nữa về tôi: Thôi Thiện từng dụ dỗ thầy giáo chủ nhiệm cấp ba.

Kết quả không cần nghĩ cũng có thể đoán được, không còn nữ sinh nào nói chuyện với tôi nữa. Các nam sinh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái, cứ như thể một bữa cơm là có thể đưa tôi vào nhà nghỉ. Đám người trước đây từng điên cuồng theo đuổi tôi, đã từ bỏ ý định một cách triệt để.

Còn về người đã tiết lộ bí mật, chỉ có thể là Tô Ngọc Cần. Chắc từ khi học cấp ba cô ấy đã phát hiện ra rồi, nhưng lại âm thầm nhẫn nhịn, không hề tiết lộ ra, cho đến tận khi bí mật đó thực sự có giá trị lợi dụng.

Nguyên nhân ấy à, đương nhiên là do đổ kị.

Tôi nên đoán ra từ trước mới phải, cô ấy không hề có nhã ý muốn chơi cùng tôi. Mỗi lần hai chúng tôi cùng xuất hiện giữa các bạn học, lúc nào cũng là cô ấy bị lạnh nhạt còn tôi được săn đón.

Thì ra, cô ấy hận tôi, từ khi học ở trường cấp ba Nam Minh đã hận tôi, hận đến mức mong tôi chết luôn đi, hoặc là tránh xa cô ấy ra một chút, còn tôi thì lần nào cũng ngoan cố chạy đến bên cạnh cô ấy. Tôi thật ngốc, nếu là tôi, chắc có lẽ cũng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Tô Ngọc Cần không giành được cơ hội được tiến cử kia, nhưng cô ấy thuận lợi ở lại trường làm giảng viên, công việc xem ra rất phù hợp với khí chất của cô ấy.

Còn cơ hội làm việc ở công ty nằm trong top 500 trên thế giới kia, dành lại cho một nữ sinh ngực khủng, sau đó được đưa sang đào tạo ở Mỹ, gả cho một đối tác cao cấp của công ty, nghe nói được sống ở một căn hộ hạng sang ở Beverly Hills California.

Mùa hè năm ấy, tôi tốt nghiệp Đại học S trong sự ảo não, chán ghét, đến một công ty quảng cáo tên Thịnh Thế để làm việc. Tôi không chụp ảnh kỉ yếu. Hi vọng tất cả các bạn học hãy quên tôi, nếu như bọn họ không từng người từng người một chết đi.

Ngày thứ bảy mươi.

Thôi Thiện vẫn bị nhốt tại vườn treo như trước.

Vành trăng lên cao, trên đầu vang lên âm thanh gì đó, rồi hiện lên bóng của chiếc trục thẳng nhỏ. Dưới đáy treo thứ gì đó rất to, to hơn so với bình thường rất nhiều, lẽ nào là một bữa ăn thịnh soạn?

Cô trù trừ mở miệng túi, thì ra là một chiếc chăn bông, bị gấp gọn và ép chặt lại, lúc mở ra thì thấy rất to. Dùng chăn quấn lấy người, cảm giác nhẹ tênh và ấm áp đến đáng kinh ngạc, không phải là chăn bông hay là chăn tơ tằm, mà là chăn lông thiên nga trắng.

Trong túi còn đựng thêm một chiếc áo len to đùng, mặc dù là kiểu dáng thùng của nữ, nhưng một người béo mập mặc vào cũng sẽ không chê là chật. Chiếc áo len trắng tinh này sờ vào cũng cảm thấy rất thoải mái, 100% lông dê, cũng không rẻ.

Như thế này đêm thu sẽ không còn lạnh nữa - Chăn lông thiên nga cũng vậy, Tuy nhiên, mặc dù thảm lông rất tuyệt, nhưng ở trên nóc nhà lộ thiên thế này thì lại không có nhiều tác dụng, rất dễ đi đời vì cảm lạnh, nhiễm lạnh.

X không những đem tới đồ ăn mà còn đem tới sự ấm áp, không có người đàn ông nào chu đáo hơn anh ấy nữa. Vì sao lại phải đưa tới trong đêm? Bởi vì chiếc chăn này quá to, ban ngày bay lơ lửng trên bầu trời thành phố rất có khả năng sẽ bị người khác phát hiện, chỉ có ban đêm mới có thể che giấu một cách an toàn.

Thôi Thiện mặc áo len ngồi dưới góc tường, ở dưới đất là thảm cỏ khô, thảm lông cừu và cả chăn lông thiên nga nữa. Trước đây lúc ở nhà cô thường mặc như thế này, co đầu gối lại trước ngực, để cho áo len bó chặt lấy đầu gối và cẳng chân, giống như một cái váy trùm lấy toàn thân.

Sau khi trời sáng, nhận được bữa sáng mà trục thẳng nhỏ đưa tới, còn có bút ghi âm và tai nghe của X, thêm cả một bức thư.

Vừa gặm bánh bao vừa mở bút ghi âm ra, Thôi Thiện nghe thấy giữa

những tiếng huyền não ồn ào, vẫn là giọng nói trẻ trung của X.

- Quảng cáo Thịnh Thế?

- Công ty chuyển phát nhanh chẳng phải đã tới rồi sao? (Giọng nữ, hình như đã từng nghe thấy ở đâu rồi)

- Xin hỏi ở chỗ các chị có nhân viên nào tên là Thôi Thiện không?

- Thôi Thiện? Cô ấy không làm ở đây nữa lâu rồi.

(Nhớ ra rồi - Trước đây lúc đi làm, khi ở bàn lễ tân của công ty quảng cáo, lúc nào cũng cố ý trang điểm tỏ vẻ rất đáng yêu để che giấu sự gượng gạo của gái ế)

- Cô ấy nghỉ từ khi nào?

- Ba năm trước. Cậu là ai? Đừng có quấy rầy chúng tôi làm việc.

- Tôi là bạn trai của cô ấy.

- Cậu?

(Âm thanh của cô ta đứt đoạn, sau đó là tiếng tự lẩm nhẩm với bản thân mình)

- Đồ ngon đều bị dâng hết lên cho lợn ăn rồi.

(Tiếp theo đó là một mớ những âm thanh hỗn độn, cứ tiếp tục như thế nửa tiếng đồng hồ, nghe ra thì giống như đang đi thang máy, xuống nhà hàng Hongkong Style Tea Restaurant ở tầng dưới của công ty)

- Cho một bò xào mỳ gạo khô.

- Mì vẫn thần.

- Đúng rồi, cậu tên gì?

(Giọng nữ đã trở nên thân thiện hơn)

- Tiểu Minh.

- Tiểu Minh? Woa, trong mỗi lớp đều có một Tiểu Minh, không phải sao? Tôi làm ở công ty này bảy năm, trước giờ chưa từng xê dịch bàn làm việc, cậu hiểu mà, cái bàn lễ tân đáng chết!

- Thôi Thiện?

- Tôi chứng kiến cô ta từ lúc mới vào công ty, lúc đó cô ta vừa tốt nghiệp đại học, trông rất ngây thơ trong sáng. Nhưng mà, những cô gái xinh đẹp thì

ai cũng thích theo đuổi, những người thua kém hơn như tôi đương nhiên sẽ có chút ghen tị.

- Thôi Thiện mất tích rồi.

-Ồ, đây cũng không phải chuyện lạ hiếm thấy.

- Tôi không hiểu lắm về Thôi Thiện, tôi muốn biết về những bí mật trong quá khứ của cô ấy.

- Vậy cậu tìm tôi coi như đúng người rồi! Nhưng mà ấy, cô gái này, tôi khuyên cậu hãy từ bỏ sớm đi. Tôi đoán - Xin lỗi, nói thẳng ra một chút, hai người mới chỉ vừa quen nhau, vẫn chưa đến mức quan hệ thắm thiết như vậy nhỉ? Tiểu cả à, làm người phải biết bản thân mình mấy lạng mấy cân, cô ta sẽ không lên giường với cậu đâu, nghe lời chị đi, đảm bảo không sai. Cô ta với cậu - hai thế giới! Huống hồ, biết quá nhiều bí mật của cô ta, cũng chẳng có ích lợi gì cho cậu cả.

- Cô ấy rất đáng sợ?

- Gần như thế... Đúng vậy.

- Đáng sợ đến mức nào?

- Vượt hơn mức tưởng tượng của cậu! Được rồi, tôi ghét cô ta, không chỉ vì cô ta xinh đẹp hơn tôi một chút chút, mà còn là vì cô ta nhận được sự xem trọng của giám đốc. Mặc dù giám đốc của chúng tôi là phụ nữ, giới tính cũng hoàn toàn bình thường, những cô gái xinh đẹp không có bất kì sức hút nào đối với chị ấy. Nhưng Thôi Thiện rất nỗ lực làm việc, ngày nào cũng tăng ca đến tận khuya, đối với đồng nghiệp nào trong công ty cũng đều rất khách khí, tôn trọng, còn tặng cho tôi cả chocolate nữa. Nhưng tôi là người thế nào chứ? Vừa liếc mắt đã nhìn thấu được cô ta không hề đơn giản. Quan hệ của cô ta và giám đốc rất tốt, mấy lần được công ty tuyên dương, sau đó giám đốc đi ra ngoài ăn tiệc xã giao đều dẫn theo cô ta đi. Các đối tác đều vô cùng ân cần, vồn vã với cô ta, thế mà rồi cũng kí được mấy hợp đồng lớn, đúng là chuyện lạ có thật!

- Cô ấy cặp với đại gia rồi?

- Không, Thôi Thiện yêu một chàng trai cùng công ty. Cậu chàng đó là

người tình lẻ, hơn cô ta ba tuổi, sống trong một căn hộ tập thể đi thuê. Hai bọn họ tối nào cũng tăng ca cùng nhau, trùng hợp là chỗ ở cũng gần nhau nên thường đi cùng một chuyến tàu điện ngầm, mùa hè còn giúp cô ta tóm cổ mấy tên háo sắc định lén sờ ngực, rồi cứ dần dần dính lấy nhau như thế. Tất cả đàn ông trong công ty đều chịu đả kích nặng nề, bởi vì điều kiện của cậu chàng kia kém nhất, trừ khuôn mặt - tiểu tử này rất đẹp trai, dáng người cao dong, rắn chắc, có nét giống Huỳnh Hiểu Minh, nếu như cho cậu 60 điểm, thì anh ta sẽ được 600 điểm.

(Bà tám trời sinh, lí do khiến chị ta vẫn ế đến giờ phút này, chính là vì cái miệng lưỡi đó)

- Nghĩ kĩ lại, hai người họ có rất nhiều điểm chung, trai tài gái sắc, cùng là những kẻ cuồng công việc, cũng chưa từng nghe bọn họ nhắc gì về cha mẹ mình, xem ra đều xuất thân từ những gia đình bình thường. Hai bọn họ đều rất trân trọng công việc này, thu nhập cũng có thể coi là rất ổn, mẫu chốt là lãnh đạo rất tán thưởng hai bọn họ, còn có cơ hội thăng chức. Bà chủ mở cuộc cạnh tranh thăng chức công khai trong nội bộ công ty, Thôi Thiện là người cố gắng nhất, bất luận là nhân duyên, năng lực hay là mức độ bán mạng, cô ta đều là người nhận có tiếng hô hào lớn nhất, thêm cả việc kí được mấy đơn hàng lớn, có những thành tích hiển hách. Nhưng không ngờ rằng, cơ hội đương thăng chức kia cuối cùng lại dành cho người yêu của cô ta. He he, tiếp theo lại là chuyện hậu cung rồi, cậu có biết sao cậu chàng kia làm được không? Cậu ta tiếp cận bà chủ, lợi dụng gương mặt đẹp trai, nghe nói còn cả cơ bụng sáu múi của mình nữa, liền...

- Đừng nói nữa.

- Bí mật này là do Thôi Thiện phát hiện rồi vạch trần, cô ta gửi email trong mạng nội bộ của công ty, đăng cả lên dòng thời gian trên trang QQ của người yêu và bà chủ, quả thực là phim người lớn phiên bản chữ viết mà. Đương nhiên, Thôi Thiện bị bà chủ đuổi việc, còn tiểu tử kia trở thành tình nhân của bà chủ.

- Anh ta có còn ở công ty này không?

- Chết rồi! Sau khi Thôi Thiện rời đi không lâu, nửa đêm anh ta tăng ca ở công ty. Nghe nói bà chủ cũng ở trong phòng làm việc, anh có thể tưởng tượng xem. Sáng sớm, một mình anh ta đi thang máy xuống dưới tầng, kết quả là xảy ra sự cố, thang máy rơi từ tầng 40 xuống đất - chết rất thảm! Nếu như cậu muốn nghe miêu tả một lượt về hình dạng của thi thể cũng được, đã nhìn thấy ruồi bị đập bẹp bao giờ chưa...

- Đủ rồi! Còn gì nữa không?

- Từ đó tôi không gặp lại Thôi Thiện nữa. Nhưng mà, nể mặt cậu mời tôi bữa ăn này, tôi cho cậu một liên kết, thêm bạn trên Wechat đi!

Đoạn ghi âm dừng lại tại đó, Thôi Thiện không tin X tên là Tiểu Minh.

Cô giờ bức thư cùng được gửi tới ra, một bức ảnh bị rơi ra - bức ảnh chụp Thôi Thiện, bối cảnh là một cái giường bừa bộn, nét mặt của cô như loài mèo, lại giống như đã uống say, hai má đỏ rực, ngẩng mặt nhìn thẳng vào ống kính, mở hờ khóe miệng dính dính, gợi cảm đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Từ cổ của cô trở xuống để trần.

Thôi Thiện xé tan bức ảnh, cảm giác giống như bị người ta bóc trần, lộ ra tất cả những phần kín đáo nhất, phơi ra ở đầu phố tập nập giữa ban ngày.

Người đàn bà đó - con mụ lưỡi dài làm lễ tân của công ty quảng cáo, mấy năm trước trên Wechat, đã đem bức ảnh khiêu dâm này của cô, gửi cho X.

Phàm là người nào từng xem bức ảnh này, đều bắt buộc phải chết.

Cuối cùng, trong phong bì thư còn có một mảnh giấy nhỏ, là nét chữ của X, Thôi Thiện khẽ đọc lên.

- **Tiểu Thiện, em là tội phạm giết người?**

Ngày thứ tám mươi.

Gần đây rất hay có gió to, ở trên nóc nhà sẽ nhặt được giấy vụn từ bên ngoài bay tới, có những chiếc túi giấy mỏng tang, giấy gói đồ ăn dính đầy dầu mỡ, những tờ giấy ăn đã dùng qua khiến người ta phát buồn nôn. Nhặt được một con điều giấy, mặc dù đã đứt dây, nhưng dù gì cũng vẫn có cơ hội kết nối với thế giới bên ngoài. Trốn dưới góc của bức tường phía tây, Thôi Thiện sắp xếp lại tất cả những mảnh giấy vụn, có thể gọi là giấy quý của Lạc Dương^{40*}, trên đó đều viết cùng một câu:

** Lạc Dương (Trung Quốc) xưa nổi tiếng với nghề làm giấy Thái Hậu của ông tổ Thái Luân.*

“Cứu mạng! Tôi ở trên nóc nhà! Tháp Babylon!”

Ai mà biết được “Tháp Babylon” ở chỗ nào, nhưng không còn cách nào khác, chỉ hi vọng những mảnh giấy nhỏ này theo gió bay đến con phố ở gần đây, tốt nhất là trùng hợp dính luôn lên trán của một viên cảnh sát nào đó, hoặc là trên cửa sổ của một nhà tiểu thuyết gia trinh thám nào đó, xin người đó hãy có đủ sự tỉ mỉ và duy trì sự tò mò.

Trong đêm, dưới tầng truyền đến âm thanh của một bản nhạc, ngay lập tức vê tròn hai tai, giống như tiếng nước chảy róc rách đem theo cả ánh trăng chảy tràn vào trong đầu. Nhạc Kenny G^{41*} từng thịnh hành từ hồi còn nhỏ, đúng, chính là phong cách đậm chất tây của Saxophone ấy.

** Kenneth Bruce Gorelick (sinh ngày 5 tháng 6 năm 1956), được biết nhiều với nghệ danh Kenny G, là một nhạc sĩ saxophone người Mỹ.*

Cô ta quyết định hát lời bài hát tiếng Quảng Đông.

Đêm khuya thanh vắng vang lên một đoạn saxophone yếu ớt, khơi gợi dậy những âu sầu từ tận sâu trong tim. Đêm khuya thanh vắng khi nghe thấy tiếng saxophone yếu ớt, nhớ lại anh mù mờ trong màn đêm đen kịt...

Thời còn là cô gái nhỏ đa sầu đa cảm, trong kí túc xá nữ sinh của đại học S, cô ta thường dùng điện thoại di động để mở ca khúc “Tôi có hẹn với mùa

xuân”. Còn ở trong đêm thu này, Thôi Thiệu khẽ than dài, đem âm thanh khóa chặt vào ngăn kéo.

Ngày thứ hai, cô ta lại nhận được chiếc bút ghi âm, thứ kim loại dài giống như một cái gậy đang tới, mở ra nghe thấy một cuộc đối thoại âm ỉ.

- Cậu tìm Ma Hồng Mai?

(Là giọng của một phụ nữ trung niên, trong kí ức Thôi Thiệu chưa từng nghe qua giọng nói này)

- Ừm.

(Chỉ một chữ rất ngắn gọn, nặng trĩu giống như mọc từ dưới đất lên, quả nhiên là giọng nói của X)

- Cậu tìm bà ấy làm gì?

- Mấy năm trước, gia đình tôi từng thuê bà ấy làm giúp việc theo giờ, mẹ tôi vô cùng hài lòng về dì Ma, hi vọng dì ấy có thể quay lại làm việc, đồng ý trả với mức lương cao hơn, nhưng không thể nào tìm được dì ấy.

(Đây là câu nói dài nhất mà X từng nói trong mấy đoạn ghi âm)

- Ma Hồng Mai, đích thực là người giúp việc theo giờ tốt nhất của công ty chuyên về việc gia chánh chúng tôi, rất nhiều khách hàng đều chỉ đích danh nói muốn thuê bà ấy, nhưng mà - cậu không biết bà ấy đã xảy ra chuyện rồi sao?

- Ồ?

- Bà ấy chết rồi.

- Lúc nào?

- Được gần hai năm rồi! Ma Hồng Mai chủ yếu làm cho một gia đình giàu có, một ngôi nhà biệt thự^{42*} cao ba tầng, mặc dù thu nhập rất ổn, nhưng cũng phải làm rất vất vả, thường thường mỗi ngày phải làm tới mười mấy tiếng đồng hồ, cũng chẳng khác gì mấy so với người giúp việc ở tại nhà chủ. Ngày xảy ra chuyện, vừa đúng vào ngày đông chí, bà chủ cũng rất kì quái, lệnh cho bà ấy phải lau cửa kính ở trên tầng ba, kết quả là không cẩn thận bị ngã xuống... Cũng phải nói là bà ấy đen đủi, rơi xuống đất bị gãy cổ, lúc xe cứu thương tới nơi thì sớm đã mất mạng rồi.

** Là một dạng nhà vườn được xây ở ngoại ô hoặc những nơi có phong cảnh đẹp, chủ yếu phục vụ cho nhu cầu nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.*

- Thật sự là một tai nạn ngoài ý muốn sao?

(X trầm ngâm rất lâu rồi mới đưa ra câu hỏi)

- Ai mà biết được chứ? Tóm lại ấy, những ngày như kiểu đông chí đó, có quá nhiều tà khí, đó là ngày ông trời thu nhận người đấy, sau này nhất định phải cẩn thận.

- Chị có biết con gái của dì ấy không?

- Ma Hồng Mai trước giờ chưa từng nhắc tới con gái mình, bà ấy chỉ nói chồng đã mất sớm, sau khi xảy ra chuyện kia, vốn dĩ chẳng tìm được gia quyến nào để mà báo tang. Sau đó, chúng tôi mới vòng vo nghe ngóng được bà ấy có một cô con gái, nhưng không thể gọi điện thoại cho cô bé được. Cho đến tận một tháng sau, Ma Hồng Mai đã bị hỏa thiêu thành tro bụi rồi, con gái mới chạy về xử lý hậu sự, hóa ra là đi du lịch ở nước ngoài, đổi số điện thoại di động nên để lỡ mất thời gian.

- Những chuyện như vậy không kiện tụng gì sao?

- Mới đầu, cô con gái nhận định rằng Ma Hồng Mai đã chết rất kì lạ, không phải là vì tai nạn ngoài ý muốn gì cả. Cô bé thậm chí còn chuẩn bị báo cảnh sát, muốn tố cáo bà chủ kia cố ý giết người.

- Tôi cũng cảm thấy có vấn đề.

- Nhưng mà, đối phương rất phóng khoáng bồi thường một khoản tiền lớn, sau đó thì coi như đã giải quyết công bằng rồi. Thật ra, trong vòng xoay công việc gia chánh của chúng tôi, thỉnh thoảng cũng sẽ xảy ra chuyện như thế này, làm ầm lên cũng chẳng phải chỉ là vì chút tiền đó sao?

- Không có người giúp việc theo giờ nào dám đến nhà đó làm việc nữa đâu nhỉ?

- Lấy đâu ra chứ? Chỉ cần kiếm được tiền, các dì đều tranh nhau đi, Ma Hồng Mai vừa chết chưa đầy nửa tháng, công ty chúng tôi lại cử thêm một người giúp việc nữa tới đó. Sau đó, không còn xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng mà, đến tháng 6 năm nay, không phải là người giúp việc xảy ra chuyện nữa,

mà là bà chủ của nhà đó bà ấy...

- Thế nào?

- Ôi, cậu xem tôi cũng không quản nổi cái miệng của mình nữa, không nên nói với cậu nhiều như vậy, chúng tôi phải giữ bí mật của khách hàng.

- Cảm ơn, tạm biệt.

- Này, chẳng phải là cậu muốn tìm người giúp việc sao? Chỗ chúng tôi vẫn còn rất nhiều mà! Này, đừng có vội đi mà...

Giọng nói xa dần rồi nhạt nhòa đi, biến mất trong những âm thanh hỗn độn.

Thôi Thiện nhắm mắt lại, quyết định không trả lời bất kì câu hỏi nào có liên quan tới chuyện này.

Ngày thứ chín mươi.

Bị giam giữ ở trên đỉnh nóc nhà, giống như Yamamuru Sadako^{43*} ở dưới đáy giếng, đêm nào cũng nhìn những ánh sáng u ám của giếng trời, hết như trong trăng tròn trên bầu trời đêm, cứ phải chờ tới khi có người mở băng ghi hình mới có thể bò ra từ tivi sao? Lần đầu tiên Thôi Thiện xem “The Ring” là ở bên cạnh một người đàn ông, hắt tên Lâm Tử Túy.

** Nhân vật chính trong bộ truyện kinh dị đã được chuyển thể thành phim của Nhật Bản - The Ring.*

Trực thăng nhỏ bay tới. Rất lâu không rồi không phải chịu đói, số lượng bánh bao ở dưới chiếc móc ngày một tăng lên, trừ khi muốn thưởng thức thịt quay, nếu không thì sẽ không cần phải cực khổ săn chim nữa.

Nhưng mà, ở trong túi còn có một chiếc điện thoại iPhone.

X muốn thả cô ra ư? Thôi Thiện sung sướng như điên mở nó ra, pin đầy, nhưng không có bất cứ tín hiệu nào. Mở nắp sau ra thì không thấy thẻ sim. Mặc dù có chức năng WLAN, nhưng không tìm thấy mạng Wi-Fi ở gần đây.

Tên biến thái chết tiệt, chiếc điện thoại này không phải dùng để chạy trốn hay là có tác dụng cầu cứu.

Nhưng không có mật mã, có thể sử dụng các chức năng khác, nhật kí cuộc gọi trống, mục Email cũng rỗng, tin nhắn thì chỉ có hai tin cài đặt lúc xuất xưởng.

Nhưng trong điện thoại có lưu một đoạn video, Thôi Thiện nín thở mở ra, trên màn hình xuất hiện một đoạn phim đung đưa, không ổn định.

Cảnh không có tiếng, hình như là quay trộm, đối chuẩn với một ô cửa sổ phía xa - giống như khu nhà ở theo kiểu khách sạn cao tầng. Có sân thượng rất lớn và cửa kính sát đất, ánh nắng buổi trưa ấm áp, vương trên những đồ vật được bài trí tinh tế trong phòng, cũng vương trên trán của Lâm Tử Túy.

Lâm Tử Túy.

Hắn vẫn còn sống?

Kí ức có chút hỗn loạn, rõ ràng nhớ rằng đêm đó, trước khi mình bị nhốt vào cái nhà giam trên không này, đã dùng bình hoa đập nát đầu của Lâm Tử Túy rồi mà.

Nhưng đoạn video không hiển thị thời gian, cũng có khả năng nó được quay khi hắn còn sống.

Hắn ngồi hút thuốc một mình bên cửa sổ, làn khói xanh lập lòe quanh đôi mắt, ánh mắt giống như những chú chim hoảng hốt bay lên trong sương mù. Ống kính kéo tới rất gần, ngắm thẳng vào tay trái của Lâm Tử Túy, chiếc nhẫn trên ngón áp út đã được tháo ra.

Cô chưa từng thấy căn phòng này, cũng không thấy bất kì bức ảnh nào, rất nhiều CD bày ngược, còn có cả một dàn loa, cô biết Lâm Tử Túy rất mê nhạc cổ điển. Bên tay của hắn đặt một chai vang đỏ của Pháp, đã uống tới mức chệnh choáng, điều thuốc đang cháy dở được gác trên chiếc gạt tàn, tâm sự ngổn ngang nhắm mắt lại, hai má cứ thi thoảng lại giật giật như dấu hiệu của bệnh thần kinh, nói không chừng là đang nghe đĩa hát? Ống kính có thể nhìn rõ hai chiếc điện thoại của hắn, trong đó một chiếc là loại Limited được đặt làm riêng, phía trên khắc bốn chữ cái - LZCS.

Chỉ có Thôi Thiện biết ý nghĩ của hàng chữ cái này. Đột nhiên, Lâm Tử Túy trong đoạn video căng thẳng đi về phía sau cửa, hình như có người đang bấm chuông? Hắn cẩn thận nhìn ra ngoài bằng mắt thần trên cửa, do dự vài giây rồi mới mở cửa.

Một người đàn ông mặc jacket đen bước vào. Lâm Tử Túy cung kính pha một tách trà Phổ Nhĩ. Người mới đến kia cũng trạc tuổi Lâm Tử Túy, khuôn mặt gầy vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị. Anh ta cũng ngồi đối diện thẳng với dàn loa, không biết đang mở nhạc gì, hơi gật đầu nhẹ, có vẻ như cũng hiểu về loại nhạc này. Biểu cảm của anh ta không hiện lên khuôn mặt, ánh mắt cứ chốc chốc lại quét quanh phòng, nhưng nhìn qua thì lại thấy vô cùng tự nhiên, ví dụ như khen ngợi một vật trang trí nhỏ nào đó, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, ánh mắt sắc nhọn - Màn hình tối đen, chắc để tránh bị anh ta phát hiện.

Ống kính chuyển xuống tầng dưới, hóa ra là đang quay ở trên tầng cao, cũng giống như X đang ở phía đối diện kia để nhìn Thôi Thiện.

Đoạn cuối của video trong điện thoại, Lâm Tử Túy đang tiễn khách, trước cửa khu nhà ở xây theo kiểu khách sạn có đang đỗ một chiếc xe con màu đen, vị khách không mời mà đến kia ngồi vào trong xe rồi lái đi, màn hình xuất hiện biển số phía đuôi xe - Đây là xe cảnh sát.

Xem hết đoạn video quay trộm, Thôi Thiện vừa hoảng sợ vừa hoài nghi, video này được quay vào thời điểm gần đây sao?

Cô tiếp tục kiểm tra từng góc ngách trong chiếc iPhone, phát hiện còn có vài tấm ảnh - Bức ảnh X chụp trộm Thôi Thiện, độ phản quang của ống kính tốt vô cùng, gần như có thể nhìn rõ từng chi tiết nhỏ trên cơ thể cô. Chắc được chụp vào hai tháng trước, trước khi cô bị nhốt vào đây không lâu, vẫn còn mặc chiếc váy hoa li ti màu đen, lộ ra hơn nửa phần lưng phía sau... Khi cô zoom vào phần giữa hai xương bả vai, nhìn thấy một hàng chữ sẫm nhỏ nhỏ.

Có một đôi cánh đen làm nền, xăm bốn chữ cái tiếng Anh.

LZCS

Thôi Thiện thò tay ra sờ vào hình xăm phía sau lưng mình, ở đây không có gương, cũng chỉ có ống kính của X đang ẩn thân ở phía trước mặt kia mới có thể phát hiện được. Bản thân giống như một con súc vật phải hi sinh, phía sau lưng được đóng ấn kí, sắp được đem đi giết mổ.

Cũng giống như chiếc điện thoại được đặt làm riêng kia của Lâm Tử Túy, hình xăm trên lưng cô đã bán đứng chính bản thân cô.

Cuối cùng, cô tìm thấy một đoạn ghi âm trong chiếc iPhone trên tay mình, nghe được giọng nói trẻ trung của X.

- Thôi Thiện, hai mươi sáu tuổi, cung Cự Giải, nhóm máu O, cao 1m60. Ngày đông chí năm kia, mẹ của em Ma Hồng Mai, chết trong lúc đang làm việc theo giờ cho một hộ gia đình. Ông chủ của gia đình đó tên Lâm Tử Túy, vợ của anh ta lên Trình Lệ Quân. Em phải giải thích thế nào? Vô điện thoại của Lâm Tử Túy, và hình xăm trên lưng em, đều có những chữ cái giống

nhau - LZCS? Bây giờ, có thể nói ra bí mật của hai người được chưa?

Ngày thứ một trăm.

Sáng sớm, khi X dùng trực thăng mô hình đưa đồ ăn tối, còn đem theo cả một chiếc ga trải giường lớn.

Thôi Thiện trải ga giường ra, nằm ngửa trên nền xi măng, đối mặt với bầu trời đầy mây âm u, rải rộng hết tứ chi, giống như một thi thể vô thanh, cũng giống như một người đàn bà dễ dàng thỏa mãn. Vuốt ve cổ và ngực mình, vòng eo nhỏ xíu, cặp mông gần như không có chút mỡ nào. Làn da và đầu mút của dây thần kinh ^{44*}, dục vọng như những sợi lông xù nhẹ nhàng lướt qua, giống như ngón tay của ai đó...

Thôi Thiện mở phần ghi âm của chiếc iPhone ra, nhớ lại quãng thời gian ban ngày là ngắn nhất, còn màn đêm cứ như dài vô tận, bóng cây thủy sam che kín căn phòng trên cùng của tòa nhà ba tầng, chỉ có thể nhìn từ xa chứ không có cách nào chạm vào được.

Trừ những người nước ngoài đang dắt chó đi dạo, gần như không thấy bóng người. Ánh tịch dương khuất dần, đem theo chiếc bóng của cô ta bò lên bậc thềm của ngôi nhà biệt dã.

** Là đoạn cuối của dây thần kinh, có thể cảm nhận được những kích thích từ bên ngoài và truyền tới trung khu thần kinh.*

Không còn cách nào che giấu nổi nữa, cô ta bắt đầu nói ra bí mật đó.

Năm ngoái, Đông chí.

Tôi đến khu biệt dã ở ngoại ô, tìm thấy ngôi nhà to lớn, đen sì sì. Một năm trước, vào lúc này, mẹ đã chết.

Bà làm giúp việc theo giờ cho gia đình này, sơ ý ngã từ cửa sổ tầng ba xuống dẫn tới tử vong. Một năm trôi qua, tôi mới tới nơi này. Theo tập tục của địa phương, ngày Đông chí phải cúng tế những người thân đã chết. Huống hồ, hôm nay lại là ngày giỗ đầu. Tôi mặc đồ đen từ đầu đến chân, mang theo vàng mã và tiền âm phủ, ngồi xổm xuống nơi mà mẹ đã thiệt mạng. Ở phía ngoài bờ tường của gia đình giàu có kia, dùng bật lửa đốt tiền

giấy, biến thành tro bụi bay phất phơ. Khói đen bay lên nồng tới mức khiến tôi chảy nước mắt, hồi tưởng lại tất cả những gì liên quan đến mẹ...

Nhìn cánh cửa chính đang đóng chặt của ngôi nhà, tôi giống như một kẻ ăn xin, đứng trong gió Tây Bắc. Ánh tịch dương gần tàn, đang định bước tới gõ cửa, hỏi xem rốt cuộc mẹ đã chết như thế nào. Tay phải do dự giữa không trung, hồn bay phách lạc lùi lại phía sau, đi qua con đường tắt trải đầy lá rụng.

Phía sau lưng vang lên tiếng phanh xe thê thảm, chân sau đau như bị dao cứa. Tôi còn chẳng kịp thét lên, cứ theo đà ngã vào trong bụi hoa. Cành cây khô cào xước mặt. Trong lúc tôi đang vật lộn nhưng không thể nào bò dậy nổi, có một bàn tay giữ cánh tay tôi lại.

Kinh nghiệm nói cho tôi biết, đó là bàn tay của đàn ông, tay phải.

Đốt ngón tay của người đó thon dài và có lực, ấm áp xuyên qua lớp áo khoác ngoài, như gông cùm khóa chặt những thớ thịt, xương cốt và cả huyết quản của tôi nữa.

Tôi được bàn tay phải đó đỡ dậy, tay trái của anh ấy giữ lấy eo tôi, để tôi dựa sát vào bờ vai của anh ấy.

Người đàn ông đó xin lỗi tôi, tiếng phổ thông, giọng nói thuần phác, có cảm giác như người dẫn truyện trên đài phát thanh. Anh ấy đưa tôi đến bên cạnh bồn hoa, đó là một chiếc Mercedes đen, phía đuôi xe có kí hiệu S600.

Anh ấy khoảng hơn 30 tuổi, cao hơn tôi hơn nửa cái đầu, dưới đôi lông mày rậm là đôi mắt dám cả gan nhìn trực diện, đó là kiểu mắt đàn ông mà tôi thích, còn cả chiếc cằm và sống mũi vô cùng có hình khối, không ngừng tỏa ra những hơi thở ấm áp, giống như màn sương dày bao trùm lấy khuôn mặt tôi.

Mặt?

Ngón tay khê chà xát qua má, lau đi những vết máu, chắc dung nhan sẽ không bị phá hủy chứ? Tôi thuận đà ngã vào lòng anh, giả vờ hôn mê, cho dù rất ngứa cũng quyết không dậy.

Đôi tay ấy ôm lấy phần lưng và đùi tôi, đặt xuống ghế ngồi rộng rãi bằng

da thật, rồi lại gập hai chân của tôi lên. Khi lòng bàn tay của anh ấy áp vào chiếc tất đen của tôi, dây thần kinh từ đầu ngón chân tới bắp đùi tôi hết như bị điện giật.

Nghe thấy tiếng cửa xe đóng lại, sau đó là tiếng khởi động xe Mercedes. Đây không phải là lần đầu tiên tôi ngồi loại xe này, nhưng lại là lần đầu tiên tôi nằm ngang ở dưới hàng ghế sau. Lúc lái xe anh ấy chỉ im lặng, cảm giác như đã vòng qua mấy khúc cua, tăng ga và phanh lại lúc lên dốc xuống dốc. Lén mở mắt ra, nhìn bầu trời đêm Đông chía qua cửa sổ trên nóc xe và cả những ánh đèn trên tòa nhà cao chọc trời trong thành phố, cũng giống như thế giới được nhìn thấy ở vườn treo này.

Chiếc Mercedes đưa tôi tới bệnh viện, anh ấy ôm tôi trong lòng, cho đến khi tới phòng cấp cứu nồng nặng mùi thuốc sát trùng.

Anh ấy là chính nhân quân tử, mặc dù tôi mặc chiếc váy ngắn bó sát không có chút phòng bị, áo jacket mở rộng lộ ngực, anh ấy vẫn không nhân cơ hội để sàm sỡ tôi - Thật ra tôi sẽ không để ý đâu.

Gót chân bị bánh xe đụng vào một chút, bôi ít thuốc là không còn vấn đề gì, chỉ tiếc rằng đã đi tong mất một chiếc giày cao gót. Còn mặt của tôi thì có một vết xước nông, bác sĩ bảo sẽ không để lại sẹo.

Người đàn ông ấy từ đầu chỉ cuối chỉ đứng lặng im, cuối cùng trả toàn bộ tiền viện phí và thuốc thang, dìu tôi vào trong chiếc xe Mercedes. Anh ấy nói tiền mặt trong người không đủ, hỏi tôi cần bao nhiêu tiền bồi thường, anh ấy sẽ chuyển qua thẻ ATM cho tôi. Tôi vẫn cuộn tròn ở ghế sau, không hề ngại ngần gác chân lên chỗ ngồi, hỏi anh ấy rằng không thể mua bảo hiểm sao?

Nghe thấy anh bảo ghét phiền toái, tôi liền ngồi thẳng dậy, tiến đến gần ghế lái, nói bên tai anh - Em không cần tiền, chỉ cần anh đèn cho em một đôi giày! Trung tâm thương mại Cửu Quang, có được không?

Nửa tiếng sau, đến trung tâm thương mại, tôi chỉ đi một chiếc giày, y như bị què, một nửa người dựa sát vào vai của người đàn ông. Đáy mắt tôi lướt qua một loạt các quầy hàng, trông thấy ánh mắt ngưỡng mộ và đố kỵ của các nữ nhân viên trông quầy. Không cười ngửa xem hoa như lúc bình thường dạo

phố, tôi nhanh chóng chọn được một hãng của Italia, lấy một đôi giày đế bệt thích hợp cho việc đi bộ. Tôi không nhân cơ hội này để bòn rút một mớ tiền của anh ấy đâu, lúc thanh toán còn chưa tới 1000 tệ, còn chẳng đắt bằng đôi giày cao gót bị cán hỏng kia của tôi. Lúc anh ấy hào phóng quẹt thẻ thanh toán, tôi chú ý tới chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út tay trái của anh ấy.

Đi giày mới vào, tôi cố ý vén tóc, để mái tóc tơ lướt qua vai anh, đồng thời tự giới thiệu: Thôi Thiện - Thôi trong Thôi Trí Hữu, Thiện trong Kim Hỉ Thiện.

Anh ấy nói tôi giống như thể hợp nhất của Thôi Trí Hữu và Kim Hỉ Thiện.

Còn khi tôi ngại ngần hỏi tên anh, người đàn ông ấy lại không trả lời, xoay người định rời đi. Tôi kéo tay áo của anh lại, bảo muốn mời anh ăn cơm, ở tầng trên có một nhà hàng Nhật rất ngon, tôi thực sự rất đói rồi.

Nếu như anh đi, tôi sẽ la lên! Nói anh lái xe đâm vào người ta, không bồi thường một đồng nào, muốn chạy trốn.

Anh ấy bất lực đọc ra số điện thoại của mình, tôi vội vàng gọi sang máy anh ấy, quả nhiên điện thoại đã đổ chuông. Tôi để ý thấy anh ấy có hai chiếc điện thoại, có lẽ đó là chiếc ít dùng tới.

Tôi ôm hộp giày, hỏi anh ấy liệu có nghe điện thoại của tôi không, anh thoáng dừng bước, quay đầu lại cười rồi bước vào thang máy đi xuống tầng hầm.

Từ bóng lưng ấy, tôi thấy thấp thoáng đâu đây hình ảnh của bố năm mình 7 tuổi.

Tiếp tục đi dạo trong trung tâm thương mại thêm nửa tiếng nhưng không mua thêm bất kì thứ gì, cho đến khi bụng đói cồn cào mới xuống tầng dưới ăn một bát mì Udon^{45*}.

** Là một loại mì sợi làm từ bột mì trong ẩm thực Nhật Bản, cùng với mì Ramen, mì Soba, mì Somen là những loại mì sợi trứ danh và là món mì quốc túy của nền ẩm thực Nhật.*

Lúc nhỏ, mẹ thường nói: “Ngày Đông chí thì phải về nhà trước khi trời tối, nếu không ở ngoài sẽ bị quỷ bắt đi.” Đêm nay, tôi lại ghét về nhà, đó chẳng qua chỉ là một căn phòng thuê đơn, phòng ngủ nhỏ hẹp với phòng vệ

sinh khép kín, mỗi tháng 2000 tệ tiền thuê phòng. Tôi cứ không ngừng chửi rửa căn phòng ấy, lần nào cũng thề rằng tháng sau nhất định phải chuyển đi, nhưng lần nào cũng lại quay về chiếc giường đầy đồ ngọt ăn đêm ấy để ngủ.

Ngày thứ hai sau Đông chí, tôi bắt buộc phải bán chiếc túi LV cuối cùng và cũng là chiếc túi yêu thích nhất của mình để bù đủ cho số tiền nợ thuê phòng.

Tôi gọi cho anh ấy, nhưng không nghe máy. Tôi lại gửi một tin nhắn: “Này, chỉ cần cho em một đôi giày, vẫn chưa đủ.”

Đợi đến nửa đêm, vẫn chưa thấy tin nhắn trả lời, gửi đi tin nhắn thứ hai: “Chân của em đau lắm.”

Hai năm nay đã gặp rất nhiều kẻ lừa đảo, nhưng trước giờ chưa từng đau lòng thế này. Trước đây, cô thường vô tư nguyên rửa đối phương những câu đại loại như tổ tông 18 đời sinh con ra đều bị dị tật hay là chết cả lò gì gì đó. Lần đầu tiên thấy trước mắt mình cứ xuất hiện khuôn mặt ấy, còn không biết tên của anh ấy nữa. Mặc dù tôi có số điện thoại và biển số xe của anh ấy, nhưng nếu anh ấy không có lòng với tôi, thì cho dù có điều tra rõ cũng đâu có nghĩa lý gì chứ? Tôi giống như một con khống tước thất bại, thu gọn đuôi lại trốn vào trong lòng.

Đêm Giáng sinh.

Vào giờ này năm ngoái, tôi cùng đón Giáng sinh với một chàng trai tuần tú, con của một gia đình giàu hai đời, mặc dù tôi chẳng qua cũng chỉ là một trong số mười mấy cô bạn gái của anh ta.

Cuối cùng, không chống cự lại nổi với lời mời mọc trên Wechat của mấy cô bạn gái, tôi khoác lên mình chiếc áo khoác còn đáng giá nhất, vẫn đeo mặt dây chuyền hình thiên nga làm từ pha lê, tới tham gia bữa tiệc Giáng sinh độc thân. Ra ngoài cửa chọn giày, do dự rất lâu, cuối cùng vẫn đi đôi giày bệt mua ở trung tâm thương mại Cửu Quang tối hôm Đông chí.

Giữa những đôi chân được ôm gọn bằng quần tất mỏng, giữa những đôi giày cao gót và boots da, tôi lạc lõng ngồi vào một góc, đón lấy ly cocktail mà người phục vụ mang tới. Các quý công tử bị bao vây bởi lớp lớp các em gái

trẻ đẹp, còn tôi giống như một phụ nữ già, cô độc trên bậc thềm của lãnh cung, ngồi nhàn hạ kể chuyện Huyền Tông^{46*}.

** Chỉ miếu hệ (là tên hiệu khắc trên bài vị để thờ cúng sau khi Hoàng đế băng hà), có thể chỉ một trong hai vị vua dưới đây:*

- Đường Huyền Tông - Lý Long Cơ (Tại vị năm 712 - 756).

- Lê Huyền Tông - Lê Duy Tự (Tại vị năm 1662 - 1671).

Có một thiếu nữ đã uống khá nhiều, xem ra còn rất nhỏ, khiến người ta hoài nghi liệu có phải vừa tốt nghiệp cấp ba, lảo đảo ngồi xuống bên cạnh tôi. Lúc tôi đứng dậy chuẩn bị rời đi, cô bé đột nhiên giữ tay tôi lại hỏi: “Chị thấy chiếc vòng tay này có đẹp không?”

Cô bé đeo chiếc vòng tay bằng bạch kim của Cartier, khuôn mặt trẻ trung càng trở nên rạng rỡ hơn, quả thực có cảm giác giống như một ngôi sao Hàn Quốc. Cô bé nói mua ở Hồng Kông, 200.000 đô la Hồng Kông.

Mặc dù vừa nhìn là tôi biết cô bé dựa vào cái gì để đổi lấy chiếc vòng tay này, nhưng tôi lại rút cổ tay về trong sự nhục nhã và hổ thẹn, giấu nhem đi thứ đồ rẻ tiền mình đặt mua trên Taobao^{47*}.

** Hệ thống mua bán trực tuyến của Trung Quốc.*

Gần đến nửa đêm, mới có hai ba người đàn ông tới mời tôi uống rượu, tôi khéo léo từ chối.

Bữa tiệc đến hồi cao trào, khi mọi người đang lần lượt hát bằng tiếng Anh và tiếng Trung ca khúc “Auld lang syne”, tôi nhận được điện thoại anh ấy gọi tới.

Màn hình điện thoại hiển thị tên Người đàn ông Mercedes - Tôi kích động đi xuyên qua hành lang dài, tránh để anh ấy nghe được những âm thanh cuồn cuộn và gào thét, dọc đường đi suýt ngã mấy lần.

Alô... Tôi cố ý kéo chữ Alô ấy ra thật dài, muốn nghe được giọng anh ấy trước tiên.

- Merry Christmas!

- Thank you!

- Em đang ở một mình?

- Vâng.

- Em ở đâu? Lúc này.

Tôi đọc địa chỉ của chỗ này.

- Đợi anh. Bye!

Anh cúp máy, vô cùng kiêu lời, còn tôi thì mặc lại áo khoác, chạy nhanh ra khỏi tòa nhà, đến đầu con phố đêm Giáng sinh. Gió lạnh buốt xương cứ không ngừng thổi, không mấy may cảm thấy lạnh, ngược lại toàn thân còn đang đổ mồ hôi. Mấy chiếc taxi dừng trước mặt, tôi đều mỉm cười lắc đầu. Hai má vừa đỏ vừa nóng, men rượu và âm nhạc vừa nãy, khiến tôi dâng lên một thứ khoái cảm từ tận sâu trong cơ thể mình.

Sau 0h, chiếc Mercedes S600 dừng trước mặt tôi, kính xe hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt của người ngồi ở ghế lái.

Anh ấy nhìn tôi không chút biểu cảm, ánh mắt đặc biệt ấy khiến tôi nhớ đến Tiểu Bạch đã chết từ lâu của mình.

Lấy ra một viên kẹo Peppermints bỏ vào miệng, tôi mở cánh cửa bên ghế phụ lái xe, ngồi ở bên cạnh người đàn ông này, cố tỏ vẻ đoan trang nói cảm ơn.

Không đợi tôi nói đi đâu, anh đạp chân ga, phi như bay lên đường trên cao trong đêm Nô-en.

Anh ấy nói hai ngày nay rất bận, tôi bảo đàn ông bận cũng không phải là việc gì xấu xa. Anh ấy quan tâm hỏi xem chân tôi vẫn ổn chứ, tôi trả lời: “Nếu như ít đi bộ, ngồi xe nhiều hơn, có lẽ sẽ khỏi nhanh hơn một chút”.

Anh ấy hiểu ra, quay lại chuyên tâm vào việc lái xe của mình, chạy qua cây cầu vượt lớn bắc qua sông, phía xa là khu tài chính cao vút tầng mây, màn hình lớn trên tường ngoài của mấy tòa cao ốc đang chiếu hình của ông già Nô-en.

Không dám lên tiếng nữa, lặng lẽ nhìn cảnh sông rực rỡ, hà từng ngum khí ấm áp lên cửa kính xe. Thi thoảng quay đầu sang nhìn nghiêng mặt anh ấy, những đường nét của đàn ông đẹp đến nỗi giống như được điêu khắc mà thành.

Anh hỏi giày của tôi đi có vừa chân không.

Đúng là có tài dự đoán trước, tôi đã đi đôi giày anh ấy mua tặng đến tham gia bữa tiệc Giáng sinh, Càng không ngờ, anh ấy vẫn nhớ tên của tôi: Thôi Thiện. Anh ấy lại hỏi mẹ tôi gọi tôi bằng biệt danh gì. Nghe thấy từ “Mẹ”, tôi sợ vô cùng, nhưng tôi vẫn trả lời đúng sự thật: “Tiểu Thiện”. Anh ấy nói mình thích cái tên này. Ánh đèn phía ngoài cửa sổ lướt qua, trong ánh mắt anh ấy có một tia khác thường.

Anh ấy tên Lâm Tử Túy.

Lâm trong Thụ Lâm, Tử trong Phòng Tử, Túy trong Tinh Túy.

Lâm Tử Túy đột nhiên tăng tốc, màn hình hiển thị vượt quá 150, khiến người ta bài tiết ra Adrenaline^{48*}, anh ấy hỏi tôi một câu hỏi:

** Adrenaline, đôi khi gọi là "Epinephrin" hay "Adrenalin", là hoóc-môn của tuyến thượng thận, do tuyến thượng thận tạo ra và có nhiệm vụ điều hòa sự hoạt động của thần kinh. Đây là một hoóc-môn có tác dụng trên thần kinh giao cảm.*

- Nếu như ngày tận thế giáng xuống đầu, chỉ có thể mang theo một con vật lên chiếc thuyền Noah - Ngựa, Hổ, Khổng Tước, Dê, em sẽ chọn loài nào?

Sao lại có câu hỏi biến thái như thế được cơ chứ? Tôi chú ý đến môi của anh, tốc độ lái xe càng nhanh, thì lại càng trấn định. Tôi nghĩ rất lâu, cuối cùng chọn Dê.

Lúc chạy nạn, còn có thể ăn xiên thịt dê nướng mà.

Anh ấy nói bốn loại động vật ấy, mỗi loại lại đại diện cho một thứ mà mỗi người quan tâm nhất ở trong lòng, nhưng không nói Dê đại diện cho cái gì.

Nửa tiếng sau, kết thúc hành trình hóng gió, chiếc Mercedes dừng lại ở bên ngoài khu nhà tôi ở, quầy đồ ăn Nhật bên phố đêm khuya thế này vẫn đang làm việc.

Anh ấy muốn đưa tôi lên, nhưng tôi từ chối, lí do là nhà tôi rất nhỏ, rất tồi tàn, tôi ngại. Đây là lần đầu tiên tôi nói thật trước mặt đàn ông, trước đây tôi đều sẽ chém gió rằng mình sống ở một khu chung cư cao cấp nào đó.

Từ đầu chí cuối, anh đều giống như một chính nhân quân tử, đến cả đầu ngón tay của tôi cũng không hề động vào. Khi tôi xoay người rời đi, nghe

thấy anh nói - “Tiểu Thiện, cảm ơn sự bầu bạn đêm nay”.

Đột nhiên, câu cảm ơn ấy khiến khóe mắt tôi cay nồng, trước khi nước mắt kịp chảy xuống khóe miệng, tôi quay lại chạy thẳng tới trước mặt, ôm chặt lấy cổ anh, dùng miệng lấp đầy đôi môi khô nẻ ấy.

Khóe miệng anh còn lưu lại vết son, và cả nước mắt của tôi.

Khi tôi về đến phòng, nhòai người ra trên khung cửa sổ lạnh lẽo đầy hơi sương, nhìn anh ấy dưới ánh đèn ảm đạm, đứng hút thuốc bên cạnh chiếc xe Mercedes, ánh mắt thương cảm giống như một chú mèo lang thang, tôi đã biết mình sắp sửa từ biệt căn phòng này.

Ngày thứ 105.

Kí ức, giống như một chiếc van hỏng, khiến nước không ngừng tuôn ra, ăn mòn vào trong tận dây thần kinh đang đau đớn bên trong mắt.

Nhớ lại đêm Đông chí ở chùa Tịnh An, hiếm khi có được một đêm thanh tịnh. Những thứ đồ xa xỉ trong tủ kính trưng bày vẫn nhức mắt như vậy, trên những hàng cây bên đường phố treo đầy các loại đèn nhiều màu sắc, nhưng hoàn toàn không phải là để chào đón những vong linh mà là để chuẩn bị cho đêm Giáng sinh sắp tới. Trên đường dòng xe qua lại không ngớt, mang theo tiếng gió thét gào, thổi tung mái tóc cô.

Ba năm trước, Thôi Thiện xin thôi việc ở công ty quảng cáo, bức ảnh khóa thân của cô ta lại bị bạn trai cũ rải truyền cho các đồng nghiệp trong công ty. Cô ta đổi rất nhiều công việc, không phải là vì không đảm nhiệm nổi, mà là vì chê tiền lương thấp, không đủ để nuôi bản thân mình, hoặc là không chịu nổi sự quấy rối tình dục của cấp trên. Cô ta cũng từng ứng tuyển vào doanh nghiệp độc quyền nhà nước và cơ quan hành chính, nhưng đến cả cơ hội phỏng vấn cũng không có.

Cô ta mở một gian hàng online trên trang Taobao^{49*}, thời gian buổi tối chỉ dành cho Wangwang^{50*}, thu nhập mỗi tháng miễn cưỡng thì cũng chỉ đủ trả tiền thuê phòng. Thi thoảng lại bị mấy cô bạn kéo tới hộp đêm, nói chuyện với mấy người đàn ông nước ngoài ở trên bar, hóa ra bọn họ muốn câu người nước ngoài. Nhưng tiếng Anh của cô ta rất nát, lại còn không chịu nổi mấy thứ mùi nồng nặc trên người mấy kẻ đó. Huống hồ mắt nhìn của cô ta rất hiếm, chỉ cần liếc qua thôi là có thể nhìn ra bọn chúng quá nửa là mấy kẻ khố rách áo ôm. Có người còn giới thiệu bạn trai cho cô ta, một lão hơn bốn mươi tuổi bị hói sớm, còn có vợ con đầy đủ rồi nhưng lại ngắm trúng cô ta.

* Trang bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc.

* Wangwang là cửa sổ chat trên kênh bán hàng qua mạng Taobao.

Thôi Thiện từ chối anh ta.

Nhưng mà, cô ta nhận món quà của người đàn ông đó, một chiếc túi xách Lady Dior.

Đó là món đồ hàng hiệu chân chính đầu tiên mà cô ta có được. Từ đó về sau, cô ta không ngừng gặp gỡ với các loại đàn ông, dùng bữa ở những nhà hàng cao cấp, đến quán bar của khách sạn Shangri-La, thi thoảng cũng tới mấy resort ở bãi biển và các sân golf, lần nào cũng đều nhận được quà, là một chiếc đồng hồ đeo tay nữ hiệu Patek Philippe. Cô ta từ chối lời đề nghị lên giường của đại đa số đàn ông, thỉnh thoảng gặp người nào đó có vẻ rất ổn, thì đồng ý cùng họ tận hưởng một đêm xuân tình.

Tủ quần áo và kệ giày dép dần được xếp đầy, cứ cách hai ba tháng lại phải thanh lí một lần, túi hàng hiệu và đồng hồ thì đăng lên *Taobao* bán hạ giá, hoặc gửi tới quầy hàng second-hand, đủ cho tiền thuê phòng và tiền sinh hoạt tháng đó, còn nhiều lần đổi điện thoại iPhone. Thôi Thiện không còn ngưỡng mộ những cô gái xinh đẹp làm lãnh đạo cấp cao trong những doanh nghiệp nước ngoài nữa, sau khi bọn họ tan làm, cởi bỏ sự mệt mỏi và ngồi trong quán bar, lộ ra những nếp nhăn nơi khóe mắt do lão hóa sớm. Cô ta học được cách hút thuốc lá bạc hà ESSE, uống rượu mạnh mà không say, dùng ánh mắt lạnh lùng hà khắc để đánh giá khách trong quán bar, phân biệt được chuẩn xác những người giàu nhưng không để lộ ra, viên chức nghèo hèn tới tìm vui, gái gọi cao cấp tìm mối làm ăn, còn có những nữ nhân như chính bản thân mình - Nên dùng từ gì để hình dung đây? Thời học đại học tham gia vào đoàn kịch nói, vở diễn đầu tiên là vở kịch “Nhật xuất” của Tào Ngưu, cô ta diễn vai Trần Bạch Lộ.

Sau khi mẹ chết, cô ta nhận được một số tiền bồi thường lớn từ phía luật sư. Từ đó, cô ta từ chối các cuộc hẹn, cho dù ở xung quanh đầy ắp những đôi nam nữ đang nâng ly rượu, đàn ông nói những lời tình tứ bên môi, cô ta vẫn cứ cảm thấy cô độc, dường như xung quanh đều chỉ là ảo giác, trước giờ chưa từng tồn tại, chỉ là một bữa tiệc trước khi tỉnh giấc mộng xuân mà thôi.

Mới được nửa năm, mấy chục nghìn tệ tiền bồi thường đã bị tiêu hết sạch.

Mặc dù, trong đó một nửa là dùng để mua một miếng đất mộ, nghe nói phong thủy rất tốt, nhưng lại ở ngoại ô của Thượng Hải chứ không phải là ở bên hồ Lưu Hoa ở quê cũ. Thôi Thiệu cả đời này cũng không muốn quay về đó nữa.

Cô ta tiêu hết số tiền còn lại rất nhanh, gần như đã bán hết túi xách trong tủ, chiếc đồng hồ Patek Philippe cũng đem đi trả tiền phòng thay cho tiền mặt, cho đến khi tất cả tiền nợ thấu chi^{51*} trong thẻ tín dụng đều bị ngân hàng cho tạm dừng...

** Thấu chi: Là hình thức vay tiền qua thẻ, cho phép chủ thẻ chi vượt quá số dư hiện có trong tài khoản.*

Lúc này, trở lại với vườn treo của Thôi Thiệu, chỉ cần nhặt được một tờ giấy bay vào là cô sẽ lại lặng lẽ viết lên dòng chữ “Cứu mạng! Tôi ở trên nóc nhà! Tháp Babylon!”, đợi đến đêm khi gió về mang những tín hiệu SOS này bay đi. Thậm chí còn từng bắt lấy một con chim bồ câu, buộc vào chân nó một tờ giấy nhỏ. Vuốt ve lớp lông vũ ấm áp, quả tim trong lồng ngực của nó đập loạn xạ, lo lắng không biết liệu có bị bóp chết hay không. Còn cô cuối cùng lại thả nó bay lên, nhìn theo đôi cánh xé toạc đường chân trời, lặng lẽ cổ vũ cho nó, chờ đợi chủ nhân của chim bồ câu tới cứu cô - Anh sẽ nhận được một bất ngờ.

Đã từng xem bộ phim có tên gọi “The Shawshank Redemption^{52*}” chưa? Ngoài bìa của đĩa DVD có in hình một người đàn ông đang phanh áo, dang rộng hai tay đứng trong làn mưa dày đặc như đầu ghim... Nếu như, đưa cho cô một công cụ nho nhỏ, bất luận là cái xẻng, cái đục hay là cái khoan.

** The Shawshank Redemption: một bộ phim tâm lý của Hoa Kỳ phát hành vào năm 1994, do Frank Darabont viết kịch bản và đạo diễn. Bộ phim khắc họa nhân vật Andy sống gần hai thập kỷ trong Nhà tù Shawshank cấp tiểu bang, một nhà tù hư cấu tại Maine, và tình bạn của anh với Red, một người bạn tù.*

Nhưng Thôi Thiệu chỉ có một chiếc kìm cắt móng tay, quà mà X tặng, thi thoảng dùng để cắt sửa móng tay, chỉ giữ lại đúng móng của ngón út bên tay trái, giữa sơ qua cho bằng phẳng phần sắc nhọn hai bên, chưa biết chừng lúc chạy trốn lại có tác dụng.

Ba ngày khi chiếc iPhone chứa đoạn ghi âm được mang đi bằng chiếc trực thăng mô hình, Thôi Thiện một lần nữa lại nhận lại được chiếc điện thoại không có thẻ sim này.

Có một đoạn video ngắn - Rõ ràng là quay vào ban đêm, đầu tiên là ánh trăng ở trên đầu, sau đó là mấy bức tường tối đen, bóng cây thạch lựu âm u, cuối cùng là chính cô ta đang cuộn mình ngủ say trong chiếc chăn lông thiên nga.

Ổng kính dường như kề sát bên Thôi Thiện, cũng nằm trên nền đất giống cô ta, mặt đối mặt hết như tình nhân - không thể là do chiếc trực thăng quay được, hiển nhiên là có người nửa đêm đến vườn treo...

Đêm qua, X ngủ ở bên cạnh?

Cô ta từng xem một bộ phim nào đó của Tây Ban Nha, có một tên nhân viên quản lí bất động sản biến thái, hằng đêm đều đột nhập vào phòng của mỹ nữ, im lặng ngủ bên cạnh cô ta, đối phương không biết gì cho tới khi mang thai và sinh con.

Lần đầu tiên Thôi Thiện được nhìn video quay lúc mình đang ngủ say, mí mắt dưới không ngừng chuyển động, còn nói mơ một câu: “Tôi không giết người!”

Ngay lập tức, video đột nhiên dừng lại, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Hoảng sợ bỏ chiếc váy ngủ của mình ra, kiểm tra da thịt - Tối qua không bị xâm phạm, thậm chí bị người ta gây mê? Nhớ ra lúc sáng tỉnh dậy thấy chóng mặt buồn nôn, có phải là đã hít phải thuốc mê, vì vậy nên mới không hề phát giác ra chuyện gì?

Hông rồi! Gần như có thể khẳng định, đây không phải lần đầu, tên biến thái đó - X, e rằng đã xuống đây vô số lần. Bắt đầu từ khi cô ta bị nhốt ở trong nhà tù trên không này, mỗi tối đều có người nằm ngủ ở bên cạnh.

Trong iPhone còn có một đoạn ghi âm.

- Tiểu Thiện, tôi nhận được rất nhiều giấy cầu cứu của em, nhưng việc này rất có thể sẽ mang tới cho em những nguy hiểm chí mạng. Thế giới bên ngoài

rất đáng sợ, cho nên, em mới phải trốn ở trên đảo an toàn này - Bây giờ, bắt buộc phải nói thật cho tôi viết, những bí mật xảy ra sau này giữa em và Lâm Tử Túy, đợi em.

Bắt buộc phải tuân theo mệnh lệnh này, nếu không không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Người đàn ông tên X đó, nắm rõ tất cả mọi thứ về cô ta, không sót một góc ngách nào, thao túng cả sự sống chết thậm chí là nội tâm của cô.

Ánh mặt trời giống như ngón tay của X vuốt nhẹ lên trán cô, Thôi Thiện đối diện với chiếc bút ghi âm, kể lại.

Tôi sai rồi, hứa rằng từ nay về sau sẽ không viết giấy cầu cứu nữa.

Xin hãy tha thứ cho tôi - Ngày ngày chỉ ngồi nhìn mây, lúc thì giống như kẹo bông, lúc lại giống con chó ở quê cũ, cuối cùng là Tiểu Bạch mà tôi yêu thương... Nhặt nhèo quá, chỉ có thể làm những việc khuấy động như thế, tôi cũng chẳng phải thật sự muốn thoát ra ngoài đâu.

Có thể tặng cho tôi một quyển sách được không? Để xua đuổi nỗi buồn, tùy loại gì cũng được, kể cả sách của Quách Kính Minh^{53*}, cảm ơn!

** Biên kịch, đạo diễn, nhà văn theo thể loại giả tưởng, người Trung Quốc.*

Đêm Đông chí năm ngoái, tôi quen được một người đàn ông tên Lâm Tử Túy.

Tôi thích đôi mắt, cái mũi, ngón tay, còn cả mùi thuốc lá nhàn nhạt trên cổ áo của anh ấy, thích cách anh ấy đột nhiên nói về nhạc cổ điển, đeo chiếc tai nghe Bluetooth lên tai tôi, vang lên âm thanh hài hòa cuối cùng của “Hồ thiên nga”.

Giáng sinh qua đi không lâu, tôi đem tất cả bản thân dâng hiến cho anh ấy. Sau Tết, anh ấy thuê cho tôi một căn hộ cao cấp, là một ngôi nhà cũ ở trung tâm thành phố, tiền thuê mỗi tháng là 8000 tệ, còn có một khu vườn nhỏ, phía ngoài bờ tường có một vườn trúc đào xanh tốt, giống như căn nhà cũ thuở nhỏ từng ở, đây là gia đình trong mơ của tôi - chứ không chỉ là căn nhà.

Tôi nói cho tất cả bạn bè của mình sắp đi Vân Nam và Tây Tạng, chuẩn bị mở một nhà nghỉ tư nhân. Tôi tự mình bay tới Đại Lý^{54*} rồi lại đi Lệ

Giang mấy ngày, đăng vài bức ảnh lên trang Wechat cá nhân của mình, rồi lại ngồi xe đường dài để quay trở về. Tôi đổi số điện thoại mới, đăng xuất ra khỏi tài khoản Wechat và weibo, xóa luôn cả tài khoản QQ, trong cả thế giới của tôi, chỉ còn lại một người liên hệ duy nhất là Lâm Tử Túy.

** Vương quốc Đại Lý: là một vương quốc của người Bạch đã từng tồn tại từ năm 937 cho đến năm 1253, nằm trong khu vực của tỉnh Vân Nam, Quý Châu và tây nam tỉnh Tứ Xuyên của Trung Quốc ngày nay.*

Có một dạo, tôi khát khao được mất đi toàn bộ trí nhớ - hoặc là, giống như lời nói dối tôi đã nói với anh ấy: Bố mẹ tôi mất sớm, bọn họ đều là những giảng viên đại học ở tỉnh lẻ, từ nhỏ tôi đã sống cùng họ hàng ở thành phố này, đang tự lập nghiệp trong lĩnh vực thương mại điện tử - đây là cách gọi cao cấp của gian hàng Taobao.

Để đoạn tuyệt quan hệ với quá khứ, tôi không lưu luyến gì hộp đêm nữa, bỏ hẳn thói quen tiêu tiền lung tung, trả sạch nợ ngân hàng, thậm chí còn không động tới tiền của anh ấy, tính toán kỹ càng từng khoản chi tiêu. Anh ấy nói dùng tiền mặt là một thói quen tốt, đừng nên quá ỷ lại vào thẻ tín dụng. Thứ đắt nhất mà tôi mua, là đôi giày Christian Louboutin đế đỏ, giày cao gót là người bạn cuối cùng của phụ nữ, không phải sao?

Anh ấy thường bảo chiếc dây chuyền tôi đeo quá rẻ mạt, muốn tặng tôi một sợi dây chuyền Cartier hoặc Tiffany Co, nhưng lại bị tôi cười từ chối, sợi dây chuyền Swarovski hình thiên nga này, là món quà sinh nhật tôi mua tặng chính mình trước khi tốt nghiệp đại học. Tuy rằng không đến mấy trăm tệ, nhưng trong những ngày tôi buồn nhất, nhìn thấy nó là sẽ có khát khao được sống tiếp. Lúc này cũng chỉ có cục pha lê nho nhỏ này vẫn ở trên ngực tôi, trung thành như cũ.

Nhưng lí do tôi nói với Lâm Tử Túy lại là - Nếu như thường xuyên thay đổi trang sức, người ta sẽ không có cảm giác an toàn.

Thật ra, đạo lí ấy đối với nam hay nữ đều như nhau.

Lâm Tử Túy lớn hơn tôi 9 tuổi, nhưng tôi không cảm thấy đó là khoảng cách quá lớn. Tôi là con gái cưng Cự Giải, anh ấy là đàn ông cưng Bọ Cạp, theo chiêm tinh học thì quả thực là một sự phối hợp tuyệt hảo. Cự Giải tình

cảm rất sâu nặng, nhưng lại thiếu cảm giác an toàn, Bộ Cặp đều là người đàn ông chung thủy, tôi tưởng rằng chúng tôi thực sự rất phù hợp với nhau. Tôi cam tâm tình nguyện làm tình nhân bí mật của anh ấy, chưa từng chủ động gọi điện thoại, từ đầu chí cuối chỉ liên lạc bằng tin nhắn. Mỗi tuần chúng tôi gặp nhau bốn lần, phần lớn đều ở bờ biển ở ngoại ô thành phố, hoặc là ở rạp chiếu phim của Kerry Center. Số lần anh ấy qua đêm ở nhà tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay, muộn nhất 10 giờ là bắt buộc phải rời đi. Nhưng thật sự anh rất tốt với tôi, cái tốt ấy không phụ thuộc vào việc anh ấy có mạnh tay chi tiền cho bạn hay không, mà nằm ở chỗ anh ấy tiêu tốn tâm tư vì bạn, chọn cho bạn một món quà ở trong cửa hàng nhỏ, tự tay vẽ hình lên chiếc cốc cho bạn...

Tôi học nấu rất nhiều món vì anh ấy, mặc dù chỉ là món trứng rán với Lạp xưởng, nhưng anh ấy rất hài lòng. Có lúc anh ấy cũng trầm mặc, rơi nước mắt chẳng biết vì nguyên nhân gì, khiến tôi có khát khao muốn liều mạng để bảo vệ anh ấy. Nhưng mỗi lần tôi nói với anh ấy về chuyện tương lai, trong mắt anh ấy sẽ xuất hiện sự do dự trong 0,1 giây - vậy mà tưởng như mấy năm ròng.

Vợ anh ấy tên Trình Lệ Quân, tất cả những gì Lâm Tử Túy có hiện giờ đều xuất phát từ người phụ nữ này, bao gồm cả chức Phó Tổng giám đốc trong công ty của anh ấy. Công ty là do bố vợ tay không gây dựng nên, nói ở một mức độ nào đó thì là anh ấy đi ở rể. Lâm Tử Túy kết hôn không lâu, vướng vào một vụ tư pháp khiến anh ấy mất giấy chứng nhận luật sư, nếu như không dựa vào tiền và quan hệ của bố vợ thì suýt chút nữa đã phải ngồi tù. Ông nội của Trình Lệ Quân là người hành sự vô cùng cẩn thận, trước khi bọn họ kết hôn đã kí một hiệp ước, một khi li hôn, Lâm Tử Túy sẽ không có được bất cứ cổ phần nào. Thu nhập duy nhất hiện giờ của anh ấy, chính là 500.000 tệ tiền lương cả năm lĩnh từ công ty, chỉ vì anh ấy là chồng của Trình Lệ Quân.

Tôi biết Lâm Tử Túy sẽ không li hôn, anh ấy sẽ không vì tôi mà biến thành kẻ tay trắng. Là một người bị treo bằng luật sư, e rằng anh ấy còn

không có cách nào nuôi nổi chính bản thân mình.

Thế là, tôi nảy sinh ra một ý nghĩ, một ý nghĩ khiến chính bản thân tôi cũng phải sờn tóc gáy.

Đối với một số đàn ông trên thế giới này mà nói, chỉ có một loại vợ tốt nhất, đó là người vợ đã chết.

Ngày thứ 110.

Thôi Thiệu nhẩm tính thời gian, không ngờ đã qua mất ngày 11 tháng 11 - Năm ngoài vào tầm này là đang điên cuồng chọn đồ giảm giá trên mạng, còn năm nay thì lại bị cầm tù trong cái vườn treo này.

Nhưng có lúc cô ta lại hoài nghi - Mình thực sự là kẻ giết người ư?

Đầu đau như sắp vỡ tung ra, không muốn để lộ tất cả bí mật ra cho X biết, nói không chừng tên biến thái ấy nửa đêm sẽ bò xuống, giở trò rồi giết mình cũng nên.

Nhưng mà, X dùng chiếc trục thẳng đem tới một cuốn sách, đã đáp ứng yêu cầu của Thôi Thiệu.

Trên bìa in dòng tên sách rất nhỏ và mảnh:

“Gatsby vĩ đại”^{55*}. Viên trang ngoài trang sách bị ố vàng, dường như được lật giở rất nhiều. Jay Gatsby là ai? Giở trang đầu tiên, cô đọc thầm mấy dòng chữ:

** The Great Gatsby (Đại gia Gatsby hay Gatsby vĩ đại) là một kiệt tác của nhà văn F. Scott Fitzgerald người Mỹ. Nó được xem là cuốn tiểu thuyết “phải đọc” với dân nghiền sách trên toàn thế giới. Modern Library xếp The Great Gatsby ở vị trí thứ hai trong danh sách 100 tiểu thuyết hay nhất của thế kỷ 20. Tạp chí Time vinh danh The Great Gatsby là một trong 10 tác phẩm văn học vĩ đại nhất mọi thời đại.*

Lúc còn trẻ, thời mà năng lực đọc của tôi còn rất thấp, cha từng đưa ra cho tôi một lời khuyên rắn chân thành, cho đến tận hôm nay, câu nói ấy quanh quẩn trong đầu tôi.

“Khi con muốn chê bai một ai đó”, ông nói với tôi, “Phải nhớ rằng, trên thế giới này, không phải tất cả mọi người đều có những ưu điểm mà con có.”

Thôi Thiệu chỉ biết bản thân mình từ khi sinh ra, hoàn toàn không có một ưu điểm gì, ngoại trừ khuôn mặt.

Chán nản gập cuốn sách lại, hồi tưởng lại tất cả những cuốn sách mình

từng đọc trong đời... Thư viện trường THPT Nam Minh, căn gác xép thần bí trong lời đồn, thầy giáo Dung giới thiệu cho cô cuốn “Bá tước Monte Cristo” của Alexandre Dumas.

Vì là cuốn sách do người đàn ông mình thích đưa cho, nên cô xem vô cùng chăm chỉ và tỉ mỉ, còn hiếm hoi làm hẳn một ghi chép về việc đọc sách. Tình tiết để lại ấn tượng sâu sắc nhất, chẳng qua cũng chỉ là Edmond vượt ngục thành công - Lúc ở trong vườn treo, vắt óc nghĩ hơn một trăm ngày, thử qua các loại cách thức, nhưng đột nhiên đã thông suốt rồi.

Sáng sớm, Thôi Thiện không tỉnh dậy như mọi lần mà tiếp tục nằm ở dưới góc tường. Trục thăng mô hình của X hạ xuống, cô ta cũng không đi lấy thức ăn, dường như ngủ rất say. Cánh quạt của chiếc trục thăng nhỏ không ngừng chuyển động, lúc thì bay lên, lúc lại hạ xuống, thậm chí còn đổ lại trên chân của cô ta, muốn gọi cô ta tỉnh giấc, nhưng cô ta không hề cử động, nằm yên như một xác chết.

May mà lưng quay ra ngoài, chắc chắn rằng X không nhìn thấy khuôn mặt của mình, vẫn có thể mở mắt và mím môi. Đợi đến 1-2 tiếng đồng hồ sau, trục thăng vút thức ăn lại rồi tự mình bay khỏi khu vườn.

Cả ngày trời chỉ giữ nguyên tư thế này, cảm giác cơ thể ngày càng cứng lại, nửa thân dưới tê liệt, trong mạch máu chạy rần rần những con côn trùng nhỏ. Cô ta hoài nghi liệu có phải mình đã chết rồi không. Và đôi mắt phía sau chiếc kính viễn vọng kia, chắc chắn cũng đang hoài nghi điều ấy.

X sẽ vì thế mà cảm thấy vô cùng phần nộ!

Thôi Thiện nhẫn nại đợi đến nửa đêm, cô ta hiểu rằng không thể hành động thiếu suy nghĩ, bất cứ lúc nào cũng đều có một tai mắt đang dõi theo cô ta, không chỉ là ô cửa sổ phía xa kia, mà còn bao gồm cả bốn bức tường nữa.

Sau nửa đêm, nghe thấy âm thanh gì đó, tuy rằng không dám ngẩng đầu lên nhìn, nhưng có người nắm lấy dây thừng, trèo từ bức tường phía nam xuống,

X đến rồi, tai cô ta dán chặt vào chiếc đệm cỏ, bất kì chấn động nào cũng đều có thể cảm nhận được.

Anh ta trầm mặc tiến đến gần Thôi Thiệu, hơi thở nóng rực phả vào bên tai. Nhưng, X không hề chạm vào cô ta, chỉ yên lặng nhìn, cho dù cô ta có là một xác chết - Chẳng lẽ hẳn bị mắc chứng bệnh yêu xác chết?

Không thể đợi thêm nữa, có trời mới biết X sẽ có hành động nguy hiểm gì, đại loại như là cưỡng bức. Tay phải bên dưới người của Thôi Thiệu đang nắm chặt một cành cây nhỏ mạnh nhưng cứng cáp, giấu ở dưới lớp chăn dày cộm, có thể dễ dàng đâm xuyên xuống đất, đương nhiên cũng có thể đâm rách thịt da.

¼ giây, thứ sắc nhọn ấy đâm thẳng vào ngực X.

Giống như trước đây những lúc vô vị thường dùng bút bi đâm xuyên qua quyển vở bài tập, ngón tay tuy đã tê rần rần, nhưng vẫn cảm nhận được lực cản, rồi cả thứ âm thanh trong trẻo, cơ hồ như chẳng có một giọt máu nào bắn ra.

Trời tờ mờ sáng, không cách nào nhìn rõ được khuôn mặt của X, chỉ thấy cái bóng lơ mơ, anh ta không hề gào thét, đến cả tiếng thở nặng nề cũng chẳng có, chỉ lùi lại mấy bước về phía sau.

Đáng chết, cô ta không cầm chắc cành cây, cái thứ vũ khí giết người đó, không biết đã đâm xuyên được vào tim X hay chưa? Trên ngực anh ta cảm một cành cây sắc nhọn, giống như binh sĩ bị trúng tên.

Giết anh ta - Đó là hi vọng trốn thoát duy nhất của Thôi Thiệu.

Cô ta cuống nộ hét lên, xông về phía cái bóng đen đang run rẩy của X, không ngờ anh ta lại nắm lấy cành cây, bẻ gãy từng đoạn cứng nhắc phía ngoài, chỉ để lại phần đang cắm trên ngực.

Lúc này Thôi Thiệu tay không tắc sặc, không dám tiến lại gần người đàn ông kia nữa.

X chưa chết, anh ta rất phần nộ, liệu có giết Thôi Thiệu không?

Cô ta hoảng sợ ngã vật xuống đất, co rúm lại trong bụi cây thạch lựu, khóc lóc cầu khẩn xin tha:

- Xin lỗi!... Tôi... Không phải tôi cố ý...

Nói đùa chắc, những lời này đến cả bản thân cô ta cũng không tin được.

Sự trừng phạt mà cô ta đang chờ đợi kia lại không hề tới, một phút trôi qua, Thôi Thiện ngẩng đầu nhìn quanh vườn treo, chờ đợi mình có thể trông thấy thi thể của một người đàn ông, hoặc là một cơ thể đang đau khổ nằm quằn quại trên mặt đất.

X biến mất rồi.

Thôi Thiện chạy đi khắp nơi tìm người đàn ông đó, lẽ nào trong lúc cúi đầu vừa rồi, X đã nhân cơ hội đó men theo sợi dây thừng để bò lên? Nhọc nhằn ngẩng lên nhìn bức tường phía nam, chỉ còn thừa lại màn đêm đen kịt.

- Này! Anh ở đâu? Anh hãy xuống đây giết tôi đi!

Xin anh đấy! Đồ khốn nạn!

Cô ta tuyệt đối tin tưởng rằng X có thể nghe được, trừ khi anh ta vừa xuyên không đến thời đại khác rồi.

Lặng yên mấy phút, có thứ gì đó rơi xuống từ trên không trung, trực tiếp đập thẳng vào đầu của Thôi Thiện.

Mẹ kiếp!

Cẩn thận nhặt lên, phát hiện ra là chiếc bút ghi âm của X - Anh ta vẫn chưa đi, muốn cô ta nói tiếp? Điên cuồng quá rồi.

Bút ghi âm ghi lại giọng nói gấp gáp đầy khó nhọc của anh:

- Cô từng giết người? Cô hãy kể lại cho tôi nghe quá trình giết người của cô!

Thôi Thiện ngồi bệt xuống đất, sờ thấy dấu vết của hai giọt máu tươi. Máu của X, mùi hương của người đàn ông trẻ tuổi, rất sạch sẽ, không có vị thuốc lá.

Thế là, cô ta cứng nhắc nói vào chiếc bút ghi âm.

Lúc nhỏ, chỉ cần tôi thích thứ gì, bất kể là dùng cách nào cũng nhất định phải có được nó. Mẹ ghét nhất là mùi bạc hà, nhưng trên tivi ngày nào cũng phát quảng cáo, rất nhiều học sinh cũng đều ăn kẹo cao su bạc hà. Tôi luôn bắt mẹ phải mua, đến một ngày mẹ nhất quyết không mua nữa, tôi liền trộm mấy tệ từ trong túi mẹ, âm thầm đến bên đường mua về ăn.

Mùa xuân, Lâm Tử Tuý hỏi tôi có thật lòng hay không. Anh ấy nói tôi là

một nữ nhân rất đáng sợ. Còn tôi hỏi anh ấy, rốt cuộc đã từng yêu vợ mình hay chưa?

Năm năm trước, khi sự nghiệp của anh ấy tụt dốc, ba của Trình Lệ Quân đã giúp anh ấy vượt qua cửa ải khó khăn, vợ chỉ kém anh ấy hai tuổi, rất nhiều người đều tưởng bọn họ bằng tuổi nhau. Anh ấy từ bỏ công việc luật sư, trợ giúp cho công việc kinh doanh của gia tộc nhà Trình Lệ Quân. Trong khoảng thời gian hai năm sau khi kết hôn, bọn họ vẫn luôn muốn có con, nhưng vì vấn đề phía cô ta nên không có được. Mới đầu, anh ấy luôn trốn tránh vấn đề này, tôi phải truy hỏi mấy lần mới biết được - Tắc ống dẫn trứng.

Lâm Tử Tuý nói xong thì tự cho mình một cái bạt tai, bảo sao lại có thể nói với em những chuyện này chứ, đây là bí mật riêng tư của cô ta, xin lỗi cô ta.

Thân là phụ nữ, tôi rất thương cho cô ta, thật sự!

Sau đó, xảy ra một vụ tai nạn máy bay - Lâm Tử Tuý khuyên vợ đừng đi nhận dạng thi thể, nhưng cô ta nhất quyết không tin cả ba và mẹ mình đều đã mất, nhất định đòi bay sang đó tận mắt xác nhận. Ở trong phòng đựng thi hài, cô ta nhìn thấy sự không hoàn chỉnh của những xác chết, mang máng nhận ra hình dạng của hai người. Không tài nào tưởng tượng nổi ở đó đáng sợ đến thế nào, ở hiện trường còn có những thi thể thảm hại hơn, có thi thể bị cháy khét, méo mó đến mức chỉ còn nhỏ như một đứa trẻ, Lâm Tử Tuý lúc ấy nôn thốc nôn tháo...

Tôi chỉ đơn thuần nhớ lại cảnh bố giết chú mèo Tiểu Bạch. Vốn dĩ, tính cách của Trình Lệ Quân rất quái dị, huống hồ gặp phải việc không sinh được con cộng thêm với sự đả kích quá mức này, nên không lâu sau đó cô ta mắc chứng trầm cảm nặng. Nếu như không uống thuốc ngủ, thì đến sáng sớm sẽ rơi vào trạng thái điên khùng. May mà trong nhà có khá nhiều phòng, Lâm Tử Tuý gần hai năm không ngủ chung giường với cô ta. Tính khí cô ta ngày càng tồi tệ, gần như không hề nói chuyện với anh ấy nữa. Người mà cô ta tin tưởng nhất lúc này, chính là ba cô bạn thân ở cùng phòng kí túc xá thời còn

học đại học.

Tôi thương xót sờ vào chiếc cằm đang gòn gợn mọc râu, trực tiếp nói ra vận mệnh của anh - Anh không thể ly hôn, nếu không thì sẽ trắng tay, bởi vì tất cả tài sản trong công ty đều đứng tên vợ.

Lâm Tử Tuý thoáng biến sắc, lập tức bật dậy khỏi giường, mặc quần áo chuẩn bị rời đi. Tôi ôm chặt lấy anh ấy từ phía sau, cầu xin anh ấy đừng đi. Tôi biết nghèo hèn có mùi vị thế nào, tôi cũng không muốn quay lại cuộc sống như thế nữa, vĩnh viễn không muốn.

Câu nói ấy khiến anh ấy đột ngột quay lại, khóm râu cọ vào làm mi tâm tôi đau nhói: Tiểu Thiện, thật ra, tôi và em đều cùng một hạng người.

Cùng một hạng người mới đi cùng nhau, số phận đã an bài.

Nước mắt anh rơi ướt vai tôi, tôi cũng cắn chặt tai anh để thì thầm, dường như mỗi góc trên thế giới này đều có người đang nghe trộm.

Tôi muốn anh trở thành chồng của tôi, còn về vợ của anh ấy bây giờ, giao cho tôi giải quyết đi.

Làm thế nào? Lâm Tử Tuý hoảng sợ lùi ra khỏi vòng tay tôi.

Trình Lệ Quân mắc bệnh trầm cảm nặng, sống dằng dặc trong đau khổ, đây là điều mà người bình thường không cách nào thấu hiểu nổi, càng khó có thể chịu đựng nổi - Cô ta từng nói rằng muốn chết chưa?

Đối diện với câu hỏi chí mạng như vậy, đôi môi anh ấy run rẩy. Bệnh trầm cảm chẳng phải sẽ có khuynh hướng muốn tự sát sao? Lâm Tử Tuý thừa nhận, một năm trước, vợ mình từng xả đầy nước nóng vào bồn tắm ở trong nhà, cắt cổ tay tự sát... Khi cô ta chuẩn bị trút hơi thở cuối cùng, đúng lúc có cô bạn thân được coi như bà chủ trong nhà tới thăm cô ta, mới cứu được cô ta một mạng.

Tôi hỏi giờ cô ta còn muốn chết nữa không? Lâm Tử Tuý do dự trong giây lát rồi mới gật đầu.

Đối với người đang một lòng mong được chết, bắt họ phải sống trên đời như một sự giày vò, chẳng phải càng tàn nhẫn hơn hay sao? Có lẽ... Xin đừng sợ, chúng tôi làm như vậy, chẳng qua cũng chỉ là giúp cô ta hoàn thành tâm

nguyện mà thôi!

Tôi nhìn cửa kính, phản chiếu gương mặt mình, làn da trắng nõn như Đức mẹ Maria, trên đầu quả thực sắp phát ra quang sáng - Cho nên, đây không thể coi là giết người, không phải sao?

Lâm Tử Túy hỏi tôi có phải đang tự cho rằng mình đang cứu người. Cứu một phụ nữ thoát ra khỏi sự giày vò, để cô ta ra đi không chút đau khổ, đồng thời cũng để chồng của cô ta được tự do, quả thực là một đáng cứu sinh! Anh ấy nói vẫn chưa hiểu hết được tôi. Đúng thế, đến cả tôi cũng chẳng hiểu hết nổi bản thân mình.

Anh ấy khuyên tôi tỉnh táo lại đi, cứ coi như những lời nói vừa rồi chỉ là những câu nói đùa vô vị.

Nhưng tôi cứ dán chặt vào người anh, nắm chặt đôi bàn tay lạnh ngắt ấy, đặt lên bụng mình, bảo có tin tốt muốn nói cho anh nghe. Anh là một người đàn ông rất đổi thông minh, đầu ngón tay chợt run rẩy.

Không sai, tôi mang thai rồi!

Bắt đầu từ giây phút đó, chúng tôi bắt đầu ấp ủ kế hoạch giết vợ của anh.

Thật ra, tôi muốn giết Trình Lệ Quân, còn vì một lí do nữa mà Lâm Tử Túy không hề hay biết - Tôi nghi ngờ rằng cái chết của mẹ mình, mặc dù là sự cố ngoài ý muốn trong lúc làm việc, nhưng cũng có thể là do chịu sự ngược đãi của nữ chủ nhân có tính cách quái dị, cho nên cô ta bắt buộc phải trả giá.

Xây dựng ra rất nhiều những kế hoạch khác nhau, thậm chí cả việc mô phỏng theo cảnh tượng máu chảy lênh láng khắp phòng ngủ, tôi dùng tiết gà giả làm máu người, rồi lại khéo léo dùng cây lau nhà và khăn mặt lau cho sạch đi, để tránh việc cảnh sát phát hiện ra bất cứ vết tích nào. Nhưng mà, loại hành hung bạo lực này có rủi ro quá lớn, ngộ nhỡ thất bại thì đến cả tính mạng của chính mình cũng khó mà bảo toàn nổi, bộ phim về chủ đề giết vợ “Dial M for Murder^{56*}” của Alfred Hitchcock, kết quả là hung thủ bị người phụ nữ đó giết chết.

* Bộ phim *Cuộc Gọi Chết Người* (1954).

Cách tốt nhất, đó là gần như không thấy một giọt máu nào, để người khác tưởng nhầm rằng cô ta tự sát.

Lâm Tử Túy nói vợ mình mỗi tối cứ đúng 12 giờ sẽ đi ngủ, sẽ uống một lượng thuốc ngủ rất lớn - Không phải tôi không nghĩ đến việc động thủ với chỗ thuốc đó, nhưng người dùng thuốc ngủ lâu ngày đương nhiên sẽ rất cẩn thận, khả năng uống nhầm thuốc sẽ rất thấp, nếu như cố tình cưỡng ép để nhét vào miệng cô ta thì cho dù thành công cũng sẽ để lại vết tích.

Nhưng mà, sau khi cô ta uống thuốc rồi ngủ say, nghe nói rằng sét đánh bên tai cũng sẽ không tỉnh, cho đến tận 8 giờ sáng hôm sau mới tự nhiên thức giấc.

Nếu như không thể vào bằng đường miệng, vậy thì chỉ có thể vào bằng đường máu - Một ngày tháng 5, chúng tôi đi dạo dưới ánh tịch dương bên bờ biển, Lâm Tử Túy đột ngột nói một câu.

Tôi cảm thấy lạ lùng, chăm chú nhìn vào nửa nghiêng của khuôn mặt anh, truy hỏi xem anh ấy vừa nói gì.

Anh ấy lúc này chỉ mù mờ nhún vai, tôi không hỏi tiếp nữa, nhưng trong lòng cứ suy nghĩ mãi - Đường máu?

Đột nhiên, tôi nhìn ánh ráng chiều đang rực cháy, kéo cánh tay anh lại, áp sát vào mặt anh, cơ hồ như dính chặt lấy nhau, giơ điện thoại lên tự chụp một kiểu ảnh.

Nhìn tấm ảnh tự chụp của hai đứa trên màn hình điện thoại, biểu cảm trên khuôn mặt anh có chút lúng túng, khi tôi nói muốn xóa bức ảnh đi, anh lại lắc đầu bảo cái này để tôi giữ lại làm kỉ niệm.

Đó là bức ảnh chụp chung duy nhất của tôi và Lâm Tử Túy.

Nhìn ánh nắng chiều nhuộm biển khơi thành màu đỏ lửa, dấu chân chúng tôi lưu lại trên bờ cát, chớp mắt đã bị sóng biển vùi lấp xóa sạch đi, tôi đột nhiên lại nghĩ tới cách tiêm để giết người.

Mặc dù cách này rất hiếm gặp và còn phiền phức, nhưng lại nhanh gọn sạch sẽ, không hề có chút đau đớn nào, rất nhiều vụ án tự sát đã sử dụng biện pháp này. Đối với một người mắc bệnh phải tiêm và uống thuốc trường kì mà

nói, có lẽ việc ấy sớm đã trở thành thói quen rồi.

Hai tuần sau, tôi đưa ra kế hoạch - Lợi dụng ống tiêm và một lượng thuốc có thể dẫn đến tử vong, nhân lúc sáng sớm khi vợ anh ấy đang ngủ say, đột nhập vào phòng ngủ để tiêm thuốc, mấy phút sau là có thể giết chết được một người, nguy trang thành tự sát. Pháp y tuy rằng có thể kiểm tra ra rằng trong cơ thể người chết có thuốc ngủ, nhưng rất nhiều người tự sát để đảm bảo thành công, cũng là để giảm bớt đau đớn lúc chết, thường sẽ sử dụng thuốc ngủ.

Lâm Tử Túy lại lo lắng, sau khi vợ chết, anh ấy sẽ được thừa kế di sản, trở thành người được lợi lớn nhất, cảnh sát sẽ nghi ngờ anh ấy đầu tiên.

Nhìn sắc mặt u ám của Lâm Tử Túy, tôi có thể nghe rõ được tiếng răng mình đang va lập cập vào nhau, cảm giác giống như anh đang đeo còng tay, theo xe chở tù nhân đến pháp trường để thi hành án tử - Cũng là tiêm thuốc.

Nhất định phải có chứng cứ ngoại phạm!

Nhưng việc này quá khó! Tôi không thể làm chứng cho anh ấy, càng không thể để bất kì ai biết đến sự tồn tại của mình, nếu không...

Trầm mặc rất lâu, căn phòng yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập, tôi đột nhiên ôm chặt lấy anh, cắn tai anh nói - Em đi giết người!

Tôi cắn thật, răng gần như muốn xé tai của anh ra, anh ấy sợ hãi đẩy tôi ra, che tai lại nói: Cẩn thận! Đừng để lưu lại sẹo!

Ngày giết người, anh ấy có thể đi nơi khác tham dự cuộc họp, ở cùng rất nhiều người, bảo đảm sẽ có chứng cứ ngoại phạm tuyệt đối, còn tôi sẽ tới nhà anh ấy để giết người!

Anh đẩy tôi ra, muốn xỏ giày vào để ra ngoài đi dạo, tôi kéo chặt tay anh lại, chạm vào chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út tay trái mà anh cố tình không tháo ra.

Lâm Tử Túy nói không thể để tôi vì anh ấy mà mạo hiểm phạm tội giết người. Nhưng tôi không sợ. Anh ấy nói mình sợ chết đi được.

Không đếm xỉa đến nữa, tôi nghiêm mặt lại, nói: Trước đây em đã từng giết người rồi.

Nói xong câu ấy, tôi cảm thấy hối hận vô cùng - Liệu anh ấy có khiếp sợ tôi, từ nay về sau không dám nằm cạnh tôi nữa, sợ đến một ngày nào đó tôi cũng sẽ giết anh ấy?

Giết người không phải là chuyện đùa.

Trước mắt chợt xuất hiện cảnh tượng năm bảy tuổi, bên giếng trời của ngôi nhà cũ, Tiểu Bạch bị bố nện vào tường, máu văng tứ phía. Quay đầu lại nhìn khung cửa sổ cạnh giếng trời, đầu tường vươn lên một cây trúc đào tươi tốt, dường như cũng thấm đẫm những giọt máu không biết từ đâu bay lại ấy.

Tôi ngơ ngẩn nằm ngã xuống nền đất, sỏi rộng chân tay nằm đối mặt với trần nhà, cũng giống như lúc này tôi đang nằm đối mặt với bầu trời hoang vắng trên nóc nhà này.

Tháng sáu, thực hiện kế hoạch giết vợ anh.

Trước tiên phải mua mấy ống tiêm về để luyện tập, rồi lại phải lấy được một cuốn giáo trình chuyên ngành dành cho y tá của trường Y. Tôi cố ý dầm mưa để cảm lạnh, miêu tả bệnh tình của mình vô cùng nghiêm trọng, chỉ chuyên chọn những bác sĩ nam để làm nũng, để họ kê đơn thuốc và tiêm cho tôi. Tôi ngồi ở trong phòng tiêm rất lâu, tiêm vào mông thì đương nhiên không thể nhìn thấy được, nhưng quan sát tỉ mỉ cách tiêm bắp ở trên cánh tay - Đây mới chính là phương pháp mà tôi chuẩn bị sử dụng để giết người.

Nhưng mà, vị trí và góc độ của đầu kim khi người khác tiêm cho mình khác hoàn toàn so với việc tự mình tiêm cho mình. Thế là liên tiếp hai tuần liền, tôi ở nhà luyện đi luyện lại cách chọc ống tiêm vào cánh tay mình, cái giá phải trả là những vết đau khó có thể chịu đựng nổi, và một tháng trời không thể mặc đồ không có tay.

Tôi tới nghiên cứu địa hình của nhà anh, lặng lẽ trốn vào một góc, học thuộc nằm lòng tất cả những con đường vào khu nhà, bao gồm cả cách mở cửa phòng. Anh vẽ lại cho tôi bản vẽ phác thảo bên trong nhà anh, nói cho tôi biết những thứ gì không thể động vào, làm thế nào để tìm thấy phòng ngủ một cách nhanh nhất, tránh việc bị lạc giữa 7-8 căn phòng.

Buổi tối mát mẻ ấy, cách một khóm cây rậm rạp, tôi thấy từ xa có bốn

người phụ nữ, đang ngồi trong vườn uống trà. Trong bọn họ trạc tuổi nhau, nhìn qua đều thấy giống nữ chủ nhân trong gia đình, cách ăn mặc cũng thể hiện ra được một cuộc sống sung túc, đeo đồ trang sức vàng bạc, bên cạnh đặt chiếc túi LV hoặc Hermes.

Nhờ nhận diện rất nhiều lần ảnh của Trình Lệ Quân, tôi vừa liếc qua đã có thể nhận ra cô ta - Mặc dù cô ta mới là chủ nhân, nhưng lại ngồi ở vị trí không đáng để mắt tới nhất. Đầu tóc được tết một cách qua loa, mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa, nhìn qua có chút yếu ớt, ánh mắt lơ đãng ngóng vọng lên bầu trời. Cô ta cũng không phải là xấu, nhan sắc ở dạng bậc trung, nếu như cô ta không phải người thừa kế của công ty kia, sao Lâm Tử Túy có thể trở thành chồng của cô ta được chứ?

Ba người phụ nữ còn lại, có một người rõ ràng là bị phát phì sau khi sinh, mặt hơi phù lên. Còn một người nhìn qua trông rất già, mái tóc ngắn được uốn trông như mì ăn liền. Chỉ có một người trông còn khá trẻ, chăm sóc da kỹ đến nỗi nó như sáng rực lên, giống một thiếu phụ xinh đẹp.

Bọn họ đang nói về chuyện bí mật nào đó sao? Dù gì thì Lâm Tử Túy cũng đang không ở nhà. Thần sắc Trình Lệ Quân có chút hoảng hốt, không cẩn thận đánh đổ cả tách trà.

Tuy rằng tôi có cảm giác mình trẻ đẹp mê người hơn họ, nhưng lại cảm thấy tự ti nhiều hơn - Cô ta có nhiều tiền hơn tôi, nhiều hơn rất nhiều, tiền của cô ta cũng đến từ một người đàn ông, nhưng là cha của cô ta.

Còn cả đồ kị.

Cô ta là vợ của anh, còn tôi được coi là cái gì? Bạn gái? Tình hồ? Kẻ thứ ba? Nhân ngãi?

Xin lỗi, giết cô, tất cả chuyện này đều sẽ được giải quyết, anh ấy là của tôi, còn những gì của cô - cũng sẽ là của tôi.

Thời gian giết cô, được định vào ngày 22 tháng 6, 1 giờ sáng, ngày này cũng là ngày sinh nhật của tôi.

Trước đó một tuần, tôi mới đi mua “công cụ giết người” thực sự.

Sớm đã chuẩn bị rất kỹ càng, đầy đủ, tiêu tốn rất nhiều thời gian để tra

những bài luận văn về Dược lí học và Độc lí học, thậm chí còn tới thư viện nghiên cứu về tài liệu lịch sử khoa học kĩ thuật mấy lần. Ở hiệu thuốc có thể mua được hai loại thuốc tiêm không cần kê đơn, đó là thuốc trị bệnh da liễu và thuốc trị bệnh phụ khoa. Nếu như trộn lẫn hai loại thuốc này lại, đồng thời tăng liều lượng lên gấp đôi, thì có thể dẫn đến tử vong rất nhanh.

Tổng cộng tôi đã tới ba hiệu thuốc, mua đầy đủ loại ống tiêm dùng một lần rất phổ biến trên thị trường và cả hai loại thuốc tiêm khác nhau - Mỗi loại đều cần hóa đơn, đây là bước rất quan trọng trong kế hoạch.

Trong suốt quá trình tôi đều đeo khẩu trang và kính râm, dựa theo bức ảnh mà vợ chụp gần đây nhất do Lâm Tử Túy cung cấp, mặc quần áo giống như cô ta, làm kiểu tóc tương tự như cô ta - Soi gương trước khi ra ngoài, quả thực là bản sao của người phụ nữ kia, chiều cao cân nặng của hai cũng sà sà nhau, tôi có thể gọi cô một tiếng “Chị” không?

Vì sao phải làm như vậy? Đương nhiên là để đánh lừa nhân viên của quầy bán thuốc, khiến họ cảm thấy người đến mua thuốc và kim tiêm chính là Trình Lệ Quân. Cùng lúc đó, Lâm Tử Túy đang lái xe chở vợ mình đi trên đường cao tốc, không ai có thể chứng minh được rằng cô ta không ở hiệu thuốc.

Lại qua thêm bảy ngày, tôi chỉ muốn giết chính mình trong gương.

Ngày thứ 111.

Vườn treo, ánh nắng chiều chói mắt, Thôi Thiện vô tình phát hiện vết khắc ở trên tường.

Cô ta dụi mắt, hất nước ở trong chai lên bức tường, lơ mờ hiện ra một chữ tiếng Trung - Chính.

Đây không phải là do cô ta khắc lên, ẩn trong lớp trát xi măng, đằng sau còn có một chữ “Chính”, liên tiếp toàn là “Chính”

Chính...

Bức tường bị rắng chiều chiếu vào chói mắt như chiếu vào gương, mỗi chữ “Chính” đều được khắc một cách xiêu vẹo, rất khó để phán đoán đây là do đàn ông hay phụ nữ viết, tưởng chừng như nét chữ bị tháo rời ra rồi lại lắp ghép lại.

Nhớ lại hồi cấp hai lúc tranh cử làm cán bộ lớp, thầy cô viết đầy chữ “chính”(正) lên bảng, mỗi nét chữ đại diện cho một phiếu bầu, mỗi chữ tương đương với 5 phiếu.

Trên tường chỉ chút những chữ “Chính”, nói nên rằng bản thân mình không phải là tù nhân duy nhất ở nơi này. Không biết bao nhiêu năm về trước, còn có ai đó cũng từng bị giam cầm ở đây.

Đột nhiên, cô ta nghĩ tới một người.

Từ khi tới đây, kí ức liền có chút mơ hồ, nhưng nó không có tính vĩnh viễn. Nếu không cứ như vậy mà chết đi, cũng chẳng cần thiết phải uống canh Mạnh Bà để đầu thai nữa. Khuôn mặt nào đó giống như thước phim âm bản trong căn phòng tối, từ từ hiện rõ, thậm chí còn ngày càng sắc nét hơn, còn cả rất nhiều bí mật, cần phải gột rửa sạch hoặc bóc ra từng mảng cáu ghét và bụi bẩn nhiều năm, mới có thể thoát khỏi cảnh đen tối từ bức tường, từ mặt đất này.

Trăng lên rồi, cô ta ngồi thu mình bên góc tường, sờ vào vết khắc chữ “Chính”, sợ rằng sớm mai khi thức dậy, thì không thể tìm lại nổi chúng nữa.

Sáng sớm, Thôi Thiện nhờ việc giả chết mà dụ được X tới, mạo hiểm dùng cành cây đâm vào ngực anh ta, có lẽ chỉ thêm nửa centimet nữa thôi là có thể giết anh ta ngay tại trận rồi.

Cô ta sợ sẽ gặp phải sự trả thù. Cô ta chẳng sợ anh ta sẽ xuống đây giết mình, mà lại sợ sau này anh ta sẽ không tới đây nữa.

Điều khiến người ta không thể ngờ được là, X quả thực lấy ân báo oán, dùng trực thăng mô hình đưa tới một đôi dép bằng nhung, còn cả kẹo bạc hà và sữa bò nóng nữa - Bởi thấy cô ta ngày ngày đi chân đất nên sinh lòng thương hại sao? Bởi trong bút ghi âm có nhắc đến thứ mà mình yêu thích nhất?

Xỏ vào đôi dép nhung ấm áp, Thôi Thiện bắt đầu lo lắng cho anh ta, vết thương trên ngực có sâu hay không? Có bị thương tới tim hay phổi không? Đã tới bệnh viện điều trị chưa? Liệu có phát sốt rồi mừng mủ, để lại những di chứng sau này không? Nếu đổi lại là một người khác, đại khái sẽ hận cô ta suốt đời.

Cô ta mở chiếc bút ghi âm được đưa trả lại lúc sáng, có lẽ nói cho X nghe tất cả chân tướng sự việc, chính là sự an ủi lớn nhất dành cho anh ta.

X, anh vẫn ổn chứ? Đây là cái tên mới tôi đặt cho anh, hi vọng anh sẽ thích nó.

Ngày 21 tháng 6, sáng sớm, Lâm Tử Túy lái xe tới tìm tôi. Anh ấy đang trên đường ra sân bay, buổi chiều sẽ bay sang Đài Bắc, tham gia buổi triển lãm kéo dài ba ngày, ít nhất sẽ có hơn một trăm người có thể làm chứng cho việc anh ấy không có mặt ở hiện trường.

Anh ấy đem theo một bông hoa hồng, có thể nhìn ra là vừa mua ở một tiệm hoa trên đường tới đây, nhưng tôi vẫn vô cùng cảm kích nhận lấy nó. Lâm Tử Túy không hề ôm tôi, mà chỉ chúc tôi sinh nhật vui vẻ. Anh ấy còn nói, nếu như tôi sợ, thì hãy từ bỏ đi.

Tôi không sợ, lại hỏi anh câu hỏi đó.

Nếu như ngày tận thế giáng xuống đầu, chỉ có thể mang theo một con vật lên chiếc thuyền Noah - Ngựa, Hổ, Khổng Tước, Dê, anh sẽ chọn loài nào?

Anh trả lời không cần nghĩ ngợi: Ngựa.

Đến Shite?

Lâm Tử Túy bảo tuần sau sẽ nói cho tôi biết, nhưng tôi vĩnh viễn không có được đáp án.

Lúc từ biệt, anh ấy cứ luôn miệng nói không nữa, nhưng tôi không phân biệt được là anh ấy không nữa rồi xa tôi hay là lưu luyến người vợ sắp chết kia?

Lâm Tử Túy đưa tay ra chạm vào bụng tôi, tôi nói bảo bối vẫn chưa mở mắt, sẽ không nhớ được đã xảy ra chuyện gì đâu. Anh ấy nói anh ấy lưu luyến phôi thai bé bỏng này.

Yên tâm đi đi, sẽ không liên lụy tới anh đâu - Tôi nói một cách vô cùng quyết đoán, quả thực có cảm giác tự hào như thể mình đang xả thân vì nghĩa lớn - Cho dù tôi bị cảnh sát tóm được, bảo bối trong bụng cũng sẽ giữ lại cho tôi cái mạng này, Lâm Tử Túy xuất thân là một luật sư, anh ấy hiểu điều đó.

Tôi bảo anh bớt hút thuốc vì con. Đồng thời, tôi nhớ lại mười năm trước, trước khi bố chết vì hỏa hoạn, ngày nào ông cũng phải hút tới 10 bao thuốc, khói nồng nặc đến nỗi khiến tôi ho suốt ngày. Lâm Tử Túy đồng ý, vỗ nhẹ vào khuôn mặt tôi, nhưng lại không nói tạm biệt, lái chiếc xe Mercedes rời đi.

Trong lòng có chút hụt hẫng, cắm bông hồng vào bình hoa trong phòng ngủ, đây là món quà sinh nhật rẻ tiền nhất, nhưng cũng là món quà chứa đựng nhiều tình yêu nhất mà tôi nhận được.

Thật ra, tôi lừa anh ấy.

Lâm Tử Túy, em không hề mang thai. Vì sao phải làm như vậy? Chẳng phải là để khiến anh có thể chấp nhận kế hoạch giết người sao? Khi anh nói với em rằng vợ của anh bị tắc ống dẫn trứng, em đã nảy ra ý này. Cô ta có thể đem đến cho anh mọi thứ, nhưng có một thứ quý giá nhất mà cô ta vĩnh viễn không thể mang tới cho anh được, còn em thì có thể.

Đây mới chính là lí do giết vợ của anh.

Cảm ơn bản thân đã nguy trang một cách hoàn hảo, không đi làm diễn viên quả thật quá đáng tiếc. Tôi uống một loại thuốc đặc biệt, có thể trì hoãn

ngày kinh. Cố tình ăn đêm thật nhiều để mình tăng thêm mấy kilogam. Biểu diễn thì luôn phải trả giá.

Tôi uống nửa viên thuốc ngủ, cả ngày đều trong trạng thái ngủ mê man, muốn trải nghiệm cảm giác vợ anh ấy sau khi mượn tới sự trợ giúp của thuốc ngủ - Hoặc có thể nói, là cảm giác lúc sắp chết của cô ta 8 giờ tối, đồng hồ báo thức đánh thức tôi dậy.

Tôi nhai kẹo cao su bạc hà, kiểm tra lại tất cả đồ đạc trong túi - Ống tiêm, hai loại thuốc khác nhau, ba tờ hóa đơn, thêm cả một đôi găng tay trắng, nilon bọc giày, mấy miếng dán tiêu độc, thè ra vào cửa và chìa khóa Lâm Tử Túy đưa cho tôi. Cuối cùng, nhét thêm cả cuốn giáo trình tiêm của y tá, tôi đã dùng bút đỏ gạch chân những phần quan trọng, tạo cho cuốn sách những vết tích giống như được cô ta thường xuyên giở ra xem.

Trước khi ra khỏi cửa còn tắm lại một lượt, cạo sạch lông tay. Tôi đội lưới trùm tóc, bó chặt tóc vào đầu, đội thêm cả một chiếc mũ đen, tuyệt đối không để rơi bất kì một cọng lông sợi tóc nào. Tôi hút sạch bụi trên chiếc áo và chiếc váy màu đen, cố gắng hết sức để không mang theo bất kì thứ gì có thể để lại dấu tích tới hiện trường, cuối cùng xỏ vào đôi giày để bệt không lưu lại dấu chân.

Từ lúc tôi còn nhỏ cho đến tận bây giờ, thích mặc nhất là hai màu: Hoặc là đen tuyền, hoặc là trắng muốt.

Ở trước mặt Lâm Tử Túy, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt ra, tôi gần như chỉ mặc màu trắng, có lúc anh ấy nói tôi giống như một nữ quỷ. Lúc ở một mình, tôi thích mặc đồ đen hơn, càng không kể tới là vào một đêm giết người, không trắng, gió lồng lộng như thế này.

Nửa đêm, 0 giờ, xuất phát.

Chúc tôi sinh nhật vui vẻ, đồng thời, giết người “thuận lợi”.

Tôi đổi ba chiếc taxi, như vậy sẽ không có ai phát hiện ra lộ tuyến hành tung của tôi, lại càng không dễ gì để tìm ra nhà tôi.

Ngày 22 tháng 6, 1 giờ sáng, đến cổng lớn của ngôi nhà. Hôm nay, là ngày Hạ chí theo truyền thống. Ở quê cũ của tôi, mọi người rất coi trọng ngày nay,

từ nhỏ bố đã dạy tôi: “Nhất hầu lục giác giải; Nhị hầu thiên thủy minh; Tam hầu bán hạ sinh.” Đây là điều được xác định sớm nhất trong 24 tiết khí, thông thường từ ngày 21 tháng 6 hoặc 22 tháng 6 sẽ đại diện cho một mùa hè nóng nực đã tới. Khi mặt trời chiếu thẳng vào chí tuyến Bắc, khi mà toàn bộ Trung Quốc hoặc thậm chí là cả Bắc bán cầu, đều có một ngày mà ban ngày kéo dài lâu nhất và ban đêm ngắn nhất. Tôi sinh vào ngày Hạ chí, theo lí mà nói thì cơ thể và tính cách phải thiên về nóng. Nhưng từ nhỏ chân tay tôi đã luôn lạnh ngắt, có lúc còn khiến Lâm Tử Túy giật bắn mình, cứ tưởng nằm cạnh một xác chết. Anh ấy nói tôi giống như được sinh ra vào ngày Đông chí hơn.

Trở về với buổi sớm giết người, cánh cửa nhỏ bên cạnh của khu nhà không lắp camera, bình thường chỉ có xe đạp đi qua cổng này, nửa đêm cũng không có bảo vệ trông giữ, có thể ra vào cửa là có thể mở ra. Tôi giống như đang đi trên con đường lát gạch trong lăng mộ, toàn thân được những bóng cây dày đặc che phủ, có cảm giác giống như mình đang tàng hình. Đi qua hai lối rẽ, nhìn thấy căn nhà tĩnh mịch đứng sừng sững độc lập trong khu vườn, bốn phía xung quanh là những khóm thủy sam rậm rạp um tùm. Tất cả những hình ảnh này sớm đã được khắc ghi trong lòng, tuyệt đối không thể nhầm với căn phòng khác. Cánh cửa ga-ra ô tô bên phải đang khóa chặt, tôi đã gấp gờ anh ấy lần đầu tiên tại đây.

Nín thở, đeo đôi găng tay trắng, xỏ bọc giày bằng nilon vào, dùng chìa khóa mở cánh cửa bằng sắt của khu vườn bên ngoài.

Qua vườn hoa trải đầy sỏi, tôi đi quanh khu nhà một vòng, phát hiện cửa sổ tầng hai vẫn sáng đèn - Tôi biết kết cấu của căn phòng ấy, bao gồm cả vị trí của từng chiếc cửa sổ, đó là phòng ngủ của vợ anh ấy.

Không phải mỗi tối đúng 12 giờ đều uống thuốc ngủ rồi đi ngủ sao? Lâm Tử Túy còn nói cô ta quen ngủ trong bóng tối, bởi vậy nên tắt đèn đồng nghĩa với việc đã ngủ say.

Tôi cẩn thận ẩn nấp ở bên dưới, nhìn ô cửa sổ trên đầu, không có cách nào xác định được cô ta quên tắt đèn hay là quên uống thuốc.

Quả nhiên, bên cửa sổ lướt qua một bóng người, nhìn kiểu tóc và dáng

dấp, không nghi ngờ gì nữa, chính là cô ta.

Chị, sắp một rưỡi sáng rồi, phiền chị mau đi ngủ đi! Bình thường vào giờ này tôi đang lên trang Tianya hoặc vào trang Tấn Giang đọc truyện đam mê, bởi vậy nên đầu óc vẫn rất tỉnh táo. Tôi nửa đứng nửa ngồi xõm ở dưới nền đất của khu nhà, vừa để tránh bị người ở bên ngoài nhìn thấy, vừa không muốn để lưu lại bất kì sợi chỉ nào của quần áo ở đây.

Tôi suýt chút nữa thì được sinh ra vào lúc này - Hai mươi sáu năm trước, ngày đầu tiên của cung Cự Giải, mẹ sinh tôi là sinh non, điều kiện cơ sở vật chất của bệnh viện ở thị trấn rất kém, bà vì tôi mà chịu đựng đủ nỗi đau trên đời. Bác sĩ bảo bà hãy lựa chọn, giữ lại mẹ hay giữ lại đứa bé? Nếu như giữ lại tôi, rất có thể bà sẽ mất mạng. Mẹ bảo cho dù là mình có phải chết, cũng phải sinh tôi ra. Cuối cùng, cả mẹ và tôi đều sống sót, mẹ tôi nằm liệt giường ba tháng trời, một năm sau đó vẫn không có sức để đi làm. Sau này, đợi đến khi tôi làm mẹ, có lẽ mới có thể hiểu được.

Xin lỗi, tôi cũng là tới để báo thù cho mẹ mình, nếu như Trình Lệ Quân phải chịu trách nhiệm cho cái chết của mẹ tôi.

Có phải là đã nói lạc sang chuyện khác rồi không?

Quay trở lại ngày 22 tháng 6, sáng sớm, tôi đi giết người. Ô cửa sổ trên tầng vẫn sáng đèn, cô ta vẫn chưa ngủ, vì chồng không có nhà, một mình trong căn phòng trống nên khó ngủ sao? Nhưng mà, Lâm Tử Túy nói bọn họ đã hai năm nay không ngủ chung giường, cô ta vẫn nhớ nhung anh ấy đến vậy sao?

Lẽ nào - Nhân cơ hội này, cô ta đem người đàn ông khác về nhà?

Cô ta thật đáng chết!

Không có cách nào tưởng tượng được ở trên tầng kia đang xảy ra chuyện gì. Nhưng chỉ cần đèn chưa tắt đi thì tôi vẫn chưa dám bước vào căn nhà này một bước.

Trong lòng đột nhiên có tiếng gào thét điên cuồng - Thôi Thiện, mau về nhà đi, đừng đợi thêm nữa, quay về vẫn còn kịp.

Không, tôi không về nữa!

Từ thời khắc hoàng hôn ngày Đông chí hôm đó, gặp anh ấy trong gió Tây lạnh căm, là tôi đã không thể quay về được nữa rồi, đi tới nơi này trong buổi tối ngày hôm nay cũng là điều tất yếu...

Xương cột sống giữa hai bả vai đau nhức đến khó chịu. Trước thời điểm hành động mấy ngày, Lâm Tử Túy đưa tôi đi dạo phố, đi qua một cửa hàng tattoo^{57*}. Đột nhiên, tôi nảy sinh ý nghĩ nông nổi, kéo anh xông vào đó, nói muốn tặng anh một món quà, rồi bảo người ta xăm cho tôi bốn chữ cái tiếng Anh - LZCS, chính là những chữ cái anh bí mật chạm khắc riêng lên chiếc điện thoại đặt làm riêng của mình.

** Xăm nghệ thuật.*

Lâm Tử Túy khuyên tôi đừng làm như vậy, để tránh lưu lại tai họa về sau. Nhưng tôi quyết ý muốn xăm mình, máy xăm bằng điện đâm rách phần da phía sau lưng, trước tiên xăm lên một đôi cánh màu đen, rồi thêm bốn chữ cái đơn giản ấy. Đúng là nổi đau cắt da, cảm giác máu thấm hết ra ngoài, giống như giết người. Tuy nhiên, đó chẳng qua cũng chỉ là việc làm tăng dũng khí cho tôi trước khi hành động mà thôi.

X, anh không thể nào hiểu được, không có cơ hội nào tốt hơn ngày hôm nay, càng không thể nào để lỡ nó - Cơ hội duy nhất để thay đổi vận mệnh.

Hai giờ sáng.

Ánh đèn trên đầu vẫn đang sáng, nhưng lại vọng tới tiếng nhạc...

Nửa đêm hát? Không, chính là bài nhạc mang đậm phong cách và đẳng cấp phương Tây, tên gì ấy nhỉ?

“Hồ thiên nga”.

Không sai, Tchaikovsky - Tôi chỉ nhớ cái tên này.

Loại nhạc ấy khiến tôi khó chịu khắp người, không phải phát ra từ phía cửa sổ của phòng ngủ, mà là từ phòng khách tầng 2 ở bên cạnh đó - Có một bộ loa cao cấp, thường dùng để mở nhạc cổ điển, đó cũng là sở thích chung duy nhất giữa Lâm Tử Túy và vợ.

Bản nhạc giao hưởng dài dằng dặc ấy, phát liên tục hai tiếng đồng hồ trong khu nhà vào lúc sớm tinh mơ ấy. Lúc mới đầu, tôi nghe thấy nó cứ như

thiên thư^{58*}, sau đó dần dần theo sự biến đổi của vòng tuần hoàn lặp lại, cũng dần dần thấy vào tai, cảm nhận được chút ít gì đó, lúc thì khoan khoái theo tiếng nhạc cổ điển, lúc lại muốn rơi nước mắt. Thậm chí, trong giây phút còn quên mất vì sao mình lại tới đây.

** Sách hoặc thư do thần tiên trên trời viết ra, rất khó đọc và khó hiểu.*

Đợi đến khi “Hồ thiên nga” rốt cuộc cũng yên lặng, tưởng rằng Trình Lê Quân định đi ngủ, thì tiếng nhạc ở ô cửa sổ tầng hai lại tiếp tục vang lên khiến người ta tuyệt vọng.

Cũng là nhạc giao hưởng, xuyên qua lớp kính từ cửa sổ tầng hai, truyền vào trong khu vườn mùa hạ, tạo ra sự nặng nề ngọt ngào đến kì lạ. Không biết là ca khúc gì, càng nghe càng khiến người ta cảm thấy bi thương, quả thật giống như nhạc hiếu trong đám tang, dường như mỗi loại nhạc cụ đều giống như lưỡi dao, cắt từng mảnh từng mảnh của con người ta xuống - Không phải là Trình Lê Quân thực sự muốn tự sát chứ?

Đợi đến khi bản nhạc ấy kết thúc, ánh đèn trên tầng vẫn sáng. Tôi nghĩ, cô ta chắc vẫn sống.

Chết rồi, tôi buồn đi tiểu.

Có thể giải quyết ngay trên nền đất trong vườn hoa không? Không được, cảnh sát sẽ kiểm tra khắp toàn bộ căn nhà, nếu như bị bọn họ phát hiện ra thì xong đời, dựa vào nước tiểu có thể xét nghiệm ra DNA của tôi.

Lưỡi trùn tóc bó chặt vào trán đến đau nhức, suốt nửa còn lại của đêm đó, nhìn cùng một vầng trăng, dần dần tan vào trong tầng mây. Trời ngày Hạ chí sáng rất nhanh, vẫn chẳng bằng được đêm Đông chí dài dằng dặc, cho dù là lạnh đến thấu xương.

Ngày 22 tháng 6, 5 giờ sáng.

Lúc tôi đang ở trong vườn hoa của khu nhà, nhìn những tán cây thủy sam đang vươn lên bầu trời dần sáng, không nhìn được nữa bèn quyết định đi tiểu - Đột nhiên, ánh đèn trên cửa sổ phòng ngủ tắt ngấm.

Xin lỗi, X, tôi tạm thời nói đến đây đã được không? Bởi vì, tôi đói rồi.

Tôi muốn một chiếc bánh bao hấp nhỏ của Din Tai Fung^{59*}, nếu không thì

sẽ không nhớ ra chuyện gì nữa, cảm ơn!

* *Din Tai Fung (Đài Loan): chuỗi nhà hàng nổi tiếng nằm trong top 10*

nhà hàng hàng đầu thế giới do The New York Times bình chọn. Hiện tại Din Tai Fung đã có mặt tại nhiều quốc gia như Singapore, Hồng Kong, Malaysia, Đài Loan...

Ngày thứ 112.

Mặt trời mọc lên rồi, bóng tối lùi lại phía sau lưng.

Thôi Thiệu bị ngạt mũi đến mức gần như không thở nổi, lúc này mới phát hiện ra ở cạnh chân có một bọc quần áo, thì ra là một chiếc áo khoác lông vũ dày cộm. Giở chiếc áo lông vũ kiểu dáng nữ màu trắng như tuyết ấy ra, khoác ra ngoài chiếc váy ngủ, vạt áo kéo dài xuống gần tới đầu gối, giống như được ngồi trong một căn phòng có lò sưởi, mũi ngay lập tức thông suốt.

Bên trong chiếc áo lông vũ còn bọc một hộp cơm giữ nhiệt của Lock-Lock - tám chiếc bánh bao hấp nhỏ.

Vẫn chưa bị nguội, rưới gia vị là giấm và gừng được thái sợi lên, không hề chán chừ cần ngay một miếng, soup từ trong nhân bánh tràn ra khắp khoang miệng và thấm vào từng góc lưỡi, có thể ngay lập tức nhận ra là bánh bao hấp nhỏ của Din Tai Fung.

Dưới sự kích thích của vị giác, lệ tràn ra khỏi khóe mắt, chảy dọc theo gò má xuống đến miệng, nước mắt cộng thêm với mùi vị đặc biệt của bánh bao hấp, xuyên suốt qua miệng và thực quản...

Thời gian cô ta ở cạnh Lâm Tử Túy không dài, còn phải vụng trộm né tránh người khác, mỗi lần hẹn hò đều tới Din Tai Fung dùng bữa. Anh ta tự tay chấm vào nước tương, dùng đũa gấp rồi bón đến tận miệng cho cô ta. Còn cô ta thì không quen dùng đũa, hoặc là rơi xuống đất, hoặc là sẽ chọc một lỗ rất to ở trên bánh, khiến nước soup không chảy hết ra ngoài thì cũng bắn hết lên mặt^{60*}.

** Cách ăn bánh bao hấp nhỏ của Din Tai Fung: Bánh bao mới được hấp ra rất nóng và có nước soup bên trong. Đầu tiên, dùng đũa gấp đầu nhọn của bánh bao, nhúng nó vào nước tương. Sau đó đặt bánh bao trên thìa soup cua, chọc một lỗ để cho nước soup chảy ra thìa. Húp hết phần nước soup đó và bắt đầu thưởng thức bánh bao.*

Ánh mặt trời trên vườn treo chiếu thẳng vào mặt Thôi Thiệu. Ăn xong

chiếc bánh bao hấp, đến cả soup và giấm cũng húp hết sạch, ợ hơi mấy cái liền. Chiếc hộp Lock Lock này rất quý, phải rửa sạch nó rồi cất đi, để tiện cho việc bảo quản thức ăn sau này.

Cảm ơn X, một ân huệ ấm áp như vậy, bất luận là đối với lưỡi, dạ dày, hơi ấm cơ thể, hay là kí ức.

Những hồi ức tốt đẹp chỉ kéo dài trong chốc lát, ngay sau đó liền cảm thấy dạ dày vô cùng khó chịu, giống như có một bàn tay đang xé tan nội tạng ra. Cô ta không thể trụ nổi, nằm bò trên mặt đất, nôn hết sạch chỗ bánh bao hấp vừa ăn vào bụng ra.

Mùa đông sắp sửa đến với vườn treo trên không trung, cô ta nằm bò trên nền xi măng, nôn khan, nước mắt hòa lẫn với những thứ vừa nôn ra còn đọng lại trên khóe miệng, trong lòng thầm nghĩ quên sạch đi kí ức liệu có phải sẽ tốt hơn không?

Buổi chiều, chiếc trực thăng mô hình của X lại bay tới, ngoài bánh bao, sữa bò và nước ra, còn có một chiếc bút ghi âm.

Kẻ nhìn lên không một ngõ ngách nào không chui vào này, chắc chắn đã nhìn thấy cô ta nôn ra cho nên mới đưa tới nhiều đồ ăn hơn. Thôi Thiện mở chức năng ghi âm, đang định nói cảm ơn thì lại phát hiện có một tập tin ghi âm mới.

Tai nghe truyền tới giọng nói của X.

Ngày 22 tháng 6, cung hoàng đạo: Cung Cự Giải 0 độ đến 2 độ. Chòm sao: Cung Song Tử Cự Giải, bản vị thuộc chòm sao nước.

Người sinh ra vào ngày này, bất kể là tính cách cởi mở hay hướng nội, đều sẽ đem tới cho nhân sinh một cuộc tình yêu đương mạo hiểm. Cô từng có những ước mơ tuyệt đẹp, nhưng thuận theo sự thay đổi của bản thân và gia đình, nó bị xã hội làm cho nhem nhuốc, chỉ có thể tồn tại ở trong kí ức mà thôi. Nội tâm của cô lang bạt kì hồ, khó có thể chống lại nổi những cám dỗ khiến bản thân đi sai đường. Cô có ham muốn chế ngự và lòng đố kị vô cùng mãnh liệt, hi vọng có thể độc chiếm người và vật mà mình yêu thích, một chút một ít cũng không muốn chia sẻ cùng ai. Nói tóm lại, cô giống như một ngọn

lửa điên cuồng, không ngừng thiêu đốt chính mình, cho đến khi gặp được một tảng băng rắn chắc, hoặc là dập tắt được cô, hoặc bị cô làm cho tan chảy. Cô vĩnh viễn phải sống trong lo sợ, tâm hồn cô vô cùng nhạy cảm, chỉ cần gặp chút thất bại còn con thoi cũng sẽ khiến cô ngập tràn tự ti và chán nản. Cô thể hiện ra bên ngoài là một người biết tiếp thu những lời dạy bảo, có khuynh hướng của chủ nghĩa thực dụng, thận trọng dè chừng, rất giỏi nguy trang và che giấu bản thân mình. Ý thức bảo vệ cái tôi của mình quá cao sẽ luôn khiến cô trở nên cực đoan. Cô trải qua rất nhiều cuộc tình, qua được một tuần, cô sẽ lại đi tìm sự kích thích mới. Cuối cùng, cô sẽ đánh mất đi sự ràng buộc của lí trí, không màng tất cả, chấp nhận trả bất cứ giá nào, thậm chí là mắc vào tội nghiệt giết người. Nếu như, cô có thể vượt qua tất cả những mối nguy ấy, biết đâu sẽ lại trở thành một nữ chủ nhân thật tốt trong ngôi nhà.

Nhưng mà, thật bất hạnh, cô vẫn luôn lặp lại sai lầm của mình, không ngừng giẫm lên cùng một dòng nước.

Con số may mắn của cô là số 4, bởi vì ngày 22: $2+2=4$. Người chịu ảnh hưởng của con số 4, đều là người theo chủ nghĩa cá nhân, rất dễ bị người khác ghét bỏ. Người sinh vào ngày 22, luôn bị thu hút những thứ có tính chất song song đặc biệt, ví dụ như đen và trắng, Đông chí và Hạ chí.

Chòm sao bảo hộ của cô là sao Thiên Vương, đại diện cho sự thay đổi thất thường, rất dễ nổ tung.

Sinh ra vào ngày này, cô cần đặc biệt chú ý tới làn da, không được để dị ứng, không được để lên sởi, phải dùng nhiều kem dưỡng da, kể cả là rất rẻ cũng không vấn đề gì. Còn phải cẩn thận cái dạ dày của cô nữa, tuyệt đối đừng có kén ăn, đưa cho cô cái gì thì hãy ăn cái đó.

Bài Tarot, quân bài số 22 là “Kẻ ngu”, hành sự theo tình cảm, là kẻ ngu ngốc chỉ dựa vào trực giác và hứng thú, rất dễ bị người khác lợi dụng và lừa gạt.

Lời trích dẫn của cô: “Nếu như kiếp này không phải là anh, thì đến kiếp sau tuyệt đối sẽ không chạy thoát được.”

Xin lỗi, những điều bên trên kia không phải là nói về cô mà là nói về những người thuộc cung Cự Giải sinh ra vào ngày này, đặc biệt là con gái, xin đừng dựa theo đó mà áp hết vào mình.

Bánh bao nhỏ có ngon không?

Tôi đã hoàn thành nguyện vọng của cô rồi, vậy thì bí mật của cô, buổi sớm giết người đó, đã nhớ lại chưa?

Thôi Thiện ngẩn người ra nghe đoạn băng ghi âm, đó chẳng phải là những thứ chép từ trên mạng sao? Lúc học đại học, mấy nữ sinh cùng phòng đều say mê những thứ đại loại như chòm sao hay là bài Tarot này, nhất là trong lúc yêu, phải đặc biệt lưu ý xem chòm sao của đối phương có hợp với mình hay không.

Nhưng mà những điều X vừa nói, có những thứ trước giờ chưa từng nghe qua, quả thực giống như kiểu viết riêng ra để áp riêng vào cho Thôi Thiện.

Nghe lại một lượt nữa, giọng nói của X rất hay, cảm giác non nớt và thân thiết hiếm có. Có vài chỗ đọc sai phải sửa lại, nhưng có thể nghe ra rằng đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, hoặc cũng có thể là đã phải ghi âm mất mấy lần rồi chọn ra bản hay nhất để gửi tới cho cô.

“Tôi đã hoàn thành nguyện vọng của cô rồi, vậy thì bí mật của cô, buổi sớm giết người đó, đã nhớ lại chưa?”

Nghe đi nghe lại câu cuối cùng ấy, Thôi Thiện không biết phải mở lời thế nào, giống như một con mèo mẹ đang lo sợ, cứ quần quanh lưỡng lự dưới góc tường.

Ngày thứ 113.

Thôi Thiện đem chiếc ga giường X tặng quần hai vòng quanh eo, làm thành một chiếc váy rộng thùng thình. Từng sợi chỉ đều thấm đẫm mùi hương của anh ta, mặc dù không có mùi thuốc lá và hơi men, nhưng lại có mùi hoóc-môn đàn ông. Cô ta từng có rất nhiều váy, nhưng cô ta thích nhất chiếc váy này, không hề bó vào hai chân. Mặc nó rồi tản bộ trong vườn, cảm giác giống như đang mặc đầm dạ hội đi trên thảm đỏ. Lợi ích duy nhất khi là con gái, đó là mùa đông có thể mặc váy, chịu lạnh giỏi hơn đàn ông.

Nhưng từ lúc trời sáng cho đến tận khi mặt trời buông nắng, cô ta vẫn không hề nói gì vào chiếc bút ghi âm, chỉ ngồi ăn lựu, giống như đang cắn nát hai môi của anh ta ra...

Con đường phía dưới kia đang được đào lên, tiếng đóng cọc gia cố móng đường ngày đêm vang thấu tận mây xanh. Mây đen lờ lững bay trên bầu trời, ánh nắng chiều le lói qua khe hở của những cụm mây, rọi xuống những ánh nắng rực vàng như dao nhọn. Trời dần trở lạnh, thời gian của ban ngày càng thêm ngắn lại, trời càng ngày càng tối sớm, cơ hồ mỗi ngày đều giống như Đông chí. Ở trên nóc nhà, Thôi Thiện sớm đã cảm thấy sợ hãi. Cây lựu cuối cùng, lá úa vàng rụng rơi, theo gió bay quanh khu vườn. Đợi đến giai đoạn khó khăn, lạnh giá nhất, cỏ dại và những dây leo cũng sẽ bị đốt sạch để sưởi ấm.

Chập tối, chiếc trực thăng bay đến vườn treo, đem chiếc iPhone không có tín hiệu đến, mở ra thấy có một đoạn video mới.

Màn hình điện thoại tối om hiện ra một đoạn băng bị đung đưa liên tục, những bóng cây âm u ngập đầy trong bóng tối. Ống kính quay thẳng vào con đường lát gạch đầy lá rơi, rồi tiếp tục quay tới một ngôi nhà lớn đang say ngủ. Ánh sáng đèn pin lóe lên, soi sáng căn nhà Bohemia hay Bayern gì gì đó, bên phải có một ga-ra ô tô riêng, trông có vẻ lâu rồi không được sử dụng tới, khóa cũng gần hoen gỉ hết cả rồi.

Cô ta nhận ra khu biệt dã này: Nhà của Lâm Tử Túy và Trình Lệ Quân.

Chắc là X dùng chiếc iPhone này để quay - Cánh cửa sắt trên bức tường đang khóa, ống kính quay vòng vòng, ắt hẳn là trèo tường vào trong. Quét một vòng quanh khu nhà, sân trước trải đầy đá cuội, phía sau là một vườn hoa nhỏ, trên mặt đất ngập đầy cỏ dại héo khô. Màn hình chợt tối đen, sau khi sáng lại thì đã ở trong phòng làm việc, cô ta biết đây là tầng hai. Có một bàn tay xuất hiện trong đoạn băng, bàn tay trắng muốt của đàn ông, quả nhiên là rất trẻ - Ấn vào công tắc trên tường không thấy có phản ứng gì, chắc hẳn do nhà bỏ không nên đã bị cắt điện nước.

Chiếc đèn pin chiếu vào giá sách, đa số đều là sách về pháp luật. Ra khỏi phòng làm việc, đến một gian phòng khách rộng lớn, rọi tới mấy chiếc ghế sofa bằng da thật rất đắt tiền, đều đã bám đầy bụi bặm và mạng nhện.

Đột nhiên, ống kính lướt qua một đôi mắt vô cùng đặc biệt...

Tay của X đang run rẩy, Thôi Thiện trông thấy vậy cũng hoa mắt chóng mặt, quả thực lại muốn nôn thêm một lần nữa.

Đó không phải là đôi mắt của người sống.

Trên tường có khuôn mặt của một người phụ nữ, phần nộ nhìn chăm chăm vào vị khách không mời tự tiện xông vào ngôi nhà, làm phiền đến giấc ngủ dài của mình. Ánh đèn pin và ống kính đều chiếu thẳng vào cô ta, mắt một mí, nhan sắc thuộc hạng trung, khoảng hơn 30 tuổi, dáng người thì lại rất đẹp, mặc một bộ đầm dạ hội màu trắng, ánh mắt sâu muện xuyên qua màn hình điện thoại, nhìn chòng chọc vào Thôi Thiện trên đỉnh tháp Babylon.

Suýt chút nữa thì ném chiếc iPhone vào trong hồ nước.

Mở màn hình điện thoại ra thêm một lần nữa, trong đoạn video bị rung do run rẩy thật ra chỉ là một bức ảnh đen trắng trên tường, bao quanh bởi đường viền chạm trổ màu đen - Nữ chủ nhân đã chết của khu biệt dã này.

Cô ta lên Trình Lệ Quân.

Ống kính tạm coi như đã ổn định trở lại, tầng hai ngoại trừ di ảnh của nữ chủ nhân kia ra, còn có một dàn loa vô cùng đắt tiền, những chiếc đĩa hát màu đen được xếp gọn gàng trên tường - Thôi Thiện biết đó là thứ Lâm Tử

Túy yêu thích nhất.

Đột nhiên, X đưa tay ra chạm vào chông đĩa hát, lật qua lật lại vài phút, rút ra một chiếc đặt vào trước điện thoại. Bìa đĩa có hình của một người nước ngoài, dưới ánh đèn pin nhìn không rõ, nhưng người có một ánh mắt sâu và sắc sảo.

Tựa đề của đĩa hát là “Hồ thiên nga”.

Cô nhớ lại ngày 22 tháng 6, lúc sáng sớm, nghe thấy trên tầng của Trình Lệ Quân vang lên bản nhạc cổ điển này, có lẽ là được phát ra từ chiếc đĩa này.

Tiếp tục nhìn vào màn hình điện thoại, chiếc đĩa được lật ngược lại, có một dòng chữ viết tay của phụ nữ.

Odette^{61*} hay Odile^{62*}.

** Nàng công chúa bị phù phép biến thành Thiên nga trong vở Ballet Hồ Thiên nga.*

** Cô gái được cha mình biến hóa để trở nên giống hệt với Odette, hòng quyến rũ và lấy được Hoàng tử.*

Mắt trái của Thôi Thiệu hơi giật giật.

Đột nhiên, trong tay X có thêm một chiếc bút bi, anh ta viết thêm vào bên dưới dòng chữ kia.

Cô ấy ở đỉnh tháp.

Anh ta viết cho di ảnh của Trình Lệ Quân trên tường xem ư? Để hồn ma của cô ta tới đỉnh tòa nhà chưa xây xong này để báo thù sao?

Máy quay của điện thoại cứ quay đi quay lại chiếc đĩa hát, nếu như không phải căn nhà này đã mất điện, chắc chắn X sẽ đặt nó vào trong máy quay đĩa nhạc, nằm trên sofa nghe một đoạn của “Hồ thiên nga”.

Cuối cùng, bàn tay trước ống kính đẩy cánh cửa của phòng ngủ chính ra.

Đèn pin chiếu rọi căn phòng rộng rãi ấy, những bóng cây héo úa đóng đưa ngoài cửa sổ. Trong phòng có một chiếc giường lớn, có chăn và ga trải giường phủ lên. X động nhẹ tay vào, bụi bay lên như cái bóng của ma quỷ.

Người phụ nữ trong bức di ảnh vừa nãy, đã chết chính trên chiếc giường

này.

X vô cùng cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó ở hiện trường giết người này, ngăn kéo trống rỗng, nhưng đã từng có một số thứ khá quan trọng.

Cuối cùng, ống kính quay đến phía đầu giường, một khung ảnh bám đầy bụi, lơ mờ nhìn được là bức ảnh chụp chung của vài người.

Vẫn là tay phải của anh ta xuất hiện trên màn hình, dùng khăn trắng lau sạch lớp kính bên ngoài của khung ảnh, ánh đèn pin chiếu sáng khuôn mặt của bốn người phụ nữ.

Video kết thúc tại đó, mười ngón tay của Thôi Thiện run rẩy, nắm chặt lấy chiếc điện thoại, ngược nhìn lên bầu trời tối đen như mực.

X điên rồ, nửa đêm lại đi xông vào hiện trường giết người năm tháng trước, nhảy qua tường vào bên trong khảo sát thực tế, không bỏ qua bất cứ góc ngách nào, chỉ là để xác minh xem hồi ức của Thôi Thiện là thật hay là giả? Bởi vì nói dối thường rất dễ lộ là những chi tiết nhỏ.

Giờ, anh ta có lẽ đã tin từng lời nói của Thôi Thiện rồi chứ.

Ngày thứ 114.

Bên tai vang lên một đoạn nhạc giao hưởng, âm luật có chút quen thuộc, giống như một chiếc bánh xe nước, đem trái tim ném vào mặt nước phẳng lặng như gương, đây rõ ràng là... “Hồ thiên nga”?

Sáng sớm, trực thăng của X hạ cánh xuống vườn treo. Mang chiếc iPhone đi, đồng thời mang tới bánh bao, nước và cả chiếc bút ghi âm nữa. Thôi Thiện không kịp tận hưởng bữa sáng, vội đeo tai nghe vào, muốn nghe thông tin mới nhất từ X, nhưng bất thành linh, lại là đoạn nhạc đó.

Anh ta quả là một kẻ cố chấp, không thể nghe được bản nhạc “Hồ thiên nga” ở hiện trường giết người đã bị cắt điện thì về nhà lại đi tìm CD để nghe, còn ghi lại vào bút ghi âm để mang đến cho Thôi Thiện?

Đối diện với bầu trời hoang vắng, cô ta không mơ ước xa vời về thiên nga, nhưng lại tình cờ phát hiện một chú chim hải âu. Cánh trắng, thân hình cao lớn, bộ lông tỏa ra vị mặn của nước biển. Hải âu sao có thể bay tới đỉnh tòa nhà trong trung tâm thành phố chứ? Nó rất mệt, bộ lông trắng che phủ lên lông ngực đang phập phồng, đem theo cả tiếng thủy triều dâng lên chỗ bãi bùn và đám lau sậy. Trước khi mùa đông lạnh lẽo ủa về, hải âu bắt buộc phải di cư, nó từ đâu tới đây? Bắc Cực? Siberia? Biển Đông, hay... Hồ Lưu Hoa? Nó muốn tới hòn đảo nhỏ của Ấn Độ Dương, hay là mùa hạ ở bán cầu Nam?

“Hồ thiên nga” là câu chuyện như thế nào? Thôi Thiện chỉ biết Hoàng tử và Công chúa sống hạnh phúc bên nhau, giống như kết thúc của tất cả các câu chuyện cổ tích. Thực ra, cô ta chưa từng được nghe mẹ kể bất cứ câu chuyện cổ tích nào, cái gì mà Cô bé Lọ Lem, Bạch Tuyết và bảy chú lùn... Tất cả đều được nghe từ mấy bạn học, đây cũng là một nguyên nhân khiến cô tự ti trong suốt những năm học cấp một.

Suốt khoảng thời gian ban ngày, Thôi Thiện cầm chiếc bút ghi âm trên tay, rất nhiều lần đặt đến bên miệng, nhưng lại thấy miệng giống như đang bị nhét một chiếc giẻ lau, không biết phải nói tiếp thế nào. Trước mắt không

ngừng hiện ra hai cái bóng đỏ và đen, đầu đau như muốn vỡ ra - Ngày 22 tháng 6, 5 giờ sáng, phòng ngủ của Trình Lệ Quân...

Nhưng, cô ta lại nhớ về hồ Lưu Hoa.

Năm bảy tuổi, ven hồ là một vùng hoang dã chẳng có bóng người, đêm mùa hạ ngập đầy những ngôi sao lấp lánh, trong veo như ánh mắt của một cô nhóc bé con.

Duy nhất có một căn nhà hoang phế, nóc nhà vênh lên cho thấy ngôi nhà này đã tồn tại khá lâu rồi. Người già nói đó là căn miếu cổ từ thời nhà Tống, sau đó bị đám quỷ Nhật Bản đốt đi. Lúc chuẩn bị vào lớp một, ngày hè cuối cùng ở quê cũ, bố đưa cô ta ra cánh đồng hoang để bắt chim. Nhân lúc người lớn không chú ý, cô ta hiếu kì chạy vào ngôi miếu đổ nát. Đại diện giảng dạy mạng nhện và bụi bặm, ánh mắt trời xuyên qua những lỗ đột trên nóc chiếu xuống, đâu đâu cũng thấy gạch vỡ và gỗ mục, trên tường vẫn lơ mờ trông thấy những bức bích họa đầy màu sắc đã bị bong tróc ra từng mảng. Trong miếu có một bức tượng điêu khắc, mặc dù không nhìn rõ mặt, nhưng lại có một bộ ngực đầy đà, vòng eo yếu điệu, dáng vẻ quả thực như đang gheo người.

Sau đó mới biết đó là Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương, nghe nói Tống Giang trong truyện Thủy Hử đã thấy Nương Nương hiển linh trong ngôi miếu này. Vị nữ thần trong thần thoại Trung Quốc này vừa là thần binh pháp, lại vừa là thần hoan hợp trong Phòng Trung Thuật^{63*}.

** Kỹ thuật động phòng (Trong tác phẩm Tố Nữ Kinh).*

Cô ta thấy đằng sau lưng của bức tượng Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương lộ ra một đôi chân trần của phụ nữ, đôi chân ấy đông cứng lại, phát ra ánh phản quang màu xanh tím trong ánh nắng lọt qua nóc nhà và lớp bụi bặm khiến hai mắt đau nhức. Cô ta viền theo đôi chân ấy nhìn lên trên. Kế theo đó là một chiếc váy ngắn màu trắng, ôm lấy cơ thể của một cô gái trẻ, trên cổ quấn một dải lụa, cả người bị treo lơ lửng trên xà ngang của căn miếu đổ nát. Cuối cùng cũng nhìn rõ được khuôn mặt ấy, một cô gái khá xinh đẹp, khoảng 20 tuổi, trợn trừng đôi mắt màu xám chết, lưỡi thè ra, nước bọt đầy mùi tanh,

từng giọt từng giọt kéo dài xuống tận ngực... Có hai giọt rơi xuống mặt của cô gái nhỏ.

Lạnh buốt, dính dính, mùi vị của cái chết.

Cô gái nhỏ hét âm lên chạy ra khỏi miếu, bố gọi cảnh sát mau chóng đến căn miếu hoang, nghe nói là một cô gái ở thôn bên cạnh, vì trước khi kết hôn bị người ta lừa gạt, nghĩ không thông nên đã tìm đến cái chết.

Đó là lần đầu tiên Thôi Thiện nhìn thấy người chết. Mặc dù đã là chuyện cũ từ 19 năm về trước, thành phố nhỏ ấy cũng đã xa xôi như quãng thời gian kia, nhưng cho đến chết cô vẫn không quên được.

...

Trở về với đêm tối, điệu múa ở quảng trường phía dưới đã được thay bằng những nghệ sĩ guitar đường phố, đánh bài “Người phụ nữ trong tháp”.

“Có người dùng sắc đẹp để đổi lấy sự thương hại, cảm thông/ Có người dùng ma túy để trốn tránh nỗi đau lúc tỉnh táo/ Tôi chỉ có thể dùng sự thao thức suốt đêm dài/ Để đổi lấy lời ca tuyệt mỹ của thiên nga lúc sắp lìa đời/ Anh là nỗi bi thương đẹp đẽ nhất cuộc đời tôi/ Bởi vì sinh mệnh ngắn ngủi của anh đã thiêu đốt tuổi xuân của tôi thành tro bụi...”

Những câu hát ấy đang nhắc nhở bản thân điều gì? Trong đầu mơ hồ vụt qua một hình bóng, không thể phai mờ, vô cùng chân thực.

Trong phút chốc, Thôi Thiện tìm thấy một chiếc chìa khóa.

Cổ áp chế quả tim đang đập như điên cuồng trong lồng ngực, cô ta mở chức năng ghi âm, giữa đêm khuya, hồi tưởng lại trong hơi thở gấp gáp.

X, trước khi anh nghe được chân tướng sự việc, tôi muốn hỏi anh câu hỏi này.

Nếu như ngày tận thế giáng xuống đầu, chỉ có thể mang theo một con vật lên chiếc thuyền Noah - Ngựa, Hổ, Khổng Tước, Dê, anh sẽ chọn loài nào?

Ngày 22 tháng 6, Hạ chí, ngày sinh nhật của tôi, 5 giờ sáng.

Khi tôi đem theo công cụ giết người, nấp trong vườn hoa khu nhà của Lâm Tử Túy và Trình Lệ Quân, đúng lúc một tiểu đến nỗi suýt từ bỏ thì đột nhiên ánh đèn trong phòng ngủ tầng hai vụt tắt. Tôi lập tức di chuyển tới

trước cánh cửa phòng tầng dưới, nín thở chờ đợi 15 phút, đó là khoảng thời gian để chờ thuốc ngủ của Trình Lệ Quân phát huy tác dụng.

Cuối cùng, tôi cùng chiếc chìa khóa mà Lâm Tử Túy đưa cho để mở cửa. Mặc dù là lần đầu vào đây, nhưng đã nắm rõ nơi này như lòng bàn tay, tuân theo đúng trình tự đã được luyện tập vô số lần trước đây, bước lên cầu thang, xuyên qua phòng khách, tiến vào phòng ngủ.

Trình Lệ Quân đang ngủ say trên giường.

Đây là chiếc giường của cô ta và Lâm Tử Túy, mặc dù đã hai năm nay anh không ngủ ở đây, nhưng nhìn người phụ nữ này, nhìn khuôn mặt mà mình đã phải luyện tập ghi nhớ rất nhiều lần này, tôi vẫn cảm thấy có chút thương xót.

Nhưng, đêm hè ngắn ngủi sắp tận, chỉ đợi thêm chút nữa thôi là trời sẽ sáng.

Tôi lấy ống tiêm và dung dịch thuốc ra, còn cả hóa đơn mua dụng cụ ống tiêm và hai loại dung dịch thuốc này, và cả cuốn giáo trình dạy tiêm nữa - Bọn chúng sẽ là những chứng cứ quan trọng của việc tự sát, cứ đặt chúng lên đầu giường trước đã.

Đồng thời, tôi cũng nhìn ra bức ảnh chụp chung trong khung ảnh ở cạnh giường.

Dựa theo những lần luyện tập thường ngày, tôi chuẩn bị xong một cách nhanh chóng và gọn ghẽ, ống tiêm đã được bơm đầy thuốc độc chí mạng. Do dự vài giây, tôi nhắc cánh tay của Trình Lệ Quân lên, không có chút phản ứng nào - Chắc Lâm Tử Túy cũng đã từng thử qua thế này sau đó mới nói với tôi rằng sẽ không có vấn đề gì đâu.

Trước mắt hiện lên cảnh ven hồ Lưu Hoa năm bảy tuổi, cô gái trẻ treo cổ chết trong miếu Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương.

Tay phải của tôi giữ chắc kim tiêm, chưa bao giờ run rẩy kịch liệt đến thế, giống như người bị tiêm rồi sẽ chết ngay lập tức ấy chính là tôi.

Dưới tầng vang lên âm thanh gì đó? Choáng váng, dưới tầng có người!

Không thể nào là Lâm Tử Túy quay về được, chẳng lẽ là bảo vệ phát hiện thấy có điều gì khác thường nên tới đây, hay là một ai đó khác?

Hay là, X - chính là người đang giam cầm tôi lúc này, là anh?

Không kịp thu dọn gì cả, tôi hoảng loạn đặt ống tiêm xuống cạnh giường, cả những công cụ giết người và hóa đơn các loại, đều để lại hiện trường giết người.

Lúc tôi chạy ra xa khỏi Trình Lệ Quân đang say ngủ kia, tôi đảm bảo chắc chắn 100% cô ta vẫn còn sống!

Tôi rón rén xuống tầng 1, trên người chỉ đeo đúng một chiếc túi rỗng, lúc này mới phát hiện phòng bếp đang sáng đèn, lò mờ có một bóng người trong đó. Nhưng tôi may mắn không bị phát hiện, trực tiếp mở cổng rồi chạy ra ngoài.

Trời sáng rồi, nhân lúc bảo vệ còn chưa nhìn thấy, tôi lặng lẽ rời khỏi khu biệt dã, bắt một chiếc taxi về nhà.

Trên đường về, trời bắt đầu đổ mưa, mưa phùn khiến lòng người ủ dột, đủ loại suy nghĩ: Vừa hổ thẹn vì không hoàn thành nhiệm vụ, cũng lại vừa hối hận vì đã để lại hết chứng cứ tại hiện trường, lo lắng cho tương lai của mình và Lâm Tử Túy, nhưng lại có cảm giác nhẹ nhàng khó tả nhiều hơn - Cuối cùng vẫn không có dũng khí giết người...

X, xin anh hãy tin tôi, Trình Lệ Quân không phải do tôi giết!

Tôi quả thực đã cùng Lâm Tử Túy mưu tính giết người, nhưng tôi tuyệt đối không có hành vi giết người, chỉ cần ống tiêm đó không đâm vào huyết quản của cô ta, trên phương diện pháp luật cứ cho là phạm tội nhưng dừng lại giữa chừng, nhiều nhất cũng chỉ là tội giết người không thành!

Còn về, hung thủ thực sự là ai? Tôi không biết.

Nhưng mà, nếu như tôi không đoán sai, thì chính là bóng người đã xuất hiện cùng lúc trong phòng bếp ấy. Lẽ nào, trong lúc Lâm Tử Túy vụng trộm ở bên ngoài với tôi, vợ anh ta cũng làm Hồng Hạnh vượt tường? Nhân cơ hội chồng đi công tác ở bên ngoài, gọi tình nhân đến nhà để hẹn hò kín đáo? Đây cũng chính là nguyên nhân mà đèn của Trình Lệ Quân đến tận 5 giờ sáng mới tắt - Có lẽ nào, trước lúc đó, hai người đang quần quýt trên giường của cô ta? Sau đó, hãm giết cô ta.

Trời ơi, tôi đang nghĩ cái gì thế này? Nhưng đây là cách giải thích hợp lí nhất, một khi bỏ qua cơ hội này, thì sẽ là ngày tận thế.

X thân yêu, rất xin lỗi, vết thương trên ngực anh đã đỡ nhiều chưa? Tôi hứa sẽ không làm hại anh nữa, sẽ không thử trốn thoát nữa, thật đấy.

Anh có thể giúp tôi bắt người đó được không?

Bây giờ, tôi đã nói ra quá nhiều bí mật của mình, tôi muốn nghe câu chuyện của anh.

Ngày thứ 115.

Sáng sớm ở vườn treo, Thôi Thiện bị tiêu chảy mấy ngày liền, co quắp dưới gốc cây thạch lựu, cành cây khô cơ hồ như cào xước mặt, lúc này mới nhìn thấy trên đó có treo một chiếc máy bay giấy.

Có thể bay tới nơi cao thế này sao? Cô ta nghi hoặc mở ra, phát hiện trên tờ giấy A4 có viết hai chữ.

Con hổ

Đây là câu trả lời X dành cho cô: Về vấn đề Ngựa, Hổ, Khổng Tước và Dê.

Máy bay giấy tới đây bằng cách nào? Ít nhất là không thể từ tòa nhà cao tầng phía đối diện kia được. Ngẩng đầu lên nhìn chóp tường, tối qua X lại tới đây sao? Lần này anh ta không sợ bị đâm thủng tim nữa sao?

Thôi Thiện cuộn chặt chiếc áo khoác lông vũ trắng vào người, đánh răng rửa mặt trong chiếc chậu rửa mặt bằng bùn. Dưới bầu trời u ám, cô ta lặng im không cử động, mặt nước phẳng như gương soi bóng khuôn mặt của một cô gái. Vẫn còn khá trẻ, mặc dù quầng thâm dưới mắt đen sì, sạm hắc đi, nhưng làn da trắng muốt, hai má và cổ gầy gò, mái tóc dài rối bù xõa trên vai, có dấu hiệu của việc khóc, giống như một con thiên nga bị trúng tên vậy.

Truyền thuyết nói con người ta lúc soi gương nào bộ sẽ tự động được bổ sung, khiến ta có cảm giác mình xinh đẹp hơn thực tế tới 30%, đặc biệt là vào buổi tối. Tiếp tục rửa mặt cho chính mình, nước lạnh buốt kích thích làn da và lỗ chân lông. Giá mà được ra ngoài tắm nước nóng, cho dù phải đánh đổi bằng ba ngày không bánh bao, cho dù tắm xong lập tức lại phải quay lại nhà tù này.

Nếu như, có thể lập tức thoát ra khỏi đây, cô ta còn muốn đi spa, để các kỹ thuật viên người Thái Lan massage khắp toàn thân. Cắt sạch móng tóc rối bù này đi, cho dù trở thành tóc ngắn cũng được. Đúng rồi, vô cùng mong muốn được đi làm nail. Bụng lại bắt đầu réo ròi, nó đang nhớ Jamon Iberico^{64*}?

Chuỗi cửa hàng Yang's Fried Dumplings? Tôm mười ba vị? Hải sản nướng trên phố Định Tây? Gỏi cá hồi? Trai rang muối của chị Triệu?

** Món đùi lợn xông khói Tây Ban Nha, được công nhận là món ăn thượng hạng trên thế giới.*

Trực thăng nhỏ của X hạ cánh xuống bên cạnh, mang theo chiếc bút ghi âm, Thôi Thiện đeo tai nghe, nghe thấy một cuộc nói chuyện.

- Anh là bạn trai của Thôi Thiện?

(Giọng nói của một người đàn ông lạ, trưởng thành và rất có từ tính, khiến người nghe như đang ngập chìm trong gió xuân, trong ngữ khí có đôi chút hoài nghi.)

- Ủ.

(Mặc dù ngắn ngủi, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đó là giọng nói của X.)

- Tôi là sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu, rất xin lỗi phải mời anh tới Sở Cảnh sát, muốn tìm hiểu một chút về tình hình của Thôi Thiện.

- Đã có tin tức gì về cô ấy chưa?

- Chưa có.

- Phía cảnh sát vì sao muốn tìm cô ấy?

- Việc này anh không cần quan tâm.

- Xin lỗi, tôi cũng đang tìm cô ấy, cảnh sát Diệp, anh tìm được tôi bằng cách nào?

- Tôi tìm đến công ty quảng cáo Thịnh Thế trước đây cô ấy từng làm việc, nhân viên lễ tân nói cho tôi biết mới đây có một người đàn ông tới tìm Thôi Thiện, tự xưng là bạn trai của cô ấy, bởi vì hai người đã kết bạn trên Wechat cho nên tôi đã tìm được anh. Được rồi, xin hãy thành thật trả lời câu hỏi phía cảnh sát đưa ra - Lần gần đây nhất anh gặp Thôi Thiện là vào lúc nào?

- Năm nay, tháng 7.

(Thôi Thiện choáng váng, giữa tháng 7 là khoảng thời gian cô đang cảm thấy phát điên, có gặp gỡ kẻ kì quái hay biến thái nào không?)

- Ngày 22 tháng 6, cô ấy ở đâu?

- Vân Nam.

- Cảnh sát từng hỏi qua bạn bè của cô ấy, nghe nói là đi Vân Nam và Tây Tạng. Tôi đã tra thông tin của công ty hàng không, tháng 2 năm nay cô ấy bay tới Đại Lý, nhưng không thấy lịch trình quay về. Hai người cùng tới đó sao?

- Không phải.

- Anh và Thôi Thiện quen nhau được bao lâu rồi?

- Hai tuần.

- Hử?

- Ngày 21 tháng 6, tôi gặp cô ấy lần đầu, ở Lệ Giang.

- Quả là một địa điểm tuyệt vời gặp gỡ ước ất, chắc anh thích bong bóng nhỉ?

- Cảnh sát Diệp, anh hiểu lắm rồi, chỗ tôi và Thôi Thiện quen nhau, là thị trấn Bạch Sa ngoại thành Lệ Giang.

- Vậy sao?

- Không có quán bar, vô cùng yên tĩnh, ra khỏi thị trấn là cánh ruộng lúa mạch và những đồng cỏ rộng mênh mông. Mục đích chuyến đi ấy của tôi là tới xem bức bích họa thời nhà Minh, trong thị trấn có một cây bạch quả, máy ảnh của tôi bắt được hình của cô ấy. Sau đó, tôi đi theo cô ấy, ở trong một ngôi miếu cổ không bóng người qua lại, cho tới khi cô ấy tưởng mình gặp phải kẻ biến thái. Chúng tôi quen nhau như vậy.

(X thật biết bịa chuyện.)

- Nghe cũng không tồi, anh tốt số đấy.

- Trong một nhà nghỉ nhỏ ở thị trấn Bạch Sa, tôi và Thôi Thiện thuê phòng hơn mười ngày. Mỗi sáng chúng tôi thức dậy đều đi tản bộ trong cánh đồng hoang, đi cưỡi ngựa, leo núi, chơi đùa cùng đám trẻ con dân tộc Nạp Tây, ngồi ngắm nhìn bầu trời dưới gốc cây bạch quả. Ở trên cao nguyên gần như có thể chạm vào mây, có lúc lại hoang liêu tới mức không nhìn thấy bất kì thứ gì. Đêm đến, ánh trăng chiếu rọi vào cửa sổ phòng chúng tôi, không cần phải xem tivi hay lên mạng gì nữa, khi những cây nến cháy cạn, cũng là lúc

đi vào giấc ngủ.

(Khóe mắt Thôi Thiệu khẽ cay, đột nhiên thấy cảm động vì X.)

- Nghe anh nói như vậy, có thời gian rảnh rồi tôi cũng muốn tới đó ở vài ngày.

- Tháng 7, cô ấy mất tích, không từ mà biệt, không hề báo trước điều gì.

- Không để lại thứ gì sao?

- Thôi Thiệu chỉ có một chiếc balo du lịch mang theo bên mình, ở trong thị trấn nhỏ không cần tới điện thoại, đến cả số điện thoại của cô ấy tôi cũng không lưu.

- Tôi có thể hiểu cho anh.

Đó là câu nói cuối cùng trong đoạn ghi âm, không biết viên cảnh sát kia có tin vào những lời bịa đặt này không.

Một trận gió thu thổi tới mang theo bao nhiêu cát bụi, Thôi Thiệu ngồi trong màn đêm nơi vườn treo, lòng bàn tay nắm chặt lấy chiếc bút ghi âm, khiến nó thấm đẫm nhiệt độ cơ thể mình.

Ngày thứ 116.

“Gatsby mua lại căn nhà đó, bởi vì Daisy sống ở đối diện vịnh biển.”

Thôi Thiện bắt đầu đọc lại “Gatsby vĩ đại”, vô cùng kiên nhẫn lật giở mấy chục trang, rồi lại nhớ tới X: Anh ấy đang sống ở phía sau một ô cửa sổ nào đó trên đỉnh tòa nhà kia, chỉ vì cô ta bị giam cầm ở trong vườn treo phía đối diện này?

Cô ta vẫn rất muốn thoát ra khỏi đây, mỗi ngày đều ôm cây đợi thỏ chờ một vật thể bay nào đó chứ không phải là chiếc trực thăng mô hình đen ngòm kia. Giữa trưa, có một chiếc phi thuyền to lớn bay ngang qua, trưng ra quảng cáo của một sản phẩm cao cấp nào đó. Cô ta lười chằng buồm cầu cứu, dù gì cũng chỉ phí sức mà thôi. Thời còn đi học, ở sân vận động rất hay nghe thấy tiếng rền vang của máy bay, nhìn thấy những chiếc máy bay không biết là loại gì bay lướt qua bầu trời cao rộng, kéo theo hai vệt khói nhỏ phía sau, biến mất khỏi tầm mắt của cô ta trong tầng mây xa nhất, tới đảo Bali, tới Paris hay là Las Vegas? Cô ta từng ngưỡng mộ máy bay, bao gồm tất cả những thứ có thể bay được, từ con muỗi tới con chim sẻ rồi đến cánh diều, thậm chí là cả những cô tiếp viên hàng không trên các chuyến bay quốc tế.

Muốn bay, cho dù là bay giống như chim thiên nga, cô ta chạm vào sợi dây chuyền trên cổ mình.

Uống nốt nửa túi sữa bò cuối cùng, cô ta phát hiện ra mình đã có một sợi tóc bạc.

Thật sự sụp đổ, sợi tóc ấy từ trên trán rủ xuống trước mắt, phát ra ánh phản quang màu vàng óng, có phải tốc độ lão hóa đang được đẩy nhanh gấp 10 lần không? Cô ta không dám soi gương ở hồ nước nữa, sợ rằng nhìn vào đó sẽ thấy khuôn mặt của mẹ chứ không phải là của bản thân mình.

Trực thăng của X lại tới rồi, đem theo chiếc bút ghi âm mà buổi sáng mang đi. Thôi Thiện đeo tai nghe, nghe thấy một chuỗi dài giọng nói của anh ta.

Màn 1: Một vương quốc nào đó ở châu Âu vào thời trung cổ. Hoàng tử Siegfried sắp trưởng thành, sẽ phải chọn vợ trong đêm tiệc sinh nhật ngày mai của mình. Tối đó, hoàng tử đi ăn ở Hồ thiên nga.

Màn 2: Hoàng tử Siegfried bắt gặp một nàng thiên nga đội vương miện vàng, liền bị hình ảnh đẹp đẽ đó của nó làm cho mê đắm. Thật ra, nàng vốn là công chúa Odette, bị nguyên rủa bởi phù thủy Von Rothbart. Ban đêm, nàng là thiếu nữ, bị giam giữ ba năm trong ngọn tháp cao lơ lửng trên không trung của pháo đài; Ban ngày, nàng hóa thân thành thiên nga, để không ai có thể thấy được vẻ đẹp thực sự của nàng. Chỉ có người đàn ông yêu nàng thật sự mới có thể cứu được nàng. Siegfried yêu sâu sắc nàng thiên nga ấy, mời nàng tới tham sự vũ hội, đồng ý sẽ lấy nàng làm vợ.

Màn 3: Đêm tiệc sinh nhật hoàng tử, chàng không có chút hứng thú nào với giai nhân đến từ các nước khác nhau, chỉ một lòng nhớ thương công chúa Odette. Phù thủy Von Rothbart đem theo con gái mình là Odile xuất hiện, nguy trang cho vẻ ngoài giống hệt như Odette, chỉ có điều cô ta biến thành con thiên nga màu đen. Hoàng tử vẫn chưa nhìn ra được chân tướng, liền định hôn ước cùng với Odile. Khi chàng nhận ra mình đã bị lừa thì lập tức chạy tới Hồ thiên nga để cứu Odette.

Màn 4: Hoàng tử Siegfried cầm kiếm tới, đánh một trận quyết liệt với Rothbart, cuối cùng đã giết được tên phù thủy ác ma. Nhưng vì kiếp này không thể bên nhau nên vô cùng đau thương, hoàng tử và thiên nga cùng trầm mình xuống hồ tự vẫn, không ngờ lại vô tình phá giải được lời nguyền. Thiên nga hóa trở lại thành thiếu nữ, hai người sống một cuộc sống mỹ mãn trong chốn nhân gian.

Đây chính là câu chuyện X muốn kể sao?

Cái kết nghe có vẻ giống với Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài? Lại vẫn là cái kết đoàn viên đáng ghét quen thuộc ấy. Nhưng mà, Thôi Thiện nhớ lại hoàng tử và thiên nga, cứ luôn có cảm giác đó là cuộc tình giữa người và thú.

Mỗi đêm mùa thu, Saxophone thay mặt mùa xuân tới cùng cô hò hẹn. Cô vui mình vào chiếc chăn lông thiên nga ấm áp, giống như trốn trong đám

mây, ngắm nhìn ánh trăng phía ngoài căn lều tránh mưa của mình. Con mèo thì thoảng vẫn xuất hiện trên đỉnh bức tường, Tiểu Bạch đầu thai chuyển thế.

Cô mở bút ghi âm, kẻ sát bên môi nói.

X, anh là ai? Mỗi ngày ban phát đồ ăn cho tôi, đưa tới váy ngủ, tắm và chần lông thiên nga trắng, ngoài anh ra, làm gì có ai để ý ra thế giới ở bên ngoài ô cửa, ngày ngày nhìn chăm chăm vào đỉnh tòa nhà đối diện như kẻ biến thái? Anh có thể nhìn lén tất cả mọi thứ từ tôi đúng không? Cảm ơn Hồ thiên nga của anh, nhưng tôi không tin vào kết thúc này, nhất định còn có dị bản khác. Anh nghĩ tôi là Odette sao? Cũng bị một tên phù thủy nào đó nguyên rửa, bị nhốt trên đỉnh tòa tháp cao, muốn trốn mà không thoát nổi, mỗi ngày chỉ có thể bầu bạn cùng các loài chim, và cả một người vĩnh viễn không biết mặt là anh. Nếu như, anh là vị hoàng tử tới cứu tôi, tôi sẽ trả lại anh gấp trăm gấp nghìn lần, xin hãy thả tôi đi đi! Xin anh ấy, X của tôi, Siegfried.

Dưới trời đêm, Thôi Thiện luôn ra một cách trơn tru, vén mái tóc dài đen cuồng, lắc lư phần gáy nhỏ và dài, mê hoặc như một nàng thiên nga đen.

Ngày thứ 117.

Mùa đông đến sớm hơn dự định, trên không trung khói bụi giăng kín mít, sắp khiến người ta không thở nổi nữa. Mặt trời giống như lòng đỏ trứng gà vĩnh viễn không nở nổi, bị vứt thẳng vào thùng rác trên trời.

Trong khi đang lo lắng X không nhìn thấy mình nữa thì trực thăng nhỏ bay tới mang theo một chiếc khẩu trang.

Nhãn hiệu Hàn Quốc, trên nhãn mác ghi "Màng bảo vệ bằng những sợi vải siêu mảnh lọc bụi PM2.5", mua trên Taobao chắc khoảng 180 tệ, bên ngoài in hình một con quái vật nhiều màu sắc trông rất ngẫu, khiến người ta hoài nghi anh ta là một Otaku^{65*}. Cô đeo khẩu trang, lấy mẫu giấy nhớ ở trong khoang máy bay ra viết.

** Một từ lóng trong tiếng Nhật, dùng để ám chỉ một kiểu người kì quái, chỉ làm bạn với những người giống như họ hoặc dùng để chỉ một ai đó quá say mê một cái gì, đặc biệt là Anime (Hoạt hình), Manga (Truyện tranh) hay Game (Trò chơi).*

"Cảm ơn! Xin hãy mua cho tôi một bộ đồ nội y của nữ."

Có thoả đáng không? Dụ dỗ đàn ông? Do dự mấy giây, cô vẫn không xé tờ giấy nhớ ấy đi, để trực thăng mô hình mang nó về.

Buổi chiều, Thôi Thiện nhận được món quà nội y. Cố ý nhìn lên đỉnh toà nhà đối diện, giở bộ nội y trong túi ra, chúng đều là của hãng CK, tất cả đều là màu hồng nhạt, sờ vào không thấy giống hàng nhái. Cô thích.

Biến thái! Anh tưởng tôi sẽ mặc cho anh xem chắc? Trốn ở góc tường mà X không nhìn thấy, cởi áo khoác và váy ngủ ra. Ở nơi thâm sâu đầy sương mù lạnh lẽo, cơ thể trần trụi màn trời chiếu đất, chỉ còn lại chiếc khẩu trang đang che đi khuôn mặt. Cô ta nhanh nhẹn thay nội y mới, rồi kéo chỉnh lại cho vừa vặn. Rất lâu rồi chưa thấy tới kì kinh nguyệt, không biết bộ nội y này còn giữ được sạch sẽ trong bao lâu nữa?

Xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi, cần bộ nội y này là bởi vì sau khi trốn

thoát không đến nỗi ở trần dạo phố.

Đợi khi tóc tôi dài đến eo, vượt ngực liệu có ổn? Thôi Thiện giặt đôi giày để đồ một cách cẩn thận, nếu như có thể sống sót thoát ra ngoài, cũng không thể để người ta tưởng mình từ châu Phi chạy nạn tới đây. Cho dù không thể thoát ra, cũng không muốn đợi đến khi có người phát hiện ra có một thi thể phụ nữ chân trần nằm ngang trong vườn treo. Sở Cảnh sát có ghi chép và thông báo về sự mất tích của cô ta không? Tivi, Weibo, Wechat, Tianya, những trang mạng kết bạn... đầy rẫy ảnh khuôn mặt của cô ta, và cả thông tin rằng lúc mất tích mặc một chiếc váy màu đen, làm ơn hãy chỉnh sửa ảnh cho đẹp một chút. Sai rồi, không có ai báo cảnh sát về việc cô ta bị mất tích. Mọi người sớm đã coi nó như chuyện thường ngày rồi, chẳng phải là trong biển người xuôi ngược, cũng từng có một người phụ nữ như Trần Bạch Lộ, không từ biệt gì mà đi tới nơi xa để kiếm tìm sự mới mẻ đó thôi.

Bầu trời buổi chạng vạng, vẫn cứ ngập đầy đủ loại tạp âm, nhìn bầu trời sao đang bị ô nhiễm nghiêm trọng, Thôi Thiện cầm bút ghi âm lên, nói với X.

Ngày 22 tháng 6, sáng sớm, tôi không giết người. Ba ngày sau, Lâm Tử Tuý nói với tôi: Cô ta chết rồi. Theo kết quả điều tra của phía cảnh sát, rất có khả năng Trình Lệ Quân chết do tự sát.

Một tháng sau, Lâm Tử Tuý có được toàn bộ tài sản từ người vợ đã mất, trở thành cổ đông cá nhân lớn nhất của công ty niêm yết trên sàn, nhưng lại ruồng bỏ tôi. Không có ai biết bí mật của chúng tôi. Chiếc điện thoại di động anh ấy dùng để liên hệ với tôi, cũng không phải là chiếc thường ngày anh ấy sử dụng, cũng không dùng tên của anh ấy để mua. Đến cả số điện thoại lần đầu đưa cho tôi, cũng không phải số của anh ấy. Còn căn hộ anh ấy thuê cho tôi, cũng là dùng chứng minh thư của người khác...

Lâm Tử Tuý từng thề thốt rằng, phải nguy trang thành sau khi mất vợ mới quen biết tôi, cũng là lần đầu tiên gặp gỡ, địa điểm ở trung tâm thương mại Cửu Quang. Sau ngày giỗ đầu của vợ là có thể đi lấy giấy chứng nhận kết hôn. Nhưng điều duy nhất anh ấy lo lắng là lúc ấy bảo bối trong bụng tôi đã chào đời rồi.

Mặc dù là vợ hai nhưng tôi vẫn khao khát được trùm khăn đội đầu của cô dâu, bước lên chiếc thảm đỏ trải đầy hoa hồng của du thuyền trên Địa Trung Hải... Không cần bất kì bạn bè thân thích nào xuất hiện, những người tới chúc phúc đều là người nước ngoài, không hề quen biết.

Thôi Thiện, trên đời này không có ai ngu ngốc hơn mày nữa, ngay từ đầu mày đã bị hấn lợi dụng.

Đàn ông cung Bọ Cạp, quá đáng sợ.

Nhưng tôi đã mang thai thật rồi, chỉ muốn được gặp hấn một lần, nói cho hấn biết bí mật này.

Còn nhớ trong những năm học cấp hai, cứ mỗi dịp lễ tết, tôi đều chạy tới cửa hàng nhỏ đối diện cổng trường, mua những tờ giấy viết thư và phong bì thư xanh đỏ sặc sỡ, vụng trộm viết thư cho Vương Lực Hoành. Tờ giấy được viết kín những dòng chữ ngay ngắn thẳng hàng, giống như một tín đồ ngoan đạo, câu chuyện chẳng qua cũng chỉ là thích bài hát mới của anh ấy, thổ lộ hết những chuyện phiền não mình gặp phải, xin một bức ảnh có chữ kí hay những vấn đề đại loại như vậy. Những bức thư ấy chắc đều đã bị công ty quản lí quăng vào sọt rác rồi.

Cuối cùng, tôi cũng tìm được người đàn ông đó, vào khoảng đêm ngày 30 tháng 7.

Lâm Tử Tuý hối hận một cách triệt để, muốn tố cáo tôi. Hấn nói, lúc xảy ra vụ án, hấn đi họp ở ngoài, không hề biết gì cả. Kẻ giả mạo Trình Lệ Quân tới hiệu thuốc là tôi, chìa khoá và thẻ ra vào cửa là tôi trộm từ trên người hấn, dựa vào cái gì mà nói rằng hai người là đồng mưu? Tôi hỏi ngược lại, vì sao tôi lại giết người? Kẻ được lợi chân chính là Lâm Tử Tuý! Còn tôi thì bất chấp mạo hiểm mọi rủi ro! Chỉ cần cảnh sát nghĩ đến động cơ này thì hấn sẽ không thoát khỏi can hệ. Hấn nói tôi điên rồi - Hoàn toàn chỉ sống trong hoang tưởng, cảm thấy chỉ cần giết được Trình Lệ Quân là chúng tôi có thể kết hôn.

Cứ cho là tôi bị thần kinh, vì sao không ngăn cản tôi, lại còn cố ý bay đi nơi khác đúng vào ngày giết người hôm ấy? Lí do của hấn khiến tôi hoàn

toàn sụp đổ, hắn nói kế hoạch giết người lần này là do tôi giấu anh ta để làm trộm. Tôi là một kẻ điên, hề chỉ cần nói ra cách nghĩ đáng sợ ấy là sẽ khơi dậy sự cảnh giác của hắn. Cho nên tôi không dám nói cho hắn biết, chỉ có thể bí mật hành động một mình, rất nhiều vụ án trước đây đều như vậy, chưa hắn đã là nội ứng ngoại hợp để giết vợ. Tôi chẳng hiểu gì về luật pháp, bị những lời nói đó của hắn làm cho mông muội. Lâm Tử Túy nói một cách vô tình rằng hắn vẫn còn yêu vợ cũ, là Trình Lệ Quân khiến hắn có được mọi thứ của ngày hôm nay. Còn tôi, chẳng qua cũng chỉ là con đàn bà trẻ trung xinh đẹp hơn giúp hắn được thỏa mãn mà thôi. Những giọt nước mắt trong đám tang của hắn hoàn toàn là thật lòng, tôi vĩnh viễn không thể nào thay thế được vợ của hắn.

Điều khiến tôi không thể chịu đựng nổi đó là - Hắn đã biết bí mật rằng mẹ tôi từng làm giúp việc theo giờ ở nhà hắn.

Cuối cùng, sự sỉ nhục của hắn đối với mẹ tôi đã khiến tôi nổi giận một cách triệt để.

Mười năm trước, bố qua đời trong biển lửa, mẹ hoàn toàn có thể đem tôi về thị trấn cũ để sống, mở một cửa hàng nhỏ, hoặc tới chỗ làm trước đây để làm việc, sống cuộc sống yên ổn không cần chịu bất kỳ nỗi cực khổ nào. Lúc còn trẻ bà rất xinh đẹp, mỗi lần cùng bà đi lên phố đều sẽ thấy đàn ông ngoái lại nhìn bà. Khi bà trở thành quả phụ, cũng có không ít người từng theo đuổi bà. Mỗi dịp cuối năm lễ tết, tôi đều rất thích món điểm tâm ngọt của một chú nào đó đưa tới, nhưng sau đó lại bị bà từ chối từ ngoài cửa. Mẹ chọn công việc giúp việc theo giờ, theo cách nói của tôi thì đó là người hạ đẳng. Bởi vì, bà biết con gái thích thành phố này, không muốn rời xa trường học và bạn bè, giống như một cô công chúa nhỏ bị cướp sạch của cải. Để tích lũy tiền cho tôi đi học đại học, mẹ đổi chủ nhân liên tục. Thường xuyên gặp được những gia đình giàu có, con gái của gia đình họ cũng xấp xỉ tuổi tôi, mẹ nói, hi vọng tôi được sống cuộc sống giống như con gái nhà người ta. Gia đình đó sau đó thấy trong nhà bị mất một ít tiền mặt, vô cớ nghi ngờ người giúp việc theo giờ là kẻ trộm, báo cảnh sát đưa mẹ tôi tới đồn công an. Mẹ tôi đối

bụng, bị nhốt suốt cả đêm nhưng tôi lại không tới đưa cơm cho bà, sợ bị người khác nhìn thấy thì sẽ coi thường mình. Nhưng khi tôi thi đỗ vào trường đại học S, mẹ vẫn cứ vô cùng tự hào, gọi điện thoại về thông báo cho từng bà con thân thích ở quê, quay về mời mọi người ăn một bữa to, thậm chí còn mời cả bạn học thời trung học của bà tới.

Còn hai bí mật, ngoài tôi ra thì không một ai biết cả - Mẹ từng giết hai người, lúc đó tôi 18 và 23 tuổi.

Giờ chắc anh đã hiểu rồi chứ, chân tướng cái chết của thầy Dung chủ nhiệm và bạn trai đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học của tôi ấy? Bọn họ đều làm tôi tổn thương sâu sắc, nếu như giờ mẹ tôi vẫn còn sống, nói không chừng Lâm Tử Túy đã chết từ lâu rồi.

X, anh cũng sẽ bị bà giết.

Mặc dù, từ trước tới giờ tôi chưa từng cảm kích mẹ, nhưng tôi không thể nào chịu đựng nổi những lời nói của Lâm Tử Túy, trong lúc kích động đã cầm bình hoa trong phòng đó lên, đập vỡ đầu hấn.

Lúc đó, tôi cứ tưởng hấn chết rồi.

Kí ức về sau rất mơ hồ, tôi hoảng loạn đi ra khỏi khách sạn đó, mặc chiếc váy hoa li ti màu đen, đi giày Christian Louboutin đế đỏ...

Lúc tôi tỉnh lại, thì đã nằm ở trong nhà tù vườn treo trên không trung này rồi.

Đúng rồi, anh chắc đã thấy nửa thân dưới của tôi chảy máu đúng không, thật khó để mở lời - Thực ra, đó là sảy thai.

X, Lâm Tử Túy còn sống không?

X, là anh nhốt tôi lại sao? X, anh có yêu tôi không?

Xin anh hiểu cho - Nhưng mặt trời không phải là của chúng ta, chúng ta phải ngủ rồi.

Tôi muốn nhìn thấy Lâm Tử Túy.

Ngày thứ 118.

Cơ hồ như một ngày xuân rất xa xôi nào đó, một người đàn ông đứng trước khung cửa sổ chạm sát đất, ánh nắng mặt trời xuyên qua rặng trúc đào phía ngoài tường, rọi lên cơ thể trần trụi của hắn. Thôi Thiện lấy chân trù lên mình, mặc ý thưởng thức những bắp thịt phần sau lưng và cả những khoảng lông rậm rạp trên người hắn nữa.

Vì sao lại mơ thấy điều này? Thỉnh cầu của cô được đáp ứng rồi sao?

Thôi Thiện ngủ mơ ngày càng nhiều, không biết nguyên nhân có phải là do X trèo xuống bên cạnh cô hay không? Nhưng mỗi lần mở mắt ra vẫn luôn là một màn trống rỗng, cho dù là cố ý giả vờ ngủ, cả đêm ép bản thân phải tỉnh táo, nhưng cũng vẫn không đợi được tiếng thở của anh ta.

Anh ta chỉ muốn một thứ - Tất cả bí mật của Thôi Thiện.

Mấy chục ngày gần đây, cô vẫn luôn nói vào chiếc bút ghi âm hoặc iPhone, quả thực đã coi chúng như một bác sĩ tâm lý tới để nghe mình giải bày tâm sự, từ những chuyện thời mình còn nhỏ cho tới khi là thiếu nữ, mỗi tình đầu và cả lần đầu tiên bị lừa gạt... Bất kì cô gái nào cũng đều có những bí mật ấy, chỉ có điều đàn ông trước giờ chưa từng biết được, hoặc là tưởng tượng gian ác một cách quá đáng.

Xin lỗi, X, Thôi Thiện không phải nói dối lần đầu - Cô không nói ra toàn bộ sự thật.

Chết là cái gì?

Trừ năm 7 tuổi, chú mèo nhỏ Tiểu Bạch bị bố đập chết; năm 12 tuổi, bố bị hỏa hoạn thiêu chết, còn cả... Về bố của cô, người đàn ông tên Thôi Chí Minh, ông ấy không phải bị lừa thiêu chết.

14 năm trước, mặc dù trời cũng mịt mù, nhưng lại không có màn khói bụi không thể xua tan đi này, cũng không có cô gái trẻ khoác chiếc túi Dior trong màn đêm.

Năm đó, Thôi Chí Minh vứt chiếc máy BP đi, mua chiếc điện thoại di

động Motorola đầu tiên, thi thoảng lại tới tiệm uốn tóc nhỏ ở bên đường. Từ khi rời khỏi quê cũ, ông chưa từng đi làm một cách chân chính, chỉ làm ăn các kiểu ở bên ngoài, nhưng cũng chưa từng để vợ và con gái chịu khổ. Thi thoảng lúc nửa đêm lại cầm về một món tiền lớn, đưa cho Ma Hồng Mai mua quần áo đẹp và trang sức, cho Thôi Thiện mua đàn điện tử và máy chơi game.

Năm đó, cha mẹ của Ma Hồng Mai vì bệnh nặng tuổi cao nên lần lượt qua đời ở quê cũ, bà đang làm nhân viên bán hàng ở một quầy quần áo, cứ cảm thấy mí mắt giật liên hồi, không biết đã xảy ra chuyện lớn gì. Lúc đó giá nhà bình quân chỉ có 3000 tệ, hai vợ chồng họ đang bàn bạc với nhau chuẩn bị mua một căn nhà nhỏ, chưa biết chừng còn có thể chuyển hộ khẩu lên đây.

Năm đó, Thôi Thiện vừa tốt nghiệp tiểu học, đã bắt đầu có chút thay đổi về hình thể, mỗi ngày thức dậy dường như đều cảm thấy có chút khác lạ. Các nam sinh trong trường đánh nhau vì cô. Ma Hồng Mai chưa từng nói chuyện với cô về vấn đề này, chỉ âm thầm quan sát, lo rằng con gái mình sẽ phát dục sớm ở thành phố này, càng lo sợ cô sẽ chịu ảnh hưởng của bố.

Bố của cô là một kẻ lừa đảo.

Năm đó, bốn người của bên cho vay nặng lãi tới đòi nợ, khiêng đi mấy thứ giá trị nhất trong nhà. Ma Hồng Mai nói dối con gái rằng, vì sắp mua đồ dùng mới trong nhà nên đem đồ cũ tặng cho người ta. Những bọt khí đầy sắc màu của bao năm qua tan vỡ, Thôi Chí Minh uống rượu trắng tiêu sầu, thừa nhận với vợ rằng chơi mạt chược thua nên dần tích thành một khoản nợ lớn. Còn hai người làm ăn với ông ta thì một người treo cổ tự sát, một người đã vào viện tâm thần.

Từ đó về sau, bà làm thêm hai công việc nữa, một tuần bảy ngày đi sớm về khuya mười hai tiếng đồng hồ, chỉ muốn kiếm thêm chút tiền giúp chồng trả nợ.

Thôi Chí Minh không đi tìm việc, hoặc là nhàn tản đi dạo ở bên ngoài, hoặc là vay chỗ này đắp vào chỗ kia để trả nợ, cho đến khi tất cả mọi người đều tránh xa. Khi Ma Hồng Mai mệt mỏi trở về lúc đêm khuya, phát hiện ra con gái đang xem tivi một mình, chồng thì mồm đầy hơi rượu đang hút thuốc

lá Trung Hoa, hun đen sì hết cả trần trong nhà. Bà chỉ nói Thôi Chí Minh vài câu đã bị cho ăn một cái bạt tai, máu tươi chảy xuống theo khóe miệng. Nhưng bà không rơi một giọt nước mắt nào, lặng lẽ lau sạch vết máu đi trước khi con gái phát hiện ra.

Đám người cho vay nặng lãi thường xuyên tới nhà đòi nợ, có lúc còn quấy rối cả con gái. Ma Hồng Mai dùng côn sắt đập bọn chúng chảy máu vỡ đầu, bị cảnh sát trị an giam giữ 15 ngày, còn mất cả công việc. Chồng cũng chẳng tới sở cảnh sát để đón bà. Khi Ma Hồng Mai tự mình về nhà lúc đêm khuya, cũng đúng lúc Thôi Chí Minh từ tiệm uốn tóc trở về, mang theo mùi nước hoa nồng nặc khắp người. Ông ta đi vào phòng của con gái, nhìn cô con gái 12 tuổi đang say ngủ. Ma Hồng Mai lôi ông ta ra ngoài, nói muốn li hôn với người đàn ông này, Thôi Chí Minh châm thuốc, nói:

- Mày có thể li hôn với tao, nhưng tao là bố của Tiểu Thiện, tao phải ở cạnh con gái.

- Năm mơ.

- Xin lỗi, tòa án sẽ không đồng ý giao đứa con cho một bà mẹ vừa bị giam giữ ở sở cảnh sát đâu.

Thôi Chí Minh nói không sai, hưởng hồ đơn li hôn phải làm ở quê cũ, thậm chí ở đó vừa hay lại là bạn từ nhỏ của ông ta, Ma Hồng Mai biết mình chắc chắn sẽ thua.

- Nhưng mà, đến cả bản thân mình ông còn không nuôi nổi, sao có thể nuôi được Tiểu Thiện trưởng thành chứ?

- Coi như tao tốt số, con gái rất xinh đẹp, lại còn phát triển sớm, đợi thêm một vài năm nữa là có thể đưa nó đến Đông Quân^{66*}, hai bố con tao sẽ phát tài nhanh thôi.

** Được coi là kinh đô nghề mại dâm lớn nhất Trung Quốc.*

Nhìn vành mắt đen nhưng sáng rõ của chồng, đột nhiên trở nên vô cùng lạ lẫm và xấu xí, trong đầu Ma Hồng Mai vẽ ra một chiếc đĩa lớn màu đỏ.

Không lâu sau, bà có một phát hiện mới - Mấy tháng trước, Thôi Chí Minh mua cho vợ mình hạn mức bảo hiểm rất cao, một khi Ma Hồng Mai gặp

phải sự cố rồi qua đời, ông ta sẽ được lĩnh một khoản bồi thường vô cùng lớn.

Ngày hè hôm đó, Thôi Chí Minh nói rằng ngắm trúng được một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô, có thể cải tạo lại một chút để kinh doanh phế phẩm. Ông ta đưa Ma Hồng Mai tới vùng hoang dã ấy, một đồng hoang tàng trống không vắng lặng đến rợn người, chất đầy những thứ đồ dễ cháy. Thôi Chí Minh muốn đẩy vợ xuống đáy giếng từ phía sau, nhưng Ma Hồng Mai tránh được do đã có sự cảnh giác từ đầu. Hai người bắt đầu sống chết vật lộn với nhau, Ma Hồng Mai rút chiếc búa đã giấu sẵn trong người ra, cuối cùng đập cho chồng mình một cái khiến ông ta choáng váng ngã xuống.

Bà đã đoán ra kế hoạch của Thôi Chí Minh - phóng hỏa thiêu chết vợ, nguy trang thành sự cố ngoài ý muốn rồi đi lĩnh tiền bồi thường bảo hiểm. Ma Hồng Mai cũng phóng hỏa như vậy, ngọn lửa ở nơi hoang dã không bóng người cháy bùng lên tận trời cao, giống như muốn thiêu đốt tất cả thành tro bụi. Đột nhiên, bà ta thay đổi chú ý, bất chấp mối nguy táng mạng giữa biển lửa, xông vào cứu chồng ra. Đồng thời, giữ lại quần áo, ví tiền và giấy tờ của ông ta.

Ma Hồng Mai nhốt ông ta trong một căn phòng nhỏ ở ngoại ô, nhưng nơi này có thể bị dỡ bỏ và di dời bất cứ lúc nào, bắt buộc phải tìm một nơi nào khác an toàn hơn.

Thế là, bà tìm được một khu nhà bị ngừng thi công trong trung tâm thành phố, phát hiện ra một khu vườn treo hoang vắng.

Nơi quỷ quái này chính là một nhà tù trời sinh.

Ma Hồng Mai dùng tổng cộng 4 tháng, mỗi buổi sáng sớm lại tới tòa nhà ngừng thi công này, tận dụng những vật liệu xây dựng còn thừa được xếp đồng trên tầng 19 - xi măng, cát, gạch và vôi, tự tay xây lên một bức tường đen kiên cố. Lúc đó, xung quanh không có một tòa nhà cao tầng nào, không ai có thể nhìn thấy công trình to lớn này, kể cả là đứng ở phía dưới nhìn lên đỉnh tòa nhà, cũng khó mà cảm nhận được sự thay đổi ở trên cao này.

Cuối cùng, Ma Hồng Mai đánh ngất Thôi Chí Minh rồi chuyển ông ta tới nhà tù trên không này.

Mỗi buổi sáng sớm, bà đều tới để đưa đồ ăn, vứt xuống đó một chai nước và một cái bánh bao. Thi thoảng gói chỗ thức ăn con gái ăn thừa lại rồi đem tới cho Thôi Chí Minh đang đói khát. Khi trời lạnh, bà mang tới cho chồng một cái chiếu, một cái thảm và cả áo khoác.

Mấy ngày Tết năm đó, Ma Hồng Mai đưa con gái về quê cũ, mua một miếng đất mộ ở cạnh hồ Lưu Hoa, trên bia mộ khắc tên Thôi Chí Minh, chôn quần áo của ông ta xuống dưới đất sâu.

Năm thứ hai, Thôi Chí Minh sợ rằng vợ sẽ nhốt mình ở trên nóc nhà này cả đời, mỗi ngày viết lên tường một chữ “Chính” để tránh quên mất thời gian. Bởi vì cho dù kêu gào thế nào cũng vô dụng, cho nên ông không lớn tiếng nguyên rủa Ma Hồng Mai, càng không tự cào đến mức máu chảy đầy tay nữa mà mỗi ngày chỉ ngồi ngây ra nhìn bức tường, quả thật giống như Đạt Ma sư tổ diện bích mười năm.

Năm thứ ba, khai xuân, ông ta van xin vợ cho mình một ít đất trồng và hạt mầm cây thạch lựu. Ma Hồng Mai đáp ứng yêu cầu của ông ta, nhà tù từ đó biến thành vườn hoa. Khi thạch lựu đâm chồi, ông ta bắt đầu chế tạo bẫy bắt chim, thậm chí còn bắt được mấy con chuộc đáng ghét, tự mình đánh lửa nướng lên rồi ăn sạch. Thôi Chí Minh bắt đầu quen với căn nhà mới này, ít nhất nó cũng an toàn và yên tĩnh, sẽ không có mấy kẻ cho vay nặng lãi tới tìm ông ta, càng không có rượu, thuốc lá, những âm thanh ồn ào của những quân mạt chược và đám đàn bà bát nháo.

Năm thứ tư, năm thứ năm, năm thứ sáu... Thôi Chí Minh không nhắc đến chuyện thả ông ta ra ngoài nữa, thỉnh cầu duy nhất là cho ông ta được nhìn thấy con gái một lần, nhưng Ma Hồng Mai đã từ chối ông ta một cách vô tình, mặc dù lúc ấy Thôi Thiện vừa thi đỗ đại học.

Từng mùa đông lạnh lẽo và mùa hè nóng nực qua đi, khi những chữ “Chính” trên tường đã lên tới hàng trăm hàng nghìn, bị nước mưa xối vào tới mức khó lòng phân biệt nổi, ông ta lúc này đã không thể nào nhớ rõ nổi mình đã bị nhốt bao nhiêu năm rồi nữa. Thôi Chí Minh chỉ có thể nhìn bóng tóc mình trong những vũng nước sau cơn mưa, nhìn thấy mình râu và tóc mình

dần dần bạc trắng, từ một người đàn ông trung niên rắn rỏi mê người, biến thành một ông già còng lưng.

Sáu năm trước, có một kì hè Thôi Thiện không tìm được căn phòng nào cả, chỉ có thể ở cùng mẹ. Bao năm nay, cô chưa từng quan tâm tới mẹ, ví dụ như mỗi buổi sáng sớm mẹ sẽ biến mất trong khoảng một hai tiếng đồng hồ. Mãi cho đến một ngày bà bị bệnh phải nằm viện liên tục một tuần liền. Ma Hồng Mai không hề quan tâm tới bệnh tình của mình, nhưng lại cứ luôn nhìn ra cửa sổ, vẻ hoảng hốt không yên.

Cuối cùng, mẹ cô trên giường bệnh nhẹ nhàng nói với con gái rằng:

- Tiểu Thiện, buộc phải nói cho con biết một bí mật, nếu không, bố con sẽ chết mất.

Thôi Thiện vẫn luôn tưởng rằng bố đã chết trong trận hỏa hoạn đó, năm cô 12 tuổi.

Thế là, Ma Hồng Mai đem tất cả bí mật đó nói cho cô biết.

- Tiểu Thiện, con chọn đi - Là con tự thả bố con ra, hay là đi báo cảnh sát tổng mẹ vào tù?

Cuối cùng, lựa chọn của cô lại là:

- Mẹ, nói cho con biết địa chỉ cụ thể, con đi tới tòa nhà bị ngừng thi công đó, đưa cơm cho bố.

Buổi chiều hôm đó, Thôi Thiện leo lên đỉnh của tòa nhà, mang theo thức ăn và nước đưa tới cho người bố đói tới chỉ còn chút hơi tàn của mình.

Khi cô nhào người lên trên bức tường cao, nhìn xuống người đàn ông đang tồn tại như một bộ xương khô kia, cô chẳng có lấy nửa tia thương cảm, đến cả một tiếng “Bố” cũng không gọi.

Cô vẫn đang hận bố, chỉ vì chuyện Tiểu Bạch năm đó.

Thôi Thiện chỉ làm lính canh ngục tạm thời trong vài ngày, Thôi Chí Minh cũng không nhìn thấy mặt của con gái. Không lâu sau, Ma Hồng Mai ra viện sớm, tiếp tục công cuộc cầm tù chồng dài đằng đẳng.

Con gái từ đầu tới cuối vẫn cứ giữ bí mật này, không nói với bất kì ai - X cũng không phải là ngoại lệ.

Đông chí năm kia, Ma Hồng Mai chết trong lúc đang làm giúp việc tại nhà Lâm Tử Túy. Hai tuần sau Thôi Thiện mới nhận được hung tin, việc đầu tiên cô làm sau khi vợ vãi trở về không phải là tới nhà tang lễ nhận tro cốt của mẹ, mà là chạy thẳng tới tòa nhà đang ngừng thi công kia.

Nhưng, Thôi Chí Minh mất tích rồi, khắp cả vườn treo không còn lại gì nữa, ngoại trừ mấy cây thạch lưu khô xơ xác vào mùa đông.

Bố đi đâu rồi?

Mấy năm trước đã chết ở đây? Hay là sớm đã được mẹ thả ra, giờ đang ẩn nấp ở một góc nào đó trên quả địa cầu này?

Thứ duy nhất có thể khẳng định là, nhà tù trên không trung nơi mình đang bị giam cầm hiện giờ, là do mẹ tự tay kiến tạo nên.

Cô sớm đã quên mất địa chỉ của tòa nhà này, càng không biết rõ tòa nhà xây dở này tên gì, chỉ biết nó ở trung tâm thành phố, phía dưới có công viên quảng trường của thành phố, kề sát bên cạnh cầu cao tốc xuyên suốt Nam Bắc.

Bây giờ, đây là nhà của cô...

Ngày thứ 119.

Babylon.

Khi mà vương triều đầu tiên của Trung Quốc còn chưa được tạo dựng, thành phố này đã đứng sừng sững ở mảnh đất phì nhiêu hình lưỡi liềm này rồi. Người Do Thái ở phía sau “Nhà tù Babylon” của Nebuchadnezzar II^{67*} đã từng nguyện rửa rằng: “Dã thú trong sa mạc và dã thú trên những hòn đảo sẽ sống ở đây, cú mèo cũng sẽ sống ở đây, nó sẽ vĩnh viễn không có người ở, đời đời kiếp kiếp không có người ở.”

** Nebuchadnezzar II (Khoảng năm 630-562 trước Công nguyên), là Quốc vương của vương triều Chaldean xứ Babylon. Ông là người đã cho xây dựng vườn treo Babylon huyền thoại.*

Di sản nổi tiếng nhất của Nebuchadnezzar II là vườn treo Babylon. Hoàng hậu của ông là công chúa Amyitis của xứ Medes, phía Tây Bắc của Iran bây giờ, nơi đó có những dãy núi trùng điệp và rừng cây ngút ngàn. Để giúp cho Hoàng hậu có thể nhìn thấy cố hương, Nebuchadnezzar đã hạ lệnh xây dựng một vườn hoa trên không trung mô phỏng theo cảnh sắc của Medes, được người Hy Lạp cổ liệt vào danh sách 7 kì quan vĩ đại trên thế giới cùng với Kim Tự Tháp Ai Cập, tượng thần Zeus ở Olympia, Ngọn hải đăng Alexandria, Lăng mộ của Mausolus, Tượng thần mặt trời ở Rhodes, Đền Artemis.

Năm 539 trước Công nguyên, đại đế Cyrus của Ba Tư chinh phục bình nguyên Mesopotamia. Tiêu diệt hơn 300 dũng sĩ xứ Sparta của vua Xerxes, hạ lệnh phá hủy thành Babylon. Hai trăm năm sau, đại đế Alexandria quyết định tu sửa kì quan cổ đại này. Nhưng, đại đế chết vì bị một con muỗi đốt, tháp Babylon tiếp tục nằm dưới đồng cỏ nát bên bờ sông Euphrates cho đến tận ngày nay.

Bên trên là đoạn ghi âm của X trong chiếc bút ghi âm hôm qua được trực thăng mô hình mang tới.

Thôi Thiện nghe đi nghe lại câu chuyện hoàn toàn chẳng có điểm gì mới mẻ này, ngược nhìn lên bầu trời và bốn bức tường, tháp Babylon và vườn treo?

Buổi sáng hôm nay, khi cô ta tỉnh dậy trong mịt mù khói bụi, nhặt được một chiếc túi xách nữ ở góc tường, in nhãn LV rất to, vừa sờ đã biết là hàng nhái.

Tối qua X lại tới đây, không không khí phảng phất có chút mùi vị của đàn ông.

Đây là món quà gì thế không biết? Mở túi ra, không có điện thoại, càn không có ví da, giấy ăn, kính râm, son môi, thậm chí là giấy vệ sinh.

Nhưng có một quyển hộ chiếu.

Bìa màu đỏ rực rất có sĩ khí, đầu tiên là dòng chữ PASSPORT, bên dưới in quốc huy, giống như một chiếc thuyền buồm chở mấy cây dừa, dưới cùng là một dòng chữ tiếng Anh:

REPUBLIC OF SODOMA

Thôi Thiện đọc đi đọc lại mấy lần, đột nhiên nhớ tới một bộ phim: Nước Cộng hòa Sodoma?

Trước giờ chưa từng nghe thấy tên quốc gia này, nghi hoặc lật mấy trang hộ chiếu ra xem, phát hiện ra trang đầu tiên chính là ảnh của mình.

Choang.

Đó là bức ảnh thẻ cô ta chụp hơn một năm về trước, sao lại xuất hiện ở trong quyển hộ chiếu này? Tiếp tục nhìn xuống dòng chữ tiếng Anh ở dưới cùng - một cái tên rất lạ lẫm

Surname: ZHANG

Given names: XIAO QIAO

Dựa theo những cái tên thường gặp của người Trung Quốc, dịch ngược lại sẽ là “Trương Tiểu Xảo”? Rất có phong vị “Tình yêu nông thôn” của Triệu Bản Sơn đấy.

Phía dưới có ngày sinh bằng tiếng Anh, nhỏ hơn tuổi thật của cô 1 ta tuổi. Ngày sinh từ 22 tháng 6 đổi thành 22 tháng 12 - Từ ngày Hạ chí chuyển sang

Đông chí, trái đất quay vừa đúng $\frac{1}{2}$ vòng.

Nơi khai sinh bằng tiếng Anh là FUJIAN CHINA.

Tỉnh Phúc Kiến? Trong đời Thôi Thiện chưa từng tới nơi đó.

Tiếp tục lật quyển hộ chiếu, ngoại trừ những chữ đã được in từ trước ra, thì tất cả đều còn trống, cũng không có bất kì visa và đóng dấu xuất nhập cảnh nào.

Trương Tiểu Xảo? Đây là cái tên mới X đặt cho cô sao? Nhưng ở trong nhà tù trên không này, cuốn hộ chiếu không biết đến từ đất nước khí gió nào này có tác dụng gì cơ chứ?

Lần đầu tiên, cô ta có cảm giác thân thiết với cái tên “Thôi Thiện” của mình. Sau 120 ngày sống cuộc sống của người nguyên thủy, cô tin rằng, khi tổ tiên loài người chưa có họ tên, sống trong sự hoang dã, thì bọn họ cũng chẳng khác gì so với những đối tượng mà họ săn bắt. Còn con người khác với động vật, là vì chúng ta có tên. Cũng vì có tên cho nên chúng ta khác biệt so với người khác, được họ ghi nhớ, bản thân mình mới trở nên quan trọng - Hoặc có thể nói, có tên rồi, con người mới trở nên ích kỉ, là như vậy đúng không?

Thôi Thiện để lại quyển hộ chiếu vào chiếc túi LV hàng nhái.

Buổi trưa, cô ta bị tiếng nổ pháo ở bên dưới làm cho tỉnh giấc. Còn cả mấy tiếng nổ kép vô cùng náo nhiệt, đập thẳng vào khiến màng nhĩ đau buốt. Khi Thôi Thiện vẫn còn là một bé gái, từng rất ngưỡng mộ những cô dâu mặc váy cưới, hơn bốn tháng trước vẫn còn khát khao mãnh liệt - Từ giờ sẽ không còn như vậy nữa.

Đêm khuya, viên kẹo bạc hà cuối cùng dần dần tan trong miệng, thẩm thấu vào vị giác ở lưỡi, cùng tôi đi vào giấc ngủ. Tiểu Bạch lại tới rồi, cái đuôi có những đốm đỏ, trong màn sương đêm dày đặc lướt qua ánh sáng như đá mắt mèo. Thôi Thiện mơ thấy mẹ.

Năm 12 tuổi, sau khi bố mất tích không lâu, mẹ từng đưa cô tới nhà thờ một lần, cũng là lần duy nhất là Thôi Thiện có trong đời - Lúc còn là thiếu nữ cô ta từng âm thầm thề rằng, lần tiếp theo bước vào nhà thờ, sẽ chính là ngày

chính mình khoác lên bộ váy cưới.

Không ngờ mẹ một lòng tin vào tôn giáo, cũng tín theo mấy người họ hàng thân thích dưới quê. Ngày chủ nhật nhà thờ đầy chật người, dưới đỉnh vòm của kiến trúc Gothic^{68*}, ánh sáng thần bí xuyên qua lớp cửa kính nhiều màu sắc, dường như cách thiên đường rất rất gần. Thôi Thiện hiếu kì ngó nghiêng khắp nơi, còn tưởng là tới làm lễ cúng 7 ngày cho bố. Mẹ véo một cái thật đau vào đùi cô, bảo cô ngồi yên nghe Cha xứ giảng đạo.

** Lối kiến trúc theo kiểu vòm nhọn.*

Vị cha xứ tóc bạc trắng, nói giọng phổ thông đậm chất thôn quê, mất rất nhiều công sức mới có thể hiểu được đại khái.

Rất lâu rất lâu về trước, toàn thế giới chỉ có một loại ngôn ngữ, đàn ông và đàn bà đến cánh đồng Babylon, xây một ngọn tháp cao, "Đỉnh tháp thông tới tận trời, để lan truyền tên tuổi của chúng ta, tránh việc chúng ta bị phân tán khắp trên mặt đất này." Con người ngày đêm liên tục xếp chồng những viên đá, cao đến tận tầng mây, nếu như có một viên rơi từ trên tháp xuống, sẽ có người đau khổ tới mức rơi lệ, bởi vì để vận chuyển được viên đá lên tới đỉnh tháp mất nguyên cả một năm ròng, sự đau thương ấy bạn không thể hiểu nổi đâu. Jehovah^{69*} nói: "Trời ơi, bọn họ trở thành những người dân giống như nhau, dùng cùng một loại ngôn ngữ như nhau, giờ lại cùng nhau làm việc, sau này những việc bọn họ làm chắc chắn đều sẽ có thành tựu rồi. Chúng ta xuống đó, làm nhiều loạn khẩu âm của bọn họ, khiến ngôn ngữ của bọn họ bất đồng, không hiểu được lẫn nhau." Tháp cao sụp đổ, ngôn ngữ nhân loại cắt đứt, trở nên xa cách thù hận, đến một góc nào đó trên thế giới này.

** Nhân chứng Giê-hô-va là một tôn giáo mà niềm tin của họ dựa trên Kinh thánh Ki-tô giáo.*

Sau đó, tháp đó được gọi là Babel, có nghĩa là nhiều loạn, còn ngọn tháp chưa được xây dựng thành công kia được gọi là Tháp Babel, Tháp thông thiên, Tháp Babylon.

Đoạn cuối giấc mơ, không không khí bay tới mùi nước hoa đàn ông quen thuộc.

Ngày thứ 120.

Thôi Thiện tỉnh dậy vào lúc sáng sớm, đắp chiếc chăn lông ngỗng dày bịch, một ý niệm thoáng thốt lướt qua trong đầu, cái này có phải được làm từ lông thiên nga không?

Bầu trời trên nóc nhà màu xám xịt, lá thạch lựu khô héo được phủ một lớp tuyết trắng - Tuyết đang tan.

Tuyết tan mang đi toàn bộ những hơi ấm mình có thể mang đi, bao gồm cả chút hơi ấm cuối cùng trong huyết quản. Chăn cơ hồ như cũng bị tuyết làm cho ướt đầm, da thịt và các khớp xương sắp đông cứng, cái lạnh thấm vào tận xương tủy. Cô ta nhanh chóng mặc áo lên và áo khoác lông, giẫm lên đôi dép nhung.

Nếu như tối nay vẫn ngủ ở đây, thì chắc chắn sẽ chết cóng.

Một giây sau, cô ta mới nhìn thấy một người nữa đang nằm ở góc tường, tin rằng mình bị chết cóng mới đúng là may mắn.

Mặc một chiếc áo khoác dạ màu xám, dáng người cao to, hơn 30 tuổi, làn da trắng bệch dưới lớp tuyết đang tan, tóc cũng bị đóng băng, chỉ có hơi ấm đang phả ra từ mũi là có thể chứng minh được hẳn không phải là một thi thể.

Thôi Thiện biết gương mặt này.

Vào ngày thứ 120 - Cô ta vẫn nhớ khắc con số ấy lên tường.

"Lâm Tử Tuý!"

Trên trán của người đàn ông đó có một vết thương mới, trên mặt đất có vết máu đọng lại, ngã từ trên tường xuống sao? Hay là bị vớt xuống, giống với cách mà Thôi Thiện bị đưa tới đây? Nên làm gì bây giờ? Cứ nhìn hẳn như vậy, để mặc hẳn nằm hôn mê rồi từ từ chết cóng?

Cô ta muốn biết - Mình đã bị đưa tới đây như thế nào? Sương trên môi Lâm Tử Tuý đang tan dần, Thôi Thiện ôm lấy hẳn, dùng nhiệt độ cơ thể mình để cứu vãn cơ thể đang đông cứng của hẳn, cho đến tận khi hơi thở bình thường trở thành thở hỗn hển.

Nhìn thấy góc tường vẫn còn một chiếc máy bay giấy, bị ngâm trong nước nên bị nhũn, cô ta nhặt lên rồi gỡ ra, có một dòng chữ quen thuộc:

"Bất kì lời nào hăn nói, cô cũng đừng tin, nhớ kĩ!" Đây là những lời X để lại cho cô ta.

Đoạn cuối của phần ghi âm lần trước, Thôi Thiện đưa ra yêu cầu muốn được gặp Lâm Tử Tuý - X mới là người đàn ông tốt, hề có yêu cầu là sẽ đáp ứng.

Cảm ơn anh - người đã nhìn lên tôi!

Nhớ kĩ, cô ta liên tục nhắc nhở chính mình, quay đầu lại, Lâm Tử Tuý đã mở mắt.

Đôi mắt của người đàn ông được bao phủ bởi một lớp lông mi dài, sau phút hoang mang ban đầu, nhìn rõ khuôn mặt của Thôi Thiện. Không biết là vui hay là buồn? Hăn xiêu vẹo lùi vào trong khóm cây lựu, chạm nhẹ vào vết thương trên trán, lắc đầu hỏi cô ta:

- Em khoẻ không?

- Tôi rất ổn.

Giây phút trùng phùng lại biến thành cái gì thế này?

- Tiểu Thiện, là em đã cứu tôi sao?

Hăn lục tìm túi trong túi ngoài, không thấy di động và ví tiền đâu, thất vọng chỉnh sửa lại mái tóc đang rối bù.

- Có mùi hương của em. Oh, những ngày qua em đã đi đâu vậy? Để tôi nghĩ xem - Đúng, 4 tháng, anh vẫn luôn rất lo lắng cho em.

- Nếu như ngày tận thế giáng xuống đầu, chỉ có thể mang theo một con vật lên chiếc thuyền Noah - Ngựa, Hổ, Khổng tước, Dê, anh sẽ chọn loài nào?

- Em? Sao lại hỏi cái này?

Đối diện với một Lâm Tử Tuý còn đang mơ hồ không hiểu, Thôi Thiện lạnh lùng hỏi:

- Nói cho tôi biết, bốn đáp án lần lượt đại diện cho những gì?

- Ngựa đại diện cho sự nghiệp, Hổ đại diện cho sự tự tôn, Khổng tước đại diện cho tiền bạc, Dê đại diện cho tình yêu, thứ em lựa chọn chính là thứ

quan trọng nhất trong lòng em.

- Lúc đầu, tôi trả lời là Dê, còn anh đã chọn Ngựa, đây là sự khác nhau giữa đàn ông và đàn bà sao?

- Rất xin lỗi, đây chẳng qua chỉ là chiêu trò lừa gạt phụ nữ mà thôi, lúc đầu khi mới quen Trình Lệ Quân, anh cũng dùng câu hỏi này để hỏi cô ấy.

Lâm Tử Tuý lạnh đến mức run cầm cập, cơ hồ như não cũng không dùng nổi nữa.

- Mặc dù anh thừa hưởng di sản của Trình Lệ Quân, nắm trong tay một công ty niêm yết trên sàn, cũng có rất nhiều cô gái muốn qua lại với anh, nhưng không ai có thể sánh được với em, nhiều đêm, anh thường nhớ đến em.

Thôi Thiện nhét chiếc máy bay giấy của X vào túi áo.

- Tôi chỉ muốn biết, sao anh vẫn chưa chết?

- Đúng. Em ra tay độc ác thật, dùng bình hoa đập vỡ đầu anh, khiến anh hôn mê cả đêm. Ngày thứ hai phục vụ trong khách sạn phát hiện ra anh, đưa tới bệnh viện khâu rất nhiều mũi mới cứu lại được tính mạng này đây.

- Vậy tôi vẫn chưa đủ ác! Trước khi rời khỏi khách sạn, nên kiểm tra xem anh đã tắt thở chưa, nếu như vẫn chưa chết hẳn thì tốt nhất là cho anh thêm một dao nữa!

Hắn chau mày tiếp tục nói:

- Tiểu Thiện, anh không đến đồn công an để báo cảnh sát, anh nói với bác sĩ rằng mình không cẩn thận bị ngã. Buổi chiều hôm đó, anh ra viện thì phát hiện em đã mất tích rồi. Chủ nhà của em vẫn đang tìm em, anh bảo với chủ nhà rằng em đã chuyển nhà, anh tới giúp em thu dọn hành lý.

- Để đồ đạc của tôi ở đâu rồi?

- Cho lên xe chở ra cánh đồng hoang, châm lửa thiêu hết sạch rồi.

- Tất cả quần áo, túi xách yêu thích của tôi, còn cả trang sức và nước hoa, đều thiêu sạch cả rồi?

- Đây đều là nghĩ cho sự an toàn của em thôi, anh lo rằng trong những thứ đồ đó có thể chứa chứng cứ giết người của em, ngộ nhỡ rơi vào tay cảnh sát

thì lại phiền phức.

Quả nhiên là một lí do khiến người ta tâm phục, Thôi Thiện lạnh lùng nói ra chân tướng:

- Nếu như có thể, anh cũng muốn thiêu nốt cả tôi đúng không?

- Oh...

Trong nửa giây Lâm Tử Tuý ngập ngừng kia, những gì hiện lên trong mắt mới chính là điều trong lòng hắn đang ấp ủ.

- Ở trong nhà tù trên không này, chẳng ai cần phải nói dối cả.

Lâm Tử Tuý bật cười khanh khách:

- Đây là cái bẫy đúng không? Em vẫn muốn lấy lại những thứ không thuộc về mình sao?

- Không, những thứ đó đối với tôi mà nói vốn dĩ không hề quan trọng. Tôi chỉ muốn báo thù cho chính mình.

- Tiểu Thiện, giờ quan trọng nhất là chúng ta làm thế nào để rời khỏi nơi quỷ quái này?

- Nếu như tôi biết cách thoát ra thì đã không gặp anh ở chỗ này.

- Là ý gì? - Hắn như hiểu ra điều gì, nhìn quanh bốn bức tường cao, - Không phải chứ! Em ở đây bao lâu rồi?

- 120 ngày.

- Hà?

Lâm Tử Tuý cúi đầu nhẩm tính ngày tháng.

- Được rồi, tôi hỏi anh thêm một câu - Thôi Thiện khẽ lau nước mắt, tự nhắc bản thân mình phải kiên cường lên - Anh biết mẹ tôi Ma Hồng Mai từng là giúp việc của nhà anh, ngày Đông chí 2 năm trước, bà ngã từ cửa sổ tầng ba nhà anh xuống, không may gãy cổ chết. Chuyện này, vợ anh có trách nhiệm hay không? Mẹ tôi làm giúp việc bao năm như vậy, chưa từng xảy ra chuyện tương tự, tôi không tin bà vì mệt mỏi quá độ mà trượt chân ngã xuống.

- Em muốn nghe sự thật sao?

- Nói cho tôi biết, trước khi tôi chết. Nếu không tôi làm ma cũng không

tha cho anh.

- Được rồi, anh thừa nhận, người vợ đã chết của anh, Trình Lệ Quân, cô ấy ngược đãi người giúp việc trong nhà.

- Khốn khiếp!

- Em biết là Trình Lệ Quân mắc chứng trầm cảm nặng mà. Tính cách buồn vui bất chợt, có lúc thì rất tốt với Ma Hồng Mai, có lúc lại lớn giọng chửi rủa. Nhưng tính cách của mẹ em rất tốt, trước giờ chưa từng có nửa câu nào oán giận, bởi vì Trình Lệ Quân trả tiền lương vô cùng hậu hĩnh. Cô ấy cảm thấy Ma Hồng Mai là một người rất kì quái cho nên rất hiếu kì, cũng chính vì nguyên nhân đó nên bắt Ma Hồng Mai làm việc rất khắc khổ. Ngày Đông chí đó, vốn dĩ không cần thiết phải lau cửa sổ, nhưng Trình Lệ Quân lại bắt bà ấy leo lên bệ cửa sổ tầng 3. Ma Hồng Mai nói mình đã có tuổi, mệt rồi muốn xuống dưới nghỉ ngơi nhưng cô ấy vẫn cứ bắt bà tiếp tục làm việc. Trình Lệ Quân còn ngồi nói chuyện cùng bà ấy, cũng chẳng biết là nói những chuyện gì. Cuối cùng, Trình Lệ Quân nhẹ nhàng đẩy một cái, người giúp việc liền rơi xuống dưới.

- Kẻ giết người.

Tay Thôi Thiện lúc này đang làm tư thế tiêm thuốc.

- Nhưng mà, không phải cô ấy cố ý giết người, cô ấy hoàn toàn không ngờ được hậu quả lại nghiêm trọng như vậy. Tầng 3 mà, nhiều nhất thì cũng chỉ gãy xương mà thôi, nhưng mẹ em thật không may, ngã gãy cổ.

- Lúc ấy anh không có ở đó.

- Đúng thế.

- Anh tin lời của vợ mình?

- Không biết, nhưng cô ấy có động cơ giết người sao?

- Tôi nên sớm giết cô ta đi mới phải!

Lâm Tử Tuý nhìn ánh mắt của cô, cảm thấy có một tia sợ hãi, xua xua tay nói:

- Đủ rồi, em đã làm được rồi.

- Nghe tôi nói - Trình Lệ Quân - không phải do tôi giết.

- Cái gì?

- Ngày 22 tháng 6, 5 giờ hơn, sáng sớm, tôi quả thực có đột nhập vào phòng của cô ta, cũng chuẩn bị tiêm thuốc cho cô ta rồi sau đó nguy trang thành tự sát. Nhưng tôi nghe thấy dưới tầng có tiếng động, liền sợ hãi chạy ra ngoài, lúc đó trong nhà anh vẫn còn người thứ 3.

- Sao anh lại không biết nhỉ?

- Nếu như người đó không phải là anh, tôi cũng chẳng nghĩ ra là ai nữa.

- Trình Lệ Quân không phải do em giết?

Lâm Tử Tuý nghi hoặc lắc đầu, tự nói với mình:

- Lẽ nào...

- Còn có ai?

- Không, không thể nào!

Thôi Thiện nhìn thẳng vào mắt hấn, nhưng không cách nào xác thực được hấn có đang nói dối hay không.

Hai người yên lặng, căng thẳng trong rất lâu, cơ hồ như có thể nghe thấy âm thanh của tuyết đang tan, cô đổi một câu hỏi khác:

- Anh có biết kết thúc của "Hồ thiên nga" không?

- Oh?

- Hồ thiên nga - "Hồ thiên nga" của Tchaikovsky. Lâm Tử Tuý mù mờ lắc đầu:

- Sao em cũng? Đợi đã... Em là...

- Ai là Odette? Ai là Odile?

- Anh không biết... Em điên rồi!

Anh ta túm tóc vò đầu mình, đẩy Thôi Thiện ra.

- Em nói cho anh biết, là ai đã đem em tới đây?

- X.

- Em nói ai?

Ánh mắt của Thôi Thiện nhìn hướng lên đỉnh đầu:

- Anh ấy là bạn trai mới của tôi.

- Mẹ kiếp! Hấn sờ vào vết thương trên trán, muốn chửi rồi lại thôi, nhìn

bức tường cao vợi.

- Hình như có người, từ đằng sau tao?

Cô hiểu đây là cái bẫy hoàn hảo mà X sắp đặt.

Đột nhiên, Lâm Tử Tuý chồm lên người cô, hai tay siết chặt cổ cô, mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ rực, khí nóng liên tục dồn lên mặt, phát ra những câu nói mơ hồ nghe không rõ:

- Sao mày vẫn chưa chết?

Thôi Thiện gầy yếu không còn sức phản kháng, để mặc cho đôi bàn tay to thô ráp của người đàn ông giống như móng vuốt của dã thú dần dần thít cổ và khí quản. Cô cảm nhận được rõ ràng sợi dây chuyền bị kéo đứt, thiên nga từ lồng ngực văng ra, sải cánh bay qua ánh mặt trời trong tuyết trắng.

Cũng lúc đó, não thiếu ô-xy, cảm giác buồn ngủ ập tới.

Trước khi mất đi ý thức, cô nhìn thấy mùa đông lạnh lẽo ven hồ Lưu Hoa, tuyết phủ trắng khắp mặt đất, cô con gái 7 tuổi và bố - chạy nhanh để thả diều, bầu trời sạch sẽ và trong xanh giống như bảo thạch, mẹ đang ở bờ bên kia ngắm nhìn mình.

Ngày thứ 120.

Đổi mặt.

Ma Vương: Ta muốn hỏi Odette, nếu người muốn cứu tiểu tử này, vậy người có đồng ý làm vợ ta không? Thế nào Odette, có đồng ý trao trái tim cho ta không? Đồng ý thì rằng sẽ yêu ta không?

Hoàng tử: Không thể thế được, Odette, em đừng quan tâm đến anh! Không thể trao trái tim cho Ma vương được.

Ma vương: Odette, thế nào? Có phải là giết hẳn đi không? Công chúa: Đợi đã.

Hoàng tử: Không thể đồng ý, Odette.

Ma vương: Mau nói đi, em sẽ thế yêu ta, hay là để ta giết tên nhãi này! Nói! Nói! Nói!

Hoàng tử: Odette, ta nguyện chết vì nàng! Ma vương: Nói đi, Odette.

Công chúa: Rothbath, ta từ trong lòng... ta từng trong lòng...

Hoàng tử: Im miệng!

Trong khoảnh khắc, bản nhạc giao hưởng của Tchaikovsky nổi lên như sấm dậy, đình tại nhưc óc vang tới tận mây xanh, Hoàng tử tránh được nhát kiếm của Ma vương, không màng tất cả đâm thẳng vào lồng ngực mình, toả ra những tia sáng vàng óng huỷ diệt tất cả. Hai cha con Ma vương hoá thành chim cú mèo, bị thiêu thành tro bụi trong tiếng kêu thảm thiết, nhà tù trên đỉnh tháp cao phút chốc sụp đổ. Mặt trời xuất hiện trong làn mây mịt mờ, rất nhiều thiên nga từ Hồ thiên nga bay vụt qua, những võ sĩ đá sống lại, chim chóc trong lồng được tự do, Hồ thiên nga trở lại vẻ bình lặng vốn có. Khi một thanh bảo kiếm cắm trên một khóm hoa hình trái tim, hoàng tử..... và công chúa Odette tỉnh lại, họ có nhau nhau trong đồng hoang tàn dưới ánh mặt trời.

Năm Thôi Thiệu 7 tuổi, trong chiếc tivi ở quê cũ, từng xem bộ phim hoạt hình cổ của Nhật Bản này, chỉ là đã quên mất kết thúc.

Cô chỉ nhớ duy nhất một cái tên: Odile.

MẶT B

*Chúng ta ra sức chèo, dốc sức đấu tranh với sóng cả.
Cuối cùng lại bị đánh dạt về với những ngày xưa của chính mình.*
Francisco•Scott•Fitzgerald Gatsby vĩ đại

CHƯƠNG 1

Ngày thứ 120. Sáng sớm, 5 giờ.

Bình minh vẫn còn chưa tới, bầu trời tối đen như mực, các ngôi sao trên trời đều bị gió bắc cuốn đi, những vũng nước bên đường kết đóng thành băng. Hôm nay dự báo thời tiết nói không khí lạnh sẽ tràn xuống hướng nam, nhiệt độ đột ngột hạ xuống dưới 0 độ, rất có thể sẽ đón trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay.

Một người đàn ông cao gầy, khoác một chiếc jacket da rộng quá khổ, băng qua vỉa hè không một tiếng động, ngược nhìn lên tầng 3 dưới bóng cây thủy sam.

Móc chìa khoá, mở cánh cửa sắt của vườn ngoài, không ai thay chìa khoá cho khu nhà này. Đá cuội phát ra tiếng ma sát khe khẽ, dùng một chiếc chìa khoá khác để vào tầng 1, bước chân đầu tiên bước lên vào cửa trước, bụi bặm bám quanh viền tròn của chiếc đèn pin.

Nếu như Trình Lệ Quân không tự sát, vậy thì ngày 22 tháng 6 năm đó, cùng thời gian này, có người dùng cùng một phương thức, đột nhập vào căn phòng này.

Tưởng tượng lại buổi sáng sớm giết người ấy, giống như sóng biển từng tầng cuốn lấy bờ biển, cuốn trôi đi con đường hung thủ đã đi qua, bóc ra từng mảng bụi trên những vật dụng gia đình, nấm mốc trên sàn nhà, cái bóng ở dưới nắng. Anh ta bước lên cầu thang đá Đại Lý, không phát ra bất kì âm thanh nào, giống như bước chân của một người phụ nữ.

Tầng 2, vẫn là phòng khách rộng lớn, có một dàn loa cao cấp, đáng tiếc là bám đầy bụi bặm, ở giữa có bốn chiếc ghế sofa bằng da thật. Khi ánh sáng đèn pin quét qua, đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ.

Cô ấy đứng ở bên cạnh tường, mặc đầm dạ hội màu trắng, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn anh ta.

Người đàn ông nhớ khuôn mặt này, rất nhiều ngày tháng đã nhìn không rời mắt bức ảnh của cô ấy, đây là di ảnh.

Trình Lê Quân.

Lúc này, người phụ nữ này đã hoá thành tro cốt nằm dưới huyết mộ.

Quay người đi xuyên qua hành lang, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, người phụ nữ kia dường như vẫn nằm trên chiếc giường lớn ấy.

Anh ta lấy ra chiếc đèn tích điện đã được sạc đầy điện bằng USB đặt lên đầu giường, độ sáng cũng gần tương đương với một chiếc đèn bàn.

Dưới đất có dấu chân.

Hiển nhiên là không phải của chính mình, khu nhà này đã bị khoá lại rồi bỏ không rất lâu, tích một lớp bụi dày. Dấu chân trước mặt có kích cỡ trung bình, là của một người đàn ông khoẻ mạnh, từ độ sâu có thể nhìn ta nó được để lại vào khoảng một tuần trước.

Thế là, anh ta kiểm tra cẩn thận cả khu nhà, phát hiện cửa sổ của phòng làm việc không đóng kín, để lại rõ ràng dấu vết của việc bị đột nhập.

Là ai từ tầng 2 trèo vào? Vào mấy tháng sau ở hiện trường giết người? Không thể nào là Lâm Tử Tuý, anh ta tự có chìa khoá nhà mà.

Lại quay về phòng ngủ, cẩn thận tìm kiếm một lượt, từ giường tới tủ của nạn nhân, hiện trường không hề bị phá hoại.

Cuối cùng, ánh mắt rơi xuống chiếc gương trên bàn trang điểm.

Người đàn ông cởi chiếc áo jacket da bên ngoài ra, lộ ra bộ cảnh phục màu đen, gương mặt còn khá trẻ, trên vai đeo quân hàm bậc cao. Ánh mắt của anh ta luôn khiến người ta không dám ngẩng đầu, ngoại trừ soi gương. Ngũ quan và các góc cạnh trên khuôn mặt rất sáng rõ, râu được cạo rất sạch sẽ, là hình mẫu chú bác mà các cô bé Lolita yêu thích. Anh ta không đeo kính nhưng ánh mắt cứ giống như được phủ một lớp rèm, khiến người ta khó lòng nắm bắt nổi.

Anh ta là Diệp Tiêu.

Ngày 22 tháng 6, buổi chiều, người giúp việc hằng ngày tới đây quét dọn, vì đột nhiên phát hiện ra thi thể của nữ chủ nhân nên gọi điện báo cảnh sát.

Phía cảnh sát lập tức đến hiện trường khám nghiệm và điều tra, phát hiện Trình Lê Quân nằm trên giường, đã chết được hơn 12 tiếng. Bên dưới giường

còn có một ống tiêm đã sử dụng và cả hai bình thuốc tiêm, còn thừa lại một chút nước thuốc. Trên cánh tay trái người chết có vết kim tiêm, nhìn từ vị trí và góc độ thì là do cô ấy tự tiêm cho mình. Trên ống tiêm cũng lấy ra được dấu vân tay của cô ấy.

Ở đầu giường hiện trường nơi xảy ra vụ án, phát hiện ra hoá đơn mua ống tiêm và thuốc, mua ở ba cửa hàng khác nhau, còn có một cuốn giáo trình dạy tiêm của y tá. Người giúp việc nói chưa bao giờ nhìn thấy những thứ này.

Dựa theo những hoá đơn ấy, sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu tìm tới hai quầy thuốc, nhân viên bán thuốc vẫn còn nhớ dáng vẻ của Trình Lệ Quân, xác nhận là cô ấy tự tới mua, camera giám sát của cửa hàng cũng đã chứng minh điều này.

Vì hai năm trước bố mẹ gặp tai nạn máy bay nên cô ấy mắc chứng trầm cảm nặng, đã từng tự sát mấy lần nhưng không thành công. Cho nên, Trình Lệ Quân chọn con đường này hoàn toàn không phải là điều gì đáng ngạc nhiên.

Bảo vệ trực đêm của khu vực nói, lúc sáng sớm khoảng hơn 5 giờ, trong lúc đi tuần có đi qua cửa khu nhà của Trình Lệ Quân, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng nhạc kì quái. Bảo vệ không nói rõ được đó là cái gì, nhưng dù gì thì cũng không phải là hát. Phía cảnh sát cho ông ta nghe các thể loại nhạc, cuối cùng xác định được đó là nhạc giao hưởng - Điều này cũng phù hợp với những gì Lâm Tử Tuý đã khai, hai vợ chồng họ đều là fan của nhạc cổ điển.

Cũng có nghĩa là, trước khi chết 1 tiếng đồng hồ, Trình Lệ Quân dùng dàn loa ở trên tầng 2 để nghe nhạc giao hưởng. Cô ấy thường thức một mình sao? Hay là còn có người thứ hai có mặt ở hiện trường nữa?

Nhưng mà, quả thật có một số người sau khi nghe nhạc giao hưởng, đột nhiên có ý định tự sát. Manh mối quan trọng này đã làm tăng thêm tính chắc chắn cho giả thiết Trình Lệ Quân tự sát.

Nhưng điều Diệp Tiêu nghi ngờ là: Vì sao lại chọn cách tiêm? Mặc dù, cách này là cách sạch sẽ và ít đau đớn nhất, nhưng rất nhiều phụ nữ đều có cảm giác sợ hãi đối với kim tiêm, cách sử dụng cũng vô cùng phiền phức.

Huống hồ, trong ngăn kéo của cô ấy có 2 lọ thuốc ngủ, trực tiếp uống vào để tự sát chẳng phải sẽ càng thuận tiện hơn sao? Trên thực tế khám nghiệm tử thi cũng xét nghiệm ra thành phần thuốc ngủ, nhưng ở trong ngưỡng an toàn, chỉ có thể khiến người ta nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Mặc dù nói "Lòng phụ nữ, kim đáy bể", đặc biệt là phụ nữ mắc chứng trầm cảm, chuyện điên rồ gì cũng có thể làm ra được, nhưng Diệp Tiêu vẫn cứ nghi ngờ chồng của nạn nhân - Lâm Tử Tuý - Anh ta là kẻ hưởng lợi lớn nhất, sẽ được thừa kế cổ phần của công ty lên đến hàng trăm triệu nhân dân tệ. Nhưng mà, anh ta có chứng cứ ngoại phạm, ngày Trình Lệ Quân chết, anh ta đang ở Đài Loan.

Như bình thường, vụ án này sẽ kết luận là tự sát. Nhưng Diệp Tiêu vẫn chưa yên lòng, anh ta điều tra nhật kí cuộc gọi của Lâm Tử Tuý, trừ những cuộc gọi công việc thì xem ra không có gì bất thường. Loại đàn ông này rất có thể sẽ có bồ bịch ở bên ngoài, nhưng vẫn chưa tìm thấy chứng cứ xác thực.

Anh ta lại điều tra nhật kí cuộc gọi lúc Trình Lệ Quân còn sống, phát hiện đêm trước khi chết cô có gọi tới cửa tiệm chăm sóc sắc đẹp, đặt lịch ngày thứ hai sẽ tới spa. Vì vậy, Diệp Tiêu phán đoán ít có khả năng cô ấy sẽ tự sát.

Có một điểm có thể khẳng định, quan hệ của Lâm Tử Tuý và vợ không hề hoà hợp.

Diệp Tiêu bảo Lâm Tử Tuý kiểm tra hết những vật có giá trị trong nhà, xem xem có mất thứ quan trọng gì không, ví dụ như tiền mặt hay trang sức, ít nhất cũng để loại trừ khả năng đây là một vụ trộm cướp. Nhưng hẳn ta nói không mất bất cứ thứ gì.

Nhưng mà, lời của hắn chưa chắc đã tin được.

Còn về chuyện mua kim tiêm và thuốc, cũng chưa chắc đã đúng là Trình Lệ Quân. Có thể là một người phụ nữ khác mặc đồ của cô ấy rồi nguy trang thành cô ấy. Đoạn phim camera ghi lại cho thấy người phụ nữ này đeo khẩu trang và kính đen, không có nhân viên bán hàng nào nhìn rõ mặt của cô ta. Mà dáng người của Trình Lệ Quân lại thuộc dạng trung bình, chỉ cần có chút thân thiết với cô ấy là có thể dễ dàng mô phỏng lại.

Nếu như, không phải tự sát mà là bị người khác giết, thì có thể nói đây là một vụ mưu sát hoàn hảo.

Diệp Tiêu xây dựng lại quá trình phạm tội - Ngày 22 tháng 6, khoảng 5 giờ sáng, xấp xỉ vào khoảng thời gian Trình Lệ Quân chết, hung thủ đột nhập vào khu nhà, nhân lúc Trình Lệ Quân đã ngủ say do tác dụng của thuốc ngủ, dùng kim tiêm trộn lẫn hai dung dịch thuốc khác nhau, tiêm vào cánh tay trái, tạo thành trạng thái tim bị tê liệt mà chết. Sau khi giết người, hung thủ đem dấu vân tay của Trình Lệ Quân ấn lên ống tiêm, rồi lại đem hoá đơn mua kim tiêm và thuốc, cả giáo trình dạy tiêm nữa, đặt vào ngăn kéo tủ đầu giường, thêm vào cả việc giả dạng đi tới hiệu thuốc, cuối cùng nguy trang thành một vụ tự sát.

Hung thủ là một người phụ nữ.

Ít nhất, có một người phụ nữ là chủ mưu hoặc tòng phạm.

Lúc Diệp Tiêu mới tới hiện trường để điều tra, nhìn thấy ở đầu giường của người chết có một bức ảnh chụp chung bốn người phụ nữ - Nhìn qua đều là những thiếu phụ khoảng 30 tuổi, Trình Lệ Quân ở vị trí ít thu hút nhất, bối cảnh là một khu danh lam thắng cảnh nào đó.

Nhanh chóng tìm được ba người còn lại trong bức ảnh, bọn họ đều là bạn học thời đại học của Trình Lệ Quân, năm đó là những cô bạn thân coi nhau như chị em trong nhà, mỗi người sau khi kết hôn cũng vẫn giữ mối quan hệ qua lại rất thân mật.

Khung ảnh đó vẫn được đặt ở chiếc kệ đầu giường, trên bề mặt có dấu vết của việc mới được lau qua - Đèn pin soi vào khuôn mặt xinh đẹp nhất trong bức ảnh.

Hơn một tháng trước, anh ta vừa tới nhà mới của Lâm Tử Tuý, thuận tiện thông báo cho người nhà của người bị hại biết vụ án nếu như không có thêm tiến triển gì thì tổ chuyên án chỉ có thể tạm thời gác lại. Nhưng mà, Diệp Tiêu kiên quyết không chịu kết án là một vụ tự sát, mà đây là một vụ án mưu sát chưa phá được.

Khách sạn ở trung tâm thành phố, bước vào cửa là sẽ nghe thấy tiếng nhạc

cổ điển, lỗ tai ngay lập tức inh lên. Lâm Tử Tuý giải thích đây là tác phẩm "Hồ thiên nga", bản của dàn nhạc giao hưởng Berlin biểu diễn, do Karajan chỉ huy. Hắn muốn tắt nhạc đi, Diệp Tiêu nói cho nhỏ đi là được.

Theo thói quen của nghiệp vụ cảnh sát, anh luôn dùng ánh mắt sắc sảo để quét một lượt xung quanh. Trên bàn trà có hai chiếc điện thoại của Lâm Tử Tuý, có một chiếc rõ ràng là dòng limited được đặt làm riêng, trên vỏ chạm khắc một dòng chữ "LZCS", Diệp Tiêu yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Sau khi liệt kê ra một loạt các vấn đề chính, không hỏi được thêm thông tin gì có giá trị. Nhưng dựa vào ánh mắt của Lâm Tử Tuý để phán đoán, thì chắc chắn hắn vẫn đang giấu giếm điều gì đó.

Cuối cùng hỏi đến Thôi Thiện, Lâm Tử Tuý nói không nhớ người này là ai. Diệp Tiêu do dự trong giây lát, cuối cùng quyết định không nhắc lại chuyện người giúp việc của Lâm gia gặp sự cố tử vong vào ngày Đông chí hai năm trước - Không muốn đánh răn động cỏ, chỉ bằng cứ áp chế không nói ra.

Hai người đàn ông cứ nói mãi nói mãi, cuối cùng nói tới bản nhạc "Hồ thiên nga" đang phát bên tai, Lâm Tử Tuý châm một điếu thuốc, nói:

- Đây là bản nhạc lúc sinh thời vợ tôi yêu thích nhất - Pyotr Ilyich Tchaikovsky, cô ấy rất sùng bái bậc thầy nhạc cổ điển người Nga này. Lần đầu tiên tôi và Trình Lệ Quân gặp nhau cũng chính là lần đi nghe buổi nhạc giao hưởng "Hồ thiên nga" của dàn nhạc giao hưởng quốc gia Nga trình diễn, vừa hay hai ghế ngồi sát nhau, tôi nhìn thấy cô ấy vừa nghe vừa khóc, liền đưa cho cô ấy một chiếc khăn tay, rồi bắt đầu yêu nhau từ đó.

- Lúc nhỏ từng xem qua một đoạn phim hoạt hình rất cũ, đến nay ấn tượng vẫn rất sâu đậm.

- "Hồ thiên nga" bản hoạt hình Nhật Bản năm 1981, bản dịch phối âm.

- Oh. - Diệp Tiêu có chút lúng túng - Lâm tiên sinh, đúng là chúng ta xấp xỉ tuổi nhau.

- Tchaikovsky là một nhà soạn nhạc thiên tài, nhưng đời sống cá nhân của ông ấy lại là một màn kịch bi thương từ đầu chí cuối. Ông ấy kết hôn năm 37

tuổi, vợ tên là Antonina, vốn là sinh viên của ông trong Học viện âm nhạc Moscow. Antonina liên tục viết thư tình cho thầy giáo, uy hiếp rằng nếu không cưới thì sẽ tự sát. Tchaikovsky thậm chí còn chẳng nhớ rằng trong lớp mình có học sinh này, nhưng ông đang dự định phổ nhạc kịch cuốn tiểu thuyết bằng thơ Yevgeny Onegin của Pushkin, tưởng tượng mình chính là nhân vật nam chính trong bài thơ. Vì Yevgeny từ chối công chúa nên cả đời còn lại phải sống trong đau khổ, Tchaikovsky liền đáp ứng hôn ước của nữ sinh viên mà không hề cần trọng suy nghĩ.

Người vẫn còn độc thân như Diệp Tiêu than thở bực bực:

- Hôn nhân cần phải thận trọng.

- Tchaikovsky chưa qua hết tuần trăng mật đã thấy hối hận, nhảy xuống sông Moscow tự sát, nhưng lại bị nước lạnh ép cho nổi lên mặt nước, từ đó mắc phải bệnh viêm phổi vô cùng nghiêm trọng. Ông ấy không gặp lại vợ nữa, nhưng vẫn gửi phí sinh hoạt đúng hạn, và không hề li hôn cho tới tận khi chết. Sau đó, Antonina bị kiểm tra ra rằng có mắc chứng bệnh thần kinh, chết trong chiến tranh thế giới thứ nhất.

- Vậy Tchaikovsky thì sao?

- Cảnh sát Diệp, anh hỏi về cái chết của đại sư sao? Nghe nói là uống thuốc độc tự sát - ít nhất là có Trình Lệ Quân tin tưởng hoàn toàn. Và nguyên nhân cái chết của Tchaikovsky, có tin đồn rằng là do sự ngăn cản của xã hội với tình yêu đồng tính, mà đại sư lại thầm thích đàn ông.

- Hoá ra là như vậy.

Nhìn vào ánh mắt sâu thẳm mê người của Lâm Tử Tuý, Diệp Tiêu không tự chủ được lùi về phía cánh cửa, nghe sự tuần hoàn lặp lại của âm thanh, 1 giây cũng không muốn ở thêm nữa.

- Tạm biệt! Có thông tin gì cứ liên hệ mọi lúc.

- Đợi chút.

Lâm Tử Tuý kéo tay áo của sĩ quan cảnh sát, Diệp Tiêu cảnh giác giật ra.

- Có chuyện gì sao?

- Một ngày trước khi người vợ đã chết của tôi là Trình Lệ Quân tự sát, cô

ấy ở trong nhà nghe đi nghe lại "Hồ thiên nga" - Cô ấy sẽ vừa nghe vừa khóc.

- Chuyện này trước đây anh đã từng nói rồi, vậy thì bản nhạc cô ấy nghe trước lúc chết, cũng là bản nhạc "Hồ thiên nga" này sao?

- Tôi đoán là vậy.

- Kết cục tự sát của Tchaikovsky đã kích thích nghiêm trọng tới Trình Lệ Quân, muốn dùng cách tương tự như vậy để kết liễu cuộc đời mình?

Sĩ quan cảnh sát hơi nhắm mắt lại, bên tai là điệu Valse nhanh và nhẹ nhàng.

- Anh muốn nhắc nhở tôi điều này sao?

- Tôi...

Diệp Tiêu hiềm hoi nhếch khoé miệng lên.

- Phân tích rất có lí đấy, cảm ơn!

- Phần đang nghe lúc này, là đoạn cuối bữa tiệc sinh nhật của Hoàng tử, chọn Odile làm vợ rồi thề với trời. Sau đó, Ma vương cho anh ta nhìn thấy cái bóng của Odette, Hoàng tử mới biết mình đã bị lừa.

- Cảm ơn! Xem ra tôi còn phải thỉnh giáo anh nhiều.

- Sĩ quan cảnh sát, tôi tiễn anh xuống tầng 1.

Hai người đàm ông từ biệt ở tầng một, Diệp Tiêu cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Nhưng, anh ta vẫn không tin Trình Lệ Quân tự sát. Từng thụ lí qua hàng trăm vụ án giết người, Diệp Tiêu tổng kết tất cả những lí do phạm tội giết người.

Loại thứ nhất, để bảo vệ tính mạng gia đình mình; Loại thứ hai, để cướp đoạt tài sản của người khác; Loại thứ ba, vì muốn chiếm hữu thứ khác giới mà tiêu diệt đối thủ cạnh tranh; Loại thứ tư, vì lí do nào đó mà báo thù người khác; Loại thứ năm, vì chấp hành mệnh lệnh của cấp trên; Loại thứ sáu, vì tiền thù lao mà giết người; Loại thứ bảy, giết người không lí do.

Nếu như là giết người vì tình, thì là loại thứ ba và thứ tư.

Loại thứ tư - Báo thù.

Có người nào muốn tìm Trình Lệ Quân để báo thù? Diệp Tiêu thông qua

điều tra kỹ lưỡng, phát hiện một năm trước khi xảy ra vụ án, cũng chính là ngày Đông chí năm kia, đã xảy ra một vụ án mạng ở nhà của Lâm Tử Tuý và Trình Lệ Quân - Người giúp việc của gia đình họ, Ma Hồng Mai 47 tuổi, ngã từ bệ cửa sổ tầng 3 xuống, gãy cổ chết tại hiện trường.

Lúc đó, phía cảnh sát cho rằng đây là một sự cố ngoài ý muốn, là người giúp việc không cẩn thận ngã xuống.

Người thân duy nhất của người chết ở trong thành phố này, là con gái Thôi Thiện của bà ấy, đang đi du lịch nước ngoài không kịp thời nhận được tin, lúc trở về chỉ còn nhìn thấy tro cốt. Nghe nói Thôi Thiện có đưa ra ý kiến khác, cho rằng lúc còn sống mẹ mình đã phải chịu sự ngược đãi của bà chủ, nhưng người cũng đã hoả thiêu rồi nên đành ngậm ngùi cho qua. Bản thân Trình Lệ Quân từ đầu tới cuối không hề lộ diện, uỷ thác toàn bộ cho luật sư xử lý, cuối cùng bồi thường cho chuyện này một khoản tiền lớn.

Theo lí luận mà nói, Thôi Thiện con gái của Ma Hồng Mai cũng có động cơ gây án - báo thù cho người mẹ đã chết.

Nhưng, Diệp Tiêu phát hiện người này đã mất tích. Phía cảnh sát tốn rất nhiều thời gian để truy tìm Thôi Thiện. 26 năm trước, cô sinh ra tại một thị trấn nhỏ ở phía Bắc nội lục, 7 tuổi chuyển tới sinh sống ở thành phố này. Năm 12 tuổi, bố mất tích trong một trận hoả hoạn, đến giờ vẫn bất vô âm tín. Sau đó, cô ấy nhập được hộ khẩu về đây, tốt nghiệp đại học S. Thôi Thiện làm việc ở công ty quảng cáo trong vòng một năm, sau khi từ chức thì làm rất nhiều công việc khác nhau, từ nhân viên văn thư của công ty bảo hiểm đến trợ lí hành chính của công ty văn hoá, sau đó không thấy đi làm nữa. Cô ấy thường xuyên đổi địa chỉ thuê nhà, không có nguồn thu nhập chính thức. Nhật kí thẻ tín dụng của Thôi Thiện không được đẹp cho lắm, một năm trước, rất nhiều thẻ tín dụng bị tạm khoá do nợ nần. Sau mùa xuân năm nay thì không ai biết tung tích của cô ấy nữa. Có người nói cô ấy đi Vân Nam và Tây Tạng, còn chuẩn bị mở nhà nghỉ tại Lhasa.

Một tuần trước, Diệp Tiêu đến công ty quảng cáo Thôi Thiện từng làm việc thêm một lần nữa, bà tám siêu cấp làm lễ tân ở đó lại cung cấp một manh

mối vô cùng quan trọng - Có một người tự xưng là bạn trai của Thôi Thiệu, gần đây tới hỏi han về quá khứ của cô ấy.

Vì có địa chỉ Wechat của đối phương nên phía cảnh sát dễ dàng tìm ra người này.

Người đàn ông trẻ tuổi đó, anh ta nói ngày 21 tháng 6 năm nay mình gặp Thôi Thiệu ở Lệ Giang, cùng cô ấy ở trong một nhà nghỉ trong vòng hai tuần, sau đó cô ấy liền mất tích.

Nếu như anh ta không nói dối, thì Thôi Thiệu sẽ không có thời gian chuẩn bị gây án.

Nhưng Diệp Tiêu phát hiện ra một sự trùng hợp, đó chính là con số trên chứng minh thư của Thôi Thiệu: Sinh ngày 22 tháng 6, cũng chính là ngày Trình Lệ Quân bị hại.

Quả sinh nhật?

Trở về với khu nhà hiện trường giết người, đã là 5 rưỡi sáng, khoảng thời gian mà Trình Lệ Quân chết. Diệp Tiêu rời khỏi giường của người chết, dưới ánh nhìn chăm chú của di ảnh nữ chủ nhân, kiểm tra phòng khách và dàn loa, khắp nơi vương đầy mạng nhện.

Nhưng ở dưới chân tường bày đầy đĩa đen và đĩa CD, phát hiện có hai dấu chân mới, dấu chân này và dấu chân vừa phát hiện trong phòng ngủ là của cùng một người.

Diệp Tiêu chú ý đến một chiếc đĩa hơi lệch ra ngoài, giống như có dấu vết bị động vào. Cẩn thận rút chiếc đĩa ấy ra, dùng đèn pin soi vào, hóa ra là “Hồ thiên nga” của Tchaikovsky.

Đột nhiên, anh ta nhớ lại lời Lâm Tử Túy nói: Trước khi Trình Lệ Quân chết, ngày nào cũng đều nghe bản nhạc này.

Cái chết của cô ấy có liên quan tới gì tới thứ này không?

Mặt trắng bên ngoài của chiếc đĩa có một dòng chữ viết tay bằng bút máy mực đen.

Odette hay Odile

Không còn gì nghi ngờ nữa, đây chính là nét chữ của Trình Lệ Quân. Vì

vụ án này, Diệp Tiêu đã điều tra nét chữ khi còn sống của nạn nhân, bao gồm cả những bài tập cô ấy từng phê vào thời còn làm giáo viên.

Nhưng, anh ta không hiểu “Odette” và “Odile” có ý nghĩa gì.

Một hạt tuyết rơi xuống ô cửa sổ bằng kính, tan ra thành mấy dòng nước lạnh căm, hãy còn lâu trời mới sáng.

Điều khiến Diệp Tiêu càng băn khoăn hơn là, phần dưới cùng trên bìa của chiếc đĩa đó, không biết ai đã dùng bút bi xanh viết một dòng chữ.

Cô ấy ở đỉnh tháp.

CHƯƠNG 2

Hắn ở đỉnh tháp.

Lâm Tử Túy xé một trang giấy trong cuốn “*Gatsby vĩ đại*”, lau vết máu trên móng tay mình, mười đầu ngón tay đau nhức - Đây là kết quả của việc hắn ngông cuồng muốn dùng tay móc ra một con đường dưới đất để thoát thân.

Đằng sau gáy có một vết thương mới, nửa bên mặt toàn là máu, dây thần kinh ở huyết thái dương co rút đau điếng. Hắn nằm trên tấm đệm cỏ khô dưới góc tường, cuộn chặt chiếc chăn lông ngỗng mà Thôi Thiện để lại, ngược lên nhìn bầu trời tháng 12 lạnh căm và cả đỉnh của tòa nhà cao tầng đối diện, phát ra tiếng kêu gào như dã thú.

Lâm Tử Túy đã gào thét cứu mạng suốt mấy tiếng đồng hồ, bất kì âm thanh nào cũng đều bị tiếng ồn trên cao làm loãng đi, không thể cất nổi lên lời nữa.

Một ngày một đêm, không được ăn cơm, lại càng chẳng có nước uống. Mà hắn lại không biết săn bắt, cũng không biết làm thế nào để đánh lửa. Huống hồ, mùa này cũng sẽ không có chim chứ đừng nói đến những động vật khác hay là con người. Chỉ có một con mèo trắng toàn thân nhưng có đuôi lốm đốm đỏ tới thăm viếng hắn.

Mấy tiếng trước, Lâm Tử Túy tỉnh lại, trong vườn treo chỉ còn lại một mình hắn, tuyết tích tụ tan hết ra, lạnh thấu xương khiến người ta tuyệt vọng.

Cô ta đi đâu rồi?

Máu tươi trên đầu vẫn chưa khô, miệng hà ra hơi ấm yếu ớt, hắn điên cuồng gào lên.

- Thôi Thiện... Tiểu Thiện... Này... Xin lỗi... Em yêu... Tiểu Thiện của anh... Xin em hãy thả anh ra... Thôi Thiện... Cô đang ở đâu?

Xối gần hết đất lên vẫn không tìm thấy tung tích của cô, chỉ phát hiện ra cuốn “*Gatsby vĩ đại*”, đang được lật tới trang thứ ba.

Hắn không biết Thôi Thiện đã thoát ra bằng cách nào. Hay là tất cả những

thứ này, vốn dĩ chỉ là một cái bẫy? Thôi Thiện chẳng qua cũng chỉ đang diễn kịch, phối hợp với tên biến thái kia để dụ hãm vào cái bẫy này mà thôi.

Hôm qua, ở trên bệ cửa sổ khách sạn chỗ Lâm Tử Túy ở, đột nhiên xuất hiện một mảnh giấy nhỏ, viết mấy chữ.

Cứu mạng! Tôi ở nóc nhà! Tháp Babylon!

Đây là nét chữ của Thôi Thiện, rất đẹp và khó bắt chước, lúc đi học đã từng luyện thư pháp bút sắt.

Cô ấy đang cầu cứu ở nóc nhà nào?

Tháp Babylon? Tháp Thông Thiên? Bất luận thế nào chúng cũng không thể xuyên không để xuất hiện ở đây được. Nhưng Lâm Tử Túy là một kẻ thông minh, nghĩ ra “Babylon” có thể là tên của một khách sạn nào đó, lập tức lấy điện thoại ra lên mạng, tìm kiếm các tên địa danh có ba chữ cái ở khu vực xung quanh.

Mười phút sau, Lâm Tử Túy đến khu vực bên cạnh đường cao tốc trên vao Nam Bắc và công viên quảng trường thành phố. Cách biệt với thảm cỏ được trồng có chút u tối là một tòa nhà cao tầng có kiến trúc xấu xí khó coi đứng sừng sững - Là sự kết hợp giữa Tháp Thông Thiên với Obelisk của Ai Cập cổ đại, mười tầng dưới là hình chóp nón rộng rãi, bên trên rút ngắn còn một nửa chiều cao, biến thành hình vuông.

Nghiêm túc mà nói, đây là một cỗ thi hài được tạo ra từ xi măng cốt thép, vì xương cốt quá rắn chắc kiên cố, nên cứ trường kì đứng trên phần mộ của chính mình, giống như tạo hình của bia mộ. Loại kiến trúc có trăm ngàn lỗ hổng này, vẫn chưa từng được thi công xong, từ hình dáng cổ quái này có thể đoán ra đây không thể là một tòa nhà chung cư cho người ở, cũng rất khó để nói đây là tòa nhà viết chữ hay là khách sạn 5 sao, cũng có thể vốn dĩ sẽ trở thành một trung tâm mua sắm với quy mô vô cùng rộng lớn, giờ lại càng thấy nó thích hợp để người dưới âm phủ sử dụng hơn.

Nó có một cái tên vô cùng sang trọng đẳng cấp, tràn đầy màu sắc mật mã và “Kinh Thánh” - Tháp Babylon.

Quả là phung phí của trời, những người dân và nhân viên đi làm gần đó,

có một cách gọi khác quen thuộc và thân tiết hơn: Tòa nhà ngừng thi công, cách gọi này là cách gọi chân thân và cũng bớt phản cảm nhất.

Thôi Thiện đang ở trên nóc nhà chờ cứu mạng?

Hắn không dám trực tiếp đi lên, một là do không xác định được cô ấy có ở trên đó thật không, hai là trong tòa nhà xây dở này chẳng biết nông sâu thế nào, tự nhiên xông vào sẽ rất nguy hiểm. Đi loanh quanh ở khu vực gần đó rất lâu, Lâm Tử Túy mặc áo khoác dạ màu xám, mặc lên người giống y hệt chiếc móc treo quần áo, bước trên con phố trải đầy lá rơi, luôn có khả năng thu hút ánh nhìn của các thiếu nữ hoặc các chị em.

Đối diện với đường cao tốc là một khu dân cư nhỏ, bảy tòa nhà cao tầng, có một tòa nhà 30 tầng kề sát bên đường, nếu như đứng ở trên sân thượng, có thể sẽ nhìn kĩ được tất cả mọi thứ của tòa nhà đang xây dở kia.

Hắn mua một chiếc kính viễn vọng, xuyên qua cầu đi bộ dưới đường cao tốc trên cao, vào thang máy đi thẳng lên đỉnh tòa nhà. Chỉ có một tòa đơn nguyên, xem ra là kiểu nhà gác lửng.

Đi qua con đường đang được tu sửa, Lâm Tử Túy lên đến sân thượng, trong khối bụi mịt mờ ngày mùa đông, đây là nơi quan sát được tốt nhất. Cao hơn tòa nhà xây dở kia 10 tầng, cách 60-70 mét đường chim bay, góc nhìn xấp xỉ 45 độ, từ đông sang tây xuyên qua khoảng không phía trên đường cao tốc trên cao.

Tòa nhà xây dở 19 tầng, trên đỉnh phân thành 2 không gian, một nửa là vườn treo.

Thôi Thiện xuất hiện trong kính viễn vọng.

Thi thoảng vẫn muốn được vuốt ve khuôn mặt này, cô ấy mặc chiếc áo khoác lông, dựa vào cây thạch lựu khô héo. Vườn hoa không có bất kì cánh cửa nào, cô ấy vào bằng cách nào? Trừ khi bị người ta giam cầm, cho nên mới viết ra dòng chữ “Cứu mạng! Tôi ở nóc nhà! Tháp Babylon!”

Một nửa còn lại của nóc nhà là sân thượng để ngắm cảnh, cao hơn một tầng so với vườn hoa, rợp đầy bụi bặm và cỏ dại. Bốn bức tường giam cầm cô, đông, tây, bắc ba mặt nối liền với tường ngoài của tòa nhà, tạo thành góc

90 độ dựng đứng như vách núi. Chỉ có bức tường phía nam là dựa sát vào sân thượng. Nếu như vượt qua 3 bức tường còn lại, bò ra ngoài sẽ lập tức rơi xuống vực sâu vạn trượng, nhưng vượt qua bức tường phía nam thì sẽ an toàn tiến vào phía trong của tòa nhà xây dở, nhưng nhất định phải có dụng cụ gì đẩy đại loại như mũi khoan, hoặc là mỗi đêm dùng cái đục đục trong suốt mười mấy năm ròng, hoặc là lâu hơn.

Có lẽ, nhận được tờ giấy cầu cứu bay trong không trung là ý trời, nhưng Lâm Tử Túy lại không muốn cứu cô ra.

Hắn ngược lại còn hi vọng Thôi Thiện cứ âm thầm chết ở đó, biến thành một cái xác khô, như vậy cảnh sát cũng chẳng thể nào tìm nổi cô, càng không phát hiện ra bí mật giữa hai người. Nhưng hắn không thể ngồi im không hành động gì, bởi vì chỉ cần Thôi Thiện vẫn còn sống, thì sẽ có khả năng được cứu ra. Một khi cô ta trở về với thế giới này, vậy thì tất cả những gì hắn đã có, rất có thể trong nháy mắt sẽ biến thành tàn tro...

Trong hai phút, Lâm Tử Túy quyết định một kế hoạch. Hắn xuống tầng, đi tới hiệu thuốc, dùng cổ áo để che mặt, mua kim tiêm và một số loại thuốc gì đó. Sau đó, hắn tới tiệm bánh ngọt mua một chiếc bánh bơ nhỏ - Đây là món đồ ăn ngọt Thôi Thiện thích ăn nhất.

Trời tối rồi. Vườn hoa quảng trường thành phố, hắn tìm một lùm cây vắng lặng, tự cho rằng không ai nhìn thấy, dùng kim tiêm bơm thuốc vào miếng bánh bơ, ăn vào sẽ chết không chút đau đớn.

Đêm khuya, Lâm Tử Túy ngồi trên tràng kỉ hút thuốc, không khí lạnh tràn về, nhiệt độ hạ xuống đột ngột, hắn lập tức đứng dậy, vút mẩu thuốc cuối cùng đi, đi về phía chân tháp Babylon.

Đi xuyên qua cánh cửa nhỏ vô dụng sau lùm cây, bước vào tòa nhà xây dở âm u, đế giày da Italia phát ra âm thanh trong trẻo. Đèn pin rọi sáng cầu thang tối om, gió đang thét gào trong vườn treo Babylon rộng rãi, đầy rẫy các loại bụi bặm và nấm mốc, nếu như là mùa hè thì sẽ bốc lên mùi thối rữa. Dưới tầng trệt có mấy chiếc chăn bông rách nát, chắc đây là lạc viên của các anh hùng lưu lạc. Nhưng mà, không có ai dám ở phía bên trên, ai lại muốn

ngày nào cũng trèo lên tầng thứ 19 chứ? Lâm Tử Túy nghe thấy tiếng thở của chính mình, trong tòa tháp rộng lớn vọng lại như sấm động.

Nhịp cầu thang cuối cùng, dừng đứng thông tới trần nhà, trèo lên rồi đẩy cánh cửa sắt nặng nề ra, cùng lúc những mảnh vụn bùn khô rơi xuống, hắt nhìn thấy ánh trăng, đẹp đến mức khiến lòng người rung động.

Trèo lên sân thượng vắng lặng, nơi cao nhất của cả tòa nhà xây dở, xung quanh là vô số những tòa nhà cao hơn, nhưng ở đây đã có thể chạm tới bầu trời rồi, chỉ còn thiếu một bước nữa thôi là có thể hoàn thành Tháp Thông Thiên.

Phía bắc có một dãy lan can thấp bằng xi măng, cẩn thận ngó đầu xuống, nhìn thấy vườn treo ở phía dưới.

Thôi Thiệu đang ngủ say.

Cách một lớp lều tránh mưa rách nát, có thể nhìn rõ khuôn mặt của cô ta. Chiếc chăn lông ngỗng trắng bị cô ta cuộn chặt vào người như một chiếc bánh chưng, phía ngoài còn đắp thêm một chiếc áo len to, trên mặt đất phủ một lớp thảm lông và đệm cỏ khô, liệu nửa đêm có lạnh cóng rồi tỉnh dậy không?

Nhìn cô, khoảng cách chỉ vùn vùn 3 mét, nước bọt suýt thì rơi xuống mặt cô ta. Gió lướt qua mái tóc cô ta, trước mắt càng ngày càng mơ hồ, giống như một người nhảy xuống đáy giếng, trước khi chết còn ngăm nhìn chính mình trong làn nước...

Vứt chiếc bánh đã được tẩm thuốc độc xuống, Lâm Tử Túy tin rằng, đó là món quà và chôn trở về tốt nhất hắt có thể ban cho Thôi Thiệu.

Trước khi giết người, hắt muốn hút một điếu thuốc, ở trên nóc nhà sẽ có cảm giác rất tuyệt. Khi hắt đặt chiếc bánh và ví của mình xuống đất, lấy thuốc ra đang chuẩn bị châm... Đột nhiên, cảm thấy đằng sau lưng có một bàn tay, Lâm Tử Túy mất thăng bằng, rơi xuống vực sâu bên dưới sân thượng.

Gần như cùng lúc, trận tuyết đầu tiên của mùa đông, đến với đỉnh tháp Babylon rất sớm.

Sau một ngày một đêm sau, người bị giam cầm trong nhà tù trên không - Lâm Tử Túy, đã đói, khát khô và tê dại, cảm giác như mình sắp chết cồng.

Hắn rất sợ, không phải từ lúc bị rơi từ sân thượng xuống, mà là từ ngày bắt đầu cùng Thôi Thiện bàn tính xem làm thế nào để giết vợ mình.

Năm tháng trước, Trình Lệ Quân chết. Phía cảnh sát bước đầu phán đoán là tự sát, nhưng có một sĩ quan cảnh sát tên Diệp Tiêu vẫn không từ bỏ, còn nghi ngờ Lâm Tử Túy. Hắn đã trốn tránh Thôi Thiện hơn một tháng trời, cuối cùng vẫn cứ bị tìm thấy, hơn nữa còn bị người phụ nữ đó nổi điên dùng bình hoa đập vỡ đầu.

May mà hắn vẫn còn sống.

Sự mất tích ngoài ý muốn của Thôi Thiện, khiến hắn suốt ngày lo lắng không yên. Cô ta rốt cuộc đã cao chạy xa bay hay là đang lẩn trốn ở một góc ngách nào đó trong thành phố này, bất kì lúc nào cũng có thể tới tìm hắn báo thù? Hắn lại chuyển nhà, tới sống ở trong một khu căn hộ kiểu khách sạn, có bảo vệ canh giữ 24 giờ, tuyệt đối sẽ không bị đột nhập vào nữa.

Hơn một tháng trước, sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu lại tới tìm hắn thêm một lần nữa, trong đó có hỏi một câu: “Anh có quen cô gái trẻ nào tên Thôi Thiện không?”

Lâm Tử Túy mặt không biến sắc nhưng trong lòng đã sợ hãi cực độ, không biết vì sao cảnh sát đột nhiên lại hỏi tới Thôi Thiện? Chẳng lẽ đã phát hiện thi thể của cô ta? Ít nhất, quan hệ giữa hắn và Thôi Thiện vẫn là một chuyện tuyệt mật, không thể bị tiết lộ ra ngoài.

Sau khi cảnh sát đi rồi, hắn liên tục hút hết bốn bao thuốc, nhớ lại hai năm trước - Mẹ của Thôi Thiện, người giúp việc của nhà hắn tên Ma Hồng Mai, chắc cảnh sát đã điều tra ra được điều này.

Mặc dù có thể nói Thôi Thiện vì muốn báo thù mà giết người, nhưng sao có thể giải thích được việc cô ta có khóa vào trong nhà, rồi lại nắm rõ tình hình của Trình Lệ Quân như lòng bàn tay, ngụy trang thành một vụ tự sát mà không để lại chút sơ hở nào? Hiển nhiên phải có nội ứng từ bên trong.

Bất luận thế nào cũng không thể thừa nhận quan hệ của mình và Thôi

Thiện - cũng chỉ có thể nói rằng chỉ khi nào Thôi Thiện chết đi, Lâm Tử Túy mới được an toàn tuyệt đối.

Vườn treo trên nóc nhà của tòa nhà xây dở, lại một đêm nữa đang trôi đi. Lâm Tử Túy đột nhiên nhớ lại, câu nói cuối cùng của Thôi Thiện.

“Nghe tôi nói - Trình Lệ Quân - không phải do tôi giết!”

Không phải cô ta, vậy thì là ai?

Lẽ nào, là nhân vật X mà cô ta nhắc tới? Cũng chính là kẻ biến thái đã đẩy mình vào cái bẫy này?

X là ai?

Đột nhiên, Lâm Tử Túy nhớ đến ngăn kéo đầu giường của Trình Lệ Quân, trong khung ảnh còn ba người phụ nữ khác. Hắn dùng ngón tay chấm vết máu của chính mình, lần lượt viết lên tường tên của bọn họ.

Toàn Man Như, Chương Tiểu Tuyết, Mai Lan.

CHƯƠNG 3

Đêm ngày thứ 120.

Tuyết, đã tan hết.

Trong vòng 5 năm trở lại đây, đây là lần đầu tiên tuyết rơi ở thành phố này sớm như vậy.

Đỉnh của tòa nhà cao tầng đối diện, trong bầu không khí loãng và ngắt lạnh, một mảnh trăng non hình lưỡi liềm cực lớn treo lơ lửng, giống như chỉ cần đưa tay ra là có thể hái xuống.

Ngồi trên một chiếc ghế dài phủ đầy lá khô rơi, hướng mắt nhìn vọng về phía tòa nhà đang xây dở. Cái kiểu kiến trúc hình thù quái dị ấy, dưới ánh trăng để lộ ra nội tạng và xương cốt, còn cả chiếc mũ là bốn bức tường cao vợi trên mái nứa, nơi đó từng là nhà tù giam cầm cô ta, trong 120 dài đằng dặc.

Thôi Thiện, đã chết rồi, giờ cô ta tên Trương Tiểu Xảo.

12 tiếng trước, cô ta gặp Lâm Tử Túy ở nhà tù trên không, người đàn ông cô từng thương nhớ biết bao nhiêu ấy lại dùng hai tay bóp chặt yết hầu cô - Đôi tay ấy có cảm giác rất thân thuộc, đem theo cả mùi thuốc lá nồng nàn trên đầu ngón tay, trước đây từng lướt qua trước ngực cô vô số lần.

Trong giây phút sắp ngừng thở, đôi tay của hắn đột nhiên nới lỏng. Thôi Thiện ho kịch liệt, hỗn hển hít sâu vào một hơi, các đường hầm trong não cũng biến mất sạch. Đầu Lâm Tử Túy áp chặt vào mặt cô ta, còn cả trọng lượng của toàn cơ thể, giống như rất nhiều đêm lúc trước. Dùng chút sức lực cuối cùng, cô ta yếu ớt vịn vào tường để đứng dậy, chỉ thấy đằng sau gáy của hắn bị đánh bị thương, máu dọc theo tóc chảy ra đất.

Bên cạnh có hai viên gạch bị đập vỡ.

Ngồi xồm xuống sờ thử vào mũi của hắn, vẫn còn một luồng hơi nóng thờ ra, chỉ là bị đánh ngất đi thôi, đầu của đàn ông cứng thật đấy.

Đột nhiên, cô ta phát hiện bức tường phía nam có một sợi dây thừng được thả xuống, vừa giống như sợi dây thừng để treo cổ tự sát, cũng giống với sợi

dây thắt chặt vào cổ người chết, đồng thời cũng là sợi dây thừng nylon cứu mạng.

Nhớ lại căn miếu nát của Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương ở bên bờ sông lưu hoa.

Thứ này chuẩn bị cho cô sao? Dùng sức kéo sợi dây thừng, cảm giác ở tay vô cùng chắc chắn, đến lượt cô ta thoát ra ngoài rồi.

Thôi Thiệu không quên xỏ đôi giày Chrítian Louboutin đế đỏ, còn cả chiếc túi xách LV xấu xí chứa quyển hộ chiếu của Trương Tiểu Xảo đến từ Nước Cộng hòa Sodoma, đeo thêm cả chiếc khẩu trang X tặng cô nữa.

Cô ta nắm chặt sợi dây thừng rồi trèo lên, mặc dù người gầy đến mức khó tưởng tượng, cánh tay nhỏ đến mức giống hệt tay ma, nhưng trong 120 ngày bị giam giữ, ngày nào cũng đều luyện tập động tác này, tết dây leo thành một sợi dây thừng cỏ, đây là cách duy nhất để thoát ra khỏi nơi này.

Cuối cùng, cô ta trèo được lên sân thượng trên nóc nhà.

Lần đầu tiên nhìn thấy nơi xa vời gần kề trong gang tấc như thế này, bao nhiêu ngày ước mơ mà không thể lại gần được, trên bình đài đầy cỏ dại héo khô, rất nhiều tổ chim trống rỗng và ổ chuột. Bầu trời lạnh căm xung quanh, xuất hiện thêm mấy chục tòa nhà cao tầng, gần như không thể nhận ra nổi cái nóc nhà quen thuộc nhất ấy nữa bởi vì không bị ngăn cản bởi bức tường cao.

Cảm giác lúc vượt tường rất sung sướng, Thôi Thiệu vừa thét gào vừa giụa giụa nước mắt.

Nhưng cô ta không nhìn thấy X.

Đến giờ vẫn chưa biết anh ta là ai, nhưng cô ta hiểu, là anh ta đã cứu mình, dùng gạch đập vào đầu Lâm Tử Túy rồi lại thả dây thừng xuống cho cô ta, còn giúp cô ta sống được tới ngày hôm nay một cách kì tích.

Khi Thôi Thiệu quỳ gối xuống dưới nền tuyết đang tan, mới phát hiện ra một chiếc ví được đặt ở vị trí rất bắt mắt.

Cô ta nhận ra chiếc túi xách hiệu Nhật Bản này, là của Lâm Tử Túy, hẳn đã sử dụng nó hôm mua hàng ở trong trung tâm thương mại Cửu Quang. Bên trong có ví tiền của hắn, cô ta lấy thẻ tín dụng và hơn 5000 tệ tiền mặt, và cả

2 chiếc điện thoại: Một chiếc Samsung hân sử dụng hằng ngày, còn một chiếc là dòng limited bí mật đặt riêng, trên vỏ chạm khắc chữ “LZCS”, Thôi Thiện vô cùng quen thuộc với nó. Lúc vợ hân còn sống, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của chiếc điện thoại này, còn giờ hân đã mang nó theo bên mình rồi.

Tự do rồi, nên đi đâu đây?

Trước khi thoát khỏi đỉnh tháp, cô ta nhào người tới bên cạnh lan can, nhìn Lâm Tử Túy đang hôn mê trong vườn treo, cuối cùng thu lại sợi dây thừng cứu mạng kia.

Tạm biệt, người yêu của em.

Đi qua những nhịp cầu thang dài đằng đằng, xuyên qua toàn bộ phần trong của tòa nhà xây dở mục nát, quay trở về với mặt đất đã lâu ngày không gặp.

Thôi Thiện nghĩ bộ dạng của mình lúc này chắc buồn cười lắm, mặt đeo chiếc khẩu trang hình quái thú, tóc rối bù xõa dài đến eo, bên trên là chiếc áo khoác lông trắng, bên dưới lại để lộ ra chiếc váy ngủ, đóng chân và mắt cá chân để trần, đi một đôi giày cao gót đế đỏ, rất giống với một con thiên nga trắng.

Trên vai cô ta khoác chiếc túi hàng nhái LV X tặng, chứa hộ chiếu, túi tiền và hai chiếc điện thoại, còn chiếc túi xách của Lâm Tử Túy thì bị vứt vào thùng rác.

Đứng trên nền đất đông cứng ngẩng đầu nhìn lên, neho mắt lại ngóng về phía đỉnh của bốn bức tường, gần như là liền lại với những ngày tháng, không cách nào tưởng tượng nổi bản thân mình đã sống ở trên đó 120 ngày.

Nhưng mà, chiếc dây chuyền mặt thiên nga bằng pha lê mà Thôi Thiện yêu thích nhất đã rơi trên tháp Babylon đó rồi. Bất luận thế nào cô ta cũng không dám quay lại đó nữa, nói không chừng sẽ chết trong tay Lâm Tử Túy. Giả dụ như hân ta vẫn còn sống.

Tạm biệt, thiên nga, trên đời không có bữa tiệc nào không tàn.

Phía sau là công viên quảng trường, mỗi buổi chập tối đây lại trở thành vũ trường của các bà các mẹ, còn cả tiếng guitar của các hội nhóm du ca, tiếng

hát hò trong trận đấu của các học sinh cấp 3 cũng đều đến từ chỗ này. Đi qua con đường nhỏ đầy lá rơi, nhìn mặt hồ gần như sắp đóng băng, đến bên đường với dòng xe tấp nập.

Trung tâm thương mại ở đối diện bên phố, cô mua cho mình một cái quần, hai cái áo, tất ngắn và tất dài, và cả một đôi boots lót lông. Vốn định quẹt thẻ của Lâm Tử Túy, cô ta biết mật mã, nhưng do dự một hồi, cảm thấy không an toàn, cuối cùng lại dùng tiền mặt trong túi.

Còn về nội y, Thôi Thiện rất thích bộ đồ được người khác tặng cho mình kia.

Sau khi ăn một bữa no nê, cô ta tìm thấy bàn cân duy nhất trong trung tâm thương mại, kim chỉ 40 kilogam. Có chỉ tiêu cho mấy ngày ăn uống cường nhiệt sắp tới rồi.

Ở siêu thị nhỏ dưới tầng trệt của trung tâm thương mại, thứ cô ta mua đầu tiên là kẹo bạc hà.

Buổi trưa, một mình Thôi Thiện đi ăn canh cay thập cẩm, quả đúng là vịn tường đi vào rồi lại vịn tường mà ra, cuối cùng suýt thì nôn hết, phục vụ trong quán cũng được một phen hết hồn.

Bên cạnh là một khách sạn, cô ta dùng hộ chiếu Trương Tiểu Xảo đến từ Sodoma để đăng kí, cũng có tác dụng ra phết. Cô ta thuê một phòng hạng thương gia, cửa sổ đối diện với tháp Babylon và công viên quảng trường thành phố. Cũng chỉ có loại phòng này mới có bồn tắm, nhảy vào trong bồn tắm đã được xả đầy nước. Cuối cùng cũng có nước nóng để gột rửa toàn thân, các loại cặn ghét từ trên người cho đến đầu tóc đều gội sạch, dùng hết hai lọ dầu gội đầu và cả một bồn nước, tắm trọn vẹn hết 60 phút, gần như tắm bong hết cả da trên người mà vẫn không cảm thấy hết bẩn, cảm giác như mỗi lỗ chân lông đều đầy dầu và ruồi nhặng thối rửa. Cô ta yếu ớt ngâm mình trong làn nước sâu của bồn tắm, giống như đồ tể lễ sau khi tắm rửa sạch sẽ đợi bị cắt ra thành tám miếng, hơn 40 kilogam, cộng thêm cả chỗ canh cay thập cẩm trưa nay ăn nữa.

Suýt chút nữa thì ngủ quên trong bồn tắm, bị sặc nước rồi mới tỉnh lại.

Thôi Thiện choàng lên người áo choàng tắm dài của khách sạn, rúc vào trong chăn ngủ một mạch cho đến tận hơn 7 giờ tối.

Cô độc nằm trên giường, nhìn thế giới bên ngoài tấm rèm cửa, chẳng qua cũng chỉ là một góc chật chội và ồn ã của thành phố. Một giọt nước mắt muộn màng chảy xuống từ khóe mắt, khiến người có cảm giác nhớ về lúc nằm trên đỉnh tháp ngắm lên bầu trời mênh mông vô bờ.

Cô muốn, tới đây của tháp Babylon một lần nữa để xem thử.

Ăn tạm một bát mì, gặm một xiên thịt dê nướng ở trước cổng nhà thờ Hồi giáo, đến công viên quảng trường thành phố. Đoàn du ca cuối cùng đang thu dọn đồ đạc, có lẽ đã không chịu nổi cái lạnh thấu xương nữa.

Thôi Thiện vẫn mặc chiếc áo khoác lông mà người đó tặng, ngồi trên một chiếc ghế dài, phía sau là bụi cây hoang lương yên lặng, ngược nhìn lên đỉnh tòa nhà xây dở tối om, và cả ánh trăng.

Phía sau bỗng vang lên tiếng saxophone, cô ta bắt giác thuận theo tiếng nhạc, hát lên giọng hát Quảng Tây chuẩn: “Đêm nay trăng sao mịt mờ/ Mong được thấy lại khuôn mặt em/ Đêm nay thương nhớ vô bờ/ Cảm giác trong lòng không sao khống chế nổi/ Nghĩ rằng cuối cùng cũng sẽ có ngày anh đối diện với em/ Trao cho em tình nồng từ sâu trong trái tim nay/ Gió xuân hôm ấy sẽ thổi, vì sự trùng phùng của hai ta...”

Bài hát kết thúc, một người đàn ông đứng trước mặt. X?

Người đàn ông ôm cây kèn saxophone vàng óng, nhìn cô gái trẻ kì lạ bằng đôi mắt đầy nếp nhăn. Bên cạnh có một cây đèn đường trong công viên, tóc ông đã bạc trắng, ít nhất cũng phải hơn 60 tuổi. Cô ta hoàn toàn không bài xích đàn ông già, còn có những cô gái thích những người lão luyện thành thục như bọn họ.

Nhưng, là người đó sao?

Cô ta có cảm giác ông ấy rất giống bố mình. Ngồi trên ghế dài nói chuyện, người đàn ông già đó họ Trương, sau khi về hưu thì thường tới đây thổi Saxophone cho vui. Hơn hai tháng trước, có một người đàn ông trẻ nghe ông thổi bài hát “Tôi có hẹn với mùa xuân” này, hi vọng lão Trương tối nào cũng

thối, chàng trai đó hứa lần nào cũng sẽ yên lặng ngồi ở trên ghế dài nghe hết. Lão Trương không để chuyện đó trong lòng, không ngờ chàng trai trẻ đó tối nào cũng tới, không nói câu nào, ngồi trên ghế dài, yên lặng xin ông ấy hãy tấu ca khúc ấy thêm lần nữa. Lão Trương thổi saxophone ở công viên quảng trường này đã nhiều năm, trước giờ chưa từng có ai nghe hết từ đầu đến cuối. Thế là mỗi tối lão Trương đều sẽ thổi ca khúc này, mỗi lần chàng trai đó sẽ ngồi ở ghế 10 phút, không thừa một phút, cũng chẳng thiếu một giây, cũng nhìn lên đỉnh tòa nhà xây dở giống như cô lúc này.

Hai tuần gần đây, người đó không tới nữa, nhưng lão Trương đã luyện thành thói quen, dường như không thổi bài hát này thì trong lòng sẽ vô cùng buồn bã.

- Trông anh ấy như thế nào?

- Không nhớ nữa.

- Chẳng phải mỗi tối đều gặp anh ấy sao?

- Đúng thế, nhưng tôi chưa từng nhớ mặt cậu ấy - Tôi nói không rõ được, rất xin lỗi.

- Anh ấy mặc quần áo như thế nào? Dùng điện thoại gì? Mang theo túi gì? Có còn nhớ không? Chú à, cháu xin chú đấy.

Thôi Thiện gần như dựa sát vào vai ông ấy để làm nũng, nhưng người đàn ông lại rất thành thực:

- Rất phổ thông, mờ nhạt lắm chẳng có ấn tượng gì.

- Vậy anh ấy có nói câu gì đặc biệt không? Có từng nhắc tới ai không?

- Ờ - Tôi từng hỏi cậu ấy rất nhiều lần, vì sao muốn nghe ca khúc “Tôi có hẹn với mùa xuân” này? Nhưng cậu ấy chỉ yên lặng lắng nghe. Lần cuối cùng, cậu ta nói: Còn có một người nữa, ngồi trên chiếc ghế dài này, nghe chú thổi ca khúc đó.

Không biết nên nói thêm gì, cô ta ngây ngốc nói ra hai chữ:

- Cảm ơn.

- Cô gái, muộn như vậy rồi, nên về nhà đi, tạm biệt! Lão Trương đeo kèn saxophone rời khỏi công viên, Thôi Thiện vẫn ngồi trên chiếc ghế lạnh ngắt,

về nhà? Chẳng phải chính là đỉnh tháp Babylon sao?

Ngước nhìn lên vườn treo đỉnh tháp gần 0 độ, không biết người đàn ông đó có còn sống không? Thôi Thiện mở điện thoại của Lâm Tử Túy ra, là chiếc điện thoại Samsung hần vắn hay dùng, nhận được một tin nhắn gần nhất, được gửi lúc chập tối.

“15 tháng 12, sinh nhật của Trình Lệ Quân, chúng tôi sẽ tổ chức một buổi lễ tưởng nhớ nhỏ, anh có tới tham gia không?”

Đến từ một người tên “Mai Lan”. Phụ nữ.

CHƯƠNG 4

Bây ngày tối, ngày lễ tưởng niệm của Trình Lệ Quân, còn mời những ai nữa?

Toàn Man Như cầm một tách cafe nóng, menh mang nhìn ra ngoài tầng tầng lớp lớp những toà nhà cao tầng chen chúc, khói bụi dày đặc gần vây kín lên tận trời. Nơi này là điểm cao nhất của thành phố, nhà hàng trên đỉnh cao gần 100 tầng, đàn piano đang vọng lên bản nhạc "Smoke gets in your eyes", cả thành phố chỉ có nơi này là chơi piano vào cả bữa sáng.

- Ngoài ba chúng ta ra, có còn người bạn nào khác không?

Người nói là Chương Tiểu Tuyết, ngồi đối diện với Toàn Man Như, sắc mặt u ám phản chiếu trên cửa kính, mái tóc xoăn nhuộm vàng óng, dưới sự bao trùm của khói bụi dày đặc bên ngoài, giống như một bát mì được nấu chín.

- Được rồi, mình vừa đặt nhà hàng này, bao toàn bộ trong vòng một tiếng đồng hồ, 100.000 tệ, ba chúng ta AA^{70*} nhé.

** AA : Cùng phân chia trách nhiệm tài chính, có thể hiểu đơn giản là chia tiền khi cùng ăn uống hoặc mua sắm.*

- Không vấn đề gì, chồng mình đồng ý cho mình khoản tiền này.

- Tiền trong thẻ của mình vẫn đủ để quẹt.

Chương Tiểu Tuyết lấy ra chiếc ví Prada, nhìn cô bạn ngồi bên cạnh mình hỏi:

- Mai Lan, cậu thì sao? Đây, đang hỏi cậu đấy?

- Xin lỗi...

Mai Lan có chút thất thần, đang nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, một cơn gió tây lạnh thấu xương thổi qua, tạm thời xua tan đi sương mù, để lộ ra ánh mặt trời đã lâu ngày vắng bóng.

- Cậu đang mất tập trung.

- Ừ...

Cô ta vẫn đang ăn nốt miếng cháo cuối cùng trong bát, chỉ người đang

chơi piano:

- Đang nghe ca khúc này.

Toàn Man Như vỗ vỗ vào mặt, giống như một chú mèo béo bị thiến:

- Đúng thế, lúc chúng ta học đại học, tụ tập trong phòng kí túc xem phim kinh dị Hàn Quốc, kể về câu chuyện của mấy nữ sinh trung học phổ thông, bài hát cuối phim chính là ca khúc này.

- Nhưng mà - tư duy của Mai Lan đột nhiên xoay một vòng - đến giờ Lâm Tử Tuý vẫn chưa trả lời tin nhắn, gọi điện thoại cho anh ta thì thấy tắt máy.

- Hẳn lấy tư cách gì để đến tham gia lễ tưởng niệm chứ?

- Đúng thế, khi vợ đợi hẵn về nhà thì hẵn ở bên ngoài ôm ấp mấy con đàn bà trẻ đẹp.

Chương Tiểu Tuyết liên tục đắp thêm phấn vào khuôn mặt đã lộ ra nếp nhăn:

- Tám chín phần mười hẵn chính là kẻ đồng lõa giết người.

- Phí lời, nếu như không có Lâm Tử Tuý giúp đỡ thì con hồ ly tinh đó sao có thể có chìa khoá vào nhà, nửa đêm đột nhập vào đầu giường của Trình Lệ Quân? Rồi cô ta cũng sao có thể mặc đồ của Trình Lệ Quân tới hiệu thuốc mua thuốc độc và ống tiêm, tạo thành hiện trường giả như một vụ tự sát chứ?

Toàn Man Như bị mắc bệnh thích cường hoá sự việc, cứ lo âu dọn tới dọn lui bộ dao dĩa, giờ điện thoại ra liên tục mấy lần, trên màn hình là cô con gái vô cùng bụ bẫm, năm nay vừa bắt đầu đi học mẫu giáo.

- Sao vẫn chưa tìm thấy người cầm đó?

Mái tóc xoăn của Chương Tiểu Tuyết thoáng run rẩy, kéo tay của Mai Lan nói:

- Cậu thật sự không biết sao? Sắp bốn tháng rồi! Mai Lan nhìn vào toà nhà xây dở đang bị vùi trong đồng sắt thép. Trên cửa kính ngoại trừ chỗ hơi nóng bị phá ra, còn có cả khuôn mặt xinh đẹp của chính mình nữa, vừa đúng hợp vào làm một với toà nhà cao tầng cách xa cả 10 cây số kia. Trong bốn người chơi cùng nhau, cô được công nhận là người xinh đẹp nhất, năm đó trong phòng kí túc, cô là người nhận được nhiều hoa và thư tình nhất. Cô rất biết

cách chăm sóc cho bản thân, rất nhiều người tưởng rằng cô chưa tới 30 tuổi.

- Cậu sao thế? Toàn không trả lời câu hỏi của bọn mình.

- Không sao cả.

Ba chữ ngắn gọn, nhưng lại ẩn chứa những thâm ý khó lường. Chương Tiểu Tuyết đặt tay lên vai cô ta, hỏi:

- Bạn yêu à, cậu nói xem mười năm sau, khi chúng ta thực sự già đi rồi, còn có thể làm bạn thân như ngày trước nữa không?

- Đương nhiên - lời còn chưa dứt, vai của Mai Lan khẽ run rẩy - Trừ khi, mình chết rồi!

- Phì! Trong bốn đứa mình vừa có một người qua đời, đừng nói những lời đen đui nữa!

Toàn Man Như để lộ ra gương mặt sợ hãi, lại bắt đầu bán tín bán nghi như ngày trước:

- Gần đây, mình có cảm giác, cái chết của Lê Quân là sự sắp đặt của ông trời.

- Ý cậu là - Bởi vì cậu ấy đưa chúng ta tới nơi đó?

- Ừ.

- Phù thủy thân yêu của tôi, còn muốn bói thêm một lá bài Tarot nữa không? - Mai Lan xen vào câu chuyện đang tới hồi nguy hiểm của bọn họ - Nói chuyện gì đó vui vẻ hơn đi.

Mỗi cuối tuần, bọn họ đều sẽ tìm một nơi nào đó để tụ tập, hoặc là ở trong vườn nhà của ai đó, hoặc là ở trên nhà hàng xoay này. Bao nhiêu năm nay thói quen ấy vẫn không hề thay đổi, vẫn luôn là Trình Lê Quân, Toàn Man Như, Chương Tiểu Tuyết, Mai Lan, cho đến 5 tháng trước, một trong số họ trở thành người đã khuất.

Ba người phụ nữ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn là Chương Tiểu Tuyết phá tan sự im lặng:

- Này, chồng cậu mua cho cậu một chiếc xe ô tô mới à?

Toàn Man Như cố tình để lộ ra chiếc chìa khóa xe Audi trong tay ra, có chút đặc ý nói:

- Đại khái là ông ta đã phát giác ra vấn đề gì đó, cứ gặp mình là tái mét mặt, vội vàng tặng chiếc xe này để vỗ về mình, để tránh mình tính sổ với con khốn kia.

- Cậu hạnh phúc thật đấy, chồng mình keo kiệt chết đi được, gần nửa năm rồi chẳng mua túi cho mình.

- Tiểu Tuyết à, cậu phải cẩn thận, liệu có phải ông ta có bồ nhí bên ngoài rồi không?

- Đàn ông đều là động vật thân dưới mà, bản tính khó dời, chẳng phải sao?

Chương Tiểu Tuyết nói đến chỗ bực trong lòng, bẻ gãy luôn cây bút chì chọn đồ ăn. Mai Lan nhớ lại lúc ở cùng phòng thời đại học, Tiểu Tuyết là người lắm chuyện phong lưu nhất, buổi sáng đi xem phim với các anh khoa Toán, buổi tối lại lôi các anh cơ bắp ở khoa Thể dục đi ra ngoài, cứ cách vài ngày lại ngồi lên xe của một thầy giáo nào đó ra resort ở ngoại ô nghỉ dưỡng.

Bọn họ lại rơi vào trầm lặng, chỉ ngồi nhìn nhau, như trong tang lễ.

Mai Lan đi tới trước cây đàn piano, hỏi soái ca đang đánh đàn có biết bản “Hồ thiên nga” hay không. Nam sinh của học viện âm nhạc khẽ mỉm cười, cứ tưởng là lại câu được một chị nhà giàu, đầu ngón tay bắt đầu vang lên âm luật của Tchaikovsky.

Khi cô ta trở về chỗ ngồi, Toàn Man Như khó hiểu hỏi:

- Vì sao lại chọn bài này?

- Bài hát lúc còn sống Trình Lệ Quân thích nhất.

- Không phải chứ, sao mình không biết nhỉ?

- +1.

Chương Tiểu Tuyết lại cứ nhìn chăm chăm vào chàng trai trẻ đang đánh đàn kia, cảm thấy anh ta có vài phần giống Lý Vận Định.

- Chỉ có mình biết - Trong lễ tưởng niệm của Trình Lệ Quân, nhất định phải bật bản nhạc “Hồ thiên nga” để làm nhạc nền.

- Được rồi. - Toàn Man Như chợt nhớ ra điều gì - Đúng rồi, cái tên sĩ quan cảnh sát tên Diệp Tiêu đó có tới tìm các cậu nữa không?

- Ghét chết đi được, vài ngày trước lại tới quấy rầy mình.

Trong mắt Mai Lan dâng lên một tầng sương, bình tĩnh lắc đầu:

- Yên tâm đi, hắn ta vĩnh viễn đừng hòng biết được bí mật của chúng ta.

Nhưng cô ta hoàn toàn không biết rằng, chính ở dưới chỗ mình đang ngồi, đang cài một cây bút ghi âm.

Bên ngoài cửa sổ, ở trên đỉnh của thành phố cách đó bốn trăm mét, lại được che phủ bằng một lớp sương dày, không còn cách nào nhìn thấy tháp Babylon nữa.

CHƯƠNG 5

Mai Lan ngồi trong xe ôm tạm biệt Toàn Man Như và Chương Tiểu Tuyết, lần sau tụ tập vẫn là nơi này, cũng là buổi lễ tưởng nhớ về Trình Lệ Quân.

Ngồi một mình trong ghế lái của Infiniti, Mai Lan lấy ra từ trong túi xách một khung ảnh quen thuộc, đó là tấm ảnh tập thể của bốn cô gái, trên tủ đầu giường mỗi người bọn họ, đều đặt một tấm ảnh giống hệt như vậy.

Còn có một chuyện, mà cô ấy chưa hề nói ra, chính là khi cảnh sát Diệp Tiêu tới tìm cô, nói với cô rằng Lâm Tử Túy mất tích rồi.

Tiếp theo sẽ là ai?

Diệp Tiêu hỏi về mối quan hệ giữa cô và Lâm Tử Túy, Mai Lan che giấu rất khéo léo.

Cuối cùng, cảnh sát đưa ra một vấn đề kì lạ:

- Ai là Odette? Ai là Odile?

- Tôi nghe không hiểu.

- Không, cô hiểu, là về câu chuyện của “Hồ thiên nga”. Tôi đã điều tra qua ghi chép của trường đại học sư phạm về cô. Cô và Trình Lệ Quân đều lựa chọn lịch sử âm nhạc Phương Tây, mà thành tích môn này của cô vô cùng xuất sắc.

- Về vở kịch Ba-lê? - Mai Lan cố gắng nhớ lại nói - “Hồ thiên nga” là vở để dành của tất cả các đoàn múa ba lê, thông thường là Thiên Nga trắng và Thiên Nga đen, cũng chính là Odette và Odile, hai vai diễn này do một nữ diễn viên thể hiện. Do vậy, vai diễn này vượt qua cả mức độ khó thông thường, hơn nữa tính cách lại tương phản.

- Rất ý nghĩa, cô nói tiếp đi.

Cô bắt đầu tránh né ánh mắt của Diệp Tiêu:

- Xin lỗi, đã tốt nghiệp hơn 10 năm, Trình Lệ Quân vẫn luôn giữ niềm yêu thích với âm nhạc cổ điển, nhưng tôi không nhớ rõ... hoàng tử, đúng rồi, rõ ràng anh ta yêu Odette sâu đậm, cũng là Thiên Nga trắng. Nhưng trong đêm

vũ hội sinh nhật Hoàng tử, Odile mặc váy đen xuất hiện, anh ta không nhìn ra điểm khác nhau của bọn họ, hoàn toàn bị Thiên Nga đen lừa gạt, thề nguyện lấy Odile làm vợ, dẫn đến kết cục bi ai ở hồi bốn... hình như là vậy.

- Cảm ơn, tôi đã hiểu được chút ít.
- Cái này có liên quan đến vụ án sao?
- Cũng có thể.

Sau khi cảnh sát Diệp Tiêu đi rồi, trong lòng Mai Lan vẫn cảm thấy khiếp sợ ánh mắt sắc bén của anh ta.

10 giờ sáng ngày 10 tháng 12. Bãi đỗ xe nằm dưới độ cao 500m so với nhà hàng xoay, cô ngồi ngây ra phía sau tay lái, trong lòng lặp đi lặp lại câu hỏi:

- Ai là Odette? Ai là Odile?

Tiếng tin nhắn vang lên, cô mệt mỏi cầm điện thoại, vừa nhìn thấy tên người gửi, dường như muốn mở toang cửa xe ra ngoài.

Màn hình hiển thị hai chữ đơn giản: Người Cầm. Dường như rất lâu sau, cô mới mở tin nhắn điện thoại, xem tin nhắn của Người Cầm.

- Tối mai, tôi từ quê lên, có thể gặp cô không?

Vẫn là phong cách của Người Cầm, đơn giản trực tiếp mà không thô bạo, anh ta vẫn sống sao?

Trong chớp mắt, Mai Lan vô cùng hối hận, trút giận lên chiếc còi ô tô.

Đạp chân ga, tiến vào đường lớn, muốn vượt qua chiếc xe trước mặt, lại chột nhĩ không ra nên đi đâu. Ngày mai đối mặt với tên cầm như thế nào? Hay là căn bản không cần quan tâm, hoặc là... làm thêm một lần nữa?

Xe dừng đèn đỏ, cô ta mở hộp đựng đồ, lấy ra một khung ảnh khác, cùng là bốn cô gái - nhưng ai cũng đều rất trẻ trung xinh đẹp - Trình Lệ Quân tết tóc phong cách retro, Toàn Man Như chỉ nặng một nửa cân nặng bây giờ, Chương Tiểu Tuyết giống như một nữ sinh cấp 3, mà Mai Lan lúc đó được mọi người gọi là Tiểu Trương Bá Chi.

Bọn họ cùng chụp ảnh lúc tốt nghiệp đại học sư phạm. Bố của Mai Lan là bác sĩ, Toàn Man Như là con gái của Bộ trưởng Bộ Tài chính, bố của Chương

Tiểu Tuyết là tổng biên tập tòa soạn, nhà Trình Lệ Quân có khối tài sản tiền tỉ. Bọn họ đều là con độc, lại cùng ở một phòng ký túc, nhận nhau làm chị em. Bốn người thường nằm trên một giường xem phim kinh dị, lúc thì cùng nhau gian lận, nói xấu bạn học và giáo viên mình ghét nhất, nghỉ hè cùng nhau đi châu Âu du lịch, thỉnh thoảng lại đi chơi đêm, lén hút thuốc uống rượu...

Lúc đó, Mai Lan trải qua một cuộc tình vô cùng oanh liệt trong trường. Bạn trai từ nông thôn ra, sau khi tốt nghiệp trở về làm thầy giáo ở quê. Cô ấy muốn cùng đối phương đi đến một nơi thật xa, nhưng bị bố mẹ cực lực ngăn cản, cuối cùng cô lựa chọn ở lại làm giáo viên tại trường học dành cho người khiếm thính khiếm thị. Cô cũng không gặp lại chàng trai năm đó nữa, nhiều năm sau nghe nói anh ta chết vì một đợt di dời ở nông thôn.

Năm đó tốt nghiệp, Toàn Man Như ở lại trường làm công việc hành chính, ba năm sau kết hôn với một cán bộ cao cấp. Cô ấy nhận định rằng mắt nhìn người của mình không tồi, người đàn ông này là cổ phiếu tiềm năng, sẽ có một ngày thành công. Nhưng cũng vì vậy mà cô ấy quản lý rất chặt, ngày ngày kiểm tra điện thoại, cấm anh ta giao lưu với những cô gái trẻ trung xinh đẹp, ngay cả với những chàng trai thư sinh e thẹn cũng phải đề phòng, để tránh bị người ta bẻ cong. Hai người cùng đi ra ngoài, chỉ cần anh ta nhìn cô gái bên cạnh thêm một chút thôi cũng đều sẽ bị véo tai không tha. Sau khi kết hôn không lâu, dự đoán của Toàn Man Như trở thành sự thật, chồng cô bỏ việc ra ngoài kinh doanh, trở thành triệu phú, mở miệng ra là ca ngợi vợ mình, nói cô có tướng vượng phu. Đến khi cô sinh xong con gái thì lại thay đổi hoàn toàn, đầu tiên là thân hình, giống quả bóng bay được bơm căng, không thể trở về thân hình mảnh khảnh như trước trước, lúc này chồng cô ấy hoàn toàn không còn hứng thú gì với vợ. Hơn nữa công việc kinh doanh càng ngày càng bận, trong nam ngoài bắc, đi lại suốt ngày, khi gọi điện thoại về nhà cũng là vội vàng hai tiếng Honey rồi cúp máy. Cô ấy cũng tự cảm thấy không còn mặt mũi nào cùng chồng ra ngoài, tự nguyện ở nhà làm nữ chủ nhân.

Chương Tiểu Tuyết không trở thành giáo viên mà đi làm ở một doanh nghiệp nước ngoài, cũng coi như là bước vào thế giới hào nhoáng. Cô ấy cùng với ông chủ nước ngoài, đồng nghiệp xinh đẹp, trăm loại đối tác cùng bàn thảo hợp tác, các vũ trường ở Thượng Hải chẳng có nơi nào là chưa từng đặt chân tới. Bởi vậy nên đương nhiên, bạn trai cô nói giảm nói tránh đi cũng phải đến nửa tá, còn chưa kể đến những mối tình một đêm gặp nhau ở trên bar. Cho đến năm 29 tuổi, thực sự cảm thấy tuổi xuân không còn nữa, nếp nhăn ở đuôi mắt cũng bắt đầu lộ rõ, hưởng hồ lại bị bố mẹ nghiêm túc nhắc nhở, mỗi tháng sắp xếp 4 cuộc gặp mặt, cuối cùng phải tự mình kết hôn. Đối phương là một người đàn ông ngoài 35 tuổi chưa vợ, không có tai tiếng tình dục nào, vì trời sinh một đôi, một người từng nếm trải qua quá nhiều đàn ông như Chương Tiểu Tuyết lại vì vậy mà cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Một năm sau khi kết hôn, cô ấy sinh được một cậu con trai, rồi lại càng ngày càng cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của chồng, kể từ đó hoàn toàn thay tính đổi nết, chuyên tâm ở nhà chăm chồng dạy con, Mai Lan không còn nghe thấy cô ấy tám chuyện về việc bản thân lại chinh phục được một anh chàng nào nữa, ngược lại đổi thành khuôn mặt lúc nào cũng ngời ngời hạnh phúc kể xem chồng rất tốt với mình, bằng chứng là túi xách của cô đã chất đầy tủ.

Trình Lệ Quân chỉ làm giáo viên trung học có 2 năm, dù gì thì bố cô ấy vẫn thừa tiền nuôi cô. Mấy năm sau, cô ấy kết hôn với luật sư Lâm Tử Túy. So sánh với những người chồng của mấy cô bạn, chồng cô ấy tuy đẹp trai mê người, nhưng sự nghiệp lại không thành công nhất, ngược lại còn phải dựa vào vợ.

Còn về Mai Lan, cô ấy làm giáo viên ở trường học dành cho người câm điếc được vài năm, không trải qua mối tình nào. Bảy năm trước, trong một hoạt động từ thiện do ngân hàng nào đó phát động, đi đến vùng núi khó khăn giúp đỡ cho trẻ tàn tật, yêu cầu giáo viên biết giao tiếp bằng tay đi cùng, Mai Lan chủ động đăng ký tham gia. Trong suốt hành trình kéo dài cả mùa hè đó, đại diện phía ngân hàng là một chàng trai 28 tuổi. Tuy anh ta tướng mạo bình

thường nhưng lại rất nhiệt tình trong mọi mặt, tuyệt nhiên không chê bai điều kiện nông thôn gian khổ, lại rất thích chơi trò chơi với các em nhỏ. Mai Lan và anh ta phối hợp rất ăn ý, còn phát hiện hai người có nhiều sở thích chung như cùng thích tiểu thuyết lý luận của nhà văn Agatha Christie, bộ phim huyền bí “Mất tích” của Mỹ. Ở một thôn xa xôi hẻo lánh của Vân Nam, khi đi qua ghềnh suối, Mai Lan không may bị nước cuốn đi, mấy chục mét bên ngoài đều là thác nước chảy dữ dội, anh ta đã không tiếc thân mình nhảy xuống, cuối cùng cũng cứu được cô lên. Đêm hôm đó, khi cô đang đốt lửa trong sân trường trung học của thôn, nhìn ngắm ánh trăng tròn vành vạnh, rất nhiều đom đóm sáng lấp lánh xung quanh, giống như cảnh tượng trong thế giới phim của Hayao Miyazaki, Mai Lan chấp nhận lời tỏ tình của anh ta.

Yêu được một năm, ân ái mặn nồng, gắn bó keo sơn, Mai Lan trở thành vợ của anh ta. Trước khi kết hôn phát hiện mình đã mang thai, cô rất muốn sinh đứa trẻ này, nhưng anh không muốn vội vàng kết hôn. Anh đang trong thời kỳ quan trọng của sự nghiệp, vừa mới đạt được một vị trí mà người người mong ước, nhưng phải đối mặt với áp lực thành tích công việc vô cùng to lớn. Thế là, anh thuyết phục Mai Lan bỏ đứa bé. Người đàn ông mà cô đang yêu thương sâu đậm, cô biết anh ta từ một nhân viên bình thường nỗ lực phấn đấu, có được vị trí ngày hôm nay cũng không hề dễ dàng, cô nguyện vì anh ta mà hy sinh.

Năm thứ hai sau khi kết hôn, lương của chồng cô tăng lên hơn 500.000 tệ, thu nhập ngoài cũng tăng gấp bội. Mai Lan từ bỏ công việc giáo viên, chuyên tâm ở nhà sinh con đẻ cái. Không ngờ, sáu năm trôi qua, rồi chớp mắt lại tới năm thứ bảy, vẫn chẳng có động tĩnh gì. Đi kiểm tra, bác sĩ nói lần phá thai đầu tiên để lại hậu quả nghiêm trọng, khiến cô từ nay về sau khó có thể có thai.

Chồng cô không thể trách Mai Lan được, hoàn toàn là hậu quả do anh ta gây ra. Nhưng anh bắt đầu buông thả bản thân, cả đêm ở bên ngoài tiệc tùng, qua đêm tại văn phòng, hoặc là tán tỉnh ve vãn nữ thư ký. Anh ta tự cho rằng bản thân mình che giấu rất hoàn hảo, nhưng thực ra sớm đã bị vợ phát hiện.

Mai Lan lại quyết định giữ kín trong lòng, che giấu tất cả mọi chuyện, từ đầu đến cuối chưa từng muốn phanh phui chuyện đó.

Cô không giống như những người phụ nữ khác, muốn duy trì hôn nhân mà nhẫn nhịn thỏa hiệp, mà quyết tâm dùng cách thức của riêng mình để báo thù.

Mấy năm gần đây, tuy cuộc sống của mỗi người có nhiều thay đổi, nhưng cả bốn người bọn họ đều đã là người phụ nữ của gia đình, Toàn Man Như và Chương Tiểu Tuyết đã làm mẹ, nhưng tình bạn của bọn họ một tắc cũng chẳng hề thay đổi, buổi gặp nhau cuối tuần đều chưa từng gián đoạn. Mỗi lần gặp nhau đều sẽ có người rơi nước mắt, nói ra tất thảy những điều bất hạnh sau hôn nhân...

Chồng của Toàn Man Như là người đầu tiên giở trò, không biết đã cãi nhau bao nhiêu lần, nhưng cô ấy lại không dám ly hôn vì cô con gái còn đang ẵm ngửa. Cô ấy luôn tự trách do mình sau khi sinh trở nên phát tướng, khiến chồng không còn cảm thấy hứng thú, mọi người đều hiểu là vô nghĩa. Quan trọng hơn là, cô ấy nói bản thân mình vẫn rất yêu chồng, không muốn làm người đàn bà ai oán bị ruồng bỏ, như thế thì mất mặt quá.

Tiếp theo là Chương Tiểu Tuyết, con trai chưa đầy hai tuổi, chồng ở bên ngoài đã có bồ nhí. Cô ấy chỉ có thể lặng lẽ nguyên rửa mỗi ngày, nhưng lại chẳng dám nổi cơn tam bành với chồng. Bố cô ấy vừa mới về hưu, người đi trà lạnh, không còn chỗ dựa. Ly hôn sao? Chỉ có thể được chia một phần tài sản rất nhỏ, phân nửa đều bị chồng chuyển đi hết rồi. Chỉ có nửa căn nhà, sống như thế nào đây? Lẽ nào ra ngoài tìm việc? Vị trí tại doanh nghiệp nước ngoài trước đây của cô sớm đã bị người đến sau thay thế mất rồi, công ty nào dám nhận một người mẹ đơn thân như cô chứ?

Vấn đề của Trình Lệ Quân là nghiêm trọng nhất, vốn dĩ cô ấy và chồng sống yên ổn với nhau, cho dù cô kiểm tra ra mình bị tắc ống dẫn trứng. Tuy nhiên, trong tai nạn hàng không mấy năm trước, cô ấy mất đi cha mẹ, từ đó bệnh trầm cảm càng ngày càng nghiêm trọng. Có một lần, Trình Lệ Quân cứa cổ tay tự sát ở nhà, may mà Mai Lan đến cứu kịp thời. Từ đó tính cách cô thay đổi hoàn toàn, từ một cô gái nhát gan đến mức một con ruồi cũng không

dám đập, ra ngoài gặp chuyện gì cũng đều rụt đầu rụt cổ trốn về phía sau, giờ lại trở nên dễ cáu kỉnh tức giận.

Mai Lan lo lắng cho sự an toàn của cô ấy, hễ cứ không có việc gì là sẽ chủ động đến thăm, nhìn thấy Trình Lệ Quân luôn phát tiết cáu gắt với người giúp việc theo giờ, ép người phụ nữ trung niên ấy làm nhiều công việc bẩn thỉu và nguy hiểm, có lúc gần như là sỉ nhục và ngược đãi bà ấy. Người giúp việc ấy lại rất kiên trì, từ trước đến nay chưa từng phàn nàn bất cứ điều gì, vì bà chủ trả tiền lương gấp đôi.

Chính vì lí do đó nên Lâm Tử Túy cũng hay nói chuyện với Mai Lan. Thường thường là hai người bọn họ cùng nhau đưa Trình Lệ Quân đi gặp bác sĩ tâm lý, trong lúc chờ đợi quá trình điều trị dài dằng dặc ấy, họ thường ngồi ngoài quán cà phê nói chuyện. Anh ta hoặc là không nói, nhưng khi đã nói thì sẽ rất nhã nhặn, còn có thể dẫn ra những trích dẫn kinh điển nữa. Mai Lan học qua lịch sử âm nhạc Phương Tây, rất hào hứng nghe anh ta nói về Tchaikovsky và Rachmaninoff. Mỗi lần nhìn vào ánh mắt của Lâm Tử Túy, trái tim Mai Lan lại khẽ run rẩy, biết bao cô gái đều có cảm giác này với anh ta - Đây là người đàn ông nguy hiểm khiến người ta phải say đắm.

Cô bắt đầu nhận được tin nhắn trên Wechat của Lâm Tử Túy, nửa đêm nghe thấy những câu nói mập mờ, có khi liên quan đến Trình Lệ Quân, có khi hoàn toàn không can hệ gì tới.

Có thời điểm, vừa đúng lúc Mai Lan phát hiện chồng ngoại tình, tâm tình buồn bã đến cực điểm - Cô nhận lời mời của Lâm Tử Túy, hai người đến gặp mặt ở quán bar. Anh ta rất biết tiết chế tình cảm, có lẽ đã sớm có đối tượng ở bên ngoài, hoặc là thường xuyên trải qua tình một đêm. Trình Lệ Quân đáng thương mắc phải căn bệnh trầm cảm, vẫn còn cho rằng chồng mình chung thủy chẳng thay lòng, thì ra chỉ là vì anh ta làm mọi việc vô cùng cẩn trọng, không để lại một chút dấu vết nào.

Có một đêm, Lâm Tử Quân muốn chuốc say Mai Lan, không ngờ từ lượng của cô lại cực cao, cuối cùng người gục trước lại là hắn. Trong lòng Mai Lan hiểu rất rõ: Một khi bước qua ranh giới này thì sẽ không thể quay lại

nữa, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định thẳng thắn, lạnh lùng vẫy một chiếc taxi, đưa con ma men ấy về nhà, cũng không có bất kỳ quan hệ riêng tư với anh ta nữa. Bí mật này, cô ấy chưa từng nói với bất cứ ai, đương nhiên cũng không thể để Trình Lệ Quân biết, nếu không thì cũng sớm khiến cô ấy tự sát rồi.

Ngày Đông chí năm đó, trong nhà Trình Lệ Quân cuối cùng cũng xảy ra chuyện, người giúp việc theo giờ rơi từ tầng ba xuống chết.

Hai ngày sau là đêm Noel, bốn người lại gặp nhau ở nhà Mai Lan, Trình Lệ Quân khóc lóc nói ra chân tướng - kỳ thực là cô ấy ép người giúp việc trèo lên lau cửa sổ.

Mọi người nhất trí không nói ra bí mật này, vĩnh viễn không bán rẻ bạn bè.

Tiếp theo, Trình Lệ Quân lại nói ra một bí mật khiến người ta càng không thể tin nổi:

- Thật ra, người giúp việc đã chết đó, bà ta là một kẻ biến thái.

Trình Lệ Quân đang rơi vào trạng thái trầm cảm nặng, bình thường sẽ không để ý tới chuyện bên ngoài, chồng cô ấy lại đi sớm về khuya, người quan trọng nhất trong thế giới của cô ấy lại chuyển thành người giúp việc Ma Hồng Mai kia. Có lúc cô ấy tìm mọi cách để quan tâm người giúp việc, tặng vàng bạc trang sức của mình. Có lúc lại kén chọn tỉ mỉ, ví dụ như mỗi khi dùng xong nhà vệ sinh, người giúp việc đều phải cọ rửa sạch sẽ lại thêm một lần nữa, cứ ba ngày một lần nền nhà phải tẩy sạch, mỗi tuần tất cả các cửa sổ phải lau gần như trong suốt.

Giống như tất cả những người phụ nữ không sinh được con khác, Trình Lệ Quân ở nhà chán đến cực điểm, vì vậy càng ngày càng mẫn cảm, một tiếng gió thổi cỏ lay bất kì cũng khiến chứng trầm cảm trở nên nặng hơn. Cô ấy lặng lẽ quan sát người giúp việc, từ ánh mắt khi nói chuyện đến dáng vẻ khi nghỉ ngơi của bà, phát hiện ra Ma Hồng Mai là một người có tâm sự.

Thế là cô ấy quyết định làm một việc đầy kích thích - theo dõi và nhìn lên người giúp việc theo giờ.

Kết quả thật bất ngờ, mỗi buổi sáng sớm, Ma Hồng Mai đều ra khỏi nhà mua đồ ăn sáng rất đúng giờ, đến một tòa nhà xây dở trong trung tâm thành phố. Ban đầu, Trình Lệ Quân cho rằng bà ta bí mật tới gặp gỡ người tình, sau đó đánh liều theo bà ta trèo lên tòa nhà xây dở đó, phát hiện bà ta ném đồ ăn sáng từ mái nhà xuống dưới. Đợi đến sau khi bà ta đi, Trình Lệ Quân mới phát hiện ra một chuyện không thể tin được, trong vườn treo bên dưới đang giam cầm một người đàn ông.

Cô không biết người đàn ông đó là ai, xem ra hơn năm mươi tuổi, mặc áo khoác bông dày, có một số đồ dùng sinh hoạt đơn giản.

Ma Hồng Mai, ngày nào cũng đều đặn như vậy, luôn mang đồ ăn tới cho người đàn ông ở tòa nhà xây dở nhưng lại không nói gì với ông ta, giống như mối quan hệ giữa quản ngục với phạm nhân tù chung thân. Trình Lệ Quân nhớ rằng người giúp việc nói rằng chồng mình chết sớm - Lẽ nào, người đàn ông ở mái nhà kia là chồng bà ta? Đã bị giam cầm như thế rất nhiều năm rồi?

- Người đàn bà này quá đáng sợ! Tuy nhiên, không phải mình cố ý muốn bà ta ngã chết...

Trình Lệ Quân trước nay chưa từng nói dối trước mặt ba người bạn gái thân thiết.

- Nhưng sau khi Ma Hồng Mai chết, mình lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cũng không phải lo đến việc ngày ngày sống cùng một kẻ biến thái về tâm lí nữa.

Lúc này, trong lòng Mai Lan lại nghĩ: Lệ Quân thân yêu ơi, lẽ nào bạn không phải kẻ biến thái sao?

Toàn Man Như và Chương Tiểu Tuyết lại tỏ vẻ không tin, sao có thể có chuyện như vậy? Đây là đời thật, không phải đóng phim! Bọn họ cùng nhận định rằng đó là ảo giác được tạo ra do chứng trầm cảm quá nặng của Trình Lệ Quân, hai ngày sau cái chết của người giúp việc, cô ấy đã bịa một câu chuyện điên rồ như thế.

- Nếu các cậu không tin, có thể cùng mình tới đó xem.

Ngày hôm sau, cả bốn người cùng nhau đến tòa nhà xây dở mà Trình Lệ

Quân nhắc tới.

Dưới ánh nắng mặt trời ngày giáng sinh, Mai Lan xuyên qua công viên quảng trường nhân dân thành phố, lần đầu tiên nhìn thấy tháp Babylon.

Đây là một tòa kiến trúc giống bộ xương người, trần trụi để lộ ra xương cốt, mạch máu và thần kinh sớm đã không còn nữa, nếu trên trần thật sự nhốt một người, chắc cũng chỉ có thể là năm mốc hoặc dòi bọ mà thôi.

Chương Tiểu Tuyết là người nhanh nhẹn nhất, đã điều tra rõ ràng ngọn ngành xưa nay của tòa nhà này.

Chủ nhân của Tháp Babylon vốn sinh ra ở thành phố này, người ta gọi ông là “Giáo sư”, khi còn trẻ đã vượt biên sang Hồng Kông, không biết như thế nào đào được mỏ vàng. Trong khi hai nước Iran-Iraq chiến tranh, ông ta tự xưng là giáo đồ Baha’i^{71*} đến Trung Đông làm ăn, giúp Iraq xây dựng rất nhiều công trình cơ sở vật chất, trở thành nhà thầu lớn nhất của Saddam. Người này tài trợ cho việc khai quật tàn tích còn lại của thành phố Babylon cổ đại, nói rằng ở dưới nền đất đã nghe được những lời giáo huấn của nhà tiên tri Babu, phải xây lại Tháp Thông Thiên ở phía Đông. Cơn sốt nhà đất cao trào đầu tiên ở Trung Quốc, ông ta mang một khoản tiền lớn kiếm được từ chiến tranh ở nước ngoài về nước đầu tư, mời một số kiến trúc sư tầm cỡ tới thiết kế tháp Babylon, thù lao là một bức chân dung Nebuchadnezzar có niên đại 2500 năm trước, tương truyền là đào từ dưới chân tháp Babylon lên. 10 tầng hình nón bên dưới, thiết kế tạo thành trung tâm thương mại tổ hợp, tầng trệt thì là viện bảo tàng tư nhân, một nơi trưng bày thu thập văn vật Babylon phong phú nhất thế giới. 10 tầng của phần đầu, là khách sạn năm sao. Còn về vườn treo trên đỉnh, không ai biết là dùng để làm gì.

** Đạo Baha’i là một tôn giáo thế giới độc lập có những tín đồ ở khắp mọi nơi. Baha’i, theo cổ ngữ Ả Rập nghĩa là (Người noi theo ánh sáng của Thượng đế) ra đời năm 1863 tại Ba Tư (cũ) nay là Iran, người sáng lập là Baha'u'llah (có nghĩa là vinh quang của Thượng Đế). Tôn giáo Baha’i bắt nguồn từ phong trào chủ nghĩa Babi (còn gọi là tôn giáo Babi) ra đời ở Ba Tư, kéo dài từ năm 1844-1852.*

Năm 1998, khủng hoảng tài chính Châu Á, khắp Trung Quốc xuất hiện vô

số các tòa nhà bỏ hoang - Tháp Babylon cũng là một trong số đó, vào ngày thứ hai khi nó đang được xây phần mái.

Ngày thứ ba, chủ nhân của tòa tháp Babylon, “Giáo sư” khiến người ta mê mẩn trong truyền thuyết, đứng trên vườn treo trên đỉnh tháp, đọc những lời kinh cổ, rồi nhảy xuống dưới....

Cảnh sát lung sục tất cả các đường phố lân cận, bao gồm cả mái nhà và khu vành đai xanh, thậm chí trực vớt cả ở sông Tô Châu không xa, cũng không tìm thấy xác của ông ta, dường như cái xác ấy biến mất vào không trung. Những thứ đồ sưu tầm vô giá của ông ta đa số đều bị thu hồi về Iraq, vào năm 2003 sau cuộc chiến mà Mỹ khơi mào tại Iraq. Nghe nói “Giáo sư” và tòa nhà xây dở đó như hòa làm một, mỗi thanh thép trần, mỗi vết gạch lổm đổm, mỗi đường trát xi măng, đều là máu, da thịt và xương của ông ta. Và hồn ma của ông ta, thì vĩnh viễn bay lơ lửng trên không trung của tháp Babylon, ví dụ như như vườn treo không ai biết tới kia.

- Lê Quân, cậu nói xem, người đàn ông mà cậu nhìn thấy bị nhốt ở trên đỉnh tháp kia, liệu có phải là vị Giáo sư đó không?

- Ai mà biết được?

Bọn họ đi xuyên qua cánh cửa nhỏ phía sau khu vành đai xanh, Mai Lan nhìn chăm chú vào bức tường phía trên.

- Chúng ta đều đã tới đây rồi, cứ lên trên xem thử đi!

Bốn người cẩn thận bước vào tòa nhà hoang, chậm chậm bước lên 19 tầng cầu thang, tới khu cở đại của Tháp Babylon, bám vào lan can nhìn trộm xuống vườn treo, quả nhiên phát hiện ra người đàn ông đó.

Chẳng ai nói nên lời, giống như nhìn tinh tinh ở trong vườn thú, chăm chú nhìn vào người đàn ông gần như sắp chết vì đói. Xem ra ông ta đã mấy ngày không ăn gì, xương gầy trơ ra như củi nằm trong góc tường, cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Toàn Man Như và Chương Tiểu Tuyết bị dọa chạy luôn tại trận, Mai Lan và Trình Lê Quân cùng đuổi theo xuống tầng trệt mới gọi hai người bọn họ trở lại. Bốn người phụ nữ cùng nhau bàn bạc hồi lâu, Toàn Man Như không

có chủ ý gì, Chương Tiểu Tuyết thì chủ trương mau chóng báo cảnh sát, Trình Lệ Quân kiên quyết phản đối, cho rằng việc này sẽ khiến bản thân càng nhiều rắc rối - Đúng rồi, tại sao họ lại phát hiện ra bí mật này cơ chứ? Không phải là có liên quan đến người giúp việc Ma Hồng Mai đã chết đó sao? Trình Lệ Quân còn nói dối cảnh sát?

Cuối cùng, Mai Lan đưa ra phương án: Vứt dây thừng xuống, để người đàn ông ấy trèo ra, nhưng không nhìn thấy bọn họ.

Mọi người đều đồng ý với cách làm này, lại trèo lên tháp Babylon thêm lần nữa, chuẩn bị dây thừng chắc chắn, một đầu cố định vào đỉnh tháp, đầu còn lại ném xuống vườn treo, còn để lại mấy nghìn tệ làm sinh hoạt phí cho người đàn ông sau này khi thoát ra ngoài.

Lúc bọn họ trở về mặt đất không lâu, có một người đàn ông trung niên đầu tóc rối tung, mặt mũi bần thiêu, ánh mắt chậm chạp hướng về phía công viên quảng trường thành phố. Xung quanh mọi người đang tất bật bán đồ giáng sinh nhưng lại không có một ai giúp đỡ ông ta, có lẽ nghĩ rằng ông ta là người ăn xin.

Người đàn ông biến mất trong đám đông, cả đời Mai Lan không gặp lại ông ta thêm một lần nào nữa.

10 phút sau, bốn người bọn họ tập trung ở Starbucks đối diện, lau mồ hôi thấm đẫm trên trán:

- Quá kích thích rồi.

Mai Lan nhìn đỉnh tháp Babylon ngoài cửa sổ:

- Bạn yêu à, các cậu không cảm thấy sao, cái nhà tù trên không đó, là món quà của ông trời tặng chúng ta.

Ngày hôm đó, là ngày thành lập “Hội những người vợ cả tuyệt vọng”.

CHƯƠNG 6

Ngày thứ 7 sau khi Thôi Thiện thoát ra khỏi nhà tù trên không.

Nếu như Lâm Tử Túy không thoát được ra khỏi đỉnh tháp kia, thì chắc giờ cũng đã thành một thi thể rồi đấy nhỉ?

Liệu có chiếc trực thăng nhỏ nào đưa đồ ăn cho hắc không?

Cô ta đang tìm kiếm X.

Mặc dù đã chắc chắn được là đỉnh của tòa nhà đối diện kia, nhưng làm sao xác định được chính xác là ô cửa sổ nào. Huống hồ không có cách nào có thể thăm dò để biết được động cơ của X, người đàn ông ấy vì sao lại giam cầm cô ta trong vòng 120 ngày? Rồi vì sao cuối cùng lại thả cô ta ra?

Mấy ngày trước, trên chiếc giường trong căn phòng hạng thương gia của khách sạn, cô ta bắt đầu chảy máu.

Lần kinh nguyệt bình thường đầu tiên sau khi sảy thai sao? Thật sự rất khó chịu, cứ như là đem hết số máu của mấy lần trể kinh kia dồn lại chảy ra hết một lượt, nhớ lại món gan xào hồi cấp hai mẹ vẫn hay làm cho cô ăn.

Thôi Thiện cầm một chiếc kính viễn vọng, dạng mini màu đen mới mua, chăm chú nhìn vào công viên quảng trường thành phố. Ánh mặt trời ngày đông vô cùng ấm áp. Ánh nắng rải vàng trên bãi cỏ úa vàng, khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn được phơi nắng.

Trước khi ra khỏi cửa, cô ta nhìn lại mình trong gương. Mặc dù mấy ngày nay điên cuồng ăn cả các thứ đồ ăn ngon và các thứ đồ ăn trên vỉa hè, nhưng cả ngày lẫn đêm cô ta vẫn cứ chảy máu không ngừng cho nên vẫn cứ gầy xanh xao. Bắt buộc phải trang điểm một chút, mấy tháng trời chẳng đánh son và kem nền, xem ra có chút không tự nhiên, đặc biệt là phần quầng thâm mắt khó lòng che đi nổi kia. Hôm qua đã cắt tóc ngắn còn một nửa, sửa lại móng tay cho gọn gàng rồi sơn thành màu hồng. Đeo kính đen, đổi sang một chiếc áo khoác đen ngắn, chất liệu vải rất ổn. Quấn chiếc khăn quàng cổ màu cafe. Bên dưới là một chiếc quần âu màu xám, kết hợp với một đôi giày cao gót đen. Trên cổ còn đeo thêm chiếc kính viễn vọng, một phong cách rất retro.

Buổi chiều, Thôi Thiện vào công viên quảng trường thành phố, mua của người bán hàng rong dọc đường một túi cổ vịt. Thời học đại học, cô ta rất hay ăn cái này ở cổng trường, phải ăn loại cay nhất, ăn đến mức nước mắt chảy ròng ròng, cảm giác vô cùng sung sướng.

Cô ta ngồi trên chiếc ghế dài X hay ngồi, chống cằm nhìn về phía tháp Babylon. Nếu như phi thuyền vũ trụ trong “Cuộc chiến của những vì sao” bay tới đây, làm cho thị giác của con người có tính áp đảo. Bao nhiêu tòa nhà cao hơn 30 tầng xung quanh đây, có khi còn có cảm giác chẳng cao to bằng tòa nhà xây dở lộ hết cả gân cốt kia.

Để xác nhận hộ chiếu Trương Tiểu Xảo là an toàn, bắt buộc phải xác thực xem “Nước cộng hòa Sodoma” có thực sự tồn tại hay không.

Hôm kia đã mua một chiếc smartphone có thể lên mạng tìm kiếm thông tin. Còn về hai chiếc điện thoại của Lâm Tử Túy, bao gồm cả chiếc hàng limited có khắc dòng chữ “LZCS” đều bị cô nửa đêm vứt xuống sông Tô Châu rồi, để tránh việc bị cảnh sát dò ra tín hiệu.

Mặc dù không tìm thấy trên bản đồ thế giới, nhưng Sodoma là một đất nước có chủ quyền, càng không phải là Somali. Mấy năm trước, nước cộng hòa Somali vừa tham gia vào Liên hợp quốc - vị trí nằm ở quần đảo Sodoma của Nam Thái Bình Dương, được tạo nên từ 19 hòn đảo, diện tích 30 kilomet vuông, tương đương với Macao của Trung Quốc. Năm 1778, một chiến hạm của Anh làm phản, mấy thủy thủ cùng một đoàn thiếu nữ Polynesia lái tàu tới hòn đảo không người này. Trên người bọn họ mang theo một cuốn Kinh Thánh, rồi dựa theo câu chuyện về thành Sodoma trong “Cựu Ước toàn thư”, đặt tên cho vườn địa đàng ở nơi góc biển chân trời này. Cho đến tận năm 1990, những người của thế giới văn minh một lần nữa lên đảo, thì dòng máu lai giữa châu Âu và Polynesia này vẫn sống cuộc sống của thời cổ đại. Hiện nay, dân số của nước cộng hòa Sodoma không vượt quá con số 1000, nhưng đã ban bố ra toàn cầu hơn 200.000 quyển hộ chiếu, mỗi quyển trị giá 20000 đô la Mỹ.

Quyển hộ chiếu ấy đang nằm ở túi áo trong áo khoác của Thôi Thiện.

Rất lâu sau, có một chiếc xe máy màu đen đỗ ở lề đường, phía sau đặt hai thùng hành lí. Người lái xe là một thanh niên trẻ, tháo mũ xuống rồi nhìn lên đỉnh tháp Babylon rồi đi vào công viên quảng trường thành phố.

Anh ta mặc áo khoác đen, vai đeo balo, ngồi lên một đoạn khác của chiếc ghế dài quen thuộc nhất. Ánh nắng chiếu cho mặt ghế trở nên ấm áp, ngồi lên cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu, hướng hồ còn có mũ nữ ngồi cạnh, cách cánh tay của anh ta chỉ chưa đầy 5 centimet.

Nhiệt độ trở nên ấm áp hơn, khoảng mười mấy độ, hiếm có buổi chiều đông nào lại không có gió, cộng thêm với cảm giác mệt mỏi vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, rất dễ khiến người ta ăn no xong có cảm giác buồn ngủ.

Thôi Thiện vừa ngủ thiếp đi.

Hai mắt cô khép hờ, cuộn mình ở một góc chiếc ghế, trong tay còn túi cổ vịt đang ăn dở. Ánh nắng mặt trời ấm áp giống như một lớp sơn màu trắng, phủ lên khuôn mặt quá đỗi gầy gò. Làn da phải chịu đựng đói khát và giam cầm lâu ngày, gần như lộ ra hằn cả những mạch máu nhỏ li ti màu tím.

Nhưng mà, chỉ cần một quả bóng do mấy đứa trẻ ở gần đó đá sượt qua thôi cũng sẽ làm cô ta tỉnh giấc.

Nhìn thấy chiếc kính viễn vọng cô ta đang đeo trên cổ, người đàn ông kia lần đầu tiên mỉm cười. Anh ta ôm chiếc mũ, gỡ lớp kính dày bịch xuống, tiến lại gần khuôn mặt cô ta. Đây là lần đầu tiên khoảng cách của anh ta và cô ta trở nên gần như vậy, có thể ngửi thấy mùi hương trên tóc cô ta, và cả mùi vị hơi thở của cô ta nữa - Nhưng anh ta chỉ muốn nhìn rõ cái nốt ruồi nào đó trên mí mắt cô ta thôi.

Trên cùng một chiếc ghế dài, tư thế đó được giữ nguyên trong nửa phút, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không hề chạm vào người cô ta.

Chỉ có mùi hương của kẹo bạc hà Thôi Thiện vừa ăn, theo từng nhịp thở đều đặn, không ngừng bay tới trước mũi anh ta. Chàng trai trẻ đổ ra hai viên thuốc màu trắng, tự cho vào miệng mình rồi âm thầm nuốt hết.

Đồng thời, tay phải của anh ta, lấy thứ gì đó từ trong túi quần ra...

Trước khi Thôi Thiện tỉnh lại, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó.

Trong veo, sạch sẽ, không nhiễm bụi trần, đôi mắt của đàn ông.

Sợ rằng một khi mình tỉnh lại, sẽ lại trở về với nhà tù trên không, vừa mở mắt là sẽ phải đối diện với bầu trời hoang vu, còn những ngày tháng vượt ngục thành công kia, chẳng qua cũng chỉ là những ảo giác được sinh ra do quá khao khát tự do mà thôi.

Khi cô ta bị tiếng nổ máy của chiếc xe máy kia làm cho thức giấc, thì đôi mắt kia đã biến mất.

Chỉ nhìn thấy bầu trời lạnh giá đang dần lộ ra chút sắc xanh, tòa nhà xanh dờ với bộ xương đen cao vút, còn cả một bầy bồ câu xám bay tới nơi xa phía đường chân trời - Thôi Thiện đã ăn một con nào đó trong đàn chim ấy?

Sao lại ngủ quên mất chứ? Ở ngay trên chiếc ghế gỗ dài, ngập đầy ánh nắng trong công viên này, trước mặt là một bãi cỏ rộng lớn, chỉ có một con công đang mổ thức ăn. Nguy hiểm quá! Sau khi ngủ dậy bị cảm lạnh thì cũng chẳng sao, dù gì thì trong 120 ngày vừa qua cô ta đã sống trong rất nhiều hoàn cảnh khắc nghiệt, chỉ sợ sẽ bị trộm mất điện thoại và ví tiền, hoặc là bị mấy tên háo sắc thừa cơ chiếm đoạt.

Kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, khuy áo khoác được cài rất chặt, khăn cũng chưa bị tháo ra, đồ đạc trong túi vẫn còn - Không đúng! Đã có thêm thứ gì đó.

Hai chiếc chìa khóa.

Trong túi áo khoác của Thôi Thiện, có thêm hai chiếc chìa khóa lạ.

Trong đó, trên phần tay cầm của chiếc chìa khóa to hơn có dán một mảnh giấy, trên đó viết con số “3001”.

Còn trên chiếc chìa khóa nhỏ hơn, có đánh dấu “12”. Là ai đã nhân lúc cô đang ngủ, nhét chùm chìa khóa này vào trong túi? Hoảng sợ nhìn bốn phía xung quanh, chỉ nhìn thấy dòng xe đang nối đuôi nhau trên đường.

Cô đưa chiếc chìa khóa lên mũi, vẫn còn vương lại chút mùi mồ hôi của đàn ông.

X - Là anh sao?

Lại ngược nhìn trời thêm một lần nữa, ngắm chuẩn vào tòa chung cư cao

tầng đối diện với đường cao tốc trên cao. Lúc bị nhốt ở trong vườn treo, ngày nào cũng có thể nhìn thấy mấy ô cửa sổ của đỉnh tòa nhà này.

3001?

Con số trên chìa khóa, chẳng phải là phòng 1 tầng 30 sao? Cánh cửa sổ mà kẻ nhìn trộm X đang ở đó sao?

Thôi Thiện cầm nửa túi cổ vệt còn lại lên, rời khỏi công viên quảng trường thành phố. Cô giẫm lên đám lá rụng, sang đường bằng cầu đi bộ phía dưới đường cao tốc, lượn qua chỗ ông lão ăn mày đang nằm duỗi chân say ngủ, suốt chút nữa làm lật chậu xin tiền nhỏ của ông.

Bên đường treo tấm biển của khu chung cư: Vườn Hoa Lường Hà.

Lúc học cấp 3, vì chịu ảnh hưởng của thầy giáo Dung nên Thôi Thiện học rất tốt môn lịch sử thế giới, sông Tigris và sông Euphrates - Dựa theo nơi bắt đầu của lưu vực sông, chính là tòa tháp Babylon đối diện kia để đặt tên sao?

Cô tìm thấy tòa nhà số 7, nó dựa sát vào cao tốc bắc nam, chịu ảnh hưởng của tiếng ồn, là tòa nhà có vị trí kém nhất trong cả khu này. Thang máy buổi chiều rất vắng, khu vực quảng cáo của tòa nhà bị viết đầy mấy lời bậy bạ và cả địa chỉ QQ của các cô gái, Thôi Thiện ấn nút đi lên tầng 30. Theo nhịp tăng cao của thang máy, cô bắt đầu tưởng tượng mặt của X.

Đã đến tầng 30, chỉ có 1 phòng, trước cửa in “3001”. Không ấn chuông cửa, trực tiếp cầm chìa khóa vào.

Quả nhiên có thể mở được cửa, trước mắt là một lối đi dài, hai bên được ngăn cách với nhau bằng một bức tường đơn giản, mấy cánh cửa nhỏ bị đóng chặt. Có cầu thang thông tới tầng 2, hóa ra là một căn nhà kiểu phục thức, bên dưới có 7 căn phòng. Dưới bếp vọng lên tiếng quay của lò vi sóng. Không biết ở đâu vang lên đoạn đối thoại trong “Chân Hoàn truyện”. Có một cô gái trẻ đang đứng đợi trước cửa phòng vệ sinh, mặc một chiếc váy ngủ màu hồng, mắt tối sầm, lạnh đến mức run cầm cập, gõ cửa hỏi xem nhà vệ sinh đã dùng xong chưa. Cô ấy hoàn toàn không để tâm tới sự xuất hiện của Thôi Thiện, chỉ coi như một người hàng xóm nào đó.

Đây là một căn phòng thuê tập thể, cũng chẳng phải chưa từng ở kiểu

phòng như thế này. Thôi Thiện nhìn con số “12” trên chiếc chìa khóa, giẫm lên nhịp cầu thang kéo kẹt.

Chỗ sâu nhất trong tầng hai, nhìn thấy trên cửa có số “12”, không biết X có ở trong phòng không?

Sáu khắc bánh răng trên chiếc chìa khóa bị cô bóp thật chặt trong tay, giống như một cái cửa không ngừng cản xé, cơ hồ như có thể mài được ra máu, cho đến khi vách tường phát ra tiếng gào chói tai, hình như là một đôi tình nhân thất nghiệp đang cãi nhau.

Cuối cùng, Thôi Thiện đưa chìa khóa vào ổ, phía sau cánh cửa lặng yên như một phần mộ. Đầu ngón tay mới chỉ hơi dùng lực một chút đã mở được khóa cửa.

Nhà của X.

Hơn mười mét vuông, cửa sổ sát đất quay về hướng đông, đối diện thẳng với bầu trời, nhìn thẳng xuống tháp Babylon, không lệch đi chút nào.

Thôi Thiện quay đầu lại, chợt nhìn thấy mình ở trên tường.

Cả bức tường, từ trần nhà xuống mặt đất, gần như dán đầy hình của một cô gái...

Từ bức ảnh đen trắng của một cô bé 5-6 tuổi, cho đến bức ảnh tập thể đeo khăn đỏ, còn có cả bức ảnh gia đình ba người hạnh phúc - Bố của cô là một người đàn ông rất tuấn tú khôi ngô, mẹ cũng từng là một mỹ nữ, quần áo mặc trên người cũng rất đẹp. Còn cô ta thì được kế thừa dung mạo của cả bố lẫn mẹ. Thôi Thiện là con gái đầu lòng, lớn lên ở trong khuê phòng không ai biết tới, khi cô ta còn là một thiếu nữ ngờ nghệch, không biết là mình đã mặc đồng phục cấp một gì thế kia nữa. Thôi Thiện nhìn rất lâu vào bức ảnh kia, đầu ngón tay vuốt lên khuôn mặt mình lúc 14 tuổi, cũng giống như X tưởng tượng ra hơi ấm trên làn da cô ta qua kính viễn vọng.

Cô ta từng có một cái tên tiếng Anh, đặt trong giờ tiếng Anh lớp đại học, nhưng rất ít người nhớ tới, sau này cũng gần như chẳng dùng tới - Odette. Hàng chữ này được dán ở đầu giường của X, thêm cả 3 chữ Trung Quốc: 奥黛特^{72*}.

** Phiên âm tiếng Trung của từ Odette.*

Hiếu kì lật mặt sau của tờ giấy lên, còn có một dòng chữ tiếng Trung và tiếng nước ngoài

Odette = 奥黛特 = Одетта = 奥杰塔

Cô không biết nó có ý nghĩa gì.

Trên tường ngoại trừ các bức ảnh của cô, ví dụ như bức ảnh chụp chung của cô với thầy giáo chủ nhiệm cấp ba, bức ảnh chụp với mấy cô bạn thân cùng phòng thời đại học, chocolate được bí mật di chuyển khi yêu nhau ở chỗ làm... Còn có mấy tờ trông như tuyết, là bản scan hoặc là in lại: Bảng thành tích thi đại học, những giải thưởng đạt được thời còn đi học, những tư liệu bá danh được lưu lại trong những hội nghị cao cấp, nhật kí giao dịch trên Taobao và Jingdong^{73*}, thẻ bệnh án lúc đi bệnh viện kiểm tra, những bức ảnh trên Weibo đã xóa đi từ lâu nhưng vẫn bị người khác lưu lại được...

** Một trang bán hàng trực tuyến của Trung Quốc.*

Mấy tấm gần đây là tự chụp bằng điện thoại - Cô mặc bộ đồ du lịch công kênh, cảnh đằng sau là Nhĩ Hải dưới nền trời xanh mây trắng, ba tòa tháp trắng cao đứng sừng sững phía sau lưng. Còn có hai tấm ảnh ở trong bar của Lệ Giang, ghi chú thời gian chụp: Tháng 2 năm nay.

Mấy tờ giấy A4 được đóng đinh ghim lại trên tường, là mật ngữ 12 chòm sao được in từ trên mạng.

Ngày 22 tháng 6 - Ưu điểm: Lãng mạn, giỏi thể hiện tình cảm, trí tưởng tượng phong phú. Khuyết điểm: Ngây thơ, sống không thực tế, thích được thao túng mọi thứ. Hoa ngày sinh nhật: Cỏ phong linh. Đá đàn sinh: Chân trâu. Những người nổi tiếng sinh ra vào ngày này - Năm 1940: Abas Kiarostami. Năm 1949: Meryl Streep. Năm 1962: Châu Tinh Trì. Năm 1964: Abe Hiroshi. Năm 1964: Dan Brown. Năm 1987: Lee Min Ho.

Nhìn thấy những dòng chữ được in ra này, Thôi Thiện không nhin được mà nhoẻn cười. Thời đại học, những nam sinh theo đuổi cô cũng dán ở đầu giường những nội dung y hệt thế này.

Nhưng vị trí bắt mắt nhất ở trên tường, dùng bút đỏ để viết một hàng chữ

rất to:

Mỗi ngày uống thuốc ba lần.

Lẽ nào, trong bánh bao và nước mà X đưa cho cô có chứa loại thuốc đặc biệt nào đó? Giống như hai loại thuốc trộn vào trong ống tiêm sẽ biến thành loại thuốc độc chí mạng? Có lẽ, đây cũng chính là lí do khiến mỗi tối cô đều ngủ như chết, khi anh ta lên vào lúc nửa đêm, bản thân cũng không hề phát giác ra.

Trên tường có còn mấy dòng chữ 正^{74*} xiêu vẹo, đếm cẩn thận ra được đúng 40 chữ.

* Chữ “Chính”.

120 ngày.

Đúng thế, trên thế giới này sẽ không còn ai quen thuộc với Thôi Thiệu hơn X nữa, anh ta hiểu rõ cô có khi còn hơn chính cô hiểu bản thân mình.

Thực sự là như vậy sao?

Thôi Thiệu tiếp tục kiểm tra căn phòng, trong tủ chẳng có quần áo gì cả, cũng chẳng có mấy vật dụng cần thiết cho cuộc sống hằng ngày, càng đừng mong nhắc tới mấy thứ đại loại như máy tính, điện thoại di động, túi tiền, chứng minh thư... Xem ra X vừa mới chuyển nhà.

Nhưng trên bộ cửa sổ có kẹp một phong bì thư màu trắng, bên trên có nét chữ của X.

To: Odette

X để lại thư cho cô?

Thôi Thiệu từng dùng cái tên tiếng Anh Odette. Theo logic trong tờ giấy trên đầu giường của X, thì cuối cùng nó cũng bằng với Odette, chính là tên của nữ diễn viên chính.

Mở phong bì ra, chẳng có bất kì phong thư nào, chỉ có một xấp tiền xanh đỏ - 10.000 nhân dân tệ và 3.000 đô la Mỹ, đều là tiền giấy cũ.

Cô ta im lặng nhét phong bì vào túi áo khoác của mình.

Thật ra, Thôi Thiệu rất cần số tiền này, một khi quẹt thẻ hoặc rút tiền từ ATM thì sẽ rất dễ bị lộ ra hành tung, chỉ có dùng tiền mặt mới là cách an toàn

nhất. Nhưng 5000 tệ mà Lâm Tử Túy để lại, mấy ngày qua đã bị cô ta tiêu hết sạch rồi.

Có một số chuyện, con người không cách nào lí giải nổi, Thôi Thiện cũng không cần biết đáp án - Vì sao người đàn ông này lại tốt với cô ta như vậy?

Nhưng có một điều có thể khẳng định: X nhét chìa khóa vào túi áo của cô ta thì anh ấy sẽ không quay về căn phòng này nữa.

Cô ta mở ngăn kéo của bàn viết, thu dọn sạch sẽ, chỉ để lại một bức ảnh lớn, viết rõ ràng là tấm ảnh chụp hôm tốt nghiệp trường trung học Ngũ Nhất. Ngắm nhìn nó một lúc lâu, đầu ngón tay lướt qua từng khuôn mặt, nhưng từ đầu chí cuối không sao tìm ra được chính mình.

Cuối cùng, Thôi Thiện đi tới phía sau cánh cửa sổ, phóng mắt nhìn về đỉnh của tòa nhà xây dở phía đối diện.

Đời chút đã, hình như còn cái gì đó khác. Cô hoảng loạn cầm chiếc kính viễn vọng trên cổ mình lên, giống như 4 tháng vừa qua, mỗi ngày X đều làm như vậy - Trong tầm nhìn hình elip nhỏ hẹp hiện ra một thi thể đàn ông nằm dưới gốc cây thạch lưu xơ xác còn sót lại sau cùng. Tứ chi của hắn co rút, lộ ra bộ mặt đen sì, đôi mắt đến chết vẫn không nhắm lại, chòng chọc hướng lên bầu trời.

Lâm Tử Túy chết rồi?

Hiển nhiên, X không đối xử với Lâm Tử Túy giống như đã đối đãi với cô ta.

Nhìn thấy thi thể trong tư thế khó coi đến tột đỉnh của hắn, không biết là chết đói hay là chết rét, biểu cảm khuôn mặt cứng lại ở giây phút đau khổ nhất. Thôi Thiện vốn tưởng mình sẽ khóc, nhưng không ngờ đến nửa giọt nước mắt cũng chẳng thấy rơi, chỉ cảm thấy dịch dạ dày trào ngược, suýt chút nữa nôn hết chỗ mì mới ăn lúc trưa ra.

Nhưng, trong vườn treo không chỉ có mỗi thi thể của Lâm Tử Túy, mà còn có một người phụ nữ.

Thôi Thiện đứng trước khung cửa sổ, không ngừng điều chỉnh cự li của kính viễn vọng, tin tưởng rằng đây hoàn toàn không phải ảo giác.

Người phụ nữ kia vẫn còn sống.

Cô ta đang kêu cứu trong tuyệt vọng. Người phụ nữ đó khoảng 30 tuổi, làn da trắng muốt xinh đẹp, giống như những bà vợ trẻ trong phim Hàn Quốc. Mặc áo khoác Burberry, khuyên tai mà nhẫn đều đính kim cương, một người giàu có sống trong nhung lụa. Tóc cô ta rối bù, vết xước xước trên trán cũng vừa đóng vảy, chắc là mới rơi xuống đó chưa lâu.

Trong khoảnh khắc, Thôi Thiện nhớ lại khuôn mặt ấy - Ngày 22 tháng 6, 5 giờ sáng, đầu giường ở hiện trường nơi Trình Lệ Quân bị giết.

CHƯƠNG 7

Mai Lan đã kêu cứu một cách điên cuồng hai tiếng đồng hồ.

Trong tay cô ấy có một mảnh giấy đã rách, có nét chữ của một cô gái khác.

“Xin hãy cứu mạng! Tôi ở trên nóc nhà! Tháp Babylon!”

Bức tường xi măng xù xì phía sau, bên dưới có một đồng cỏ khô, một cái thảm lông ngỗng trắng bị chôn vùi. Cô ta nhìn thấy bốn bức tường cao, giống hết như một chiếc quan tài màu đen, chỉ còn lại bầu trời hoang vắng ở trên đầu.

Trong dòng nước lạnh gần 0 độ, không nhìn thấy một chú chim nhỏ nào bay qua.

Bên cạnh cây lựu phía bên trên một vài mét, có một người đàn ông đang nằm trên mặt đất - Lâm Tử Túy đã biến thành cái xác.

Mai Lan ngửi thấy mùi thối rữa, mặc dù là trên đỉnh tháp lạnh lẽo, vẫn có mấy con ruồi đáng ghét, chui ra từ mũi hân.

Cô ấy đã nôn hết ra bữa sáng kiểu Anh sáng nay được ăn tại nhà hàng xoay.

Không biết Lâm Tử Túy đã chết bao nhiêu ngày?

Có lẽ đã bị chôn sống 3 hay 5 ngày? Vô thức xé vụn mẫu giấy trong bàn tay.

Đây là báo thù - do một cô gái tên Thôi Thiện làm? Tiếp theo sẽ là ai?

Hội những bà vợ cả tuyệt vọng.

Lễ giáng sinh hai năm trước, Trình Lệ Quân, Mai Lan, Toàn Man Như, Chương Tiểu Tuyết, bốn cô gái gặp nhau tại quán Starbucks đối diện tháp Babylon, đã dùng bút đánh dấu cùng nhau viết lên lòng bàn tay mấy chữ này, làm ngày kỷ niệm thành lập hội. Mặc dù ngay sau đó đã bị rửa sạch trong nhà vệ sinh nhưng hội đã khắc sâu vào tận đáy lòng. Không nhớ là ai đã tải bài quốc ca của Liên bang Xô viết là bài “Liên minh kiên định không thể công phá”, đặt nó làm bài hát đại diện của Hội những bà vợ cả tuyệt vọng.

- Cậu đang đùa đấy à?

Mấy ngày qua, Trình Lê Quân vốn vẫn đang sống trong lo sợ, bị mấy câu của Mai Lan dọa cho chết khiếp.

- Phí lời! Cậu vẫn coi là thật sao?

Toàn Man Như vẫn lạc quan như thời còn đi học, nhưng mắc chứng trầm cảm nặng sau khi sinh, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô ta phát phì.

- Nhưng mà, nghĩ ra thì cũng có ý nghĩa lắm chứ - Nhất tiểu tam^{75*} vào nhà tù trên không ở đỉnh tháp!

** Chỉ bồ của các ông chồng.*

- Chương Tiểu Tuyết thiếu chút nữa thì hét ầm lên, vội vàng bịt miệng của mình lại - Ủầy! Có vẻ là rất sung sướng đấy.

- Đúng thế, có ông chồng nào kết hôn vài năm xong mà không đi ngoại tình chứ?

- Nếu như có nước uống mà không có cơm ăn, chắc sẽ sống được khoảng 7 ngày.

Toàn Man Như uống một ngụm trà sữa lớn:

- Mình biết mức cực hạn của giảm béo rồi.

- Nếu đến cả nước cũng chẳng có thì chắc chỉ ba ngày là xong thôi nhỉ?

Nếu như là bây giờ, không có áo bông dày và lều bạt, trên nóc nhà gió rất lạnh, chỉ một đêm thôi là sẽ chết rét!

Người tổng kết lại cuối cùng là Mai Lan, chăm chú nhìn vào tháp Babylon bên ngoài cửa sổ, tưởng tượng ra nhà tù lộ thiên ở trong bốn bức tường đó đang giam giữ một cô gái trẻ trung.

Ba người còn lại đều không lạnh mà run, Chương Tiểu Tuyết bưng ly trà nóng lên:

- Có thể dừng nói đến cái này nữa được không?

- Cậu không hận cô ta?

- Cái con bé nữ sinh đại học đó...

Nửa năm trước, chồng của Chương Tiểu Tuyết bị ép phải thừa nhận có nguồn vui mới ở bên ngoài, thề sẽ đoạn tuyệt quan hệ với đối phương. Nhưng

tối qua, ông ta lại không về nhà, nói cái gì mà tiếp đón lãnh đạo nhưng kì thực là thuê phòng trong khách sạn với con nhỏ kia.

- Mình đã tới chùa thắp hương, cầu xin Bồ Tát phù hộ, để tiểu tam bị tai nạn xe mà chết đi!

- Sao không nguyên rửa chồng cậu ý?

- Nói vớ vẩn! Mình yêu anh ấy, sao nỡ rửa anh ấy chứ? Cho dù anh ấy làm loạn ở bên ngoài, thì về nhà cũng vẫn là bố của con mình, mình vẫn hi vọng anh ấy sẽ sống lâu trăm tuổi.

Ai có thể ngờ được chứ? Tiểu Tuyết thời đại học thay đổi nhanh như trở bàn tay là thế, vậy mà giờ đã trở thành một bà vợ tốt nhường kia.

- Ly hôn thì sao?

- Cũng không phải là mình chưa từng nghĩ tới, nhưng đó chẳng phải là mình đã giơ tay đầu hàng rồi sao? Ngược lại lại còn khiến cho con bồ nhí kia thành công thay thế vị trí của mình - Để cô ta chiếm được người đàn ông của mình, ngủ trên giường của mình, lái xe của mình, còn muốn đánh con của mình nữa, vậy chẳng phải là dễ dàng cho cô ta quá sao? Chúng ta là vợ cả, nhất định phải chiến đấu tới cùng!

Mai Lan khẽ lắc đầu:

- Cầu người, cầu trời, không bằng cầu chính mình.

- Đừng nói nữa, mình sợ.

Toàn Man Như cắt ngang câu nói của Mai Lan, Chương Tiểu Tuyết xua tay:

- Không sao, mình muốn nghe tiếp!

- Tiểu Tuyết - Mai Lan và mấy người còn lại vẫn giữ cách xưng hô từ hồi đại học - Chồng mình cũng có bồ, thuê chung cư cao cấp cho cô ta, tặng cho cô ta thẻ tín dụng hạn ngạch 50.000 tệ, mỗi tuần bọn họ gặp nhau ba lần - Con bé đó, 24 tuổi, đã chuẩn bị sinh con cho chồng mình.

- Oh my God, sao đến giờ cậu mới nói?

Mai Lan không nói gì nữa, cho thêm mấy viên đường vào tách café.

- Nếu như cô ta sinh con, chồng cậu có đòi li hôn không? - Toàn Man Như

lại lắc đầu nói - Mình tìm luật sư giúp cậu kiện ra tòa! Người đàn ông đó sẽ ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng!

- Nói nghe dễ quá?

Từ nhỏ đến lớn Mai Lan không hề thiếu tiền, nhà mẹ đẻ cũng có một căn nhà rất lớn, vốn dĩ cô chẳng để ý tới những thứ đó.

- Mình chỉ muốn - Cô ta làm tổn thương mình, mình muốn cô ta phải trả giá.

- Nóc của tòa nhà xây dở? - Trình Lệ Quân nhìn về phía đỉnh tháp bí mật mà mình đã phát hiện ra - Ngộ nhỡ chết người thì làm thế nào?

- Lệ Quân, cậu tưởng mình định giết người thật sao? Đương nhiên, câu hỏi ấy khiến Trình Lệ Quân như bị hóc xương, nhớ lại người giúp việc theo giờ bị ngã gãy cổ của nhà mình.

- Cậu muốn nhốt người vào đó trong vòng hai ngày rồi lại thả ra sao?

- Chỉ là một lời cảnh cáo: Vĩnh viễn rời xa chồng mình. Chương Tiểu Tuyết gật đầu lia lịa:

- Ủ, có lí đấy, đối phó với loại đàn bà không cần mặt mũi này, chỉ có thể dùng biện pháp mạnh thôi. Nhưng mà, cậu thật sự muốn hành động sao?

- Không phải mình, mà là bọn mình - Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, các cậu sẽ giúp mình!

- Dùng tòa nhà này?

Trình Lệ Quân làm như thật, ngược lên nhìn tháp Babylon.

- Không, tòa nhà xây dở này là do cậu phát hiện, cũng là chuẩn bị cho cậu.

- Cho mình?

- Xin lỗi, mình nói sai - Là chuẩn bị cho bồ nhí của chồng cậu.

- Cậu nói Lâm Tử Túy sao? Anh ấy không có đâu... Mai Lan lập tức tiếp lời:

- Sớm muộn gì cũng sẽ có thôi, tin mình đi, Lệ Quân thân yêu ạ.

- Có lẽ...

- Các cậu có đồng ý giúp mình không - Tìm một tòa nhà xây dở tương tự, cải tạo sân thượng thành một nhà tù trên không kiên cố, rồi vứt tình nhân của

chồng mình vào đó.

- Mai Lan, cậu điên rồi.

- Mình rất bình tĩnh, cho các cậu mấy ngày để suy nghĩ. Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, từ nhỏ chúng ta đã ở bên nhau, không phải sao?

Vẫn là Chương Tiểu Tuyết nhanh hiểu ra sự việc:

- Ý cậu muốn nói là, chúng mình giúp cậu giam cầm bồ nhí của chồng ở trên đỉnh tòa nhà xây dở, sau đó, cậu cũng sẽ giúp đỡ bọn mình làm chuyện tương tự?

- Đúng, tiếp theo, sẽ đến đối tượng ngoại tình của chồng cậu - Nữ sinh.

- Mình nằm mơ cũng không mơ đến ngày này.

- Tiểu Tuyết, cậu yên tâm đi, ba đứa bọn mình sẽ giúp cậu tìm một tòa nhà xây dở tương tự như vậy, ở trong thành phố này có nhiều lắm!

- Cái này...

Ánh mắt của cô ta trào lên niềm phấn khích, nhưng lại mang theo nhiều hơn trong đó nỗi hoảng sợ của một người đàn bà khác sắp sửa vĩnh viễn biến mất.

- Mình phải về dắt chó đi dạo rồi, đợi điện thoại của các cậu, bạn yêu!

Ba ngày sau, Mai Lan nhận được tin của bọn họ.

- Mọi người vì mình, mình vì mọi người, Mai Lan, chúng ta cùng làm đi!

- Kết hôn 6 năm ròng, mình sinh con cho ông ta, từ bỏ tất cả vì ông ta, nhưng con đàn bà trẻ trung xinh đẹp kia lại dễ dàng thay thế vị trí của mình - Mình rất muốn nhốt cô ta lên nóc của tòa nhà xây dở, để cô ta sám hối và rơi lệ, để chồng mình phải cảm thấy sợ hãi!

Trình Lê Quân cũng gửi tin nhắn Wechat tới:

- Mai Lan, chứng trầm cảm khiến mình quá buồn khổ rồi, nếu như không làm chuyện gì đó kích thích thì mình sẽ tự sát thật mất - Hội những bà vợ cả tuyệt vọng nhất định phải hành động cùng nhau!

Nhưng mà, nói thì dễ, làm mới khó. Đầu tiên, nếu như không thể sử dụng tháp Babylon, thì đi đâu để tìm một tòa nhà xây dở? Mai Lan giải quyết vấn đề này rất nhanh, dùng Baidu^{76*} tìm kiếm tất cả những tòa cao ốc trong thành

phố, mấy ngàn tòa đang thi công hoặc đợi hoàn công, dựa theo phân tích thời gian khởi công là có thể xác định được tòa nhà nào nhiều năm rồi chưa được sử dụng.

** Trang mạng tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc.*

Ai mà ngờ được trong thành phố này lại có hàng trăm tòa nhà đang xây dở bị ngừng thi công, không có bất kì dấu hiệu nào của việc khởi công lại.

Trước mùa xuân, bọn họ đi nghiên cứu địa hình trước, mỗi người đều đội mũ bảo hiểm và các loại đồ dùng phòng hộ để tránh xảy ra sự cố trên tầng cao. Hội những bà vợ cả tuyệt vọng lần đầu tiên hành động bên ngoài, trèo lên nóc nhà, vạch định ra phạm vi của bốn bức tường. Xung quanh đó cũng chẳng có tòa nhà cao tầng nào, đúng là một nhà tù trên không được ông trời ban tặng.

Có một người đàn ông đang nhìn bọn họ.

Người đàn ông trung niên hói nửa đầu, mặc một chiếc áo khoác bông đầy bụi bẩn, trên khuôn mặt đen thui không có chút biểu cảm nào, trong tay cầm một khúc côn bằng thép.

Mấy bà vợ cả chưa gặp cảnh này bao giờ, sợ đến mức chạy tán loạn, chỉ có Mai Lan bình tĩnh hỏi:

- Anh là ai?

Hỏi liên tiếp mấy lần nhưng đối phương không trả lời, người đàn ông dùng tay vẽ hai đường, cô ta liền hiểu ra:

- Anh là... người câm điếc?

Mai Lan từng làm giáo viên cho người câm điếc, cô ta để lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai người ở trên đỉnh tòa nhà xây dở, nói chuyện bằng cách dùng tay ra hiệu hơn nửa tiếng đồng hồ.

Anh ta sinh ra ở một vùng nông thôn tuyết rơi rất nhiều, vốn dĩ là một đứa trẻ rất lanh lợi. Trận ốm nặng năm 7 tuổi đó, uống phải thuốc hỏng do bệnh viện thôn kê cho, hai tai không nghe thấy gì, từ đó không thể nói ra được thứ ngôn ngữ bình thường nữa. Anh ta mất đi cơ hội đi học, hơn 10 tuổi đi theo người ta vào thành phố xin ăn, rất nhiều lần bị bắt vào trạm thu dung, bị đánh

cho trầy da rách thịt, phải chuyển đi một thành phố khác. Sau đó, anh ta đi theo tổ chức tình nguyện xã hội để học ngôn ngữ bằng tay, cuối cùng cũng có hi vọng tìm được một công việc, nhưng rồi lại bị người ta vu oan cho tội trộm ví tiền. Ở trong trại giáo dưỡng lao động ba năm, anh ta tiếp tục lang thang nhặt ve chai kiếm sống. Không có người đàn ông hay phụ nữ nào yêu anh ta, càng không có ai biết tên anh ta là gì. Anh ta không có chứng minh thư, trong mấy báo cáo điều tra dân số, anh ta chưa từng tồn tại. Anh ta quen ở trong những tòa nhà xây dở, vừa không mất tiền thuê nhà, lại có được một không gian sống. Anh ta thông thạo tất cả những tòa nhà xây dở trong thành phố này, bao gồm nơi nào có người lang thang, nơi nào mở phân xưởng ở dưới đất, nơi nào từng có án mạng, dưới toà nhà nào thì có hố, có người không cẩn thận đã ngã chết...

Mùa đông này, anh ta ở đây, đột nhiên phát hiện thấy bốn cô gái chạy lên, còn tưởng rằng bị con buôn lừa đến, liền cầm cây gậy sắt chạy lên cứu người.

Mai Lan dùng ngôn ngữ của người câm điếc hỏi:

“Anh có đồng ý làm bốn bức tường vây ở trên đỉnh toà nhà này giúp tôi không?”

40 năm nay, chưa từng có ai quan tâm tới anh ta như thế, huống hồ lại là một thiếu phụ xinh đẹp tôn quý, anh ta không chút do dự bèn dùng tay ra hiệu đáp lời:

- Tôi đồng ý.

Cuối cùng, anh ta cũng chẳng nói ra họ tên mình, những người vợ cả đã đặt cho anh ta một cái tên - Người Câm.

Sau khi khai xuân, Người Câm đã dựng xong một nhà tù trên không, bức tường bao quanh gần như hoàn mỹ, tọa lạc kiên cố trên đỉnh tòa nhà xây dở, từ dưới nhìn lên không thấy điều gì thay đổi.

Anh ta không có người thân nào trên thế giới này, càng không thể giao tiếp một cách bình thường với người khác, tóm lại người câm tuyệt đối sẽ không làm lộ bí mật.

Hội những bà vợ cả tuyệt vọng bắt đầu hành động - mục tiêu đầu tiên là

tình nhân của chồng Mai Lan.

Cô gái trẻ này thích vào hộp đêm, bốn người phụ nữ cùng theo dõi, đóng giả làm những người lạ nói chuyện với cô ta, sau đó cho cô ta uống đồ uống có thuốc mê. Sau đó cô gái sẽ hôn mê rất nhanh, người bên cạnh sẽ tưởng chỉ là uống say, mấy bà vợ cả sẽ đưa cô ta vào trong xe, đưa đến tòa nhà xây dờ.

Nhưng bọn họ không thể đưa một cô gái lên nóc nhà, Người Câ đi ra giúp, nhẹ nhàng cõng cô ta lên.

- Tôi chỉ muốn bảo vệ bản thân, nếu như không nhốt cô ta vào đây, tôi sẽ bị người ta hại chết!

Suốt dọc đường, Mai Lan liên tiếp dùng dấu tay để nói với Người Câ.

Anh ta không chút do dự tống cô gái vào thiên lao. Lần hành động đầu tiên thành công, những bà vợ cả ai cũng có tâm trạng riêng, chỉ muốn mau chóng về nhà, tránh để mấy ông chồng nghi ngờ.

Nhưng mà, mọi người đều quên không dặn dò Người Câ một chuyện - Ba ngày sau hãy thả cô gái này ra.

Tối hôm đó, Trình Lệ Quân cảm lạnh, hủy hết tất cả những buổi tụ họp trong tuần, lần gặp mặt tiếp theo cách đó những 10 - ngày.

Sau khi cô gái kia mất tích, Mai Lan ở nhà không tỏ vẻ gì, mọi việc xoay quanh ông chồng vẫn bình thường, chỉ có điều ít đi tiệc tùng tiếp khách hơn, mỗi tối đều ngủ bên cạnh cô ta, còn vuốt ve an ủi cô ta hai lần.

Cửa kính của nhà hàng xoay vòng đầy mưa xuân, cô ta gọi một li chocolate nóng, nghe bên cạnh có người hỏi:

- Mai Lan, cậu đã đi thả con bồ nhí đó ra chưa? Toàn Man Như liếm kem, đột nhiên nhớ ra chuyện đó.

- Ờ? Lúc sắp đi, cậu không nói gì với Người Câ sao?

- Xin cậu đấy! Chỉ có mình cậu biết dùng dấu tay, bọn mình sao có thể nói chuyện với anh ta được chứ?

- Đợi đã - Ý cậu là - Cậu quên rồi?

Mặt Chương Tiểu Tuyết trở nên trắng bệch, ly thủy tinh trên tay rơi xuống vỡ vụn trên nền nhà.

Tiếng thủy tinh vỡ khiến mọi người đưa mắt về phía này, Mai Lan hà hơi ấm lên mặt kính, không dám nhìn vào mắt bọn họ:

- Mình... Mình tưởng... Các cậu sẽ nhắc mình.

Nửa tiếng sau, bốn người phụ nữ đến khu nhà xây dở ở ngoại ô, trèo lên chỗ bốn bức tường vây trên tầng thượng, nhìn xuống bên dưới nhà tù trên không, ở đó có thi thể của một cô gái trẻ.

Người Cẩm lạnh lùng đứng phía sau lưng họ, nửa đầu hói ướt đầm nước mưa. Mai Lan không hỏi gì cả, gật đầu bảo anh ta rời đi.

Toàn Man Như khóc lên, tiếp theo là Chương Tiểu Tuyết:

- Lần này xong rồi, chúng ta đều thành tội phạm giết người rồi!

- Ba người bọn mình chỉ giúp cậu giáo huấn bồ nhí, để cô ta không qua lại với chồng cậu nữa - Toàn Man Như túm lấy tay áo của Mai Lan, nói - Nhưng thật sự không có ý giết người đâu!

- Không có tác dụng gì đâu, cậu nói với cảnh sát như vậy, ai sẽ tin cậu chứ? Chương Tiểu Tuyết nhanh chóng lau sạch nước mắt - Muốn trách thì tự trách chính chúng ta, sau khi hành động thành công đã quá vui mừng.

Bốn người phụ nữ thút thít nói chuyện hồi lâu, chẳng ai muốn tới để chuyển cái thi thể đi, để mặc cho cái xác của cô gái hai tư tuổi trong làn mưa xuân trên nóc nhà.

Nhưng mà, Hội những bà vợ cả tuyệt vọng - bất kì bí mật nào cũng chỉ có vào chứ không có ra.

- Gỗ đã đóng thuyền, bốn người chúng ta chẳng ai thoát được can hệ cả, nếu đã giết một người rồi, có ngại gì nếu có người thứ hai?

Người nói là Chương Tiểu Tuyết, theo kế hoạch ban đầu - kẻ hi sinh tiếp theo sẽ là bồ nhí của chồng cô.

- Ý cậu là, bọn mình giúp cậu làm thêm một lần nữa, tìm một tòa nhà xây dở khác, nhốt nữ sinh đại học mà chồng cậu đang bao nuôi vào đó?

- Đúng. - Chương Tiểu Tuyết nắm chặt tay thành quyền - Các cậu đã bao giờ từng nghĩ rằng, nếu như thả cô ta ra, rất dễ điều tra ra là ai làm. Đến lúc đó cũng vẫn cứ là phạm pháp, lại còn thêm một kẻ vừa mới chết, chúng ta

đều sẽ phải ngồi tù, thậm chí bị xử bắn. Chỉ có khiến cô ta chết ở trong đó, chúng ta mới được an toàn tuyệt đối.

- Rất nhiều tòa nhà bị bỏ hoang liền mạch hơn chục năm, trên nóc nhà có một xác chết, sẽ không bị người khác phát hiện đâu. Hơn nữa trên thế giới này, chẳng qua cũng chỉ là có một cô gái xinh đẹp bị mất tích mà thôi, mấy đứa con gái hư hỏng đó quan hệ xã hội phức tạp, chưa biết chừng cùng lúc còn có rất nhiều người đàn ông khác, cũng có khả năng là bí mật chạy trốn theo ai đó. Hoặc là, bị một người đàn ông nào đó giết hại. Ai lại nghi ngờ cậu cơ chứ? - Mai Lan lạnh lùng nhìn vào mắt ba người phụ nữ còn lại - Trừ khi, có ai trong số các cậu đi tố giác!

- Không đâu, chúng ta là Hội những bà vợ cả tuyệt vọng mà.

Toàn Man Như rụt rè hỏi một câu:

- Giờ đi tới đâu cũng là nhà cao tầng, nếu như bị những người trên đỉnh những tòa nhà khác nhìn thấy thì sao?

- Cậu sẽ rảnh rỗi ngày ngày đi ngắm nhìn nóc của tòa nhà khác sao?

- Không.

- Cho dù có phát hiện ra thì sao chứ? Tất cả người trên thế giới này đều chỉ nghĩ cho bản thân, ai lại vô duyên vô cớ đi rước phiền phức vào người? Huống hồ, bất kì ai bị nhốt vào nóc của tòa nhà xây dở, chỉ một vài ngày là đã chết rồi, vốn dĩ sẽ chẳng có cơ hội thoát ra. Mai Lan, hãy giúp mình đi.

Vẻ mặt của Chương Tiểu Tuyết rất kiên định, Toàn Man Như và Trình Lệ Quân còn có chút do dự, Mai Lan trầm tư rất lâu, nói:

- Xin lỗi, là mình làm liên lụy đến mọi người, nhưng mình nguyện vì Chương Tiểu Tuyết mà hành động thêm một lần nữa. Nếu như hai cậu không đồng ý tham gia thì hãy lập tức rút ra khỏi Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, và cũng có thể tới sở Cảnh sát để tự thú hoặc trình báo.

Vườn hoa nhỏ trong khu biệt thự đang nở đầy hoa đỗ quyên của mùa xuân, bốn người phụ nữ lại trầm mặc rất lâu...

Vẫn là chủ nhà Trình Lệ Quân phá tan bầu không khí yên lặng:

- Không phải là mình chưa từng giết người - Mình đang nói tới người giúp

việc theo giờ của nhà mình, mặc dù không phải là cố ý khiến bà ta chết. Lúc nhìn bà ta lau cửa sổ tầng 3, trong đầu mình vụt qua một ý nghĩ, nếu như đẩy nhẹ một cái, liệu bà ta có ngã xuống mà chết không? Ngày Đông chí hôm đó, mình nỗ lực khống chế bản thân mình, nhưng cơ thể cứ như mất tự chủ, cứ như bị một sợi dây thừng dắt tới bên cạnh bà ta, khung cửa sổ đang mở toang ấy giống như một cái miệng, há rộng ra nuốt trọn mình vào trong...

- Sợ chết đi được! Nghe cứ như phim của David Fincher ấy.

- Mình không nghĩ rằng bà ta sẽ chết thật. - Ánh mắt của cô ta vụt qua một tia sáng nhảy nhót - Trừ Lâm Tử Túy ra, không ai biết được bí mật này. Kiểm chế mấy tháng trời, cuối cùng cũng có thể nói ra được với các cậu, cứ như là trút bỏ được tảng đá lớn ở trong lòng ấy.

- Đó là tai họa do bệnh trầm cảm gây ra.

Trình Lệ Quân lạnh lùng nhìn Toàn Man Như:

- Mình đồng ý tham gia vào hành động lần này, Man Như, cậu thì sao?

- Mình? - Dừng lại một phút, cô ta giựt đứt sợi dây ngọc trai đeo ở cổ tay mình - Đồng ý.

Hội những bà vợ cả tuyệt vọng đều biết, gần đây chồng của Toàn Man Như ra nước ngoài khảo sát, đã lén đem theo thư kí riêng.

- Được, trong hai tháng, chúng ta sẽ giúp Chương Tiểu Tuyết thực hiện tâm nguyện của cô ấy.

Chỉ có Mai Lan biết rõ, cô ta không hề quên thả cô gái kia ra, mà là cố ý không dặn dò ai cả.

Cô ta tin rằng, dựa vào những miêu tả bằng dấu tay của mình với Người Cầm, người đàn ông lạnh lùng này sẽ lặng lẽ nhìn người kia chết đi. Nói một cách đơn giản, Người Cầm nguyện vì cô ta mà làm bất cứ việc gì, bởi vì trên thế giới này, chỉ có Mai Lan nguyện ý nói chuyện bình đẳng với Người Cầm.

Mai Lan lại tới tìm Người Cầm, hi vọng anh ta tìm ra một tòa nhà xây dở thích hợp để làm nhà tù trên không.

Người Cầm chọn một trường đại học, có một tòa nhà để làm phòng học vẫn chưa xây xong, đứng sừng sững đơn độc trong góc vườn trường. Vụ án

đen tối của ông hiệu trưởng phụ trách xây dựng bị phanh phui, tòa nhà ấy đã để không đến 8 năm nay, cũng chẳng có kẻ lang thang nào ở trong đó cả. Các sinh viên đều nói đó đều là căn nhà mà rất kinh dị, trước giờ chưa từng có ai dũng cảm dám vào bên trong.

Một tháng rưỡi, Người Câi xây được một nhà tù trên không trong chỗ sâu thẳm của vườn trường, thật sự rất thích hợp để làm nấm mồ.

Đầu hè, đêm đen trắng thanh gió mát, Hội các bà vợ cả tuyệt vọng hành động lần thứ hai. Nữ sinh mà Trương Tiểu Tuyết hận nhất, trong lúc hôn mê bị đưa tới tòa nhà xây dở, nhốt trong tuyệt cảnh giữa bốn bức tường cao ngất.

Lúc này, Mai Lan nói với Người Câi, bảo anh ta tạm thời lánh khỏi chỗ này, để nữ sinh kia tự sinh tự diệt.

Bọn họ không cần đi xác nhận nữ sinh đó chết hay chưa, suy nghĩ đến thời tiết nóng nực, lại nhìn thấy một thi thể, e rằng sẽ gặp ác mộng.

Mùa hè dài đằng đằng trôi qua, tiếp theo là nữ thư ký của chồng Toàn Man Như.

Người Câi dùng nhiều thời gian hơn để tìm tòa nhà xây dở, tháng 10 mới xác định được một kiến trúc cao tầng trong trung tâm thành phố. Hai tháng sau, anh ta thông báo cho đám người Mai Lan đến kiểm tra.

Thời gian hành động được định vào một đêm mùa đông.

Nữ thư ký và ông chồng gặp nhau không lâu, liền bị đưa đến tòa nhà xây dở. Lúc này cô ta vẫn chưa hôn mê, giằng co kịch liệt, nhưng trên lầu không có ai nghe thấy, Người Câi nhanh chóng vớt cô ta vào nhà tù trên không.

Cô ta vừa khóc vừa van xin nhưng tuyệt nhiên không lay động nổi bốn người phụ nữ ấy. Hội những bà vợ cả tuyệt vọng và Người Câi âm thầm rời đi, không bao giờ quay lại.

Tối nay, Trình Lệ Quân cảm thấy mắt cứ giật liên tục, bởi vì hôm nay là ngày giỗ của người mà một năm trước bị cô ta hại chết.

Mai Lan có một dự cảm - Tiếp theo sẽ tới Trình Lệ Quân.

Chưa đến nửa năm sau, Trình Lệ Quân chết. Bốn góc của liên minh, khuyết đi một.

Hôm mai táng, ba người vợ cả còn lại cùng nhau mặc lễ phục màu đen, xuyên qua làn mưa bay bay không dứt, đến trước sảnh nhà tang lễ, trước cửa có một bức hoành phi: “Vô cùng thương xót nữ sĩ Trình Lệ Quân qua đời khi tuổi còn trẻ”. Khắp nơi đều là vòng hoa và bức trướng, quan tài bày đầy hoa tươi, nằm trong đó là một người nữ mặc bộ đầm dạ hội. Lâm Tử Túy mặc đồ đen, tay cầm hoa hồng trắng khóc ròng, càng khiến người ta cảm thấy thương xót. Hôm nay, Người Cầm cũng đến cùng Mai Lan, cô ta bảo Người Cầm ở ngoài đường vào.

Theo di nguyện của người đã khuất, nhạc trong lễ mai táng là “Bản giao hưởng số 6: Bi thương” của Tchaikovsky.

Tuy các bằng chứng cho thấy rằng Trình Lệ Quân đã tự sát, nhưng phía cảnh sát lại không kết luận như vậy. Hoàn toàn ngược lại, sĩ quan cảnh sát đó tên Diệp Tiêu, mấy lần đến tìm Mai Lan để hỏi về những điều xoay quanh người đã chết. Bất luận Toàn Man Như hay Chương Tiểu Tuyết, bọn họ đều kín miệng như bưng, không tiết lộ gì về Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, một khi tiết lộ ra bí mật, bọn họ sẽ trở thành tội phạm giết người. Mai Lan cũng trả lời trôi chảy, nhưng Diệp Tiêu vẫn còn nhiều hoài nghi.

Cuối cùng, cảnh sát đặc biệt hỏi tới - Trình Lệ Quân đã từng nhắc đến bồ nhí của chồng chưa?

Mai Lan trả lời trước giờ chưa từng nhắc tới.

Đây là câu nói dối, chỉ có cô ta biết sự tồn tại của Thôi Thiện.

Vài ngày sau, cô ta triệu tập Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, tuy chỉ còn ba người, nhưng vẫn sẽ lên kế hoạch hành động mới. Mai Lan nói với mọi người - Lâm Tử Túy có bồ nhí, cô ta tên là Thôi Thiện, 26 tuổi. Chính là người phụ nữ này, 5 giờ sáng ngày 22 tháng 6, đã đột nhập vào nhà để giết hại Trình Lệ Quân, ngụy tạo hiện trường thành một vụ tự sát. Khi Trình Lệ Quân còn sống đã quyết định đưa con bé bồ nhí này vào tòa nhà xây dở, cũng chính là nhà tù trên không - Tháp Babylon - địa bàn lúc đầu Hội những bà vợ cả tuyệt vọng để lại cho Trình Lệ Quân.

- Hơn một năm, mỗi lần Hội những bà vợ cả tuyệt vọng hành động, Trình

Lệ Quân đều có mặt tham gia, cùng chúng ta trừ khử kẻ thứ ba - Dù không thù không oán với cô ấy, cô ấy giúp đỡ chúng ta một cách vô tư, vậy mà cô ấy lại bị bồ nhí hại chết.

- Thù này, nhất định phải trả.

Chương Tiểu Tuyết tiến hành tổng kết, đập tan do dự trong lòng Toàn Man Như.

Để hoàn thành di nguyện của Trình Lệ Quân, họ mời Người Cầm tới thêm một lần nữa, bảo anh ta dọn tới tháp Babylon ở trung tâm thành phố. Ở đó có bốn bức tường cao, chỉ cần sửa lại vườn treo, xóa hết đi những dấu tích của việc có người từng tồn tại, ngoại trừ mấy cây thạch lựu tốt um tùm.

Đêm cuối tháng 7 là thời gian Hội những bà vợ cả tuyệt vọng hành động.

Ba người phụ nữ theo dõi Thôi Thiện, phát hiện cô đi ra từ khách sạn 5 sao, váy ngắn hoa li ti màu đen, nhìn giống như một con thiên nga đen vậy, Thôi Thiện hồn bay phách lạc, hoảng loạn như đang chạy trốn gì đó. Lúc cô xuyên qua đại lộ không người, hội các bà vợ cả từ đằng sau ập tới, dùng khí gây mê làm cô ngất đi rồi lái xe đưa tới chân tháp Babylon. Sau đó, Người Cầm cõng cô lên đỉnh tháp, ném vào nhà tù trên không.

Một tuần sau, Mai Lan tin rằng Thôi Thiện đã chết. Giống như hai lần giết người trước đó, căn bản không cần phải xác nhận. Những đứa trẻ của bốn tòa nhà xây dở ở thành phố này, ở dưới mặt đất có thể ngồi thành một bàn mặt chược được rồi, cô ta nghĩ.

Có điều, Mai Lan muốn tới gặp riêng Người Cầm một lần, trong tầng 13 của tháp Babylon, có một góc tránh gió, bên ngoài căn lầu bạt mối dựng của anh ta.

- Chồng tôi không tiếp thu được lời giáo huấn của năm ngoái. Gần đây, anh ta lại có thú vui mới, xin hãy nhốt con bé kia lên đỉnh tòa nhà xây dở thứ 5.

Nhưng, Người Cầm đột nhiên từ chối cô.

- Tôi không muốn giết người nữa, cô cũng đừng làm những việc như thế này nữa. Anh ta dùng tay trả lời - Mấy ngày nữa, tôi sẽ rời khỏi đây, về quê.

Mai Lan nhìn ánh mắt cương quyết của đối phương, biết không thể thay đổi quyết định của anh ta, không nói gì, rời khỏi đó.

Cô ta đột nhiên nảy ra suy nghĩ - Nếu như, Người Cầm không phục vụ Hội những bà vợ cả tuyệt vọng nữa, vậy thì anh ta sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ. Trên thế giới này, ngoài ba người bọn họ, chỉ có Người Cầm biết được bí mật. Tuy anh ta không biết nói chuyện nhưng lại biết viết chữ. Hơn nữa anh ta lại đã cho rằng, giết người là việc làm sai trái, rất có khả năng anh ta sẽ nghĩ cách sửa chữa sai lầm đó, thậm chí bao gồm cả việc báo Cảnh sát...

Bất luận Người Cầm có làm như vậy hay không, chỉ cần anh ta còn sống ngày nào, Mai Lan và các chị em thân thiết của cô ta, sẽ gặp thêm ác mộng ngày đó.

Muốn vĩnh viễn giải quyết được mối họa này, chỉ có một cách duy nhất là khử anh ta đi.

Ba ngày sau, Mai Lan chuẩn bị một chai nước ngọt, dùng kim tiêm bơm thuốc độc vào trong, chỉ cần uống một nửa, sẽ tử vong trong vòng 10 phút.

Cô ta lại tới tháp Babylon, tìm Người Cầm ở tầng 13. Cô ta cảm ơn Người Cầm hơn một năm qua đã giúp đỡ, làm hết tất cả mọi việc cho Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, giờ anh ta muốn về nhà thì sẽ đưa cho anh ta 100.000 tệ tiền thù lao thay cho lời cảm ơn.

Người Cầm từ chối phong bì của cô ta - Thực ra, trong phong bì chỉ có mấy tờ giấy bạc, bên dưới toàn giấy trắng.

Nhưng anh ta lại nhận nước ngọt của Mai Lan, không hề đề phòng gì mà mở nắp, tu một hơi hết hơn nửa chai.

Trong quá trình giết người diệt khẩu, Mai Lan sợ đến phát khiếp, đợi khi Người Cầm đặt chai nước xuống, cô ta liền vội vã từ biệt rồi rời đi.

Chạy đến dưới tòa nhà xây dở, cô ta đợi khoảng một tiếng đồng hồ, từ đầu chí cuối không thấy Người Cầm đi xuống. Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, là cảnh sát Diệp Tiêu gọi đến, nói rằng vẫn còn vài vấn đề liên quan tới Trình Lệ Quân muốn trao đổi. Cô ta cuối cùng không có gan trèo lên

toà nhà, mà chọn cách tin tưởng rằng Người Cầm đã chết, thi thể nằm trong góc khuất của tầng 13, sẽ không bị ai phát hiện, cho đến khi trở thành bộ xương trắng, cũng giống như cô gái bị nhốt trên đỉnh tháp vậy.

Mai Lan đi rồi, chưa từng quay lại, cho đến bốn tháng sau, chính là hôm nay.

Buổi chiều, ba người phụ nữ của Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, như thường lệ sẽ uống trà ở nhà hàng xoay. Mai Lan tự lái xe rời đi, tin hẳn mà Người Cầm gửi tới, làm cô ta thấp thỏm bất an suốt dọc đường, nhiều lần suýt chút nữa đâm vào người khác.

Để tránh xe đâm chết người, cô ta quyết định không về nhà mà đến tháp Babylon xem thử.

Mai Lan đến chân toà nhà xây dở, dừng xe bên đường phía công viên quảng trường thành phố, đến siêu thị gần đó mua một lon nước ngọt, sau khi về phát hiện, cửa xe có nhiều mẫu giấy nhỏ, bên trên có nét chữ của một người phụ nữ.

“Cứu mạng! Tôi ở trên nóc nhà! Tháp Babylon”

Nóc nhà?

Cô ta tự nhiên lạnh người, nhìn mấy bức tường của tòa nhà xây dở, thờ gập, toàn thân nổi da gà.

Thôi Thiện vẫn còn sống?

Cô ta do dự trong giây lát, cuối cùng không cách nào kiềm chế được nỗi sợ hãi và tính hiếu kỳ, liền mang theo mẫu giấy, bước vào tháp Babylon.

Trèo qua những nhịp cầu thang u ám, qua tầng 13, lều của Người Cầm tuy vẫn còn nhưng không có dấu tích của việc có người từng sống ở đây nữa.

Mai Lan lao thẳng lên đỉnh tháp, toàn thân run rẩy, bám vào lan can nhìn xuống - trong vườn treo chẳng có Thôi Thiện, mà chỉ thấy một người đàn ông nằm đó.

Trong vài giây, cô ta nhận ra Lâm Tử Túy, đúng hơn là thi thể của anh ta.

Bỗng nhiên, có người kéo tay Mai Lan, chiếc túi đựng điện thoại bị cướp mất. Khi cô ta quay lại để hét lên thì bị đẩy mạnh một cái, rơi xuống đáy của

nhà tù trên không.

Đó là chuyện của vài phút trước.

Mai Lan tin rằng, Lâm Tử Túy bị Thôi Thiện ném vào nhà tù trên không, còn đôi tay đã đẩy cô ngã xuống, chỉ e chính là của người đàn bà còn đáng sợ hơn bản thân mình.

Bốn tháng trước, sau khi giết Người Câm, cô ta hối hận vì đã không trèo lên nóc của tòa nhà xây dở để quan sát và xác nhận xem Thôi Thiện đã chết thật hay chưa.

Mai Lan luôn nghi ngờ, tại sao sau khi nhốt Thôi Thiện vào tháp Babylon, Người Câm lại đột nhiên thay đổi thái độ? Vốn dĩ, bản thân mình chính là người mà Người Câm tin tưởng nhất mà?

Có lẽ, Người Câm cùng ở tầng 13 của tòa nhà xây dở, phát hiện Thôi Thiện vẫn còn sống, hoặc là bị cô gái trẻ này mê hoặc. Lẽ nào Người Câm thích cô ta? Còn cô ta căn bản cũng chẳng phản kháng, ngược lại còn lợi dụng cơ thể của mình. Người Câm điên cuồng mê đắm cô ta, không thể nào làm bất cứ chuyện gì cho Mai Lan được nữa. Sau khi Người Câm chết, Thôi Thiện bắt đầu kế hoạch báo thù kéo dài mấy tháng...

Rốt cuộc Người Câm còn sống hay đã chết?

Hối hận cũng chẳng kịp nữa, Mai Lan bị giam vào đỉnh tháp Babylon, nhìn xác Lâm Tử Túy. Tại sao không giết anh ta sớm hơn?

Phát hiện dưới góc tường có một dây chuyền bị đứt, mặt dây được làm từ pha lê của Swarovski, hình thiên nga nhỏ - Đây là chiếc dây chuyền mà Thôi Thiện từng đeo đúng không? Bỗng nhiên, Mai Lan cảm thấy Lâm Tử Túy là người đàn ông nhỏ nhen.

Cô nhét chiếc dây chuyền đã đứt vào túi, bắt đầu nhớ đến con chó to ở nhà.

Mai Lan cũng đang tưởng tượng tới chồng mình, đợi đến ngày mai ngày mốt, hay tin vợ mình mất tích, ông ta sẽ tỏ ra lo lắng cực độ, không những báo cảnh sát mà còn dán thông báo tìm người khắp nơi.

Thật ra, ông ta đã mong đợi ngày này từ lâu lắm rồi.

Cùng lúc đó, con đường đối diện với tháp Babylon, trong một ô cửa sổ trên tầng thứ 30 của tòa nhà xây theo kiểu phục thức.

Thôi Thiện gỡ hết những bức ảnh dán đầy trên tường xuống, xếp chúng vào trong một cái chậu tôn cũ nát.

Cô bật bật lửa lên.

Ngọn lửa run rẩy trên tay, chăm chú nhìn vào chính mình trong chậu tôn - Từ một cô bé hệt như thiên nga trắng, đến một thiếu nữ mặt bụi bặm đáng yêu, rồi lại tới một người phụ nữ chín chắn trưởng thành.

Đây là toàn bộ quá khứ của Thôi Thiện, bao gồm cả bức ảnh mặc váy đen hoa li ti, đi giày cao gót đế dỏ, ngồi trên bờ biển đón gió, ánh mắt xa xăm mơ hồ, bắn khoả về con đường phía trước... Bắt đầu châm lửa từ bức ảnh này.

Khuôn mặt trắng muốt bị ngọn lửa bóp méo dần rồi nuốt trọn, hóa thành những mảnh vụn nhỏ như tro cốt. Ngọn lửa đỏ, tro tàn xám đen, tràn lan ra khắp trong lòng chậu, giống như thiêu đi thi thể của một người phụ nữ.

Mở cửa sổ cho khói bay ra ngoài, để tránh bị người thuê phòng bên cạnh kêu ca gì. Đống tro tàn đen còn thừa đem đi đổ vào thùng rác ở hành lang, chẳng có gì đáng tiếc.

Quay về với ô cửa sổ của X, cô ta cầm chiếc kính viễn vọng trước ngực lên, ngắm chuẩn vào công viên quảng trường thành phố. Nhìn trộm là một việc vô cùng thú vị, những ngày qua đã phát hiện ra được rất nhiều bí mật của mọi người, chỉ cần bạn chịu khó quan sát thôi. Người ăn mày già quỳ trước cổng công viên, một năm bốn mùa chỉ mặc áo sơ mi, trời càng lạnh ông ta sẽ lại càng kinh doanh tốt hơn, nhưng mỗi tối đều sẽ đi tới hành lang ở con đường nhỏ phía sau; một bà già đứng tự nói chuyện một mình cạnh mấy cây mai, ăn mặc nom có vẻ rất sang trọng, mái tóc bóng nhẫy không biết là bôi loại mỹ phẩm từ thời cổ lỗ sĩ nào, thật ra bà ấy bị mắc bệnh tâm thần, người nhà trước giờ chưa từng quan tâm tới bà ấy, mặc bà ấy đi lang thang trong công viên, mấy lần qua đường suýt bị xe tông chết, chắc đó cũng là điều lũ

con cháu bất hiếu mong muốn; có một đôi trẻ yêu nhau hẹn hò trong công viên, cô gái là người An Huy, làm trong cửa tiệm spa thẩm mỹ, chàng trai là công tử Phúc Kiến, con trai của chủ nhà hàng Shaxian Delicacies, mấy ngày trước khóc thút thít đòi chia tay.

Cuối cùng, tầm nhìn của kính viễn vọng rơi xuống tòa nhà đang xây dở, nên quay về với người bạn mới ở tháp Babylon rồi.

Còn về căn phòng của X, Thôi Thiệu đã xóa hết tất cả những dấu vết liên quan đến mình. Cô ta chỉ đem theo một thứ, là một chiếc vỏ đĩa VCD cũ, tìm thấy ở trong ngăn kéo. Mặt chính in tên gốc bằng chữ Nhật “Hồ thiên nga”, tên tiếng Anh “Swan Lake”, còn cả bức tranh vẽ hoạt hình của Hoàng tử và Công chúa nữa. Phía sau có phần giới thiệu tiếng Trung, bộ phim hoạt hình “Hồ thiên nga” năm 1981 của Nhật Bản, bản lồng tiếng kinh điển, người lồng tiếng cho Hoàng tử là Đồng Tự Vinh - cái tên này rất lạ lẫm với Thôi Thiệu. Cô ta định sẽ lấy một đầu đĩa để xem lại bản “Hồ thiên nga” này, chính vào tối nay.

Mười phút sau, cô ta đi xuyên qua công viên quảng trường thành phố, đến tầng trệt của tòa nhà xây dở.

Bức tường bao quanh bên ngoài khu hoang phế này rất cao, mấy năm trước lại được gia cố lại, giờ đã bị những chùm cây rậm rạp che phủ. Chỉ có một con đường nhỏ thông thoáng, treo một chiếc chìa khóa cũ rách tỏ vẻ phô trương thanh thế, kì thực vừa đẩy khế một cái đã mở được ra rồi.

Cửa chính của tầng trệt giống hệt một sơn động, xương xẩu lộ ra nanh nọc trong đồng đồ nát. Cầu thang giống như Tháp Thông Thiên thời cổ đại, bám sát quanh bức tường rồi đi lên theo hình vòng vèo xoắn ốc. Ánh nắng chiều rọi vào trong tháp, trong cái bóng của khói bụi mịt mờ đang ẩn giấu điều gì đó.

Đi qua ba mươi tầng, nhìn thấy một túp lều bạt giản dị, có mấy vật dụng sinh hoạt hằng ngày như chiếu cỏ, bình nước nóng... còn có quạt gió cầm tay và hương muỗi, cũng bị phủ một lớp bụi dày, lần trước đã có người ở đây, vào mùa hè.

Giữa mùa đông lạnh giá, vậy mà sau lưng vẫn đổ mồ hôi. Cởi cúc cổ áo, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, toàn bộ tòa nhà xây dở đều không có cửa kính, bốn bề gió rít từng cơn, cơ hồ như muốn kéo cô ta xuống vực sâu vạn trượng.

Tầng 19, bốn mặt tường đen, không gian im lặng hệt như trong cổ mộ. Cô dùng tay gõ lên bức tường dày một cách lạ thường, có lẽ bên ngoài kia chính là vườn treo, có người đang nằm dưới chân của vách tường bên kia?

Trèo lên sân thượng, gió to thổi rối tung mái tóc của Thôi Thiệu, vô tình phát hiện ra chiếc túi nằm ở cạnh lan can - túi xách nữ Hermes trắng. Cô từng vô cùng thích dáng túi này, mở ra thấy một chiếc điện thoại nữ, ví Prada màu vàng, chìa khóa xe Infiniti, mấy chiếc thẻ tín dụng VIP, chữ kí chủ thẻ - Mai Lan.

Thôi Thiệu biết cô ta là ai.

Trong túi xách còn có một chiếc bút ghi âm. Cô ta nhận ra đây là bút ghi âm của X, vô số hoàng hôn và đêm tối, nó giống như một tình nhân thật thà, chiếm giữ 99,9% bí mật của cô ta.

Chính xác ra mà nói, nó hiểu Thôi Thiệu hơn chính bản thân cô ta.

Cô ta mở bút ghi âm ra, đeo tai nghe, nghe thấy một đoạn âm thanh ồn ào, giống như đang ở trong nhà hàng hay một nơi nào đó, tiếp theo là tiếng nói chuyện của mấy người phụ nữ.

- Năm này sau, lễ tưởng nhớ của Trình Lệ Quân, còn mời những ai nữa?"
- Ngoài ba chúng ta ra, có còn người bạn nào khác không?
- Được rồi, mình vừa đặt nhà hàng này, bao toàn bộ trong vòng 1 tiếng đồng hồ, 100.000 tệ, ba chúng ta AA nhé.
- Không vấn đề gì, chồng mình đồng ý cho mình khoản tiền này.
- Tiền trong thẻ của mình vẫn đủ để quẹt.
- Mai Lan, cậu thì sao?

Đoạn ghi âm kéo dài một tiếng đồng hồ, Thôi Thiệu kiên nhẫn nghe hết từ đầu tới cuối, âm thanh giống như bị thứ gì đó đẩy lên, giống như phát ra từ quan tài, chắc là ghi âm lén?

Hội những người vợ cả tuyệt vọng.

Cuối cùng, Thôi Thiện đã hiểu ra chân tướng.

Cảm ơn anh, X thân yêu.

Nhào người lên lan can hướng phía bắc của sân thượng, nhìn xuống giếng sâu bên dưới - 120 ngày vừa cô ta, cô ta cẩn thận sắp xếp khu vườn này, Lâm Tử Túy vẫn cứ nằm dưới gốc cây thạch lựu khô ngưỡng vọng lên trời, khuôn mặt và cơ thể khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Còn cả người phụ nữ tên Mai Lan kia nữa.

Cô ta đang cuộn trong chiếc chăn lông ngỗng Thôi Thiện để lại, nghe thấy bên trên có tiếng động, mới phát hiện có một khuôn mặt đang thò ra trên đỉnh bức tường.

Mai Lan hoảng sợ nhìn cô, Thôi Thiện không hề trốn tránh, cố ý để đối phương nhìn rõ mình - Cô ta còn lo rằng mấy tháng nay mình gầy đi, liệu có khiến người ta không nhận ra nổi?

- Thôi - Thiện.

Thiếu phụ xinh đẹp kia trước tiên trừng mắt với cô một cái, sau đó lại bày ra vẻ mặt đáng thương tội nghiệp vô cùng.

- Chào buổi chiều.

Thôi Thiện trả lời lạnh lùng một cách dị thường, giống như lúc gặp bạn bè ở trong một buổi party nào đó, hoàn toàn không mơ ước cao vời rằng có thể lấy lại được mặt vòng thiên nga mình hằng yêu thích kia.

- Cứu tôi ra... Xin cô đấy...

Mặc kệ Mai Lan tuân ra một tràng cầu xin, Thôi Thiện lắc đầu nói:

- Chính các người đã nhốt tôi vào đây.

- Cô nói cái gì? Cô... Cô hiểu lầm rồi... Không phải như vậy... Tôi không biết...

- Không, cô biết, nếu không thì, cô sẽ không vào đây.

- Oh...

Mai Lan hoảng loạn vò đầu bứt tóc mình, nhanh chóng bịa ra một câu chuyện giả dối:

- Đúng rồi, cô nói đến Người Cầm sao? Tôi nghĩ, chắc chắn là do hấn ta

làm đúng không?

- Hội những người vợ cả tuyệt vọng - Tôi đã nghe thấy hết rồi.

Nói xong, Thôi Thiện lấy chiếc bút ghi âm ra đung đưa trước mắt cô ta khiến Mai Lan như bị rút đến hơi thở cuối cùng, chán nản ngồi xuống nền xi măng lạnh ngắt. Cô ta nhớ lại sáng nay lúc ở nhà hàng xoay cứ luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, dường như ở một góc nào đó có một đôi mắt, dường như ở dưới móng cũng có một đôi tai.

Đỉnh tháp Babylon, hai người phụ nữ, một người ở trên trời, một người ở dưới đất, cùng trầm mặc rất lâu.

Thôi Thiện đang nhào người trên lan can, nhắc gót chân lên, ánh mắt khốc lạnh như con buôn trong chợ thực phẩm, thương xót cho con gà sống chuẩn bị bị cắt tiết, lớn tiếng hỏi:

- Ngày 22 tháng 6, 5 giờ sáng, người ở trong phòng của Trình Lệ Quân, là cô sao?

- Đúng.

- Kẻ giết Trình Lệ Quân chính là cô!

Mai Lan bất ngờ, chưa kịp trả lời gì, Thôi Thiện đã lặng lẽ xoay người rời đi, chỉ để lại bầu trời hoang vu dưới ánh mặt trời cho người phụ nữ và xác chết trong vườn treo.

Rời khỏi tháp Babylon, Thôi Thiện khoác túi Hermes, đến rạp chiếu phim xem một bộ phim - Phim hài của Will Smith, chỉ có mình cô ta trong ngôi phòng chiếu 60 ghế, vừa xem vừa ăn hết hai hộp bỏng ngô.

Đông chí, sáng sớm.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, tai nghe bluetooth đang phát bản nhạc "Hồ thiên nga". Màn thứ hai, vũ khúc thiên nga, Hoàng tử và Odile cùng nhau khiêu vũ. Tiếng đàn thụ cầm tuôn ra như nước chảy, kết hợp với tiếng độc tấu violin, nhập vào khúc giao hưởng của điệu Valse, violoncello và violin đan xen nhau vang lên, đi vào khoái bản... (loại khúc nghệ vừa đọc vừa gõ phách).

Cách một dòng xe của đường cao tốc Nam Bắc, Diệp Tiêu mặc cảnh phục đen, ngược lên nhìn toà nhà xây dở phía đối diện.

Gần đây anh bắt đầu mê nhạc cổ điển, đặc biệt là nhạc của Tchaikovsky, không thể không nói đó là công lao của Lâm Tử Tuý. Diệp Tiêu chắc chắn rằng điều này sẽ giúp ích cho việc phá án. Hôm qua, anh ta lại tới học viện âm nhạc, thỉnh giáo giáo sư khoa lịch sử âm nhạc. "Hồ thiên nga" bắt nguồn từ truyền thuyết của Nga và Đức, Tchaikovsky nhận lời mời của nhà hát lớn Moscow, thời hạn sáng tác bắt đầu từ tháng 8 năm 1875 đến ngày 10 tháng 4 năm 1876, đại sư 36 tuổi, năm bản mệnh.

Diệp Tiêu gỡ tai nghe xuống, vừa đứng cũng là năm bản mệnh của bản thân mình.

Bước vào khu vườn hoa Lưỡng Hà, bảy toà chung cư ở đây xếp thành hình Thất Tinh Bắc Đẩu. Tầng trệt của toà nhà số 7 bị xếp đầy xe máy và xe điện. Cửa thang máy mở ra, rất nhiều người đang vội đi làm bước ra ngoài, chỉ có một mình Diệp Tiêu đi lên trên. Năm ngoái, có một cô gái trẻ bị bạn trai giết ở trong thang máy này, trên nền vẫn còn lưu lại dấu vết của một vết máu sẫm màu, dùng đủ các biện pháp nghiệp vụ mà vẫn không sao tẩy sạch đi được - Chính là chỗ anh đang đứng lúc này.

Thang máy đi đến tầng 30 trên cùng, bấm chuông cửa phòng 3001. Người mở cửa là một phụ nữ trung niên, hết sức lo sợ dẫn viên cảnh sát vào. Căn phòng phục thức này có tổng cộng 2 tầng, hơn 200 mét vuông, tám phòng, hai phòng vệ sinh lớn, chủ nhà sửa thành phòng cho thuê tập thể. Hiện giờ

đang có 13 khách thuê phòng, đại đa số bọn họ không hề quen nhau, có những người thậm chí còn chưa từng nhìn thấy mặt nhau.

Đầu tháng 12, Lâm Tử Tuý đột nhiên mất tích, cổ phiếu niêm yết trên sàn của công ty trượt giá thảm hại, dựa theo tình hình ấy mà phán đoán, rất có khả năng anh ta đã bị bắt cóc hoặc bị sát hại.

Không đến hai tuần, người bạn tốt nhất trước đây của Trình Lệ Quân là Mai Lan đột nhiên mất liên lạc với tất cả mọi người. Chiếc xe Infiniti cô ta lái được phát hiện ở con đường bên cạnh công viên quảng trường thành phố. Phía cảnh sát lục tìm khắp các trung tâm thương mại, khách sạn, chung cư ở khu vực lân cận nhưng vẫn không phát hiện ra bất kì tung tích nào của cô ta.

Mấy ngày trước khi xảy ra sự việc, Diệp Tiêu từng tìm tới hỏi cô ta xem liệu có biết thông tin của Lâm Tử Tuý không.

Thế là, hai người bạn còn lại của Mai Lan là Toàn Man Như và Chương Tiểu Tuyết đều bị mời tới Sở Cảnh sát hỗ trợ điều tra. Bọn họ cũng không biết Mai Lan đã đi đâu, nhưng nhìn vào ánh mắt đang cố sức ẩn giấu của hai người họ, Diệp Tiêu biết chắc chắn rằng bọn họ có một bí mật không thể kể cho ai.

Lâm Tử Tuý và Mai Lan mất tích quá đột ngột, liên kết hai người bọn họ lại, là án mạng mấy tháng trước của Trình Lệ Quân.

Còn cả Thôi Thiện - Cô gái đã mất tích từ trước. Chẳng phải có một người tự xưng là bạn trai của Thôi Thiện sao? Diệp Tiêu nhớ anh ta là một chàng trai trẻ, đeo một cặp kính dày cộp, ăn mặc rất bình thường, rất khó để hình dung. Những điều lúc đó anh ta nói về quan hệ giữa mình và Thôi Thiện cũng đủ khiến người ta nghi ngờ. Cảnh sát đã lưu lại thông tin của chàng trai này, nhưng không ngờ anh ta cũng mất tích. Tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, cứ bắt đầu điều tra từ đây.

Anh ta tên Nguyễn Văn Minh, 26 tuổi, người của thành phố này. Tốt nghiệp đại học chuyên ngành thiết kế mặt bằng, sau khi tốt nghiệp thì xin vào một công ty làm kiến trúc sư. Phía cảnh sát từng hỏi rất nhiều bạn học của anh ta, nhưng bọn họ đều không nhớ được anh ta là ai, hoặc là có người nhớ

mang máng rằng có một người như vậy, nhưng tên tuổi và mặt mũi thì không khớp.

Người duy nhất nhớ anh ta, là một bạn học cùng tham gia cuộc thi thiết kế mô hình máy bay và tàu thuyền của trường đại học. Theo trí nhớ của người đó: Nguyễn Văn Minh là một người rất kì quái, ví dụ như một phút trước còn đang ở nhà ăn, một phút sau đã xuất hiện ở thư viện, cứ như là có năng lực di chuyển trong giây lát vậy. Sở thích lớn nhất của Nguyễn Văn Minh là đọc tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản, trên đầu giường xếp đầy sách của Seicho Matsumoto, Morimura Seiichi, Keigo Higashino, Miyuki Miyabe.

Những đồng nghiệp ở công ty cũ cùng đều nói Nguyễn Văn Minh là một người hướng nội, bình thường rất ít nói, đến cả một người bạn cũng chẳng có chứ đừng nói đến cái gì mà người yêu. Cậu ta có một chiếc xe máy bình thường, tự mình đi xe tới chỗ làm. Nửa năm trước, cậu ta bị sa thải, phạm phải lỗi cơ bản nhất đó là viết sai tên của ông chủ, đồng thời cũng liên tiếp quên hết việc này đến việc kia.

Giữa tháng 8, Nguyễn Văn Minh tìm được việc trong một cửa hàng tạp hoá 24h, mỗi tuần đi làm 4 ngày, từ 10 giờ tối đến 6 giờ sáng. Nhân viên trong cửa hàng tạp hoá chủ yếu là nữ, rất ít có người thích làm đêm. An ninh ở khu vực quanh đó không được tốt lắm, cửa hàng tạp hoá cũng từng bị cướp, trộm cắp là chuyện như cơm bữa, cho dù có bắt được cũng chẳng dám làm ồn lên, trên mặt bị rạch cho một đường thì cũng khỏi phải tính toán luôn. Nguyễn Văn Minh nói mình bị mắc chứng mất ngủ, càng về đêm càng tỉnh táo. Chủ cửa hàng cảm thấy cậu ta là người gặp khó khăn đang cần giúp đỡ, cho nên cho cậu ta rất nhiều tiền bồi dưỡng ca đêm. Chỉ có điều trí nhớ của cậu ta không được tốt cho lắm, rất hay quên trả tiền thừa cho khách hàng khiến họ kêu ca phàn nàn, không nhận ra cô nhân viên tới thay ca cho mình, nguy hiểm hơn là còn quên mất cách nhập mã vạch, cuối cùng vẫn bị cho thôi việc. Bên cạnh cửa hàng tạp hoá là một quầy bán bánh bao, chỉ có một nhân viên nữ nhớ được mặt của Nguyễn Văn Minh, cứ mỗi 6 giờ sáng, cậu ta sẽ lại mua một chiếc bánh bao mới, liên tục ba tháng liền không hề gián đoạn.

Chủ nhà cùng sĩ quan cảnh sát đi lên tầng, nói rằng hơn 10 ngày trước Nguyễn Văn Minh tự nhiên chuyển đi. Cậu ta ở đây được khoảng một năm rưỡi, bình thường không nói chuyện với bất kì ai cả, những người cùng sống ở đây cũng không nhớ nổi mặt của người hàng xóm kì quái này, cho dù là đã từng gặp ở trong nhà vệ sinh thì cũng chẳng nhớ nổi cậu ta là ai, chứ đừng nói đến tên họ. Mọi người chỉ biết ở chỗ sâu nhất trên tầng 2, căn phòng hướng đông đón ánh mặt trời tốt nhất, có một người như có như không, khó nắm bắt như không khí sống ở đó.

Diệp Tiêu ghi chép lại vào sổ tay - Những đặc trưng này đều phù hợp với triệu chứng của kẻ biến thái cuồng giết người.

Chủ nhà lấy ra một chiếc chìa khóa, mở cửa phòng Nguyễn Văn Minh ra, thu dọn khá gọn gàng, đồ dùng trong nhà là của chủ nhà. Ngày 10 tháng 12, Nguyễn Văn Minh chuyển đi. Người môi giới lại bắt đầu treo biển cho thuê, buổi chiều sẽ lại có người tới xem phòng.

Trên tường có dòng chữ lớn màu đỏ: “Mỗi ngày uống thuốc 3 lần”.

- Lại gặp phải kẻ không thể ngừng dùng thuốc rồi!

- Chủ nhà oán trách chỉ vào dòng chữ trên tường nói - Không biết dùng cái gì để viết lên, không thể nào xóa đi được, đáng ghét!

- Không được xóa!

Diệp Tiêu nghiêm khắc cảnh cáo chủ nhà, sau đó anh ta phát hiện ra trên góc tường có 24 chữ 正. Toàn bộ bức tường đều có dấu vết của việc từng bị dán giấy, anh ta muốn biết xem nơi này vốn dĩ trông như thế nào, hỏi một vòng những người thuê phòng xung quanh, kết quả tất cả mọi người đều lắc đầu. Chủ nhà nói, những người thuê nhà tập thể ở đây đều rất bình thường, trừ khi là một đôi nam nữ độc thân nào đó có hứng thú với nhau, chứ không thì ai lại đi chú ý tới phòng của người khác chứ?

Dưới gầm giường có một cuốn sách mỏng tên "Câu chuyện của đời bạn", tác giả là Ted Chiang, lật ra trang đầu tiên của tiểu thuyết tên "Tháp Babylon": Nếu như đổ ngược tháp trên bình nguyên Hillah...

Đọc thầm hàng chữ đó, Diệp Tiêu thấy có cảm giác gì đó không thoải mái,

cảm tưởng như cái tháp to lớn đó đang ở ngay bên cạnh mình. Anh lần lượt kiểm tra từng ngăn kéo, tìm được một thẻ khám bệnh ở trong ngăn thấp nhất, kẹp trong đó báo cáo chẩn đoán của một bệnh viện lớn nào đó.

Tên: Nguyễn Văn Minh

Giới tính: Nam

Tuổi: 26

Bỏ qua hai trang giấy dày đặc chữ đằng sau, trực tiếp lật tới trang "Kết luận chẩn đoán lâm sàng", có một cái tên lạ lẫm và rất khó nhớ: Alzheimer's disease.

Diệp Tiêu dùng điện thoại lên mạng tìm kiếm, là một dạng bệnh ngăn cản chức năng duy trì của thần kinh, thường có những triệu chứng sau: Dần mất đi toàn bộ trí nhớ, không thể làm nổi những việc quen thuộc, khó khăn trong việc dùng ngôn ngữ bình thường để giao tiếp, cảm giác về thời gian và phương hướng bị đảo lộn, không thể thực hiện được tư duy trừu tượng, rất hay để đồ nhầm chỗ, mất kiểm soát cảm xúc trầm trọng, mất hứng thú với tất cả mọi chuyện, cuối cùng đến cả năng lực tự sinh hoạt trong cuộc sống thường ngày cũng không còn nữa, cho đến khi chết. Loại bệnh này được một bác sĩ khoa thần kinh người Đức phát hiện ra năm 1906 và được đặt theo tên ông - Alois Alzheimer, tên tiếng Anh của căn bệnh này là Senile Dementia of the Alzheimer Type, gọi tắt là SDAT, tên thường gọi "Chứng mất trí nhớ của người già".

Mặc dù đại đa số các ca mắc bệnh đều rơi vào độ tuổi khoảng 60 trở lên, nhưng thi thoảng cũng vẫn có một vài trường hợp ngoại lệ là người trẻ mắc bệnh, có thể là đã có mầm bệnh từ rất lâu trước đó rồi.

Alzheimer là căn bệnh không thể điều trị tận gốc.

Lẽ nào, quan hệ yêu đương của Nguyễn Văn Minh và Thôi Thiện mà cậu ta kể chỉ là ảo giác do chứng bệnh này tạo ra sao?

Diệp Tiêu nghi hoặc hồi tưởng lại khuôn mặt mơ hồ đó, ánh mắt giấu sau cặp kính dày cộp. Anh bất tri bất giác đi tới bên cửa sổ, vừa đứng đối diện với đỉnh của toà nhà xây dở hình dạng quái đản kia.

Lúc mới đầu không hề chú ý tới đỉnh tháp đó, tầm mắt xuyên qua vô số toà nhà cao tầng rồi rơi xuống kẽ hở giữa một rường thép gang, có một kiến trúc giống như nấm mộ, là một đỉnh tròn màu xanh, thoát đầu nhìn giống như ngọn củ hành tây, khoảng cách đường chim bay khoảng ba, bốn trăm mét.

Hôm nay là ngày gì thế nhỉ, vừa liếc một cái đã nhìn thấy cái này? Diệp Tiêu dựa vào bệ cửa, bất chấp nguy hiểm nhào nửa người ra, nhìn xuống dòng người bên dưới.

Hoá ra là Đông chí, là ngày tảo mộ cúng tế truyền thống của nơi này, đường cao tốc tắc nghẽn, trở thành một bãi đỗ xe. Nhìn thêm một lần nữa công viên quảng trường thành phố, đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng - Sau khi Mai Lan mất tích, xe riêng của cô ta được phát hiện ở chỗ này, gần như kề sát vào toà nhà xây dở trước mặt.

Nguyễn Văn Minh và Mai Lan mất tích kia, vốn dĩ là hai người không hề có quan hệ gì, nhưng lại được toà nhà kia liên kết lại tại một điểm - Còn thêm cả Thôi Thiện, nổi tiếng người giúp việc Ma Hồng Mai đã chết từ hai năm trước, còn cả chủ nhân của người giúp việc đó là Trình Lệ Quân và người đã mất tích ba tuần trước là Lâm Tử Tuý, bọn họ tạo thành một vòng tròn hoàn mỹ không kẽ hở.

Diệp Tiêu gần như bò hẳn lên bệ cửa sổ, ngấm chuẩn vào đỉnh toà tháp, thị lực vẫn tốt như thời học trung học, năm đó từng khao khát được đi nghĩa vụ quân sự ở tàu ngầm hạt nhân.

Anh trông thấy rồi - trong 4 bức tường của đỉnh toà nhà xây dở, có một chỗ giống như là vườn treo, hình như đang có một... Không, hai? Anh lấy ra chiếc máy ảnh kỹ thuật số trong túi, coi nó như một chiếc kính viễn vọng, điều chỉnh tiêu cự cao nhất.

Chức năng zoom dần dần rõ nét, nhìn thấy một thi thể đàn ông, và cả một người phụ nữ đang nằm im dưới góc tường...

Đông chí, buổi sáng.

Một áng mây lướt qua chân trời xa xôi ngàn dặm.

Cái thị trấn nhỏ trong nội lục này lạnh hơn thành phố ven biển Thượng Hải nhiều lắm. Nơi đây không thiếu công nhân viên chức có trách nhiệm, bầu không khí ngập tràn mùi hành tỏi và gừng hăng mũi. Đường phố cuối tuần cũng khá đông vui, có tụ điểm chơi DOTA và ăn lẩu cay, có quầy hàng nhỏ bán thực phẩm chức năng và thuốc giả, có salon tóc đặt biển hiệu "Phong cách dân tộc nổi bật nhất", và cả tiệm làm nail 10 đồng một lần. Trong đám đông ai nấy đều quần kín mít như bánh chưng, Thôi Thiện khoác trên mình chiếc áo khoác lông thiên nga màu đen, lạnh tới độ nước mũi chảy ròng ròng, đầu đội chiếc mũ lông tối màu, tay trái cầm chiếc túi LV hàng nhái mà X tặng, tay phải kéo chiếc vali màu đỏ, dù có cố khiêm tốn thế nào trông vẫn rất nổi bật.

Cô ta bán được chiếc túi Hermès trên mạng với giá năm mươi ngàn. Xem chừng X không phải là người sành sỏi trong lĩnh vực này, bằng không nếu biết chiếc túi đó đắt giá đến thế thì đã chẳng để lại tiền mặt trong phong bì cho cô ta. Thôi Thiện mua một cái mặt dây chuyền pha lê mới hình thiên nga nhỏ, nhưng đoạn chuyển giao từ pha lê trắng sang pha lê đen được đeo ngay chính giữa phần xương quai xanh của cô. Thôi Thiện dùng hộ chiếu của nước Cộng hoà Sodoma làm một cái thẻ ghi nợ Visa, chuyển tất cả nhân dân tệ và đô la Mỹ vào đó. Cô ta đã quen dùng tấm hộ chiếu Tiểu Xảo, giờ đi đâu cũng đều dùng cái tên đó.

Tối qua chẳng hiểu nghĩ gì mà Thôi Thiện lại mua vé tàu hỏa tới thị trấn quê nhà của cô ta. Trong cuộc hành trình kéo dài mười hai tiếng, Thôi Thiện nằm ngủ co ro trên ghế ngồi, cô ta luôn cảm thấy có một đôi mắt theo dõi mình từ phía sau, nhưng khi quay đầu lại chỉ thấy vô số khuôn mặt mệt mỏi và thơ ơ.

X, tôi chưa từng gặp anh, như thế anh cũng chưa từng tồn tại, phải vậy

không?

Buổi sáng tinh mơ trên tàu hoả, sau khi đi qua một đường hầm tối đen, mặt kính phủ đầy hơi nóng trong khoang tàu. Cô ta ngẩn ngơ nhìn hình bóng mờ mờ của mình trên kính, đưa đầu ngón tay vẽ nên một chú mèo nhỏ, ngay sau đó ánh nắng ban mai loá mắt ập tới. Vùng đất rộng lớn lạnh lẽo của quốc gia phương Bắc uốn lượn quanh một con sông đã sắp cạn khô.

Mấy ngày trước, Thôi Thiện tới bệnh viện thẩm mỹ làm phẫu thuật xóa hình xăm, cô ta muốn xóa sạch bốn chữ “LZCS” kia đi, để dứt bỏ hoàn toàn mọi thứ liên quan đến Lâm Tử Tuý. Khoảnh khắc tia laser lướt qua bề mặt da, tuy đã gây tê cục bộ nhưng cô ta vẫn cảm thấy đau đớn còn hơn cả ngày xăm. Làm phẫu thuật xong, Thôi Thiện nhìn tấm lưng của mình trong gương vẫn còn dấu ấn màu xanh, bốn chữ cái kia mờ đi đôi chút, ít nhất phải chiếu tia laser thêm ba lần nữa. Thế nhưng vết sẹo từ hình xăm kia sẽ theo cô đến hết đời này, nhất là đôi cánh thiên nga màu đen dù có dùng cách nào cũng không thể xóa hết.

Trở về thị trấn nơi mình sinh ra, cô ta bước tới con ngõ cũ kĩ nhất, miệng cắn kẹo hồ lô nghe báo là đặc sản nơi đây. Tất nhiên không ai có thể nhận ra cô ta, mãi cho tới khi cô ta đi tới một căn nhà cũ xập xệ mới gõ nhẹ chiếc kẻ đập cửa bằng đồng.

Cửa được mở ra, đằng sau đó là gương mặt của một bà lão. Thôi Thiện thoáng sững sờ, rồi vội vàng ôm lấy bà nội, lùi nhanh vào nhà, còn không quên nhìn ra ngoài xem có ai đang theo dõi không.

Ông nội đã mất vài năm trước, khi ấy mẹ vội vã xin nghỉ về chịu tang. Không phải bà không gọi điện cho cô ta, nhưng cô ta lại chẳng chịu nghe điện của bà, mãi tới khi ông nội nhập tàng cô ta mới biết.

Nơi này sắp bị phá bỏ rồi, sắc trời như thuốc nhuộm đặc màu gỉ sét đọng trong thùng chì cỡ lớn, hắt lên mảng gạch xanh loang lổ sắc màu. Vườn hoa dưới cửa sổ khuê phòng bấy nhiêu năm trước nay chỉ còn gạch vụn và rác. Hoa hồng và Dạ hương đều đã héo rũ, khóm cỏ khô cuối cùng bị lớp cát chảy xuống như dòng nham thạch vùi đến nghẹt thở. Đống xương của con mèo

Tiểu Bạch bị vùi dưới lớp bùn bên góc tường.

Cô ta ngửi thấy mùi thối rửa như đã bị giữ kín trong tủ lạnh hai mươi năm. Kể từ lần dời đi năm bảy tuổi, số lần cô theo bố mẹ về thăm quê có thể đếm trên đầu ngón tay, sau này cũng không về đây ăn tết nữa, lần về tết gần nhất là vào kì nghỉ đông năm lớp 11.

Sâu trong căn nhà cũ, căn phòng Thôi Thiện ở trước kia vẫn được giữ nguyên. Tuy bụi bặm đầy nhưng cô ta lại tìm thấy món quà sinh nhật năm nào ba tặng cô ta - một con búp bê baby. Con búp bê này chẳng còn quần áo, còn mất một chân, như thể đã bị xâm phạm một cách tàn bạo.

Trên tường còn treo bức ảnh đen trắng bố chụp khi còn trẻ, trông không hề thua kém những ngôi sao Hàn Quốc đang nổi hiện nay. Ông đội chiếc mũ giải phóng quân, chuẩn bị xông pha ra tiền tuyến Lão Sơn, toát lên phong thái chiến đấu anh dũng “Núi non khắp chốn vùi ngàn xác, Cần chi yên ngựa đưa xác về”. Giờ nhìn bức ảnh này, cô ta lại cảm thấy như đang nhìn di ảnh của người đã chết.

Tiếc rằng cô ta không thể tìm thấy bức ảnh nào của mẹ ở đây. Hôm nay là Đông chí, trùng hợp thay cũng là ngày giỗ hai năm của Ma Hồng Mai.

Nghe nói hơn 30 năm về trước, mẹ cô ta là hoa khôi của trường trung học trong trấn. Bà còn từng đảm nhận vai Lý Thiết Mai trong vở “ Hồng Đăng kí”, Thôi Thiện cũng không biết đó là vai gì nữa, nhưng chắc chắn lúc đó bà phải xinh đẹp mấy lần con gái bây giờ.

Lần gần nhất về thăm nhà, là từ hồi cô ta hai mươi tuổi. Một buổi tối nóng nực nào đó vào kì nghỉ hè, cô ta ngủ chung với bà, khi ấy gương mặt bà mới chỉ thấp thoáng vài nếp nhăn, mái tóc ngang vai vẫn được giữ nguyên. Bà liên tục hỏi cô ta về chuyện trường lớp. Thôi Thiện mất kiên nhẫn quay lưng về phía bà, mãi cho đến khi cô ta nghe được một bí mật, bí mật về người đàn ông đầu tiên trong đời mẹ cô ta, đó là thầy giáo của bà ở trường trung học, nhưng người đó không phải là bố Thôi Thiện. Nhiều năm sau, Ma Hồng Mai đau lòng biết nhường nào khi hay tin con gái giẫm lên vết xe đổ của bà năm xưa. Năm 22 tuổi bà lấy Thôi Chí Minh, một quân nhân xuất ngũ, có một

công việc khá ổn ở nhà máy, sau đó chẳng mấy lâu sau một cô con gái đến với họ, khi ấy không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ gia đình hạnh phúc này của cô ta. Nhưng thực ra bố không yêu mẹ chính cũng bởi vì lý do đó.

Vậy cứ để bố chết đi - Đó là câu trả lời Thôi Thiện khi ấy.

Cho đến tận bây giờ cô ta vẫn không hề hối hận khi nói câu ấy.

Từ một gia đình con cháu đề huề nay kẻ nam người bắc đã lâu, chỉ còn lại mỗi bà già mắc bệnh mất trí, bà hoàn toàn không biết Thôi Thiện là ai nữa rồi. Nhưng bà vẫn chưa hoàn toàn quên hết tất cả mọi thứ. Bà thường nắm lấy tay của Thôi Thiện kể chuyện mười năm trước, như chuyện ông tham gia vào cuộc chiến tranh kháng Mỹ bảo vệ đất nước, chuyện người đàn ông mà bà thực sự yêu lại lên Bắc Kinh học. Bà nhớ như in từng chi tiết, như thể tất cả đặt trong một chiếc két sắt rồi được mang ra sơn một lớp mới vậy.

Trên cổ bà có đeo một chiếc vòng từ lực, năm sáu năm trước cô ta cũng từng đeo nó nhưng không thấy có tác dụng gì bèn vứt đi. Sao bà lại có chiếc vòng này? Chỉ ít chắc chắn không phải bác sĩ đưa cho.

- Bà, ai cho bà chiếc vòng này thế?

- Chí Minh.

Bà nói tên con trai mình ngay lập tức.

- Thôi Chí Minh? Bố cháu ư?

Bà mơ màng gật đầu, dường như không phải đã quên tất cả mọi thứ. Nhưng bố đã mất tích mười mấy năm rồi, mà khi đó làm gì đã có chiếc vòng này.

- Bố cháu, con trai bà, Thôi Chí Minh, bây giờ ông ấy đang ở đâu ạ?

Bà lại lặng im, cô ta không dám gắng hỏi nữa vì sợ bà sẽ bị kích động. Thôi Thiện trải giường cho bà thơm tất, lúc quay lưng bước đi bỗng nghe thấy tiếng bà đang vô thức lẩm bẩm điều gì đó. Cô ta quay lại, ghé tai sát miệng bà thì nghe mang máng mấy chữ “Lưu - Hoa - Hà” . Lúc đó tay bà nắm chặt một chiếc ví nhỏ. Thôi Thiện giành lấy chiếc túi, cô ta tìm thấy mẫu giấy ghi một số điện thoại cố định của vùng nào đó. Cô ta lấy điện thoại của mình ra, nhưng rồi lại lắc đầu, gọi điện thoại bàn ở nhà vẫn hơn. Cô ta bấm

số gọi, chuông kêu hồi lâu, rồi nghe thấy có giọng nam trầm bắt máy chỉ trả lời ngắn gọn “A lô” có vẻ như rất cảnh giác.

Tay cô ta bắt đầu run, áp sát ống nghe, miệng mấp máy nhưng lại không nói được câu nào, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp.

5 giây sau đầu bên kia cúp máy.

Là ông ấy?

Thôi Thiện khẽ hôn lên trán bà, vội vã tạm biệt rồi rảo bước về phía văn phòng điện tín của huyện. Cô ta biết có một cách rất hay ho nhưng cũng rất nguy hiểm, đó chính là nạp tiền tự động vào tài khoản. Nạp cho số điện thoại đó 10 tệ, hóa đơn điện thoại sẽ hiện tên chủ thuê bao cũng như địa chỉ.

Đơn Phúc Thanh, cái tên lạ hoắc này thật đáng nghi, đã thế địa chỉ lại là số 7, tổ 19, thôn Tiểu Bạch, xã Lưu Hoa Hà.

Cô ta bước trên con đường ra khỏi trấn, đi qua đường Nam Môn, là thấy cánh đồng trải rộng mênh mông. Một chuyến đi bộ xa trong trời đông cùng ba lô nặng trĩu, may thay chiếc áo khoác lông thiên nga cũng đủ sưởi ấm cô.

Trước năm 7 tuổi cô ta thường đến vùng ngoại thành Lưu Hoa Hà. Trong miền kí ức xa xăm của mình, cô ta cưỡi trần lao xuống sông nghịch ngợm, mò tìm những hòn cuội lấp lánh bóng loáng như một đứa con trai, thậm chí còn bắt được một con trạch dài cả thước nữa. Trên thượng lưu là thung lũng có rừng đào đại, mỗi lần tới mùa rụng hoa là những cánh hoa lại tung bay phủ hồng cả dòng sông. Bởi vậy nên nơi đây được đặt tên Lưu Hoa Hà là vì thế.

Mà nay bên bờ sông Lưu Hoa mọc thêm mấy dãy nhà lầu, công xưởng xấu xí phun thứ khói xám lên trời, tựa như giọt dầu đỏ đột nhiên xông vào bức tranh. Về phần ngôi miếu đồ nát của Cửu Thiên Huyền Nữ, nơi lần đầu tiên trong cuộc đời cô ta nhìn thấy người chết, đã bị chôn vùi dưới móng của những toà nhà này từ lâu rồi.

“Số 7, tổ 19, thôn Tiểu Bạch, xã Lưu Hoa Hà”, ngôi nhà quanh quẽ này tọa lạc trên vùng đất cao nhìn xuống bờ sông, trước sau có hai mảnh đất trồng rau, hoang vắng như đất cát giữa trời đông rét buốt. Hòm thư xập xệ ngoài tường có viết tên chủ nhân nơi đây: Đơn Phúc Thanh.

Cô ta ra sức gõ cửa, nhưng hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Nhưng Thôi Thiện biết, bên trong có người, dấu chân trước cửa rõ ràng còn rất mới.

Đơn Phúc Thanh?

Cô ta cúi đầu nghiền ngẫm cái tên này...

Đúng rồi, chữ cái đầu tiên không đọc là “Dan”, từ này khi dùng làm họ thì đọc là “Shan” giống hệt cách đọc tên cô - “Shan”(Thiện), còn hai chữ “Phúc Thanh” đọc gần giống chữ “phụ thân” nghĩa là “bố”, như vậy thì Đơn Phúc Thanh chẳng phải nghĩa là “bố của Thôi thiện” hay sao?

Bố của Thôi Thiện!

Đây chắc chắn là tên giả của Thôi Chí Minh, rốt cuộc ông cũng không quên đứa con gái Thôi Thiện này.

Ngày này hai năm trước, ông vẫn bị nhốt trong nhà tù trên không ở đỉnh tháp Babylon, người cầm tù ông chính là Ma Hồng Mai. Mà cùng một ngày, cũng Đông chí như thế này, vợ ông làm công theo giờ, ngã chết ngay dưới tầng nhà chủ. Khi ông bị bỏ đói tới ngày thứ ba, bỗng có người thả một sợi dây từng từ trên bờ tường xuống.

Bởi vậy, sau mười hai năm bị giam cầm trên đỉnh tháp, ông cũng được tự do.

Thôi Chí Minh mất tất cả, mà cũng không thể quay trở lại cuộc sống trước kia, lại càng không biết đi tìm con gái mình như thế nào. Ông đành quay về quê, sống ẩn dật tại căn nhà nhỏ bên bờ sông Lưu Hoa để trốn chủ nợ trước kia, thỉnh thoảng mới về nhà cũ thăm mẹ già.

Ông lấy một cái tên mới - Đơn Phúc Thanh - để luôn nhắc nhở mình rằng ông con một đứa con gái tên Thôi Thiện.

Bố của Tiểu Thiện, vì sao còn chưa ra?

Thôi Thiện cúi đầu lặng im, hai phút sau bèn quay người bỏ đi.

Cô ta còn có chuyện quan trọng hơn.

Quay trở lại bờ sông cạn khô, dòng sông Lưu Hoa phần lớn đã đóng băng, chỗ nước còn lại chảy chậm mà yếu, để lộ phần đá sỏi dưới lòng sông, nước

nông tới mức có thể lợi qua.

Thôi Thiện lấy một cái hộp trong balo ra.

Chiếc hộp màu đen hình chữ nhật như thể ẩn chứa điều gì kì bí, hoặc chẳng là bảo bối thần bí mà tổ tông truyền lại.

Nhưng thực ra, đó là hộp đựng tro cốt của Ma Hồng Mai.

Tuần trước Thôi Thiện lên vào nghĩa trang công cộng ở ngoại ô thành phố, mở mộ phần của mẹ. Hai năm trước, chính tay cô ta đã đưa tro cốt của mẹ vào đây, để mua phần mộ ấy cũng tốn không ít tiền, và tất nhiên số tiền đó là số tiền bồi thường mà luật sư của Trình Lệ Quân chuyển giao.

Thôi Thiện vẫn cứ tưởng rằng mẹ ta cô muốn ở lại Thượng Hải mãi, giờ nghĩ lại có lẽ cô đã nhầm. Nếu mình đã sắp rời khỏi thành phố này, chi bằng đưa mẹ cùng đi.

Tối hôm qua, trên chuyến tàu hoả đêm, cô vẫn đặt chiếc hộp này trong túi, cẩn thận ôm vào lòng, không chợp mắt một giây để phòng kẻ trộm lại tưởng đây là vật quý gì lại trộm đi.

Cát bụi rồi lại trở về với cát bụi.

Thôi Thiện dồn sức mở hộp, bên trong chỉ là vài mảnh cốt và đông bột màu xám trắng. Tất cả đều được cô ta đổ xuống làn nước lạnh băng.

Cô ta nghĩ bụng, mẹ trôi tới từ sông Lưu Hoa, nay trôi đi từ con sông này vẫn hơn.

Trông dòng nước chảy khóc hồi lâu, cô ta nhớ tới hồi còn nhỏ, nơi này ngập tràn thủy thảo và lau sậy, thường bắt được cá to dưới dòng sông, rồi nướng rồi ăn ngay trên nền đá sỏi. Bên bờ sông có rất nhiều chim tới đậu, bố đưa cô ta tới bắt chúng bằng những cái sọt. Xuân đến, bồ công anh tung bay bên hai bên bờ sông Lưu Hoa khiến người xem khó có thể mở to mắt. Thôi Chí Minh hát con diều tự chế lên, bảo con gái nắm chặt dây. Trong kí ức, trên bầu trời bao la chỉ có một con diều đỏ độc nhất như thể vết đốm trên đuôi Tiểu Bạch, xuyên qua màn hoa bồ công anh biến mất trong những đám mây.

Lúc này Thôi Thiện lấy một con diều nhỏ được xếp gấp ra, con diều này cô ta vừa mua ở quầy hàng trên đường Nam Môn. Cô ta thử thả con diều lên,

chạy nhanh trên bãi đá ven sông. Gần hai mươi năm không chạm vào nên lúc bắt đầu thất bại liên miên, sau cùng cô ta nhắm mắt lại, khi gót giày giẫm lên mặt băng, sợi dây bắt đầu có cảm giác, bay lên trời cao theo con diều.

Con diều màu đen hình thiên nga vô cùng nổi bật dưới bầu trời âm đạm, hết như người đang cầm dây diều vậy, cô gái trẻ chạy như điên bên bờ sông thoát trông như một con thiên nga đen thật to.

Mãi cho tới khi người ấy xuất hiện.

Thôi Thiện mới biết, người ấy vẫn luôn dõi theo cô ta.

Người đó đứng trên bờ đê như một pho tượng, khoác lên mình bộ trang phục màu sắc u ám, khom lưng đút tay vào túi, ánh mắt phía sau chiếc kính e dè và đau thương lạ thường.

Sợi dây diều mảnh dẻ nằm trong tay cô ta ngày càng giật mạnh hơn theo gió bắc thổi trên cao như thể có đôi bàn tay tranh cướp thứ gì đó với cô ta ở trên mây. Cô ta nhìn gương mặt xa lạ kia, đợt tuyết lớn trắng xóa rơi xuống sông...

Thôi Thiện ôm lấy người đàn ông cao to tóc đã bạc nửa đầu tựa như con gái đang khóc trên vai bố mình. Gương mặt lạnh cóng đỏ bừng, không cố kìm giữ mà lau nước mắt với nước mũi.

Con diều, đã đứt dây lâu rồi.

Trán người đàn ông hằn mấy nếp nhăn, trông ra đã sáu mươi rồi, nhưng tuổi thật có lẽ không cao đến thế.

- Tiểu Thiện?

- Xin lỗi, tên cháu là Trương Tiểu Xảo, cháu nhận lầm người!

Thôi Thiện ra sức giãy giụa, tỏ vẻ vô cùng xấu hổ, hai tay ôm vai lùi ra sau.

- Ồ? - Người đàn ông lúng túng lắc đầu, nhìn kĩ cô ta đôi lần, - Mười bốn năm rồi bác chưa gặp con gái, có lẽ giờ nó cũng lớn như cháu rồi. Tay của cháu cũng lạnh y như tay nó vậy.

- Tạm biệt.

Cô ta không nói nhiều thêm một câu, ngoảnh đầu đi về men theo sông Lưu

Hoa, phía sau chiếc áo khoác thiên nga đen, những bông tuyết không ngừng rơi lại tan chảy.

- Đừng buồn, cũng đừng khóc, rồi sẽ có bánh mì thoi mà.

Bố già rồi mà vẫn lăm bắm lời thoại “Lê-nin năm 1918”, nhưng âm thanh lại bị gió tuyết vùi lấp hoàn toàn.

Thật ra cô ta loáng thoáng nghe thấy nửa câu cuối - Rồi sẽ có bánh mì thoi mà, như thể trên đỉnh tháp Babylon.

Nhưng Thôi Thiện sẽ không quay đầu.

Đúng lúc này, sợi tóc đen rụng bị gió cuốn xa hơn mười mét.

Bầu trời xám xịt, tuyết rơi mãi tưởng chừng như vô tận, sông Lưu Hoa đã đóng băng hết, bãi đá đen ven sông nay phủ thêm một lớp tuyết tựa như tấm thảm Ba Tư xen kẽ hai màu trắng đen.

Cô ta nhìn thấy một người đàn ông khác.

Con điều thiên nga màu đen rơi xuống bên tay người đó. Anh ta chìm trong màn tuyết. Người đó khoác lên mình chiếc áo khoác màu trắng gần như vô hình cùng với áo liền mũ trùm đầu, lưng đeo balo, ống kính dày vương hoa tuyết, trên cổ còn đeo kính viễn vọng.

Lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt trắng bột ấy, khó có thể hình dung một cách chính xác nhưng Thôi Thiện biết, người đó là X.

Cô ta ngồi xổm xuống bên cạnh X, cánh tay gầy yếu chẳng thể đỡ nổi người đàn ông, chỉ có thể tháo kính của anh ta xuống trước. Hoa tuyết không ngừng rơi xuống mặt anh ta, đôi mắt của người này lại như đứa bé hơn mười tuổi. Môi anh ta mím chặt, không nói một câu, mắt khẽ chớp đôi lần, làn hơi trắng phả ra từ miệng rất yếu, thoáng chốc đã bị gió thổi tan.

Thôi Thiện hà hơi vào mắt kính hoà tan hoa tuyết trên đó trở thành những giọt nước lạnh băng chảy tới ngón tay cô ta. Cô ta đeo kính về lại trên sống mũi của anh ta, như thế anh ta mới có thể nhìn rõ mặt cô ta.

X sắp chết rồi - cô đã nhìn thấy hồ sơ bệnh lý về chứng bệnh Alzheimer.

Có một quyển sổ nhỏ bìa màu đen được anh ta cầm trước ngực. Khi Thôi Thiện khẽ nắm lấy quyển sổ thì tay anh ta tự động buông lơi. Một chiếc bút

bi rơi ra khỏi trang sách, có lẽ vừa nãy anh ta vẫn đang viết gì đó.

Cô ta đặt quyển sổ ngay trước mặt mình, trên trang bìa có dòng chữ to viết bằng bút nhớ mực trắng.

TO: Thôi Thiện

Đây là món quà cuối cùng X dành cho cô ta.

Thôi Thiện không nói năng gì mà cất luôn quyển sổ vào túi, xoay người kéo kín cổ áo, rào bước rời khỏi cái nơi lạnh cóng khi gió này, để lại hai chuỗi dấu chân có đậm có nhạt.

Đêm Đông chí ập đến quá sớm. Bên bờ sông Lưu Hoa đã đóng băng, mí mắt người đàn ông trẻ tuổi đã rủ xuống. Chỉ còn hương bạc hà thoang thoảng bên mũi miệng, rồi từ từ tản đi trong gió. Chút kí ức cuối cùng sắp bị cục tẩy trong đầu xoá sạch. Mắt kính lại một lần nữa bị mờ bởi hoa tuyết và nước mắt, đưa mắt tiến thiên nga đen bay đi thật xa, tựa như bức tranh màu nước hoà tan bột màu. Độ ẩm trong huyết quản đang hạ thấp như ống thuỷ ngân, ngay cả chiếc kính viễn vọng đeo trên cổ cũng bị vùi lấp trong màn tuyết dày đặc.

Đông chí, năm giờ chiều, trời đã tối mịt.

Thôi Thiện lẩm nhẩm câu ca dao về Đông chí, cô ta được bố dạy câu ca dao này từ nhỏ nhưng tới giờ vẫn không quên.

- Đợt đầu giun oằn mình, đợt hai mòn sừng nai, đợt ba suối nước chảy trôi.^{77*}

** Trung Quốc cổ đại chia Đông chí làm ba đợt. Theo truyền thuyết, giun là loài vật hướng dương. Vào đợt đầu Đông chí, tuy khí dương đã có nhưng âm khí vẫn còn rất mạnh nên giun vẫn phải oằn mình dưới đất. Hươu và nai cùng một họ nhưng tính âm dương lại khác nhau, vì sừng nai hướng ra sau nên người xưa cho rằng nai là loại vật hướng âm. Khi dương khí bắt đầu sinh sôi trong tiết Đông chí, âm khí mất dần khiến sừng nai mòn đi. Cũng bởi dương khí đã khôi phục bước đầu nên lúc này nước suối trong núi bắt đầu ấm lên và có thể lưu động được.*

Bên cạnh ga tàu hoả ở nơi huyện nhỏ này có một con phố ẩm thực đang bốc khói nghi ngút ngập tràn thịt chó ninh và đầu thỏ nấu cay. Cô ta bước vào một quán nhỏ, chọn góc bên cửa sổ, gọi một phần lẩu dê, một đế hi vọng mình không gầy như thế này nữa, hai là có lẽ sau này sẽ chẳng còn cơ hội thường thức.

TO: Thôi Thiện

Cách màn sương dày đặc, cô ta thấy trận tuyết ngoài kia vừa ngừng, Thôi Thiện bèn mở cuốn sổ mang từ bờ sông Lưu Hoa.

Trang đầu tiên, hằn lên nét chữ có phần cứng nhắc của X...

Ngày 1 tháng 8.

Trí nhớ của tôi có thể giữ được bao lâu nữa?

Bác sĩ nói, chỉ còn khoảng 4 tháng nữa, 120 ngày - một khoảng thời gian mới đại khái làm sao. Phương pháp tốt nhất cho tôi là uống thuốc đúng giờ, trong khoảng thời gian này, tôi sẽ quên đi từng chút một, quên đi quá khứ, quên tất cả mọi người, thậm chí còn quên luôn cả bản thân mình.

Cuối cùng, chính là cái chết.

Sau khi về nhà, tôi bước tới bên cửa sổ, nhìn lên đỉnh tháp Babylon ngay đằng trước, toà nhà chưa hoàn thành như thi thể bị thiêu cháy thành tro ấy chẳng qua cũng chỉ đang đợi chờ cái chết giống người mắc bệnh Alzheimer mà thôi.

Tôi nhòai ra ngoài cửa sổ, nhìn con đường dưới ba mươi tầng, con đường Nam Bắc trên cao xe phóng vùn vụt, nếu ngã xuống dưới đó không biết sẽ thành cái bánh thịt ngay lập tức hay là bị xe đụng tới tan tác xương cốt đây? Chỉ mong không rơi trúng nóc thùng xe, bởi nếu thế thì kính chắn gió hoặc nóc xe sẽ bị hỏng, dẫn tới tai nạn liên hoàn nguy hiểm. Tốt nhất là một nơi không ảnh hưởng tới người khác, ví dụ như biển quảng cáo chẳng hạn, nếu xác mình vắt ngang trên đó hẳn sẽ nổi bật lắm.

Dưới ánh nắng gần 40 độ, tôi dành tặng ánh nhìn cuối cùng của mình cho vườn treo trên đỉnh tháp Babylon.

Thế nên, tôi nhìn thấy cô ấy.

Ai mà ngờ được? Khi tôi đứng trên bệ cửa sổ chuẩn bị tự sát bỗng nhìn thấy bên trong toà nhà đang xây dở ngay trước mắt kia lại có một người con gái.

Vào một chiều hè nắng gắt, tôi nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, nhưng không phải buông mình xuống ba mươi tầng lầu mà quay trở về gian phòng, đưa kính viễn vọng về phía đỉnh tháp Babylon. Chỉ có ở góc này tôi mới có thể nhìn qua bức tường vây quanh tháp, thấy vườn hoa trồng đầy lựu, và cả cô ấy.

Đó là một cô gái trẻ, mái tóc buông xoã, khoác lên mình chiếc váy đen họa tiết hoa nhỏ, để lộ cánh tay và đầu gối cùng làn da trắng muốt vô cùng loá mắt.

Cô ấy rất đẹp, nhất là khuôn mặt, qua lớp kính viễn vọng, khuôn mặt ấy đã bắt tôi làm tù binh ngay từ giây phút đầu tiên.

Với ống kính có độ zoom lên đến 60x, giá đỡ ba chân chống lên mặt đất, ống kính quang học nhập khẩu nguyên chiếc từ Đức đủ để bạn nhìn thấy hết bí mật của cả thế giới này.

Cô ấy rất tuyệt vọng, ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi nhìn sang phía cửa sổ tôi đứng. Qua lớp kính viễn vọng tôi như có cảm giác, cô ấy đã nhìn thấy mặt tôi.

Tại sao cô ấy lại ở trên đỉnh toà nhà đang xây dở đó? Trông cô ấy không giống một kẻ lưu manh hay mắc bệnh tâm thần, từ cách ăn mặc trang điểm và làn da có thể thấy cô ấy chẳng khác gì những cô gái sành điệu trên đường. Lẽ nào đây là tiết mục nghệ thuật? Thám hiểm thành phố? Hay là đang đóng phim?

Tôi quan sát cả một buổi chiều mà không thấy một ai khác, mãi cho tới khi bóng đêm che phủ vườn treo, cô ấy lại tựa vào góc tường thiếp đi.

Tôi quyết định đợi đến ngày mai rồi tự sát.

Ngày 2 tháng 8

Hồi còn nhỏ bạn bè đặt cho tôi rất nhiều biệt danh, trong đó có một cái tên là Người vô hình.

Tôi thường đứng đằng sau người khác rất lâu, không phát ra một tiếng động nào cho đến khi người đó quay đầu lại giật nảy mình. Thỉnh thoảng tôi sẽ đi khắp nhà ngủ tập thể, thường thường khi tôi đã đi qua rất nhiều căn phòng rồi, mọi người vẫn không biết tôi đã từng tới.

- Cậu ta là con của kẻ trộm đúng không? Nếu không tại sao đi đến đâu cũng chẳng có vết tích gì thế?

- Không đâu, cậu ta là người ngoài hành tinh!

- Xì! Chúng mày nói vớ nói vẩn, lớp chúng ta vốn dĩ không hề có người này, tất cả chỉ là do chúng ta tưởng tượng ra mà thôi, xem trong lớp xem cậu ta ở đâu?

- Ấy, không có thật kìa!

Thực ra tôi đang nấp dưới hàng ghế cuối lớp mà khóc, nhưng ngay cả một tiếng khóc cũng không phát ra nổi.

Từ đó về sau, không còn một bạn học nào còn nhớ sự tồn tại của tôi nữa.

Hôm nay, vừa ngủ dậy tôi đã nhào về phía kính viễn vọng, cô gái vẫn còn ở trên đỉnh tháp, cô ấy ngồi dưới góc tường vườn treo, ra sức la hét cầu cứu.

Cô ấy không ra nổi. Tôi phóng to hình ảnh đến mức có thể nhìn rõ hình xăm trên vai cô ấy, làn da lấp ló phía sau làn váy bị rách. Mặt dây chuyền đóng đưa trước ngực cô ấy, tôi zoom tới mức lớn nhất, mang máng nhận ra đó là hình thiên nga, có chút phản quang dưới ánh mặt trời. Bên cạnh cô ấy có một đôi giày cao gót màu đỏ, ngoài ra không còn bất cứ một thứ nào khác. Nếu ở đó có điện thoại thì hẳn cô ấy đã gọi cầu cứu 110 từ lâu rồi.

Tôi gọi lên tổng đài cảnh sát, nhưng ngay sau đó lại dập máy.

Nếu, cô ấy được cứu rồi - thì tôi sẽ làm theo kế hoạch đã vạch sẵn, nhảy khỏi bệ cửa sổ này tự sát.

Nếu, vẫn có thể nhìn thấy cô ấy qua kính viễn vọng, vậy thì tôi có thể sống tiếp rồi.

Ngày 3 tháng 8

Mỗi ngày trời nắng thì căn phòng trên tầng đỉnh 30 này sẽ phải chịu ánh nắng gay gắt mùa hè. Đôi mắt trốn phía sau ống kính nheo lại như mắt mèo, thỉnh thoảng còn cảm thấy chóng mặt.

Không có đồ ăn, không có nước uống, ban ngày ở trong cái nóng thiêu đốt trên đỉnh tháp, ban đêm ngủ trên sàn xi măng bên góc tường.

Cô ấy sắp trở thành một cái xác xinh đẹp rồi.

Tôi quyết định gọi điện báo cảnh sát trước khi cô ấy chết vì đói, sau đó tôi cùng mình xuống bệ cửa sổ này tự vẫn.

Đột nhiên, cô ấy đang làm gì thế kia? Không thể tin nổi, cô ấy đang làm cái bẫy bắt chim, nhả nài nấp sau gốc lựu, rồi cô ấy bắt được một con chim nhỏ. Cô ấy chăm chú chim ấy bằng cành cây, thật tàn nhẫn. Nhưng giờ ăn kiểu gì? Cô ấy hy vọng hão huyền rằng có thể đánh lửa bằng hai thanh gỗ, tưởng mình là người vượn Bắc Kinh đấy à? Nào ngờ cô ấy thành công rồi! Chập tối, khu vườn treo toé lên ánh lửa, cô ấy nướng con chim sẻ một cách cẩn thận, xem chừng rất ngon đây.

Trong sắc đêm mờ tối, gương mặt được ánh lửa chiếu sáng của cô ấy, trông thật quyến rũ.

Trước khi gặp người con gái này, kính viễn vọng là người bạn duy nhất

của tôi, cũng là đôi chân, đôi mắt, cái miệng của tôi, thay tôi bước tới trước mặt mọi người, nó là một thế giới rộng lớn chân chính, có thể nhìn, có thể quan sát mà không phải e dè điều chi - Họ đang làm việc, đang ăn cơm, đang xem phim, chơi máy tính, nghịch điện thoại, còn cả ngủ nữa. Có người ngủ một mình hoặc ngủ hai hoặc ngủ nhiều người.

Bọn họ có khi cười, khi khóc, khi thì đầy kỳ vọng, khi thì vật vờ hận thù.

Nếu bảo tôi tới bên cạnh những người đó, dù có mặt đối mặt, bên nhau sớm chiều chỉ e cũng chẳng gặt hái được gì cả.

So với việc dùng mắt thịt nhìn ngắm thành phố này thì nhìn qua tấm kính viễn vọng còn phong phú và chân thật hơn. Tôi tin tôi có vô số bạn bè, hằng ngày cùng sinh hoạt với tôi, tới độ khách ngồi chật cứng, ca hát đêm đêm tựa như hội nhóm xa hoa của Gatsby^{78*}. Tôi có thể đọc tên và biết danh của từng người, biết sở trường và sở đoản của họ như lòng bàn tay, ví dụ như ai chơi Dota giỏi, ai là chuyên gia hẹn hò và chia tay, vợ nhà nào hay thói ngoại tình, người nào trông tướng đạo mạo thực chất là kẻ cầm thú...

** Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết “Gatsby vĩ đại” của nhà văn F. Scott Fitzgerald.*

Tôi nhắm mắt lại, suốt đêm trong tâm trí của có hình bóng người con gái trên đỉnh tháp ấy...

Ngày 7 tháng 8.

Cô ấy đang khắc cái gì lên tường thế kia?

Ổng kính viễn vọng bắt nét gương mặt đã xanh xao vì đói của cô ấy, tựa như đang trang điểm theo kiểu mắt khói. Cô ấy ngày càng gầy gò, khuôn ngực cũng vì thế mà nhỏ hơn trước, cánh tay mảnh dẻ nhưng rất khoẻ. Hôm qua cô ấy bắt được một con chuột, điều ngạc nhiên là cô ấy, xiên cùng thịt chim rồi nướng ăn, gương mặt tỏ vẻ chán ghét, sau đó nằm nhoài xuống đất nôn khan hồi lâu.

Mỗi ngày đứng sau cửa sổ, nhìn mọi việc cô ấy làm qua ống kính viễn vọng khiến tôi dần quên đi chuyện mình muốn tự sát, không biết đó là vì tác động của chứng bệnh Alzheimer hay là việc nhìn trộm.

Để mình không quên thời gian, tôi bắt đầu viết chữ “Chính” lên tường nhà mình.

Khi nhìn thấy cô ấy nặn đất sét làm chậu rửa mặt, lấy giày cao gót làm cốc uống nước, nhắm mày nhắm mắt nuốt giận và kiên thì tôi bắt đầu khâm phục, thậm chí còn sùng bái người con gái này.

Nếu tôi bị ném vào nhà tù trên cao đó, không biết liệu có sống được tới đêm thứ hai không?

Tại sao không cứu cô ấy lên? Chỉ cần chạy tới ban công trên đỉnh tháp Babylon, ném sợi dây thừng xuống thôi. Nhưng lòng biết ơn của cô ấy kéo dài được mấy ngày? Chẳng mấy chốc cô ấy sẽ quên tên tôi, mặt tôi, sau đó sẽ trở thành người qua đường xa lạ như những người khác mà thôi. Huống chi tôi còn không cứu cô ấy ngay từ đầu mà còn để lâu thế mới tới, há chẳng phải giống như kẻ đã nhốt giam cô ư?

Chiều tà lại một lần nữa bao phủ toà tháp Babylon, vượt qua bức tường cao sừng sững nơi sâu thẳm, chiếu thẳng xuống hoa lửa đỏ thắm với khuôn mặt cô. Cô ấy vẫn gửi gắm hi vọng vào khói lửa, mong sao sẽ có ai đó gọi tới tổng đài cứu hoả 119. Thế nhưng ngoài dùng kính viễn vọng, nếu không đủ may mắn có người nhìn thấy thì họ cũng sẽ cho rằng đó là tiệc nướng ngoài trời mà thôi, hoặc là đám lửa manh chiếm cứ toà nhà đang xây dở này nhóm lửa nấu cơm trên đó. Mỗi lần nhóm lửa cần rất nhiều cành cây, lựu và cỏ dài ngày một ít đi, cô ấy sẽ đốt trụi đám cỏ cây trên vườn treo này, chỉ để lại đám tro xám ngập ngựa.

Ngày 10 tháng 8.

Đỉnh tháp Babylon xuất hiện một người đàn ông trung niên hói nửa mái đầu bước đi lảo đảo, gương mặt lộ vẻ độc ác.

Anh ta tới đây làm gì? Tôi rất lo lắng, đó là kẻ biến thái bắt giam cô ấy, hay là người tới cứu cô ấy đây?

Thế nhưng anh ta lại tự nhảy xuống vườn treo, rồi chết.

Cô ấy sợ tới cùng cực, để mặc cái xác đó nằm giữa vườn tới tận khi mặt trời ngả bóng. Một người con gái ở bên cạnh một cái xác là cảnh thường thấy

trong những bộ phim thuộc thể loại Cult tôn sùng giáo phái một cách cực đoan, tôi rất thương cô ấy. Thời tiết nóng bức thể này chả mấy chốc cái xác ấy sẽ bị phân hủy, khi ấy sẽ chẳng có một người sống nào sống nổi trong cái môi trường ấy, trừ phi cô ấy thuộc tộc ăn thịt người.

Tôi đến tôi cầm dây thừng, đèn pin và đủ loại dụng cụ tới chân toà nhà đang xây dở.

Lần đầu tiên tôi trèo lên đỉnh tháp, men theo sợi dây thừng tiến vào trong vườn treo. Tôi nhón chân đi thật khẽ tới bên cạnh cô ấy, tôi nhìn gương mặt cô ấy, cô ấy thật đẹp.

Nhưng tôi sẽ không làm gì cô ấy cả.

Tôi gò lấy cái xác nặng trĩu kia, buộc nó lên người mình, giữ dây trèo lên sân thượng trên đỉnh tháp. Tôi mệt tới nỗi mồ hôi nhễ nhại mà vẫn không dám lên tiếng, sợ làm cô ấy tỉnh giấc.

Tạm biệt nàng công chúa ngủ trên đỉnh tháp, tôi chỉ muốn cô ấy sống thoải mái hơn.

Tôi công cái xác đã có mùi hôi, trèo xuống mười chín tầng, mất gần cả đêm mới xuống tới chân toà nhà. Tôi xúc lớp đất sét dưới tầng hầm, chôn cái xác kia xuống dưới, coi như một cái mộ tự nhiên cho anh ta.

Túp lều trên tầng mười ba là nhà của anh ta. Tôi tìm thấy một chiếc di động. Tôi xin lỗi, tôi không phải là kẻ trơ tráo tham tiền của người đã khuất, mà tôi chỉ muốn tìm kiếm vài manh mối mà thôi. Chiếc điện thoại secondhand trị giá ba trăm tệ này không có tiếng chỉ có rung, và chỉ lưu được một số điện thoại, nhưng lại không có tên người liên lạc.

Tôi chép số điện thoại này rồi gọi nó bằng điện thoại công cộng - Người nghe máy là một người phụ nữ, nghe giọng hãy còn trẻ, tôi không nói một lời đã dập máy.

Ngày 15 tháng 8.

Xin hãy để tôi gọi em là “Em” - hồi cô gái trên đỉnh tháp Babylon.

Cái nắng gay gắt và gió bão lần lượt trôi qua, toà tháp cao trơ xương nay lại được ánh tịch dương bao phủ như đang đứng sừng sững ở cái nơi đồng

hoang mông quạnh. Bức tường vốn đen kịt nay lại ánh phản quang đỏ rực như gạt bỏ đi bao tiếng ồn từ quảng trường.

Tôi viết mùi mẫn quá đúng không?

Khi em sắp được làn nước đọng đưa lên khỏi vườn treo, tôi lại có phần tiếc nuối đằng sau ống kính viễn vọng - Tôi sắp mất em vĩnh viễn rồi, nhưng tôi vẫn sẽ ủng hộ và chúc phúc cho em.

Tiếc thay, em vẫn bị nhốt dưới cái đáy đó, vẫn ở trong tuyệt cảnh đó. Tôi chưa từng thấy người con gái nào xuất huyết phía dưới, tôi thương em vô cùng. Lớp vải bảo bọc cơ thể em sớm đã không còn hình thù chiếc váy nữa, hướng chỉ là những nơi nhạy cảm khác. Khi em xoay lưng về phía tôi, để lộ hơn nửa đôi vai trần, tôi nhìn thấy hình xăm của em, trên đôi cánh màu đen là bốn chữ cái tiếng Anh, font copperplate - LZCS.

Đó là tên? Hay là biệt danh? Hay là... nguyên nhân khiến em bị giam ở đây? Có người xăm mật mã này đằng sau lưng em, nhưng em không thể nhìn thấy, trên đỉnh tháp cũng không có gương để em phát hiện, nhưng dòng chữ này cũng quá đơn giản rồi.

Tôi mua thêm một chiếc kính viễn vọng có tia hồng ngoại quan sát được trong đêm, sử dụng đan xen với chiếc kính bình thường dùng ban ngày để tiện quan sát ngày đêm. Trong vườn treo tối mịt. Em với chiếc váy rách toả ra ánh sáng đỏ trong kính, như động vật đang kiếm mồi trong đêm, cũng giống như kẻ địch của quân đặc chủng trong phim Mĩ. Sắc đỏ càng mạnh không có nghĩa sức sống càng mạnh, mà hoàn toàn ngược lại, nó tượng trưng cho cái chết đã đến gần. Cơ sốt cao ảnh hưởng tới tia hồng ngoại, khi quả cầu lửa xuất hiện trong tầm mắt chính là lúc mọi bộ phận thiêu đốt sự suy kiệt.

Ngày 15 tháng 9.

“Có vô số chiếc máy bay phóng vụt qua giấc mơ của anh, anh không đếm tường tận mình đã hạ gục được bao nhiêu chiếc, nhưng mỗi chiếc, anh đều hạ vì em.”

Đây là lời thoại trong phim - Tôi cũng thế.

Tôi nhớ lại hơn một tháng này, tôi mang thuốc, nước và đồ ăn đặt trên

“Điều hâu đen”, để nó bay qua trời cao đến bên em.

Mới đầu tôi rất căng thẳng, sợ rằng chiếc máy bay mô hình nhỏ bé kia sẽ rơi giữa đường, hoặc sơ ý điều khiển nó đập vào tường, sau đó tôi mới từ từ điều khiển một cách thành thạo hơn.

Thấy em ngày một khoẻ lại, mỗi sáng ăn bánh bao và nước tôi mua, tôi cảm thấy rất tự hào.

Nhưng tôi lại càng thắc mắc - Em là ai?

Từ đó về sau, “Điều hâu đen” không chỉ là công cụ đưa cơm, mà còn trở thành người liên lạc. Chiếc máy bay mô hình này do chính tay tôi làm ra khi còn học đại học dựa theo hình tượng chiếc máy bay trực thăng trong “Điều hâu gãy cánh”, bộ phim yêu thích nhất của tôi.

Nếu muốn cứu em ra ngoài thì đầu tiên tôi bắt buộc phải biết - Tại sao em lại bị nhốt trên đỉnh tháp?

Em đã phạm phải tội lỗi nào không thể tha thứ ư? Nếu tùy tiện thả em ra ngoài, liệu em có gây hại tới hoà bình thế giới không? Thậm chí, phải chăng em mắc một chứng bệnh truyền nhiễm đặc biệt nguy hiểm, nên không thể tiếp xúc với bất kì ai, đành nhốt vào trong vườn treo tự sinh tự diệt?

Một tháng gần đây, tôi làm đêm ở tiệm tạp hoá 24h, đây là công việc đầu tiên của tôi kể từ khi thất nghiệp. Mỗi tối, ngồi sau quầy thu ngân trong tiệm, tôi không hề cảm thấy cô đơn hay sợ hãi, mà ngược lại còn nhớ mong vô cùng, vào những ngày mưa tôi còn bận lòng - bởi vì có một người con gái, cũng đang cô độc nằm dưới góc tường trên đỉnh tháp, mắt nhìn bầu trời sao không một bóng che.

Ngày 15 tháng 10.

Trong chiếc bút ghi âm tôi gửi cho em, lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng nói của em - Dịu dàng, truyền cảm. Tôi rất thích.

Thôi Thiện, giờ tôi đã biết tên mẹ em là Ma Hồng Mai, bố em tên Thôi Chí Minh, còn biết cả trường cấp 3, bạn thân hồi đại học của em, công ty đầu tiên em làm sau khi tốt nghiệp.

Khi em nói thì rất lưỡng lự, tôi thắc mắc phải chăng em đã mất trí nhớ, có

lẽ nào cũng mắc căn bệnh giống tôi?

Để chắc chắn rằng em không lừa tôi, tôi mạo danh thành bạn trai em đi hỏi thăm những người bạn và đồng nghiệp của em trước. Tôi lén ghi âm lại rồi gửi nó cho em qua “Điều hâu đen”. Có thể em không tin, nhưng đó là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với nhiều người lạ đến thế. Những con người hoặc đáng sợ hoặc kì quái kia, mặt đối mặt phả hơi thở lên mặt tôi cùng đủ loại ánh mắt lạnh lùng, khinh khi hay xảo quyệt.

Ngày 29 tháng 11.

Xin lỗi, tôi đã không cứu em ra sớm hơn, để em bị nhốt trong vườn treo Babylon, chịu sự giày vò gần 120 ngày, đã thế tôi còn nhìn lên em, nửa đêm lén tới gần em, ép em phải thuật lại vết thương lòng như một tên biến thái.

Tôi sẽ đền tội với em, tôi sẽ giúp em tìm ra hung thủ thực sự, và trừng phạt kẻ đó tại chính nơi này.

Tôi nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh quốc tế, tới từ nước Cộng hoà Sodom, tôi mua trên mạng một tấm hộ chiếu của quốc gia đó. Em hãy yên tâm, đó không phải hộ chiếu giả, mà là hộ chiếu được bộ Ngoại giao Sodom phát hành, dùng ảnh trên Visa của em.

Tôi còn nghĩ cho em một cái tên mới: Trương Tiểu Xảo.

Nghe rất quê nhưng lại chân thực. Sau này, em sẽ quen với cái tên này thôi.

Tuy em không phải là kẻ giết người nhưng cũng đã tham gia âm mưu sát hại Trình Lệ Quân, tuy đã bỏ ngang nhưng e vẫn phải ngồi tù. Em hãy dùng tấm hộ chiếu này di dân ra nước ngoài, nước Cộng hoà Sodom và Trung Quốc có chính sách miễn thị thực giữa hai nước, dù có đi tới bất kì quốc gia nào em cũng sẽ an toàn vĩnh viễn.

Tiểu Thiện hay Tiểu Xảo hay Odette - Chúc em tìm thấy người mình yêu ở nửa bên kia trái đất, tốt nhất là người Trung Quốc, bởi tôi không thích người nước ngoài.

Quên không nói với em, Cộng hoà Sodom chỉ có độc một nơi đáng nhớ, đó chính là nơi trú ngụ của bầy thiên nga tránh rét lớn nhất thế giới.

Ngày 30 tháng 11.

Tôi lấy cuốn “Nhà Tù Shawshank” trên giá sách, bìa và gáy sách đã bị mài trắng phớt, tôi suýt nữa đã tưởng rằng đây là lần đầu tiên mình đọc cuốn sách này, nhưng thực ra tôi đã đọc cuốn tiểu thuyết ngắn này của Stephen King được 120 lần rồi.

Mà tình cờ thay trên bức tường nhà tôi, đã khắc tròn 20 chữ “Chính”.

Tiểu Thiện, theo lời yêu cầu trong bút ghi âm của em, tôi nhất định sẽ tặng em món quà tuyệt vời nhất - Lâm Tử Tuý.

Em còn yêu hấn ta không?

Chẳng cần kể kĩ, tôi lợi dụng mảnh giấy cầu cứu của em, còn hấn ta nhận ra nét chữ của em. Cuối cùng, tôi dụ hấn tới đỉnh tháp Babylon - Vào đêm tuyết rơi đầu mùa, Lâm Tử Tuý mang theo chiếc bánh gato tẩm độc, đang định bước vào vườn treo thì bị tôi đẩy mạnh vào.

Người đàn ông này rơi xuống với hai bàn tay trắng, ngã xuống đáy chiếc giếng trời sâu 3m rồi ngất đi. Tôi ngồi trên những cọng cỏ đã héo úa và bụi đất trên đỉnh tháp Babylon, nhìn ánh đèn như những ngôi sao lấp lánh, tuy không có một ánh sáng nào có thể chiếu tới mặt tôi. Tôi thức cả một đêm dài, những bông tuyết nhỏ bé đọng lại trên mí mắt cũng dần bị hoà tan bởi nhiệt độ cơ thể.

Trời sáng rồi.

Mặt trời lên cao, tuyết đầu mùa tan chảy, lạnh cắt da cắt thịt.

Hai người cũng đã tỉnh... Tôi lén nghe cuộc đối thoại của hai người với cơ thể bị đông cứng, cho tới khi Lâm Tử Tuý siết cổ em.

Bởi thế tôi cầm nửa viên gạch ném chuẩn xác vào ót hấn ta.

Tôi mở balo, thả sợi dây thừng dài bằng nhựa xuống dưới, buộc chặt đầu dây còn lại vào cốt thép đã bị lộ ra trên sân thượng. Sợi dây này đã ở trong balo của tôi ba tháng.

Tôi để yên cái túi của Lâm Tử Tuý ở chỗ cũ rồi biến mất khỏi đỉnh tháp Babylon.

Về phần chiếc bánh gato tẩm độc kia đã bị tôi ném xuống sông Tô Châu,

kéo mấy con mèo hoang lại bị chết uổng.

Em được tự do rồi.

Ngày 1 tháng 12.

“Nếu đánh đổ toà tháp này trên đồng bằng Shila thì phải mất tới hai ngày mới đi được từ đầu bên này sang đầu bên kia. Khi tháp từng từng chọc thẳng lên trời thì phải mất nửa tháng mới có thể leo từ chân tháp lên tới đỉnh tháp, đó là trong trường hợp người leo mang thêm vật gì. Nhưng trong thực tế, rất ít người có thể leo bằng tay không. Phần lớn mọi người đều kéo thêm một chiếc xe gỗ nhỏ chất đầy gạch ở phía sau, do đó tốc độ đương nhiên giảm đi rất nhiều. Kể từ lúc gạch được chất lên xe cho tới khi được vận chuyển tới đỉnh ngọn tháp ngày một cao thêm, thì 4 tháng tròn đã trôi qua.

Trích Tháp Babylon - Ted Chiang”

Ngày 10 tháng 12.

Ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Em ở trong một cái khách sạn giá rẻ đối diện tháp Babylon, dạo này vật giá leo thang thật nhanh, tôi rút hết số tiền hiện có trong thẻ ngân hàng, còn đi bán thêm mấy ngàn đô la, tặng em làm lộ phí.

Còn tôi đang nhìn một người phụ nữ khác.

Dựa vào bức ảnh trên tủ đầu giường trong hiện trường vụ án của Trình Lệ Quân, tôi đã bắt đầu điều tra ba người phụ nữ còn lại từ lâu - Toàn Man Như, Chương Tiểu Tuyết và Mai Lan.

Chính là ả ta!

Tôi tìm được số điện thoại của Mai Lan, đó chính là số liên lạc duy nhất được lưu trong điện thoại của người đàn ông trung niên chết ngày 10 tháng 8, em cũng đã chứng kiến cái chết của anh ta đấy.

Một tháng nay, bọn họ gặp nhau bốn lần đều bị tôi quan sát và ghi âm lại, chân tướng không còn gì phải nghi ngờ nữa... Hội những bà vợ cả tuyệt vọng đã bắt nhốt em 120 ngày, Mai Lan là kẻ chủ mưu, cũng là đối tượng phải bị trừng phạt đầu tiên.

Buổi sáng, tôi tới địa điểm họp định kì của các bà vợ trước - nhà hàng

xoay. Lần nào họ cũng chọn bàn thứ tư sát cửa sổ, tôi đặt một chiếc bút ghi âm dưới chỗ ngồi. Họ nói chuyện hơn một giờ đồng hồ rồi ai về nhà nấy, sau khi họ đi tôi nhanh chóng lấy lại chiếc bút ghi âm. Đồng thời tôi dùng chiếc di động của ông chú hỏi nửa đầu đã khuất nhắn một tin cho Mai Lan, hẹn ả mai gặp.

Tôi phóng chiếc moto hạng nhẹ đi theo Mai Lan tới tận chân tháp Babylon - Thời khắc tôi mong đợi đã tới, nhân lúc ả ta vào siêu thị mua nước, tôi bèn dán tờ giấy em kêu cứu lên kính xe ả ta.

Ả ta nhìn thấy tờ giấy này chắc chắn sẽ ngẩng đầu lên nhìn toà nhà đang xây dở, nghi ngờ em còn sống hãy đã chết?

Mọi việc y như dự đoán, Mai Lan cẩn thận trèo lên đỉnh tháp, còn tôi lặng lẽ đứng đằng sau. Đúng lúc ả ta nhìn thấy xác Lâm Tử Túy, tôi giật lấy túi của ả, đẩy ả vào trong vườn treo.

Sau đó tôi bỏ bút ghi âm vào trong chiếc túi đó rồi bỏ nó lại trên đỉnh tháp.

Tôi trở về căn nhà ngay phía đối diện, vội vã thu dọn hành lý chuyển nhà thì lại nhìn thấy em trên chiếc ghế dài qua ống kính viễn vọng.

Bởi thế tôi bèn tới công viên quảng trường nhân dân ngồi xuống bên cạnh em, mà em lại đang ngủ thiếp đi. Sau đó tôi nhét chùm chìa khoá có dán số nhà vào trong túi em.

Tạm biệt, em sắp nhìn thấy cuộc đời mình trên bức tường nhà tôi rồi đấy.

Em sẽ nhìn thấy đỉnh tháp Babylon, sẽ nhìn thấy Mai Lan bị rơi xuống đó. Ả ta sống hay chết hoàn toàn do em quyết định, nhưng đó là sau khi em nghe xong cuộc trò chuyện được ghi âm của hội những bà vợ cả tuyệt vọng.

Ngày 13 tháng 12.

Nếu ngày tận thế tới, chỉ được chọn một trong số các con vật sau lên chiếc thuyền Noah : ngựa, hổ, khổng tước, dê. Bạn sẽ chọn con vật nào?

Tôi có thể chọn thiên nga không?

Odette thân yêu của tôi, em không cảm thấy đây là một cái kết rất có ý nghĩa ư?

Nói tóm lại, tất cả mọi chuyện xảy ra sau khi tôi gặp em và biết bao bí mật không thể tin nổi kia chính là diễn hình của “Sự kiện thiên nga đen”, tên tiếng Anh là “Black swan event”.

Vào thế kỉ thứ 18, người châu Âu tin rằng chỉ có thiên nga trắng mãi cho tới khi thiên nga đen được tìm ra ở châu Úc. Từ đó “Thiên nga đen” được dùng để chỉ những sự việc quan trọng không thể đoán trước. Kinh nghiệm sống bao năm của chúng ta lại bị một con thiên nga đen phủ định, dẫn tới hàng loạt phản ứng dây chuyền, ví dụ như vụ chìm tàu Titanic, khủng hoảng tài chính mấy năm gần đây, trận động đất kinh hoàng năm 2008, hay như việc em bị nhốt trên đỉnh tháp Babylon, rồi lại tới hội những bà vợ cả tuyệt vọng đã từng giết tới ba cô gái trẻ, điều bất ngờ nhất là - hung thủ giết Trình Lệ Quân lại chính là người bạn thân nhất của cô ta, Mai Lan! Chỉ có điều tôi vẫn chưa rõ động cơ.

Động lực khiến chúng ta sống tiếp chính là những hoài nghi mà ta không thể nào biết trước, bởi vậy không biết còn quan trọng hơn đã biết nhiều.

Tuy đầu óc tôi đã bị ăn mòn rồi, nhưng tôi vẫn đang nhìn em.

Ngày 20 tháng 12.

Tôi nghĩ, cái tên cảnh sát tên Diệp Tiêu kia chả mấy chốc sẽ khám phá ra toàn bộ bí mật thôi.

Lần đầu tiên gặp hắn ta là lúc tôi đang chụp lén Lâm Tử Tuý, ánh mắt hắn như một lưỡi dao nhọn hoắt, như cảm nhận được ống kính của tôi, thật đáng sợ.

Về cái chết của Trình Lệ Quân, Diệp Tiêu không chịu tin đó là tự sát, liên tục điều tra Mai Lan, quả là một cảnh sát xuất sắc.

Cái sai duy nhất của hắn ta đó là sau khi gặp tôi lần đầu tiên không tiếp tục điều tra thêm, ví dụ như đích thân tới khám xét nhà tôi. Thế nhưng việc hắn ta có thể thông qua bà cô ở công ty quảng cáo, quanh co lòng vòng rồi lần ra tôi cũng quá khiến tôi kinh ngạc. Huống chi trước khi quan hệ giữa Thôi Thiện và Lâm Tử Tuý bị vạch trần, cô ấy không hề có liên hệ trực tiếp nào tới vụ án này nên cảnh sát cũng không cần kéo tôi vào vụ này.

Thế nhưng sau khi cả Mai Lan và Lâm Tử Tuý đều mất tích, Diệp Tiêu tất sẽ nghĩ đến một người mất tích khác - Thôi Thiện.

Khi hẳn ta biết ngay cả tôi cũng đã mất tích, rồi lại phát hiện ra xe của Mai Lan ở ngay dưới toà nhà đang xây dở thì hẳn ta sẽ tới căn phòng nơi tôi từng ở, đứng trên bệ cửa sổ nhìn sang đỉnh tháp Babylon ở ngay phía đối diện.

Diệp Tiêu sẽ nhìn thấy hai người ấy.

Hẳn ta sẽ khám phá ra toàn bộ bí mật tôi từng khám phá được.

Thế nhưng, hẳn ta mãi mãi không tìm được em.

Ngày 21 tháng 12.

Tôi sắp quên hết mọi chuyện rồi, nhưng lạ thay tôi lại nhớ như in hồi mình mười lăm tuổi...

Tôi học ở trường Ngũ Nhất, lớp 10 ngay dưới tầng trệt nhà dạy học sơn xanh. Lớp bên cạnh có một nữ sinh, lúc nào cũng buông xoã mái tóc đen dài như trong quảng cáo dầu gội đầu, mang theo mùi hương dầu gội thần bí đi ngang qua hành lang, khiến tôi phải cúi đầu hít hà mãi lâu, chỉ muốn kiếm cái bình đóng nó lại rồi giấu trong chăn ngủi suốt đêm. Cô ấy được bạn bè vây xung quanh, luôn được thầy cô giáo khen vừa giỏi vừa ngoan. Cô ấy cũng rất có khiếu thẩm mỹ, không khiến mình trông như nhà giàu mới nổi, lại không giống một cô nữ sinh nhà nghèo. Nhà cô ấy khá có điều kiện, mọi người nói bố cô ấy là quan chức quân đội, rất có thể lực ở nơi nào đó.

Xung quanh trường học không có những toà nhà cao tầng, trên nóc nhà dạy học có một cái sân thượng, mùa hè lên đó ngắm sao rất hợp. Có một lần rất đông bạn học tụ tập trên đó xem sao băng, tôi đi tới phía sau cô ấy, đúng lúc chuẩn bị làm quen, cô ấy lại quay đầu nói đúng một chữ: “Cút!”.

Tôi bỏ đi trong tâm trạng chán chường, nhưng tôi không hề đi xa, mà tôi đứng ngay sau bồn hoa trong sân thể dục, góc cua cầu thang, dưới gốc cây hoè bên cửa căn tin nhìn cô ấy. Mãi cho tới một ngày, cô ấy nói với tôi rằng:

- Tối nay lên sân thượng tìm tôi.

Không hiểu cô ấy có ý gì nhưng tôi rất vui, còn đặc biệt chải chuốt mái tóc ngày thường rối tung, khoác lên mình bộ cánh đẹp nhất lên sân thượng.

Có điều tôi không đợi được cô ấy, mà chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa đằng sau: Tôi bị cô ấy nhốt trên sân thượng rồi.

Khi ấy học sinh vẫn chưa có di động, tôi hét cầu cứu thật to, nhưng giáo viên trực ban ngủ say như chết. Tôi nhìn bầu trời sao quang đăng, bóng tối dần được ánh sáng thay thế, nắng ban mai phủ lên trán tôi.

Khi ấy trùng đúng đợt nghỉ lễ quốc khánh, tôi nhịn đói suốt 10 ngày trên đó, khi đang hấp hối mới được cảnh sát và người thân tìm thấy, may mắn giữ được tính mạng.

Nhưng những ngày bị nhốt trên sân thượng không hề tẻ nhạt chút nào, tôi nhặt được một chiếc kính viễn vọng, có lẽ là người khác mang tới xem sao băng và đánh rơi. Trên nóc tầng 7, tôi dễ dàng nhìn thấy bí mật xung quanh, bao gồm cả con đường cái bên ngoài trường học, những cửa hàng và vỉa hè dọc theo con đường, và cả khu chung cư sáu tầng.

Qua ống kính viễn vọng, tôi nhìn thấy cô ấy.

Thì ra cô ấy ở ngay khu đối diện trường học, tuy cách hai dãy nhà, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cửa sổ nhà cô ấy từ khe hở giữa các toà nhà qua ống kính viễn vọng. Đó là một căn phòng nhỏ tới đáng thương, cô ấy bắt buộc phải ngủ cùng giường với mẹ. Vật dụng trong nhà vừa đơn giản lại cũ kĩ, chỉ có mỗi tấm gương trên bàn trang điểm được lau sáng bóng. Những người hàng xóm đều là kẻ cục cằn, ngày nào cũng phải cãi nhau thậm chí động chân động tay vì mấy chuyện lông gà vỏ tỏi. Tuy mẹ cô ấy trông rất đoan trang, có thể đã từng là người làm công theo giờ xinh đẹp quyến rũ, đến kì nghỉ lễ quốc khánh dài ngày cũng phải đi làm. Cô ấy không đi thăm họ hàng, càng không có ai tới thăm hai mẹ con họ. Cô ấy rất ít khi trò chuyện với mẹ mà xem phim Hàn một mình suốt kì nghỉ, bắt đầu từ lúc ngủ dậy vào buổi trưa tới nửa đêm đi ngủ.

Hơn nữa cô ấy không có ba.

Tôi biết, đây chính là cái mà người ta gọi là rình mò, nhưng tôi chưa từng thay đổi, cô ấy cũng thế.

Ngày 22 tháng 12.

Đông chí.

Tôi sắp chết rồi.

Tối qua, tôi đi theo em lên tàu hoả.

Tôi đông cứng đứng ở móc nối giữa các toa tàu, nhìn mái tóc lộ ra từ khe hở trên chỗ ngồi qua biết bao bóng lưng.

Tuy em cũng đang tìm tôi, lại chưa từng nhận ra tôi luôn đi theo em.

Đứng trong tàu hoả chật chội suốt một đêm mà tôi không hề thấy mệt, đó là triệu chứng cho thấy bệnh đã tới giai đoạn cuối.

Nếu không có cuốn nhật kí này, thì tôi đã quên mất em là ai rồi.

Khi tôi xuống tàu, tới cái huyện xa lạ này còn không biết đây là nơi đâu, tại sao lại tới đây, thậm chí còn quên cả tên mình, trừ lúc lấy chứng minh thư ra mua vé tàu thì những khi khác tôi đều quên.

Điều duy nhất tôi nhớ, đó là dù là lúc nào, dù đi đâu cũng phải đi theo em, phải nhìn em.

Lúc này tuyết đã rơi, tôi nấp bên bờ sông Lưu Hoa, không tài nào bước tiếp, tôi dùng chút sức cuối cùng của mình cầm bút, viết trang nhật kí này.

Người đàn ông ấy là ai?

Odette, cảm ơn em đã cho tôi sống tới ngày nay. Cũng cảm ơn cuốn nhật kí này - Vào ngày đầu tiên của tháng 8, khi tôi chuẩn bị tự sát lại nhìn thấy em bị nhốt trên đỉnh tháp, tôi sẽ quên hết mình là ai, nhưng tôi muốn nhớ em vĩnh viễn.

Khi em biết tới sự tồn tại của cuốn nhật kí này, nhìn thấy dòng chữ này, thì tôi đã chết rồi.

Chào em, mãi mãi.

X của em.

CHƯƠNG 12

Đêm Đông chí, theo truyền thuyết đây chính là thời khắc ma quỷ lên trần gian du ngoạn.

“Chúng tôi ra sức trèo thuyền, ra sức chống chọi lại những con sóng, nhưng cuối cùng lại bị đội ngược trở lại vạch xuất phát ban đầu”.

Gương mặt Diệp Tiêu đã xuất hiện một lớp râu dày, anh khẽ đọc nốt câu cuối. Cuốn “Gasby vĩ đại” bìa cứng thẫm đẫm máu này là một trong những vật chứng được lấy về từ đỉnh tháp Babylon.

Cuốn sách được tìm thấy nằm trên tay Mai Lan - một nạn nhân vừa chết cách đây không lâu, ngón trỏ và ngón cái gãy gò cứng đơ đặt trên một hàng chữ ở trang cuối cùng mà không biết đã bị ai gạch chân bằng bút đỏ.

Cảnh sát tìm thấy trong túi áo của nạn nhân một sợi dây chuyền đã đứt, nhưng hình như sợi dây chuyền đó không phải của Mai Lan. Diệp Tiêu cố gắng nhìn kĩ dưới ánh đèn, bông tai thiên nga của Swarovski , 80% là hàng giả vì trên mặt thạch anh đã có chỗ ngả thành màu đen rồi.

Cô ta vừa được đưa vào nơi chứa xác lạnh lẽo.

Sức sống của đàn bà thường dẻo dai hơn đàn ông, cùng lâm vào tình cảnh thiếu nước thiếu lương thực trong thời tiết giá lạnh, ba ngày sau Lâm Tử Túy đã bị chết cứng, còn Mai Lan lại cầm cự được hơn mười ngày. Năm giờ sáng cô ta vẫn cuộn tròn trong chiếc chăn bằng lông ngỗng, ngẩng nhìn bầu trời đêm dài bất tận. Cô ta còn nhìn thấy một con mèo phủ đầy tuyết trắng chỉ có cái đuôi đỏ ửng. Cô ta nói với nó rằng: Tao sắp được cứu ra khỏi đây rồi, và sẽ được xe cấp cứu đưa tới phòng bệnh ấm áp.

5 tiếng sau, cô ta quả thực được nhắc bổng lên bằng cán cứu thương trong vòng vây của người dân ở công viên quảng trường nhân dân. Cô ta được đưa vào một chiếc xe nhỏ gần giống xe cứu thương nhưng là được đưa về phía nhà xác của sở công an. Chồng cô ta vội vàng đến nhận diện, gào khóc một hồi trong đám đông rồi nguyên rủa với trời đất rằng Lâm Tử Túy sẽ mãi mãi không được siêu thoát, nhưng đêm nay anh ta sẽ nằm trên giường của một cô

gái trẻ thôi.

Phòng khám nghiệm tử thi đêm đông chí càng lúc càng bận rộn, lại có thêm bốn thi thể nữa được đưa tới, lần lượt được đặt cạnh xác Mai Lan và Lâm Tử Tuý.

Nói một cách chính xác thì đó không còn là thi thể nữa mà chỉ là bộ hài cốt. Trong đó một người bị đâm, đã được chôn cất hơn 4 tháng, chỉ có thể lờ mờ nhận ra chiếc trán bị hói - đó là người bị Mai Lan hạ độc.

Ba thi thể nữ giới còn lại cũng không còn cách nào để có thể giải phẫu. Theo như phán đoán ban đầu thì đã chết được khoảng một năm đến một năm rưỡi rồi, có người vẫn còn sót lại mảnh vải của cùng với đôi bột da. Độ tuổi rơi vào khoảng từ 20 đến 25.

Cô gái trẻ chỉ còn còn lại bộ hài cốt, nằm sát bên cạnh Mai Lan. Nếu như da thịt chưa bị phân hủy thì có thể Mai Lan sẽ nhận ra cô ta, đó chính là người tình mà chồng cô ta yêu quý nhất. Mùa xuân năm ngoái cô gái đó trở thành vật hi sinh đầu tiên của Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, bị ném lên đỉnh của một tòa nhà đang xây dở ở vùng ngoại ô. Nếu hai người ấy còn sống, chắc cũng không ngờ được rằng họ lại được trùng phùng tại nơi đây và còn nằm chung trên một chiếc giường nữa.

Sáng nay, khi kiểm tra từng cánh cửa của căn hộ 3001 tòa nhà số 7 hoa viên Lương Hà, Diệp Tiêu bất ngờ phát hiện ở vườn treo đối diện tòa nhà đang xây dở có thi thể của Mai Lan và Lâm Tử Tuý.

Phía cảnh sát lại tìm thấy thêm thi thể của một người đàn ông trung niên ngay dưới hầm tòa nhà, đang chờ xác nhận thân phận.

Diệp Tiêu gọi thẳng cho cục trưởng, dưới sự kiến nghị quyết liệt của anh, công an thành phố vào cuộc ngay lập tức. Điều động hơn một nghìn chiến sĩ cảnh sát cùng trực thăng, tìm kiếm khắp các tòa nhà đang xây dở trong phạm vi toàn thành phố xem có nạn nhân còn sống sót nào đang bị giam cầm hay không.

Chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi ngày Đông chí, hơn một trăm nóc tòa nhà đang xây dở đã được kiểm tra, kết quả trên nóc những tòa nhà đang xây

dở ở vùng ngoại thành, khu vực đại học và trung tâm thành phố, họ đã tìm thêm được ba cái xác nạn nhân nữ.

Ngay sau đó cảnh sát đã xác minh được thân phận của một trong ba người: thư kí của một công ty nào đó mất tích vừa tròn một năm. Mà vợ của chủ công ty đó là Toàn Man Như - một trong 4 người trong bức ảnh trên tủ đầu giường của Trình Lệ Quân.

Trước khi trời tối, Toàn Man Như và Chương Tiểu Tuyết lần lượt bị bắt giữ, áp giải đến sở công an, khi được còng tay dẫn tới phòng thẩm vấn, mỗi người một thái độ.

Toàn Man Như như một quả bóng bị xì hơi, khuôn mặt vốn béo mũm mĩm giờ cũng méo đi rồi. Cô ta chỉ nói đi nói lại rằng con gái không xa được mẹ, rằng tối nay cô ta có được về nhà không, nếu không có mẹ con gái sẽ không ngủ được.

Diệp Tiêu đích thân thẩm vấn, chồng Toàn Man Như cũng đã thừa nhận rằng, một trong ba thi thể đó là thư kí và cũng chính là người tình của ông ta. Khi cô ta biết Mai Lan đã chết, và chết cùng Lâm Tử Tuý trên đỉnh tháp Babylon, chưa đến 10 phút sau, tất cả các phòng tuyến đều bị sụp đổ. Toàn Man Như đã khai báo bí mật của Hội những bà vợ cả tuyệt vọng và thừa nhận rằng biết nạn nhân trên nóc của bốn tòa nhà đang xây dở. Cô ta nhấn mạnh rằng tất cả đều do Mai Lan cầm đầu. Lần giết người đầu tiên hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn, bọn họ chỉ muốn dạy cho đối phương một bài học mà thôi, nào ngờ lại chết người. Bây giờ nghĩ lại cô ta cho rằng Mai Lan cố tình làm điều đó, muốn kéo ba người bạn thân của mình xuống nước. Toàn Man Như nói rằng cô ta chỉ là người đứng ngoài quan sát chứ không tham gia vào việc giết người. Mọi việc xuất phát từ sự căm ghét của người vợ đối với kẻ thứ ba, cùng lời thề khi thành lập Hội những bà vợ cả tuyệt vọng, cô ta nhất định phải giữ bí mật.

- Mai Lan thật độc ác!

Toàn Man Như nhổ một bãi nước bọt xuống đất, chiếc áo len của cô ta đã thấm đẫm nước mắt.

Theo sự ra hiệu của Diệp Tiêu, nữ cảnh sát bên cạnh đưa cho cô ta hộp khăn giấy.

Sau đó, cô ta lại tiếp tục khai rằng sau khi Trình Lệ Quân chết, Mai Lan nói cái chết ấy không phải do tự sát, hung thủ chính là người tình bí mật của Lâm Tử Túy, một cô gái tên Thôi Thiện. Vì muốn báo thù cho Trình Lệ Quân, Hội những bà vợ cả tuyệt vọng đã chọn Thôi Thiện làm vật hi sinh và nhốt ở nhà tù trên không trên đỉnh tháp Babylon vào đêm cuối cùng của tháng 7.

Toàn Man Như tiếp tục sấm hối.

- Bây giờ nghĩ lại tất cả đều là dối trá, Mai Lan không đưa ra bất kỳ bằng chứng nào cả vậy mà chúng tôi lại tin cô ta, đúng là đầu óc có vấn đề rồi.

- Cô không thừa nhận rằng mình đã giết người sao? Đó là câu nói cuối cùng của Diệp Tiêu trong buổi thẩm vấn.

Sau đó anh đi sang phòng bên cạnh, Chương Tiểu Tuyết đã sớm mất kiên nhẫn khi phải chờ đợi rồi, nhưng không phải trong trạng thái ủ ê mất tinh thần, mà ngược lại cô ta kích động hò hét ầm ĩ nói rằng trước khi gặp được luật sư, cô ta sẽ không nói nửa lời với cảnh sát.

Hẳn là đã nhiễm phim Mỹ rồi đây? Nằm trong tay khẩu cung của Toàn Man Như, Diệp Tiêu thẩm vấn một cách nhanh chóng, chưa đầy năm phút sau đã khiến Chương Tiểu Tuyết phải khai ra toàn bộ. Có lẽ những ngày Mai Lan mất tích đã khiến bọn họ có dự cảm về những nguy hiểm đang gần kề, không hẹn mà cùng đổ tội giết người lên đầu Mai Lan.

Chương Tiểu Tuyết xin cảnh sát một liều thuốc Trung Hoa, liên tiếp nhả ra những vòng khói xanh khắp phòng thẩm vấn, từ tốn nói:

- Cảnh sát Diệp, anh hãy nói với chồng của tôi rằng tôi chưa bao giờ hận anh ấy. Mà tôi vô cùng cảm kích những điều mà anh ấy làm cho tôi sau khi chúng tôi kết hôn.

Diệp Tiêu nói chồng cô đang ở phòng khám nghiệm tử thi, đang xác nhận thân phận của nữ sinh viên đại học.

- Bao giờ tôi có thể gặp anh ấy?

- Anh ấy nói không muốn nhìn mặt cô, nhưng sẽ tìm một luật sư tốt nhất để biện hộ cho cô.

- Đúng là vợ chồng một ngày ân nghĩa trăm năm, tôi rất cảm kích.

Buổi thăm được kéo dài đến tối, cuối cùng Chương Tiểu Tuyết nói tới Mai Lan:

- Cô ta đẹp hơn tôi, khi học đại học người được tặng nhiều hoa nhất chính là cô ấy. Ừ thì trong lòng tôi cũng có một chút đố kỵ thì mới khoe khoang rằng mình có rất nhiều bạn trai, nhưng đa phần trong số đó là tôi hư cấu nên cả.

- Theo cô thì cô ấy và Lâm Tử Tuý có quan hệ như thế nào?

- Còn phải nói sao? Hai người họ kết bè lại hại chết Trình Lệ Quân, còn tôi và Toàn Man Như lại trở thành vật hi sinh cho bọn họ, đây chính là kết cục của Hội những bà vợ cả tuyệt vọng.

Trong đầu Chương Tiểu Tuyết chọt vang lên giai điệu của bài ca “Liên bang không thể chia cắt bởi lao tù”.

Cách đó hai tầng, vị bác sỹ pháp y đáng thương đang phải tăng ca trong đêm đông chí lạnh lẽo. Ông giải phẫu thi thể đã bị phân hủy của Lâm Tử Tuý trước, ông rửa sạch thi thể nạn nhân và xác minh nguyên nhân cái chết là chết đói chết khát trong thời tiết lạnh giá. Sau đó ông rạch một đường dao lên ngực của Mai Lan, thời gian tử vong của cô ấy cũng vừa được hơn 10 tiếng trước.

- Thật đáng tiếc.

Vị bác sỹ pháp y như ca tụng vẻ đẹp của cô ta, nhưng da đã hơi nhão, nếu như vài ngày trước khi chết không ăn gạo thì có lẽ ở bụng sẽ có vài vết sẹo lồi.

Khám nghiệm tử thi cho biết đói khát đã dẫn đến cái chết.

Thi thể sau khi giải phẫu xong được khâu lại, rồi được đưa vào nhà xác. Xác Mai Lan ngoại trừ ở những vết khâu thì vẫn còn nguyên vẹn. Còn xác của Lâm Tử Tuý nằm bên cạnh thì đã trở nên vô cùng thê thảm.

Vì hai thi thể này được tìm thấy tại cùng một nơi cùng một thời điểm nên

tất cả mọi người trong tổ chuyên án đều cho rằng: Lâm Tử Tuý và Mai Lan có tư tình riêng, đối tượng ngoại tình chính là bạn thân của vợ.

Phía cảnh sát đưa ra nhật ký cuộc gọi trong di động của Mai Lan, chứng minh rằng hơn hai năm về trước cô ta và Lâm Tử Tuý đã có một mối quan hệ vô cùng thân thiết. Ngày 21 và 22 tháng 6, chồng của Mai Lan đi công tác nước ngoài, cô ta ở một mình nên hoàn toàn có thời gian để gây án. Cuộc gọi cuối cùng của Trình Lệ Quân là cuộc gọi cho Mai Lan vào chập tối ngày 21 tháng 6. Mai Lan giải thích với phía cảnh sát rằng đó chỉ là một cuộc chuyện trò bình thường, lúc đó Diệp Tiêu đã cho rằng cô ta đang nói dối, và đó cũng là nguyên nhân vì sao anh kể cả không đồng ý việc kết án do tự sát.

Tại vườn treo trên đỉnh tháp Babylon, ngoài phát hiện ra hai thi thể, phía cảnh sát còn thu thập được một số đồ dùng thường ngày như: chăn lông ngỗng, ga giường đã bị mốc, đôi dép lê bằng lông, hộp nhựa Lock&Lock, rất nhiều vỏ chai nước lọc, bấm móng tay, hộp kẹo bạc hà, kem đánh răng và bàn chải đánh răng dùng rồi, kem dưỡng da giá rẻ, còn có cả váy khoét nách ngắn màu đen với họa tiết hoa nhỏ.

Ngoài Lâm Tử Tuý và Mai Lan ra, còn có một cô gái trẻ đã sống ở đây một thời gian, bắt đầu từ mùa hè năm nay và rất có thể đến tận cuối thu. Người cung cấp đồ ăn và tiếp tế cho cô ấy có khả năng lớn là Nguyễn Văn Minh - người sinh sống bên khu đối diện, hoặc có thể là chính Lâm Tử Tuý hay Mai Lan.

Cô gái ấy chính là Thôi Thiện.

Về phần quan hệ giữa cô gái ấy và Lâm Tử Tuý, cho đến nay phía cảnh sát vẫn chưa điều tra ra manh mối nào. Hành tung của cô gái ấy vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh, rất có thể Thôi Thiện đã bị chết trên nóc một toà nhà đang xây dở nào đó và xác đã được Lâm Tử Tuý và Mai Lan hay ai đó đưa đi rồi. Mọi người đều cho rằng Thôi Thiện vô tội. Chỉ vì mẹ cô ấy là Ma Hồng Mai, người giúp việc năm đó đã chết trong nhà của Trình Lệ Quân, nên rất có khả năng báo thù vì cho mẹ mà trở thành con cừu non ngây thơ chịu tội thay Mai Lan.

Đến lúc này, hung thủ sát hại Trình Lệ Quân đều bỏ mạng trên đỉnh tháp Babylon cũng coi như đã gặp báo ứng, gieo nhân nào gặt quả ấy. Hoặc không là nắm tay nhau tự sát một cách thê thảm. Không phải cũng có một phiên bản “Hồ thiên nga” cũng có cái kết như thế sao? Vừa hay lại đúng với sở thích chung của Lâm Tử Tuý và Mai Lan.

Nhưng có người lại không cho là như vậy, Diệp Tiêu rời phòng khám nghiệm tử thi, trở về văn phòng uống một ly trà đặc.

Buổi chiều, anh cho người lục soát kỹ mọi góc ngách trên đỉnh tháp Babylon, dùng túi bóng gói hết lại để tránh việc bỏ sót bất kỳ một vật chứng nào. Không ngoài dự đoán, họ phát hiện ra những chữ số Ả Rập từ 1 đến 120 được khắc ở góc tường. Vậy có nghĩa là đã có người bị nhốt suốt 120 ngày? Tính ra thì vừa khớp với khoảng thời gian Thôi Thiện bị Hội những bà vợ cả tuyệt vọng bắt nhốt trên đỉnh tháp Babylon cho đến khi Lâm Tử Tuý mất tích.

Cảnh sát đưa máy bơm nước lên nóc tòa nhà đang xây dở, lần lượt rửa sạch sẽ 4 bức tường, phát hiện ở giữa những hạt xi măng có rất nhiều chữ “Chính” mờ mờ. Mười đồng chí cảnh sát đã cùng nhau đếm suốt 3 giờ đồng hồ, tổng cộng có khoảng hơn 800 chữ “Chính”. Nếu coi đây là số ngày, thì nhân với 5 thì cũng hơn 4000 ngày, khoảng từ 11 đến 12 năm trước.

Rốt cuộc ai đã bị nhốt ở nơi này lâu đến thế? Chỉ nghĩ thôi mà đã thấy điên đầu rồi.

Cuối cùng họ tìm thấy dưới cành lựu và bùn đất một mẫu giấy đã bị vò nát, phải ghép lại mới miễn cưỡng nhìn thấy rõ:

- Cứu mạng! Tôi ở trên nóc nhà! Tháp Babylon!

Khó có thể biết được là do ai viết, nhưng có thể loại trừ đi nét chữ của Lâm Tử Tuý và Mai Lan.

Nhớ lại ba tuần trước, khi Diệp Tiêu một lần nữa bước vào hiện trường căn biệt thự nơi mà Trình Lệ Quân bị sát hại, phát hiện vết tích của ai đó gần đây đã lên vào trong này. Anh ta tìm thấy đĩa hát “Hồ thiên nga” trong phòng khách. Rất có thể nạn nhân trước khi bị giết hại đã nghe nó, đằng sau vỏ có ghi: “Odette or Odile”. Đã được xác minh do Trình Lệ Quân viết và đã được

viết trước đó 6 tháng. Cùng trên vỏ của một chiếc đĩa hát, bên dưới dòng chữ bút máy viết bằng mực đen, còn có một dòng chữ màu xanh được viết bằng bút bi “Cô ấy ở trên đỉnh tháp”. Lại một nét chữ khác, có lẽ là chữ của đàn ông.

Khi đó nhìn thấy dòng chữ này, Diệp Tiêu vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng hôm nay thì anh ta đã hiểu.

Cô ấy ở trên đỉnh tháp.

Chuyên gia bút tích của sở công an đã đưa làm giám định, kết quả dòng chữ “Cô ấy ở trên đỉnh tháp” là do Nguyễn Văn Minh viết dựa trên tư liệu công việc do cửa hàng tạp hoá 24h cung cấp.

Nguyễn Văn Minh sống ở đối diện toà “tháp”, một tháng trước người này đã xông vào hiện trường vụ án mạng của Trình Lệ Quân, viết câu trả lời “Cô ấy ở trên đỉnh tháp” cho dòng chữ “Odette or Odile” trên vỏ của đĩa hát “Hồ thiên nga”.

Trong văn phòng đội hình sự của sở công an, màn hình máy tính của Diệp Tiêu như bị trúng độc, từ từ hiện lên khuôn mặt của Thôi Thiện cùng với ánh mắt mơ màng. Trong trang cá nhân của cô ấy trước đây chứa rất nhiều ảnh tự, đa số đều được cô ấy chỉnh sang hiệu ứng đen trắng, giống như quần áo của cô ấy hằng ngày, không đen thì là trắng.

Một tuần gần đây, Diệp Tiêu lại tiếp tục chọn đọc đọc những hồ sơ tài liệu về Thôi Thiện cũng như người nhà cô. Ngoài việc bố cô là Thôi Chí Minh đã chết trong trận hỏa hoạn 14 năm về trước, mẹ cô là Ma Hồng Mai, hai năm trước khi đang làm giúp việc đã bị ngã gãy cổ chết tại căn biệt thự của Trình Lệ Quân thì Thôi Thiện tốt nghiệp cấp 3 Nam Minh của thành phố. Đây cũng là ngôi trường mà Diệp Tiêu biết rất rõ. Giáo viên chủ nhiệm của cô họ Dung, một thầy giáo trẻ khôi ngô tuấn tú đã mất tích sau khi Thôi Thiện thi Đại học. Một năm sau thi thể được phát hiện trong két nước trên nóc tòa nhà của trường học, lúc đó đã vội vàng kết án là tự sát, nhưng rất có khả năng đã bị giết hại. Bởi nghe nói rằng giữa Thôi Thiện và thầy Dung không đơn thuần chỉ là quan hệ thầy trò bình thường. Đây rất có thể là động cơ giết người của

cô ấy.

Còn nữa, không lâu sau khi tốt nghiệp, Thôi Thiện đã có bạn trai ở công ty Quảng cáo. Một năm sau do mâu thuẫn xung đột gay gắt đã chia tay, bức ảnh về hành động khiếm nhã của cô ấy được chia sẻ lên mạng xã hội. Chưa được mấy tháng, khi cậu bạn trai ấy tăng ca làm thêm muộn ở công ty, đã chết do sự cố thang máy.

Và Trình Lệ Quân bị giết hại nửa năm trước, hai thi thể của Lâm Tử Tuý và Mai Lan mới được phát hiện vào hôm nay.

Những cái chết nêu trên, đều có liên quan đến Thôi Thiện, tại sao cứ luôn luôn là cô ấy? Diệp Tiêu nhìn thật kỹ màn hình, khuôn mặt này chỉ cần ngắm lâu một chút thôi cũng đã đủ khiến người ta thở mạnh, tim đập loạn nhịp rồi.

Còn có một điều rất ly kỳ, anh tìm cái tên “Ma Hồng Mai” trong mạng nội bộ của sở công an, phát hiện một vụ án liên quan, vào 7 ngày trước, nghĩa trang thành phố đã đến báo án, có người nửa đêm đã lên vào và lấy đi hộp đựng tro cốt của Ma Hồng Mai.

Ai đã lấy đi tro cốt của Ma Hồng Mai?

Odette hay Odile hay “Cô ấy ở trên đỉnh tháp” hay Thôi Thiện?

Diệp Tiêu viết đi viết lại dòng chữ này trên quyển sổ ghi chép công việc của mình. Cuối cùng anh xé bỏ tờ giấy đó chỉ giữ lại hai chữ cái: CS^{79*}.

** Cuishan, tên viết tắt của Thôi Thiện.*

Nó không mang ý nghĩa gì to tát cả mà chỉ là chữ cái viết tắt tên của Thôi Thiện.

Lần gần đây nhất anh gặp Lâm Tử Tuý là ở căn hộ kiểu khách sạn của hần ta. Diệp Tiêu thấy hần ta có hai chiếc di động. Trong đó trên chiếc số lượng có hạn có khắc dòng chữ: LZCS.

LZC = Lâm Tử Tuý (Lin Zi Cui)

CS = Thôi Thiện (Cui Shan)

LZCS= Lâm Tử Tuý (Thôi) Thiện.

Trong căn buồng mà Trình Lệ Quân bị giết hại đã tìm thấy một món trang sức bằng vàng, có thể loại trừ nguyên nhân của vụ án mạng này không phải là

giết người cướp của. Món đồ trang sức này do đích thân Lâm Tử Tuý đưa vợ của mình đến Hồng Kông mua. Có khắc chữ “LZCLJ” rất có thể là “Lâm Tử Tuý (Trình) Lệ Quân” (Cheng Li Jun).

Chiếc điện thoại có khắc “LZCS” đã bị mất. Nhưng mấy ngày trước Diệp Tiêu có điều tra ở cửa hàng điện thoại di động. Và được biết rằng, vào tháng 2 năm nay đã có người đặt mua chiếc điện thoại này, nhưng là một cái tên khác. Theo điều tra, thì người đó là bạn đại học của Lâm Tử Tuý, có nghĩa rằng chính Lâm Tử Tuý đã mua chiếc điện thoại này, nhưng lại mua bằng tên của bạn, bao gồm cả chiếc sim mới, và giải thích rằng đó là để đảm bảo bí mật thương mại.

Theo lời khai của cửa hàng kinh doanh, đã tìm thấy nhật ký cuộc gọi của số điện thoại này, hai tháng gần đây Lâm Tử Tuý đã gọi điện cho rất nhiều cô gái lạ, rất có thể đây là những người tình mới của anh ta. Nhưng khoảng thời gian từ tháng 2 đến tháng 6, hầu hết những tin nhắn và cuộc gọi đều được gửi đến một thuê bao, nhưng chủ thuê bao không phải là Thôi Thiện mà là một phụ nữ trung niên không liên quan. Mạnh mỗi chỉ tìm được đến đây.

Bên ngoài cửa sổ, có cái lạnh giá rét buốt của đêm đông, viên pháp y nói rằng không nên ra đường vào đêm nay, vì rất có thể sẽ đắm vào những thứ mà không thể nhìn rõ được.

Nhưng đợi cho đến khi thiên nga bay đi hết mới đi bắt thì không kịp, Diệp Tiêu đột nhiên với lấy chiếc chìa khóa xe, lao ra khỏi phòng làm việc. Mười phút sau anh có mặt ở một bến cảng yên tĩnh vắng vẻ, trên mặt đất còn sót lại vài đồng giấy tiền đã được đốt. Đây là một trong số ít những căn nhà cổ hiện nay, anh gọi cửa một phòng, người phụ nữ trung niên mà anh muốn tìm chính là chủ của căn nhà này. Những căn phòng có sân nhỏ ở lầu dưới cũng đều cho thuê cả.

Bà chủ của căn nhà này đã thừa nhận số điện thoại, nhưng là cho một cô gái trẻ dùng vì cô ấy bị mất chứng minh thư với điện thoại, nên mượn chứng minh thư của bà chủ nhà để đi làm sim mới. Diệp Tiêu liền đưa cho bà xem một vài bức ảnh của Thôi Thiện, bà chủ nhà trọ đã xác nhận: Chính là cô gái

này!

Anh tiếp tục đưa cho bà xem bức ảnh của Lâm Tử Tuý khi còn sống, bà gật đầu nói rằng:

- Đầu năm nay, qua tết không lâu thì người đàn ông này đến thuê phòng, trước đây tuần nào anh ta cũng đến. Xin lỗi thưa đồng chí cảnh sát, tôi biết quan hệ của hai người đó như nào, nhưng mà ở cái bến cảng này những chuyện như thế rất nhiều. Thế bị vợ anh ta phát hiện rồi à? Nhưng những chuyện này phải để cảnh sát ra tay sao?

- Cô gái này chuyển đi từ khi nào thưa bà?

- Không phải cuối tháng 7 thì cũng vào đầu tháng 8. Cô ấy đi mà không nói lời nào. Sau đó thì người đàn ông đó đến trả tiền phòng và mang tất cả đồ đạc còn lại của cô ấy đi.

Diệp Tiêu cuối cùng cũng hiểu ra, Thôi Thiện chính là tình nhân của Lâm Tử Tuý và cô cũng có thời gian để gâý án.

- Bà còn giữ những đồ gì có nét chữ của cô ấy không? Giấy tờ gì đó chẳng hạn.

- Để tôi nghĩ xem nào. À, hình như vẫn còn bản hợp đồng thuê nhà, để tôi mang ra cho anh xem.

Tuy rằng bản hợp đồng được ký bằng tên và chứng minh thư của người khác nhưng bà chủ nhà chắc chắn rằng đây là do Thôi Thiện viết lúc đó, có thêm mấy dòng chữ viết tay để bổ sung thêm nữa.

Không cần phải đợi đến chuyên gia bút tích, với trí nhớ siêu phàm của mình, nét chữ trên tờ giấy kêu cứu “Cứu mạng! Tôi ở trên nóc nhà! Tháp Babylon!” và nét chữ trên bản hợp đồng này là do cùng một người viết.

- Cháu có thể xem căn phòng mà cô ấy đã ở không?

- Ừ, được, tuần trước khách thuê trọ vừa mới chuyển đi, bây giờ đang treo biển cho thuê.

Bà chủ nhà mở cánh cửa phòng lầu dưới, Diệp Tiêu bước vào căn phòng vắng lặng, căn phòng rộng ngoài sức tưởng tượng, qua phòng khách dài và hẹp đi vào một khoảng sân u tối.

Đêm đông mà ánh trăng lại sáng tỏ lạ thường như màu của lòng trắng trứng, quét hết đám lá rụng trên mặt đất. Diệp Tiêu khẽ nheo mày nhìn cây trúc đào trên tường, còn có... đây là cái gì?

- Đối diện đường quốc lộ có một cái nhà thờ cũ, trước giải phóng người Belorussia chủ nhật hàng tuần thường đến đây, nên khu nhà này đã sớm thuộc về họ. - Bà chủ nhà đứng phía sau anh vừa giải thích vừa xoa hai bàn vào nhau cho ấm. - Nghe nói từng có một nhạc sĩ người Nga sinh sống ở đây, đã để lại chiếc đàn Piano rất nặng, chưa ai đánh chiếc đàn đó cả, đến năm 66 bị tịch thu tài sản nên nó đã bị đập vỡ rồi.

Diệp Tiêu nhìn chăm chăm vào cái đỉnh tròn theo kiểu kiến trúc Byzantium. Nước Nga dùng cái lạnh của mùa đông để vẽ nên một màu xanh đậm khó có thể dùng lời lẽ nào để miêu tả, tựa như truyện cổ tích khiến con người ta mê hoặc, say đắm.

Khi anh rời khỏi căn phòng mà Thôi Thiện ở, đi loanh quanh con đường nhỏ nối với bến cảng nhưng vẫn không tìm được nhà thờ của Chính giáo. Anh hít một hơi thật sâu, dồn hơi lạnh vào khắp phổi. Diệp Tiêu rút điện thoại ra gọi điện thoại cho Giám đốc sở:

- Anh Kim, rất xin lỗi vì đã làm phiền anh đêm khuya thế này, về án mạng của Trình Lệ Quân cũng như cái chết của Lâm Tử Tuý và Mai Lan. Tôi xin được phát lệnh truy nã trong cả nước dốc sức truy bắt hai nghi phạm tên là Thôi Thiện và Nguyễn Văn Minh.

- Tiểu Diệp, cậu tìm được bằng chứng rồi sao?

- Tuy bằng chứng vẫn chưa đầy đủ nhưng tôi tin Thôi Thiện là thủ phạm chính còn Nguyễn Văn Minh là đồng phạm. Người đã chết là Lâm Tử Tuý cũng có tội. Anh Kim, ngày mai tôi sẽ báo cáo chi tiết với anh. Đêm nay cần phải thông báo cho công an huyện ở quê của Thôi Thiện, chú ý phát hiện hành tung của nghi phạm. Đặc biệt là ở ga tàu hoả.

- Lý do?

- Ở quê cô ta còn có nhà và người thân, quan trọng là còn phần mộ của tổ tiên. Bảy ngày trước hộp đựng tro cốt của mẹ Thôi Thiện đã bị lấy đi. Hôm

nay lại đúng là ngày Đông chí, theo quan niệm thì sẽ là ngày ma nhập mộ - theo như trực giác của tôi mách bảo.

- Tôi sẽ phát lệnh bây giờ, mong là trực giác của cậu đúng.

Giám đốc sở phê duyệt yêu cầu của Diệp Tiêu, tất cả các ga tàu, bến xe, hay sân bay cả khu vực xuất nhập cảnh ở biên giới đều nhận được lệnh truy nã Thôi Thiện và Nguyễn Văn Minh.

Nhưng một khi nghi phạm vẫn chưa vào tròng thì Diệp Tiêu vẫn chưa thể nào yên tâm được. Anh mệt mỏi quay lại chiếc xe cảnh sát, nhưng không nhấn ga nổ máy mà bật radio lên, nhắm mắt lại, nằm trên chiếc ghế xe, bên tai vang lên đoạn cao trào của bản “Hồ thiên nga”.

Odette hay Odile?

Đúng như lời Mai Lan nói, một kẻ ngây thơ thuần khiết mà yếu đuối, còn một kẻ có thể làm say đắm lòng người nhưng lại xấu xa như nước với lửa không thể nào hòa hợp với nhau được. Nhưng hai bọn họ lại hoàn toàn giống nhau, như hai chị em song sinh có thể nhìn thấy bản thân mình qua người kia.

Có lẽ đến Tchaikovsky cũng khó mà phân biệt được rằng ai là thiên nga trắng ai là thiên nga đen.

Tiếng hát không ngừng xuyên qua màng nhĩ, như muốn xé nát hết tâm can của người nghe. Bỗng nhiên Diệp Tiêu như nhìn thấy một chùm ánh sáng chiếu rọi một sân khấu mờ ảo.

Hai bọn họ vốn dĩ là cùng một con thiên nga ư? Chỉ là có bộ lông đen trắng khác nhau, giống như phụ nữ khi đeo trang sức vào, khi tháo trang sức ra.

Odette hay Odile?

Khi bạn yêu cầu thì cô ấy sẽ biến thành thiên nga trắng. Khi cần cô ấy sẽ biến thành thiên nga đen.

Diệp Tiêu vội vàng mở cửa xe để cho gió lạnh mùa đông lùa vào mặt, để tránh xảy ra tình trạng bị tẩu hỏa nhập ma khi suy luận.

Mười giờ đêm, radio được bật to hết mức có thể, tiếng sáo ngắn, sáo dài, kèn oboe, kèn clarinet, kèn trầm, kèn co, kèn tu-ba, kèn trumpet, trống định

âm, chiêng trống, chũm chọe, trống cái, violin, viola, cello, bass.

Trước khi nhạc hết, người con gái tên Thôi Thiện, không biết bây giờ đang ở nơi nào trên trái đất này đây?

Đêm Đông chí, cùng lúc đó...

Cách Diệp Tiêu hai cây số, tại Sở công an, trong nhà xác.

Mai Lan vẫn cứng trong ngăn chứa xác, những kí ức không thể lãng quên vẫn còn được lưu giữ trong những tế bào não đã hoại tử từ lâu...

Nửa năm trước, ngày 21 tháng 6, trời đã ngả bóng, Mai Lan bỗng nhận được điện thoại của Trình Lệ Quân, cô ấy nói rằng Lâm Tử Tuý đi công tác rồi, cô ấy rất sợ phải ở nhà một mình nên hỏi Mai Lan có thể tới ăn tối cùng hay không.

Tối hôm đó Mai Lan cũng ở nhà một mình, cô ta lo rằng ngộ nhờ chứng trầm cảm của Trình Lệ Quân phát tác, lại có khuynh hướng tự sát thì sao? Khi ấy xe cô ta lại đang bảo dưỡng ở cửa hàng 4S nên Mai Lan bèn ra ngoài gọi xe ngay lập tức.

Hai người phụ nữ ăn một bữa tối đạm bạc trong căn biệt thự rộng lớn, Mai Lan ngồi xem phim với Trình Lệ Quân trong phòng khách, cất tiếng hỏi cô ấy dạo này đã xảy ra chuyện gì? Nhưng Trình Lệ Quân chỉ cười không đáp khiến cô ta ngày càng lo lắng, rồi quyết định ở lại nơi này.

Sau nửa đêm, hai người ngồi nói chuyện trong phòng ngủ, riu ra riu rít tới tận hai giờ sáng, Mai Lan khuyên cô ấy nên ngủ sớm đi.

Đột nhiên, Trình Lệ Quân túm lấy tay cô ta, gặng hỏi: “Nếu ngày tận thế tới, chỉ được chọn một trong số các loài động vật sau lên con thuyền Noah: ngựa, hổ, khổng tước, dê. Cậu sẽ chọn loài nào?”

- Hổ.

- Tại sao?

Mai Lan lơ đãng lắc đầu:

- Không biết nữa.

- Đi theo mình!

Trình Lệ Quân nổi hứng kéo cô ta ra ngoài phòng khách, rút chiếc đĩa nhạc tròn màu đen ra. Bản nhạc âm hưởng đắt giá ấy được Trình Lệ Quân và

Lâm Tử Tuý mua lúc kết hôn.

Loa thùng réo rắt tiếng kèn oboe. Bầy thiên nga thở than sự bi thảm của mình khi bị Ma vương khống chế. Còn hoàng tử lại đang vui vẻ nhảy múa cùng bạn bè. Bầy thiên nga bay qua, màn đầu tiên khép lại.

Trước kia khi còn theo học tại Đại học Sư phạm, hai người từng chọn học cùng môn Lịch sử âm nhạc phương Tây. Mai Lan biết Trình Lệ Quân thích nghe “Hồ thiên nga” nhất, nhưng tại sao lại chọn “Hừng đông đêm hè”?

Màn thứ hai, hoàng tử gặp Odette tại Hồ thiên nga, nếu cuộc đời chỉ mãi như lần gặp đầu tiên... - Odile.

Đèn phòng khách vẫn tắt, Trình Lệ Quân tựa gần Mai Lan trong bóng tối, ngón tay trượt qua gáy.

- Hà? Cậu đang gọi tớ à?

- Ừ. Odile. - Trình Lệ Quân nghiêng răng nghiêng lợi bên tai cô ta, - Cậu biết không? Quả nhiên tớ lướt tớ rồi, tớ đã có dự cảm mà.

Bản nhạc tới khúc của bốn chú thiên nga nhỏ, Trình Lệ Quân thoáng ngừng lại tiếp lời:

- Toà nhà đang xây dở có tên tháp Babylon kia, là thứ Hội những bà vợ cả tuyệt vọng để cho tớ dùng riêng trong trường hợp này, có phải không nhỉ?

- Giờ, cậu thật sự cần dùng rồi ư?

- Ừ.

- Tên con bồ nhí đó là gì? Hai chúng ta cùng lên kế hoạch ngay bây giờ, nhà tù trên không của cậu cũng đã xong rồi, đảm bảo chỉ trong vòng một tháng con bé đó sẽ biến mất khỏi thế gian này.

- Con nhỏ đó tên là Thôi Thiện, 26 tuổi, rất đẹp, rất cuốn hút, nếu là đàn ông thì tớ cũng thích.

- Cậu nói gì vậy? - Mai Lan lúng túng, căn môi hỏi tiếp: - Sao cậu lại phát hiện ra được?

- Hương bạc hà.

- Hửm?

- Trước giờ Lâm Tử Tuý không thích ăn mấy thứ như kẹo bạc hà, cũng

không thích trà bạc hà, thuốc lá hương bạc hà. Nhưng mấy tháng gần đây, tớ hay ngửi thấy hương bạc hà thoang thoảng trên cổ áo anh ấy.

- Sau đó cậu bèn đi điều tra?

- Những thông tin cụ thể của con bé đó, cộng thêm cả nơi ở hiện tại đều nằm trong điện thoại của tớ. Nhưng điều kinh khủng là mẹ của cô ta tên Ma Hồng Mai, chính là người làm công bán thời gian ở nhà tớ nửa năm trước.

- Chẳng lẽ con bé đó tới trả thù?

Mai Lan ôm chặt bả vai của bạn thân, Trình Lệ Quân áp má lên người cô ta, đáp:

- Tớ và cậu giống hệt nhau, chưa bao giờ vạch trần bí mật của chồng mình. Chẳng qua anh ấy chỉ muốn tìm kiếm sự thoả mãn mà tớ không cho nổi trên tấm thân tươi trẻ ấy thôi, tớ nghĩ vậy đấy.

- Lệ Quân, cậu ngây thơ hệt như thiên nga trắng, có điều tớ thì khác.

Màn thứ ba, vũ khúc Hungary hoàng tử chọn cô dâu.

Trình Lệ Quân nhìn cây Thuỷ sam đương đâm chồi nảy lộc ngoài cửa sổ:

- Hỏi cậu thêm một câu nữa, cậu có biết kết thúc bản gốc của “Hồ thiên nga” như thế nào không?”

- Bản gốc của Tchaikovsky?

- Rất nhiều người cho rằng, cuối vở hoàng tử và công chúa sẽ hạnh phúc bên nhau.

Trình Lệ Quân khẽ vuốt mái tóc dài của bạn thân, - Thật ra, vở ballet “Hồ thiên nga” có rất nhiều bản, bản diễn đầu tiên năm 1877 thất bại, mãi tới bản năm 1895 diễn tại Sankt-Peterburg mới gặt hái được thành công, nhưng khi ấy Tchaikovsky đã mất được hai năm rồi.

- Chẳng lẽ... đoạn cuối cả hoàng tử và công chúa đều tự tử vì tình? Chẳng ai thích nổi cái kết này đâu.

- Không phải, còn một bản gốc không muốn ai biết. Sau khi bị lừa, hoàng tử yêu say đắm thiên nga đen, chiến đấu anh dũng giết chết Ma vương, nhưng đồng thời cũng giết lầm thiên nga trắng, cũng tức là Odette. Vì trúng mũi tên độc Ma vương bắn trước khi chết nên hoàng tử mới phát hiện ra chân tướng,

nhưng hồi hận cũng không còn kịp nữa rồi. Chàng chết cô đơn trong hồ, mà thiên nga đen lại vô tình bỏ rơi chàng, giương cánh bay về phương nam ấp áp trước khi mùa đông ập tới, trước lúc Hồ thiên nga đóng băng, nào ngờ giữa đường lại bị người đi săn bắn chết.

Mai Lan nghe xong câu chuyện chưa từng hay biết này mà rợn cả sống lưng:

- Tớ không muốn nghe!

- Cậu là người đầu tiên được nghe đấy, ngay cả Lâm Tử Tuý cũng không biết đâu.

- Lệ Quân, sao đột nhiên cậu lại kể chuyện này? Trình Lệ Quân chỉnh tiếng thật to khiến sofa và nền nhà cùng rung lên, vùi khuất mọi tiếng nói.

Màn thứ tư, bày thiên nga đợi Odette trở về, nào ngờ lại nhận được một kết quả tuyệt vọng. Nữ chủ nhân của ngôi biệt thự rơi lệ, rồi mới chỉnh âm thanh nhỏ đi.

- Tối qua tớ mơ thấy một con thiên nga đen, đó chẳng phải là điềm lành gì.

- Đừng nghĩ ngợi lung tung!

- Cậu phải nhớ tên của thiên nga đen, tiếng nga là Odilia, tiếng anh là Odile; hoặc gọi tên nào cũng được.

Mai Lan sững sờ, vở kịch ballet bước vào hồi cuối, tiếng kèn oboe và âm thanh của nhạc cụ dây ngập tràn sự run rẩy như đang tái hiện khúc ca bi ai cuối cùng của thiên nga. Hoàng tử cầu xin sự tha thứ của Odette, sau đó hai người biến mất trong Hồ thiên nga.

Sự tĩnh lặng bao trùm lấy cả căn phòng, Mai Lan đang định nói “Nên đi ngủ thôi” thì Trình Lệ Quân đã rút chiếc đĩa hát thứ hai ra, xem chừng ngày nào cô ấy cũng nghe, dù có bị bịt mắt thì vẫn có thể tìm thấy được.

- Bản giao hưởng thứ sáu: Bi thương.

Trình Lệ Quân chỉ phát một đoạn ngắn phần cuối.

- Chín ngày sau lần công diễn đầu tiên, Tchaikovsky tự sát.

- Cậu...

- Cậu hãy đặt khúc nhạc này làm nhạc nền trong lễ tang của mình.

Trình Lệ Quân cất đĩa nhạc về chỗ cũ, tắt đèn âm thanh, kéo Mai Lan về phòng ngủ.

Uống thuốc an thần xong, cô ấy nằm trên chiếc giường lớn của mình mà nói:

- Yên tâm đi, tớ sẽ không tự sát đâu! Ngủ ngon!

Đó là câu nói cuối cùng của Trình Lệ Quân.

Mai Lan cố chấp đứng bên giường, thấy Trình Lệ Quân đã ngủ say mới tắt đèn rời đi.

Căn phòng tối đen, xuân sắc tàn phai, lông vũ buông rơi, nửa phần trái đất chìm vào bóng tối.

- Odile?

Lầm nhẩm cái tên xa lạ này, Mai Lan vẫn không hiểu, vì sao cô ấy lại gọi mình như thế?

Gian phòng khách dưới tầng đã được dọn dẹp sạch sẽ, Mai Lan mệt rũ ngã người nằm lên đầu giường, nhưng lại thao thức không yên. Chẳng biết tự lúc nào trên trần nhà tối tăm đã ánh lên thứ ánh sáng xoay vần trên đỉnh tháp cao, khi thì dịu dàng, khi thì chói mắt. Hồi đại học, trong bốn cô gái cùng phòng thì Mai Lan và Trình Lệ Quân thân nhau nhất. Kì nghỉ hè một năm nào đó, hai người cùng lên đảo chơi, thuê một phòng đôi ở farmhouse, tối đến oi bức không tài nào chợp mắt nổi, hai người bèn cởi bớt quần áo ngấm biển khơi bên ngoài khung cửa sổ. Đêm đó, tiếng sóng vỗ bờ xa xăm, cuộn trào từng đợt rồi vỡ tan thành trăm mảnh. Khi ấy thứ duy nhất có thể nhìn thấy được là ngọn hải đăng cũ kĩ không biết đã tồn tại được bao nhiêu năm thu hút sự chú ý của hai cô gái trẻ. Mai Lan tuổi 20 vẫn là một cô gái trinh trắng, bỗng cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo trườn qua đằng sau eo mình như một con rắn nước, hôn lên vành tai cô ta, như thể mỗi tình đầu...

- Tớ là Odette, cậu là Odile.

Hai mươi năm trước, cũng trong một đêm mùa hè như thế này, hơi thở thơm mát tựa hoa lan của Trình Lệ Quân thoang thoảng bên tai cô.

Nhìn lên trần nhà tối đen, nước mắt lăn dài trên khoé mắt Mai Lan, tựa như mọi thứ bấy nhiêu năm qua đều chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cô ta đói rồi.

Nói chuyện tới gần rạng sáng, Mai Lan bụng đói cồn cào. Cô ta bò dậy, đi tới bếp định luộc một quả trứng gà, bỗng tiếng đóng cửa vọng từ phía sau tới. Mai Lan tưởng đó là kẻ trộm bèn xông vội ra ngoài, cô ta thấy phía xa xa ngoài cổng căn biệt thự có bóng lưng của một cô gái trẻ, từ đầu đến chân chỉ độc một màu đen, thoáng chốc đã biến mất trong bụi cây.

Ngay lập tức Mai Lan như nghĩ tới điều gì đó, vô cùng sợ hãi...

Cô ta lập tức chạy vọt tới phòng ngủ trên tầng hai, Trình Lệ Quân đã chết trên giường rồi.

Đèn bàn toả ra ánh sáng chói lọi, tựa như lớp mặt nạ màu trắng phủ lên khuôn mặt, Trình Lệ Quân đắp một chiếc chăn lông mỏng, để lộ hai cánh tay ra ngoài, ngay mặt ngoài trên bắp tay trái có một thứ gì đó như chiếc urgo được dán sau khi tiêm xong, mà dưới chân giường lại có ống tiêm và bình thuốc.

Bốn người con gái trong tấm ảnh chụp chung được đặt trên kệ đầu giường vẫn đang mỉm cười.

Trong mái tóc dày của Trình Lệ Quân như tản ra một mùi hương kì lạ.

Hương bạc hà.

Mai Lan quỳ dưới đất khóc thảm thiết, cô ta đã biết ai là thủ phạm.

Ngoài cửa sổ, Hạ chí qua đất trời hừng nắng, ánh nắng ban mai soi rọi qua tấm rèm cửa sổ như muốn chọc mù mắt ai. Còn căn phòng hiện trường một vụ giết người này lại trở nên đẹp đẽ như lúc ban đầu, kể cả người phụ nữ đã chết trên giường.

Mai Lan lau khô nước mắt, cô ta không gọi điện báo cảnh sát mà ở lại biệt thự thêm một giờ đồng hồ, cẩn thận xoá sạch mọi dấu vết tồn tại của mình từng li từng tí. Sau đó cô ta tìm mọi thông tin của Thôi Thiệu trong điện thoại của Trình Lệ Quân rồi xoá bằng hết.

Nếu cảnh sát hỏi tới nay cô ta ở đâu Mai Lan sẽ trả lời rằng mình nghỉ ở

nhà, sẽ chẳng kiểm chứng được gì khi chồng cô ta đang họp ở Tam Á, hoặc chẳng đang ôm niềm vui mới ngủ tại khách sạn nào đấy.

Những hạt mưa rơi rả rích từ mái hiên, quay trở lại tiết tấu của những ngày mưa phùn, người phụ nữ lặng lẽ rời khỏi căn biệt thự, tránh những nơi có bảo vệ và camera.

Mai Lan quyết định tự tay báo thù cho Trình Lệ Quân, bằng chính cách của Hội những bà vợ cả tuyệt vọng.

Đông chí, ngày có thời gian ban đêm dài nhất, thật thích hợp để đi đến một thế giới khác.

10 giờ đêm, 40 phút nữa thôi là tàu sẽ khởi hành.

Trên con phố gần bến tàu của thị trấn, tivi của một cửa hàng bán thuốc lá Hồng mai đang vang lên một bài hát cũ:

Thường xuyên về thăm nhà, về thăm nhà, dù chỉ là rửa bát lau đĩa giúp mẹ.

Người già chẳng cần con cái phải làm được gì cho gia đình, cả đời này chỉ mong những giây phút đoàn viên ít ỏi.

Thường xuyên về thăm nhà, về thăm nhà, cho dù chỉ là về đấm lưng cho bố.

Người già chẳng cần con cái phải làm được gì cho gia đình, cả đời lo lắng chỉ mong hai chữ bình an.

Cửa hàng lâu dề sắp đóng cửa, nhân viên phục vụ đã giục khách thanh toán. Thôi Thiện lau nước mắt, đóng quyển nhật ký của X. Mấy hàng chữ cuối viết xiêu vẹo, khó mà nhìn ra được. Mực của bút bi bị nước làm nhoè, một màu xanh nhàn nhạt giống như mây mù. Hạ chí bắt đầu, Đông chí kết thúc. Từ một đêm ngắn ngủi, đến một đêm dài vô tận. Từ ngày mai, sẽ không ai nhớ đến chuyện này nữa.

Đối diện với lò sưởi ở góc tường, Thôi Thiện chỉ do dự hai giây rồi đặt quyển nhật ký của X vào đó. Ngọn lửa được đốt bằng than củi của mùa đông hung hăng nuốt chửng từng trang giấy và từng nét mực, đốt thành 1 đồng tro tàn, giống như lông vũ màu đen, bay lên xà nhà tích đầy khói dầu, chớp mắt đã không còn dấu vết.

Kéo chiếc vali ra khỏi khách sạn nhỏ, cô ta lấy ra một chiếc bật lửa Zippo từ trong túi xách LV, sau đó là loại thuốc lá cho phụ nữ vừa dài vừa nhỏ. Những bông tuyết trắng xóa như lông thiên nga lại rơi, giống như vung tiền giấy màu trắng lên bầu trời, khiến người ta không thể mở nổi mắt.

Lúc chập lửa, ánh sáng của pháo hoa giao thừa lấp lánh, từ khoé miệng có son màu mật ong từ từ phả ra một làn khói xanh mờ mịn, bị gió cuốn vào góc tối của con phố. Đột nhiên cô ta nhớ lại lúc còn nhỏ thường hay mua kẹo ở đây.

Thôi Thiện lấy chiếc bút ghi âm ra, cũng là món quà X để lại cho cô ta ở tháp Babylon. Trên nền đất u tối chỉ toàn là tuyết và vũng nước, cô ta cẩn thận bước từng bước về phía nhà ga, rút ra một điều thuốc lá hương bạc hà, cùng lúc đó cũng đưa cái bút ghi âm lại gần miệng.

X thân yêu, xin lỗi, anh vẫn luôn gọi nhầm, em không phải Odette.

Em là kẻ giết người.

Ngày 22 tháng 6, Đông chí, ngày sinh nhật em, hơn 5 giờ sáng, em đột nhập vào phòng ngủ của Trình Lệ Quân.

Em không từ bỏ việc giết người, cũng không hề bỏ cuộc giữa chừng, nhìn người đàn bà đang ngủ say trên chiếc giường kia, em chỉ muốn giết cô ta thật nhanh - để báo thù cho mẹ? Vì Lâm Tử Tuý? Bỏ đi, em chỉ vì chính bản thân em thôi, em vĩnh viễn không muốn quay lại sống như trước đây nữa.

Hoàn thành xong bước chuẩn bị tiêm, em không chút do dự cắm đầu kim vào cánh tay trái của Trình Lệ Quân. Ngụy trang thành góc độ mà cô ta tự tiêm, em nhẹ nhàng đẩy mũi kim vào, thời gian dường như trôi chậm lại gấp 10 lần, nhìn dòng dịch thuốc dần dần trôi vào trong người Trình Lệ Quân.

Em rút kim ra, giống như một y tá, dán miếng dán tiêu độc lên tay cô ta.

Sau đó, yên lặng chờ đợi trong 5 phút.

Đó là 5 phút dài nhất trong cuộc đời này.

Cảm giác thấy cô ta đã tắt thở, em dùng bàn tay có đeo găng tay của mình bắt thử mạch của cô ta.

Cô ta chết rồi.

Em bình tĩnh một cách dị thường, cầm lấy tay phải của cô ta, dùng lực tách những ngón tay vẫn còn ấm ấy ra, để lại dấu vân tay của cô ta ở vị trí thích hợp của ống tiêm.

Cuối cùng kiểm tra lại một lượt trong phòng ngủ, xác nhận rằng không để

lại bất kì sơ hở nào, bao gồm cả, lông tóc của mình hay bất kì thứ gì khác. Kiểm tra xong, em đi ra khỏi đó.

Điều kì lạ là, quả thực em có phát hiện ra ở dưới bếp có bóng người, lúc đó em vô cùng sợ hãi. Nhưng, khi em bị giam ở trên đỉnh tháp Babylon, anh dùng chiếc bút ghi âm này bảo em kể ra sự thật, em đột nhiên lại nhớ tới người đó...

Thế là em đã bịa ra một câu chuyện giả dối: Em không giết người, hung thủ thực sự là một người khác, còn Thôi Thiện dừng lại giữa chừng trên con đường phạm tội chỉ là một vật hi sinh hoàn toàn vô tội mà thôi. Anh nhất định sẽ lựa chọn tin tưởng em.

Sự thật này khiến anh rất khó chịu đúng không? Để lừa dối sự thương hại của anh, để thoát ra ngoài, lấy lại tự do, em đã bóp méo rồi bịa đặt ra đoạn quan trọng nhất của câu chuyện.

X, thật sự rất xin lỗi, nếu như ở trong nhà tù trên không ấy, em nói anh biết bí mật này, e rằng anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ thả em ra.

Nhưng, đây là cách em tự cứu vớt chính mình, không có đúng hay sai, chỉ có thua và thắng.

Suýt thì quên, còn phải nói cho anh biết - Trình Lệ

Quân không phải là người đầu tiên bị em hại chết, trong những năm ngăn ngui của đoạn cuộc đời trong quá khứ, em đã sát hại người đàn ông, anh có đoán ra được không?

Đúng như mong muốn của anh, em đã dùng hộ chiếu Trương Tiểu Xảo, còn cả số tiền anh cho em để mua vé máy bay ngày mai ra nước ngoài, đi qua Sydney rồi chuyển máy bay tới Sodoma. 15 phút nữa thôi là em sẽ lên tàu hỏa, đi tới sân bay quốc tế để xuất cảnh.

Thiên nga đen sẽ bay tới một thế giới khác.

Em là Odile.

X, anh là người đàn ông yêu em nhất trên thế giới này đúng không.

Cuối con phố gió tuyết mù mịt, đã nhìn thấy phía xa là ánh đèn điện của nhà ga.

Thôi Thiện cất bút ghi âm vào túi, nhắc đôi ủng đi tuyết màu cà phê, giẫm lên đầu thuốc ESSE. Tiện tay cô ta đeo tai nghe bằng kim loại, liên kết với trình nghe nhạc của điện thoại lên. Lúc đó, góc phía sau, có một người theo cô ta như hình với bóng. Trong bóng tối nhìn không rõ lắm, tưởng rằng cô ta đang đeo một đôi hoa tai bằng kim cương.

Đó là một khuôn mặt đầy mụn trứng cá, dưới mái tóc đến cả ở nông thôn cũng không còn thịnh hành là một đôi mắt hau háu. Ông nội của anh ta là một thợ săn, dưới gầm giường còn giấu một cây súng săn đã han gỉ. Cả đời ông, giai đoạn đỉnh cao nhất là 30 năm trước, trên sông Lưu Hoa đã bắn chết con thiên nga hoang dã, hào phóng chia thịt ra cho họ hàng cùng ăn. Ba năm trước, thiếu niên đó thôi học ở trường trung học thôn Lưu Hoa, chạy tới làm thuê cho công trình trên thị trấn. tháng trước, nhà thầu ôm vốn chạy mất, hẳn ta không lấy được một đồng tiền công nào. Thấy sắp sửa cuối năm, không còn mặt mũi nào về nhà, đang đi quanh quẩn trong bóng tối thì gặp đúng Thôi Thiện đi qua. Một cô nàng trẻ trung sành điệu, vừa nhìn là đã biết đến từ một thành phố lớn, kéo một chiếc vali sáng bóng, trên tay còn cầm chiếc túi xách rất đẹp - hiện rõ lên là hiệu LV, hẳn chỉ biết loại túi này rất đáng giá, người giàu mới có thể dùng được, nói không chừng trong đó còn có rất nhiều tiền nữa.

Lúc sắp đi tới chỗ dưới ánh đèn, đột nhiên có người xông ra tóm lấy túi xách của Thôi Thiện. Vốn dĩ nó cũng chẳng có gì đáng tiếc, nhưng trong túi có hộ chiếu của nước Cộng hòa Sodoma, ngộ nhờ làm mất thì không thể nào lấy lại được, ngày mai sẽ không thể cao chạy xa bay được nữa. Vậy nên cô ta phản kháng kịch liệt, hai tay giữ chặt lấy quay túi, mong có thể thu hút sự chú ý của người đi đường để họ tới giúp đỡ.

Đây là lần đầu tiên cậu thiếu niên này đi ăn cướp. Trong mùi hương bạc hà nồng nàn, hẳn nghe thấy tiếng hét thất thanh của phụ nữ, cứ tưởng là cảnh sát sắp tới, nhưng lại không muốn bỏ chiếc túi LV ra, trong lúc hoảng loạn đã rút ra một con dao, không biết thế nào đâm thẳng vào ngực cô.

Yên lặng.

Quỳ dưới nền tuyết lạnh lẽo, mũ rơi xuống, da đầu lạnh, Thôi Thiệu không nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa. Cảm giác như một thứ kim loại lạnh ngắt nào đó, xuyên qua lớp áo khoác lông dày, cắt đứt sợi dây chuyền, đâm vào lồng ngực và nội tạng, vừa giống như cơ thể cứng cáp của đàn ông, vừa giống như mũi tiêm chứa chất kịch độc.

Cô ta cảm thấy cơ thể mình trở nên rất nhẹ rất nhẹ, giống như một cọng lông màu đen, bị gió thổi qua một góc phố bẩn thỉu nào đó, bay qua hàng rào dây thép gai quanh tường, nhìn xuống 12 toa tàu giữa đường ray.

Thiếu niên 18 tuổi ôm chiếc túi LV lẫn vào một con phố nhỏ tối tăm. Hắn hoàn toàn không biết thứ mình đã cướp được chỉ là hàng nhái, mua trên Taobao chỉ khoảng 200 tệ. Thứ có giá trị nhất trong túi xách, là một quyển hộ chiếu của quốc gia thậm chí còn không xuất hiện trên bản đồ, và một chiếc bút ghi âm vừa mới sử dụng.

Đông chí, 22h30', quảng trường nhỏ trong nhà ga, dưới ngọn đèn mờ mịt cuối cùng, có một cô gái trẻ đang nằm trên nền tuyết. Chiếc áo khoác lông đen rất hút mắt, cúc áo bị giật tung vương vãi đầy trên mặt đất. Một chiếc tai nghe mini rơi ra từ trong túi áo, giống như một chú rắn nhỏ đang trườn bò uốn lượn, chậm chạp bò tới cổng ngầm ở bên đường, bất chấp sức nóng của rác rưởi xung quanh, thậm chí âm thanh của kèn oboe và violon, nhẹ như lông vũ. Sắc mặt chợt hiện lên chút hồng hào, mái tóc dài đen như tơ lụa thêu trên nền vải bông trắng, trong đôi đồng tử đang mở to ấy, có một hạt tuyết rơi vào, từ từ tan ra. Giống như cô gái 7 tuổi, ngóng vọng xa xăm lên bầu trời đêm, giống như ở trên đỉnh tháp Babylon.

Đôi mắt ấy cuối cùng cũng nhìn thấy những tầng mây trong trời đông ảm đạm, vẫn có một chú thiên nga đen đơn độc bay qua, trong gió tuyết vội vàng bôn ba qua 20.000 kilomet, bay tới quần đảo Sodoma ở Nam Thái Bình Dương để tránh rét qua mùa đông. Máu của cô gái long lanh rơi xuống từng giọt, như những phồn hoa khi ngày xuân lụi tàn, thấm dẫm vào đôi cánh của thiên nga đen, tô đỏ rực mảng tuyết trắng phía trước nhà ga tàu hỏa...

Trong đêm dài nhất đó, người đi đường vội vàng lướt qua, ai nấy đều vội

vàng chạy lên cho kịp chuyển tàu cuối, không có ai liếc nhìn cô ta, cho dù chỉ là một chút.

Sái Tuấn

Thứ 2 ngày 9 tháng 12 năm 2013, bản thảo đầu tiên tại

Thượng Hải

Thứ 3 ngày 24 tháng 12 năm 2013, đêm Noel, bản thảo

thứ hai tại Thượng Hải

Thứ 7 ngày 28 tháng 12 năm 2013, bản thảo thứ ba tại

Thượng Hải

Chủ nhật ngày 19 tháng 1 năm 2014, bản thảo thứ tư

tại Thượng Hải

Thứ 6 ngày 31 tháng 1 năm 2014, ngày mừng một Tết

âm lịch năm con Ngựa, bản thảo thứ năm tại Thượng Hải

Ngày 24 tháng 2 năm 2014, bản thảo thứ sáu tại

Thượng Hải

Chủ nhật ngày 1 tháng 6 năm 2014, bản thảo thứ 7 tại

Thượng Hải

Khi nhìn lên chúng ta nghĩ những gì

Haruki Murakami có một tập tản văn tên là “Khi tôi nói về chạy bộ thì tôi nói những gì”, lúc đó tôi cũng không thích thảo luận về Haruki Murakami, tôi cũng không phải fan của ông ấy, chỉ là đơn thuần thích cái tên như vậy. Ví dụ như: Khi xử lí thi thể chúng ta nói những gì? Khi ngoáy mũi chúng ta nghĩ những gì? Khi bị nhốt ở nhà tù trên không trên tầng thứ 20 thì chúng ta muốn làm những gì?

Nhiều năm về trước sau khi tôi xem xong DVD của bộ phim “Vòng tròn ác nghiệt”, vô cùng say mê kiếp trước và kiếp này của Yamamura Sadako, lên mạng tìm tiểu thuyết nguyên tác của Suzuki Koji, đọc liền một mạch hết cả bốn bộ, đột nhiên hiểu ra rằng “Vòng tròn ác nghiệt” không phải tiểu thuyết kinh dị, mà là sử thi về khoa học viễn tưởng. Nhờ ảnh hưởng của bộ tác phẩm này mà tôi đã có cho mình bộ tiểu thuyết dài tập đầu tiên mang tên

“Virus”, có lẽ cũng là bộ tiểu thuyết tiếng Trung kinh dị hấp dẫn đầu tiên trên mạng Internet. Đó là chuyện của 10 năm về trước.

Không ngại nói rõ một chút, trong bốn phần của “Vòng tròn ác nghiệt”, tôi thích phần 3 nhất. Câu chuyện được phân thành 2 đoạn, đoạn một giới thiệu câu chuyện của Takano Mai, đoạn hai là mô tả lại tình yêu và cuộc sống bi kịch lúc còn sống của Yamamura Sadako.

Takano Mai là ai? Takayama Ryūji là ai? Chính là người không may bị Sadako bò ra từ trong tivi dọa chết. Takayama Ryūji là giáo sư đại học, Takano Mai là học sinh của ông ta. Sau khi thầy giáo thần bí chết, cô sinh viên đại học xinh đẹp, đến nhà thầy giáo sắp xếp di vật, không cẩn thận bật cái đầu thu hình của nhà thầy giáo... tiền đề là cô phải va vào nguồn điện, dù sao thì nếu như rút điện ra, chắc chắn thể của Sadako cũng đã ở trong tivi rồi.

Cuối cùng, khi Tanako Mai tỉnh lại và phát hiện ra mình nằm trên một toà nhà cao tầng, trôi lơ lửng như một chiếc quan tài trên không trung. Cô ấy không thể nào thoát ra nổi, cũng khó có thể cầu cứu được ai, những tình tiết phía sau có chút kinh dị, để tránh lan truyền bí mật của Yamamura Sadako, phía dưới đã xóa đi mười tám trang (Dựa theo số trang sách trên thực tế).

Hai mươi năm nay, mười tám trang giấy ngăn ngủi ấy, khoảng 10.000 chữ, vẫn luôn bám riết lấy suy nghĩ.

Năm 2013, một buổi chiều xuân nào đó, khi tôi đang ngồi trong căn phòng ngập nắng mặt trời của ban biên tập “Kho tàng văn học huyền bí thế giới”, mở cửa ra là khu lộ đài của tầng thứ 21, trên mặt đất mọc đầy cỏ cây, vẻ đẹp hoang dã ngập tràn sự tiêu sái, chưa từng qua cắt sửa, bao gồm cả những cây thạch lựu đang kết những trái khô héo ở góc tường, đối diện với tòa nhà có thể di chuyển sừng sững của Trung Quốc và mùa xuân Paris. Bên dưới là công viên Trường Thọ, tôi thường ngó xuống những phím đàn pi-a-no khổng lồ dưới đó, thi thoảng cũng sẽ có nhạc nước phụt lên, còn bình thường, nó là chỗ khiêu vũ của các bà các mẹ và những đám du ca guitar. Chỗ đối diện công viên từng là một tòa nhà đang xây dở, nếu như bên cạnh tôi có một chiếc kính viễn vọng, nhìn rõ từng góc ngách của tòa nhà xây dở, biết đâu sẽ

lại phát hiện ra cô ấy.

Tôi không phải là kẻ cuồng nhìn lén.

Nhưng tôi là một fan cuồng của hoạt hình, hoặc đã từng là fan cuồng của hoạt hình. Tôi cũng chẳng có kính viễn vọng, nhưng tôi vẫn luôn luôn có thể nhìn thấy bạn, nhìn thấy những đau thương bạn để lộ ra trong một phút lơ là, nhìn thấy những ngày xưa cũ mà bạn không muốn bị người khác biết được, nhìn thấy những vết tích, những vết sẹo bí mật của bạn.

120 ngày, nhìn lén câu chuyện suốt cả cuộc đời bạn, quả thực quá ngắn, gần như không thể nào hoàn thành nổi nhiệm vụ này.

Sau khi hoàn thành bản thảo đầu tiên, tôi bắt đầu đi vào quá trình sửa chữa dài dằng dặc. Bản được dẫn link download trên tạp chí Mengya so với bản hiện giờ các bạn có trên tay là hai câu chuyện khác nhau. Mặc dù, đều liên quan tới một cô gái tên Thôi Thiện.

Trong giai đoạn sửa chữa này, tôi bắt đầu đọc cuốn “Phồn hoa” của Kim Vũ Trường, bộ tiểu thuyết này gần như đã ăn trọn tất cả các giải thưởng trên văn đàn Trung Quốc trong hai năm trở lại đây. Lúc mới đầu, tôi tưởng rằng bản thân mình sẽ kháng cự, nhưng không ngờ lại thích tới như vậy, đọc một mạch từ đầu tới cuối. Trước và sau đó, tôi gặp chủ biên Kim Vũ Trường được mệnh danh là “Văn học Thượng Hải” ba lần. Tôi chưa từng nghĩ rằng thầy giáo Kim lại có ấn tượng sâu sắc với tôi, nguyên do là vì nhiều năm trước tôi từng phát biểu trên một tập san của thầy về cuốn tiểu thuyết ngắn “Tiểu Bạch Mã”. Còn nhớ đó là khoảng tám chín năm về trước, thầy từng nói trước mặt rất nhiều người, đừng nhìn vẻ ngoài của Tiểu Thái Tông cứ trầm mặc không nói, thật ra trong lòng cậu ấy ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Đúng thế, rất ít khi có người phát hiện được những bí mật đó.

Ví dụ như Thôi Thiện trên Tháp Babylon, và người nhìn lén Thôi Thiện là X.

Bây giờ tôi đang nghĩ, có lẽ, tôi cũng có thể làm được? Trong quá trình đọc “Phồn hoa”, đột nhiên tôi nhớ lại trước đây lúc đi làm, trong đơn vị có một người đàn ông trung niên, tất cả mọi người đều gọi ông ấy là Walter,

hình như cũng có liên quan gì tới “Walter bảo vệ Sarajevo”, cũng có liên quan tới “Lê-nin năm 1918”, bởi vì lúc trẻ trông ông ấy rất giống người châu Âu, rất giống người của đảng cộng sản Đông Âu trong phim thời ấy. Trước tết âm lịch hai ngày, tôi chỉ dành để xem “Lê-nin năm 1918”, có một đoạn “Hồ thiên nga” diễn trong nhà hát lớn ở Moscow. Tôi đã bị cảm động bởi âm nhạc của đoạn đó, đã tìm hết tất cả các phiên bản của “Hồ thiên nga”, từ đó nghĩ tới những bộ phim hoạt hình của Nhật trước đây, cũng là “Hồ thiên nga” bản dịch lồng tiếng.

Đột nhiên hiểu ra, câu chuyện mà tôi đang viết, không phải là câu chuyện giữa thiên nga đen và thiên nga trắng sao?

Trong vòng vài ngày, tôi nghe bản “Hồ thiên nga” một cách điên cuồng, đã đặt một đĩa CD bản gốc Âu Mỹ, tôi đã hoàn thành cuốn tiểu thuyết mà các bạn đang đọc trong tiếng nhạc của Tchaikovsky.

Cho nên, khi đọc cuốn tiểu thuyết này, mong các bạn tốt nhất hãy để chế độ lặp đi lặp lại bản nhạc “Hồ thiên nga”.

Đây cũng là lần đầu tôi coi trọng ngôn ngữ trong khi viết đến như vậy, cần một loại ngôn ngữ đúng mực nhưng lại không quá tiết chế. Và từng chữ một, đều quan trọng như nhau. Ví dụ, trong chương cuối cùng có một câu: “Tô đỏ rực mảng tuyết trắng phía trước nhà ga tàu hỏa” Chữ “tô” đó, lúc đầu tôi viết là “nhuộm”, sau sửa lại là “thấm”, cuối cùng mới là “tô” giống như dùng bút vẽ.

Tôi đem những gì nhìn lén được tô lại cho chính mình xem.

“Hôm nay tôi đã nhìn thấy một tấm bản đồ của Viên, có những lúc tôi cảm thấy thật khó mà giải thích được: Tại sao người ta lại xây dựng nên một thành phố lớn như vậy, còn bạn lại chỉ cần một căn phòng?”

Đó là bức thư tình Kafka viết cho người con gái ông hằng thương mến.

Còn ở thế kỉ 21 này, chúng ta sống trong thành phố, mỗi người đều đang tìm kiếm một căn phòng, một là đủ rồi - một căn phòng có thể nhìn thấy người khác, cũng có thể bị người khác nhìn thấy.

Khi chúng ta nhìn lén, chúng ta nghĩ gì gì? Những gì tôi nghĩ đến chỉ có

ngần ấy... Và, câu nói cuối cùng của Trần Bạch Lộ trong vở “Nhật xuất”.

Mặt trời lên cao rồi, bóng tối ở lại phía sau lưng. Nhưng ánh nắng không phải của chúng ta, chúng ta phải đi ngủ rồi.

Sái Tuấn

Thứ 3 ngày 12 tháng 11 năm 2013, bên bờ sông

Tô Châu Thượng Hải, bản thảo thứ nhất

Chủ nhật ngày 1 tháng 6 năm 2014, đêm Đông chí bên

bờ sông Tô Châu Thượng Hải, bản thảo thứ hai.